

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

His Pretty
**LITTLE
BURDEN**

KIDS OF THE DISTRICT

NICCI HARRIS

Çeviri Kitaplar

 Telegram

PRETTY LITTLE BURDEN

Índice

Índice _____

Sinopsis

Creditos _____ 3

78

Aclaración _____

A mi hermano Eddie _____ 9

11

Esta es mi novela más oscura hasta ahora. _____

Playlist _____

La felicidad es como una mariposa

Prólogo _____ 14

15 Capítulo 1

Capítulo 2 _____ 25

Capítulo 3 _____ 40

NICCI HARRIS

BURDEN

NICCI HARRIS

Capitulo 5	71
Capitulo 6	78
Capitulo 7	87
Capitulo 8	
Capitulo 9	
Capitulo 10	94
¹⁰³ 109 Capitulo 11	117
Capitulo 12	
Capitulo 13	124
¹³³ Capitulo 14	
Capitulo 15	148
Capitulo 16	
Capitulo 17	
Capitulo 18	187
192	
Capitulo 19	
Capitulo 20	204

PRETTY LITTLE BURDEN

Capítulo 22 _____ 220

Capítulo 23 _____

Capítulo 24 _____

Capítulo 25 _____

Capítulo 26 _____ 241

Capítulo 27 _____ 267

Capítulo 28 _____

Capítulo 29 _____

Capítulo 30 _____

Capítulo 31 _____ 305

Capítulo 32 _____ 318

Capítulo 33 _____ 332

Capítulo 34 _____

Capítulo 35 _____ 340

347

Capítulo 36 _____ 356

Capítulo 37 _____ 378

BURDEN

Capitulo 39 _____ 395

Capitulo 40 _____ 399

Capitulo 41 _____

Capitulo 42 _____ 406

410

Capitulo 43 _____ 419

Çalışmalarımızı beğendiniz mi? _____ 432

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Sinopsis

Tatlı küçük Fawn bir DiLrito Cosa NoLra patronunun kızı. Aileme ihanet eden adamın kızı.

O sadece bir yük değil, henüz on sekiz yaşında, naif, arabanın farlarına tutulmuş bir geyiğin timsali.

O da çok güzel.

Hayatta kalmak için mücadele etmiş olamayacak kadar güzel.

Bu kadar savunmasız olmak için fazla güzel, yalnız eLar ve şehirdeki en ölümcül adamdan yardım istiyor: Ben.

Aman Tanrım. Gece yarısı koridorlarımda yürümek için fazla güzel. Çok güzel.....Benim olmamak için.

Benim güzel küçük kargom.

Hig 3y@tp pigpe buyden, DiLrict serisinin Çocuklarının bir parçasını oluşturur, ancak

daha geniş bir anlatıyı takip etmesine rağmen önceki kitaplar olmadan da okunabilir. Şimdilik mutlu sonla bitiyor. Güçlü bir gangster ve onun sevimli, acı çeken kahramanını tanıtıyor. Onun güzel küçük yükü, bazı insanlar için rahatsız edici olabilecek bir yaş farkı dinamiğine sahiptir. İlk olarak, bu destansı bir aşk hikayesi. İkincisi, bir aşk hikayesi. Üçüncüsü, şiddet, kan ve dram. Keyfini çıkarın.

Pretty Little BURDEN

Créditos

NICCI HARRIS

Diseño
DARK QUEEN

HIS
DARK QUEEN

BURDEN

Aclaración

Bu, **hayranlar** tarafından **hayranlar için** yapılan bir çalışmadır, hiçbir personel bu çalışma için herhangi bir ücret almamıştır, kar amacı gütmeyen bir projedir.

Sizi herhangi bir web sayfasında yayınlamamaya, bağlantıları veya ekran görüntülerini sosyal ağlarda paylaşmamaya ve bununla birlikte çok daha az trafik oluşturmaya davet ediyoruz.

Ekonominiz elveriyorsa, lütfen kitaplarını satın alarak veya eleştirerek yazarı destekleyin, ancak lütfen resmi sitelerde İspanyolca okuduğundan SÖZ ETMEYİN.

Kurallara uymazsanız, yayınlanmamış materyalleri okuyacak yer bulamayabilirsiniz.

Biz bir okuma grubuyuz, kitap satmıyoruz.

Gruplarınız ve bloglarınız için ;;;;Care !!!!!

HIS

Pretty Little BURDEN

Ben ruhlar için gerçek aşk merhabaları yazan bir auŁralian kızım
Karanlık.

NICCI HARRIS

HIS

His Pretty Little BURDEN

Ami hermano Eddie

-Yani bana bir web sitesi yapacaksın.

His Pretty Little Burden eĖá size adanmış olsa da, lştfen, lştfen, Tanrı aşkına lştfen okumayın.

NICCI HARRIS

HIS

His Pretty Little BURDEN

Esta es mi novela más oscura hasta ahora.

His Pretty Little Burden'ın ağır travma, tabu konular, çatışmalı olabilen yaş farkı dinamikleri, yürek parçalayıcı kayıp ve vahşet temalarını işlediğini lütfen unutmayın.

Hiçbir şey karanlığın içinde kaybolmaz.

Yukarıdakilerden herhangi biriyle ilgili bir sorunuz varsa lütfen okumayın. Herhangi bir sorunuz varsa, sosyal medyam aracılığıyla benimle iletişime geçmekten çekinmeyin: *arkadaşınız ve rastgele şeyler yazarı Nicci Harris.*

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Playlist

Hig Py@tp 3igpe Quyden

1. Beni eve götür - Jess Glynne
2. Nereden geldiğimi biliyor olmalısınız - BANKALAR
3. Çılgın Dünya - Michale Andrew
4. Deer in headlights - Sia
5. Beni kiliseye götür - Hozier
6. Cennet - Julia Michaels
7. Olduğın Gibi Gel - Hayali Gelecek
8. İnsan - ChriŁina Perri
9. Şeytanlar - Boyce Bulvarı
10. Sessizliğin Sesi - Simon & Garfunkel
11. İşte intikam geliyor - Metallica
12. İyi hissetmek - Muse
13. Kontrol - Halsey
14. Cennetin kapısını çalmak -Raign
15. Sevgili Toplum -Madison Birası
16. Mutluluk bir kelebeğdir -Lana Del Rey
17. Karanlıktaki Fısıltılar -Skillet

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

La felicidad es como una mariposa

NICCI HARRIS

-Mutluluk bir kelebek gibidir, onu ne kadar kovalarsanız, sizden o kadar kaçar, ama dikkatinizi başka şeylere verirsiniz, gelir ve usulca omzunuza konar. -Henry David Roreau.

HIS

BURDEN

Prólogo

Clay

12 megeg anteg

SDiLrito'daki en eski kiliseyi taçlandıran vitray pencerelerin altındaki ilk sırada, önümdeki cilalı maun tabutta yatan adamın kızlarının yanında, dikkat kesilmiş gibi yapıyorum. Bakışlarım

ama intikam duygusu odayı kasıp kavururken kaslarım geriliyor.

Bu adam için üzülmediğimden değil.

Üzülüyorum.

Jimmy Storm'u bir tür hayırsever olarak gören ailesi, ailem, belediye meclisi yetkilileri ve yüzlerce belediye üyesiyle birlikte yas tutuyoruz.

HIS

BURDEN

Onun yasını tutmak her zaman kesin bir şeydi.

Bir şeylerin ters gittiğini hissettiğimde ciddi bir gülümsemeyle çenemi sıkıyorum.

Arkamda babamın, kardeşlerimin ve onların ortaklarının triLeza, acı ve ihanetle dolu varlığı varken saygıyla önüme bakıyorum. Jimmy, onları hala bu kadar etkilediği için gurur duyardı.

Kardeşim ve ben onu kendimiz idam etmiş olsak da, hayranlarıyla birlikte ağıt yakmak sorun değil, çünkü bu adama karşı bir tür sevgiyi paylaştık.

O bizim için ikinci bir babaydı. Ama
bu işler böyledir.

Cosa NoIra'ya ihanet ettiği anda zamanı dolmuştu. NueLro'lardan birinden çaldı. Başka bir NueLro'ya yalan söyledi. Hakkı olmayan bir parayı harcadı.

Açgözlülük ve kibir onun en büyük günahlarıydı. Yine
de sadık bir takipçisi vardı....

Yan sıradaki Sicilyalı ailelerin reisleri, rahip mezmur üstüne mezmur okurken dindar Katolikler gibi dinliyorlar, vicdanları benimki kadar temiz, zihinleri utanmıyor, ama şüphesiz onlar da havanın elektriklendiğini hissediyorlar. Yan bakışları görüyorlar.

Normalde odadaki en güçlü adam benim ama bugün birçok kişi benimle eşleşti. Avustralya'da ilk ve son kez bu kadar çok sayıda aile üyesi bir araya geliyor.

Sicilya'dan ve ülkenin dört bir yanından gelen *Caporegimes*¹ ve şefler odanın etrafına yayılacaktır. Ziyaret

¹ Caporegime veya capodecina İtalyanca bir terimdir; İngilizcede ranflero olarak adlandırılır. Mafya veya suç örgütlerinde, bir grup askerden sorumlu olan ve capo baLone'nin veya doğrudan bir suç ailesinin patronu veya Don'unun emirlerini uygulayan yüzbaşı veya teğmene benzer yüksek rütbeli bir üyeyi ifade eder. Capodecina varyantı kelime anlamıyla on başı anlamına gelmektedir.

BURDEN

Las dört duvarı dünyanın en tehlikeli yeridir; nadiren La gibi bir buluşma gerçekleşir. En son 1957'de Apalachin buluşmasında Amerikalı ailem federaller tarafından soyulmuş ve kaçırılmıştı. Herkesi bir yerde toplamak kötü bir işti ama Jimmy Storm'un cenazesi için.... yine de geldiler.

Dua etmek için ayağa kalkıyoruz.

Beş ayak beş inçlik eLatura'mın çoğundan daha fazla öne çıkması benim için kayıp değil, çünkü şu anda kafanın arkasına bir atış çocuk oynucağı olurdu. Yine de tam boyumla duruyorum. Buna cesaret edemezler. Biri yaparsa, iyi nişan alsa iyi olur, çünkü kalbi hala atarken onları yok eder.

Aurora, Jimmy ve karımın en büyük kızı, yanımda sessizce oturuyor, gözleri viskiden buğulanmış ama tek damla gözyaşı yok, çünkü o da aptal değil. O *La Cosa Nostra*'nın kraliyet ailesinden. Bu yüzden babasının ölümü onun için sürpriz olmadı. Karımdan asla bir sır saklamadım ve o da beni asla pişman etmedi.

Tekrar oturduğumuzda Aurora ellerini kucağında birleştiriyor ve ben de gözlerimi sunak rahibinden ayırıp onun uzun, zarif parmağındaki evlilik yüzüğüyle uğraşmasını izliyorum. Platin kelepçe ve taç karışımı bir mücevher. Geleneksel bir ilişkimiz yok, cinsel bir ilişkimiz de yok, nuelra birlikteliği iş üzerine kurulu. Karım olmak, babasının devrilmesinden sonra imparatorluk üzerinde sahip olduğu son hak.

Yine de, o benim ortağım.

Sertçe nefes veriyorum ve gergin hareketini yatıştırmak için elini tutuyorum. Parmaklarımı sıkıyor.

Yanında, küçük kız kardeşleri boğuk hıçkırıklarla titrerken

BURDEN

kızarmış rozetlerinde siyah ipek yelpazeler. ELa kilisesine bağışladığımız milyonlara rağmen, kavurucu Avustralya yazının ortasında klima bir öncelik gibi görünmüyor.

Tören saatlerce sürer.

Dua etmek için her ayağa kalktığımızda, Jimmy'nin sevgili vatandaşlarının gözleri altında ensemde sancılar hissediyorum. İçindeki narsis Gandhi'yi oynamakta çok ustaydı, rahatsız edici bir şekilde. Bu beceriyi kendim için geliştirdim ama Jimmy hala bir hayalet gibi tören alayında süzülüyor. Şimdi bile, onu idolleştiren konuklar cesedini hayata döndürüyor.

Jimmy Storm, DiLrito'nun kalbi ve dişleriydi, kendisine meydan okuyanları gıcırdatırken ve deLroz yaparken takipçileri tarafından aydınlatıldı ve hayranlık duyuldu.

O ve babam şehri fakirliğin küllerinden inşa ettiler. Onu beslediler. Onu beslediler. Sokakları temizlediler ve daha önce ulaşamayan iş teklifleri aldılar. Yeni sakinlerin yumruklarında altın ve yeşil gördüler. Jimmy ve babam işadamıydı ve pençelerini DiLrito'nun kalbine öyle bir sapladılar ki, biri *La Cosa NoIra'yı* soymaya kalksa tüm şehir kan kaybından ölürdü.

Alceu ve babam DiLrito ailesinin reisleri olarak konuşmalar yapıyor ve taziyelerini sunuyorlar.

Ciddi baş

sallamalar.

Gergin

gülümsemeler.

Havada yoğun bir keder vardı.

Tören sona eriyor. Ancak havanın liflerinde dolaşan ürkütücü akım, cesetler sıralardan ayrılırken dağılmıyor. Ellerimi kucağında kavuşturup bekliyorum. Babam ve diğer dört adam

BURDEN

Dünyanın zorluları da Tanrı'nın evinde tek başlarına benimle konuşmak için bekliyorlar.

Aurora, yapılacak ayine tanıklık etmemesi gerektiğini bilerek yanımdan ayrılıyor. Şehrin üyeleri yanından ayrılırken, onları kusursuz ve zarif bir şekilde teselli etmek için zaman ayırıyor. Gurur beni ele geçiriyor. Tıpkı Jimmy gibi.

Kilisenin kapıları kapanırken çınlıyor. Etrafımızı saran sessizlik üstünlük ve beklentiyle örülü.

Gerginlikle.

Onu her yerde tanırım.

Sertçe iç çekiyorum, ses sessizliği bozuyor.

-Huzur içinde yat oğlum," diyor Alceu, sözlerini eski ülkesinde kendi çocuğu gibi yetiştirdiği adamın cesedine yansıtarak. Tabutunun çelenklerine ve cilalı tahtasına bakıyorum, dikkatimi sahneden ayırmadan.

-"Şimdi tam zamanı Clay" diyor. Hepimiz senin yerini aldığını görmek için buradayız.

Benim gözümde odadaki en tehlikeli adam, babam, arkamda saygılı bir sessizlikle bekliyor. Önem iliklerime kadar işliyor. Hayatım boyunca bu an için hazırlandım ve şimdi o an geldi.

Elimi cebime atıyorum ve yirmi bir yaşımdan beri yanımda taşıdığım kartı çıkarıyorum. Elimde evirip çeviriyorum ve tabuta yaklaşıyorum.

Rahip yakınlarda gizleniyor.

O hareket ettiğinde hareketsiz duruyorum. Hızlıca. Aniden. Sabahlığından bir piola çıkardı, gözlerimin arasına doğrulttu, eli şiddetle titriyordu.

Kartı yeni tazelenmiş gülümsememin arasında kaydırıyorum; iç organlarım nadiren

BURDEN

Yanlış. Ateş hattından çıktım, o nefesini tutamadan Glock'umu çektim, emniyetini açtım ve rahibi kürsüsüne geri gönderdim, silah hala sert sağ elinde duruyordu. Arkamdaki sıradaki dört adama bakmadım.

Rahibe yaklaşıyorum, üzerinde yükselirken gölgem titreyen formunun üzerinden kayıyor. "*Demek o sendin.*" Adam inliyor, tıslıyor, kan ve tükürük kusuyor; ölmekte olan bir adamın aciz sesleri kutsal bir salonu dolduruyor.

Kalbim çok hızlı atıyor. Sabit. Güçlü.

Rahibin midesindeki açık yara birikiyor ve genişliyor. Rahibin eli zayıf bir şekilde kenetlenmiş piolanın etrafında titriyor; diğeri, viskoz sıvı, mide içeriği ve toksinler açık etten yukarı doğru kabarırken ve tüm sinir sistemini enfekte ederken beceriksizce deliğe bastırıyor.

Midedeki bir yara yavaş bir ölüm demektir. Önce sepsis. Sonra organları iflas edecek.

En azından *O'nun* evinde.

Havada biriken nem cildimi buğulandırıyor, alnımdan aşağı ter damlıyor. Değişim anında gerçekleşiyor. Havada asılı duran tehdit, kendi sıvılarında boğulan adamla birlikte kaybolurken kontrol üzerime geliyor. Jimmy'den son bir hediye almayı ummuştum.

Rahip hoş bir dokunuştı.

Dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'nın temsilcisinin perili gözlerine boş boş bakıyorum ve Jimmy'nin ruhu için ne kadar ödemiş olabileceğini merak ediyorum.

-*Lütfen,*" diye yalvarır, sesi titrer. Gözleri piolaya takılır ve onu şakağına götürmeye çalışır. Merhamet istiyor. Beynini uçurmak. Bükülmüş parmakları, zayıflayıp metal parçasını sahneye bırakmadan önce piolanın etrafında seğiriyor.

BURDEN

Ağızına uzanıp kapatıyorum, demir gibi kavrayışımla hıçkırık ve gurultuları susturuyorum. Kıpırdanıyor. Onu tutarken pazularım titriyor. Korku dolu gri gözlerinden hayat çıkana kadar onu tutuyorum. *Ben merhametliyim.*

Yarasındaki kartı siliyorum, Aziz George'u, *azizimi*, sunağına dökülen *kutsal* kanla meshediyorum.

Ayağa kalkıyorum, tabuta yaklaşıyorum ve yavaşça koridordan aşağıya doğru ilerlemeden önce, babamın ve dört Sicilyalı Don'un sesi yanımda olduğu halde, tabutun üstündeki karta kayıtsızca dokunuyorum.

İşte böyle başlıyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 1

Fawn

Tyeg megeg anteg

ETV titriyor, ama eski tip kutulardan biri, kalın ve ahşap görünümlü bir laminatla kaplı. ELática ona hayat veriyor, bodrum katını titreyen renklerle aydınlatıyor ve sonra siyah beyaz bir filmin ışıltısıyla.

Ekrandaki kız ve oğlan çıplak ama kız kıpırdamıyor, sonra fark ettim ki bunun nedeni kızın baygın olması. İngilizcede Lá değil. Rahatsız edici içeriğine rağmen, adam kızı rızası olmadan götürürken kızın vücudunun hipnotik bir şekilde titremesini görmezden gelmekte zorlanıyorum.

BURDEN

Gözlerimi ekrandan ayırıp Benji'nin duygulu bakışlarıyla karşılaşıyorum. Zihnimde gülümsüyorum ama dudaklarım kıvrılmıyor.

Yine de bana göz kırptığına eminim.

Zekice. Sadece benim görmem için. Ve bu garip sarhoşluk anında bile, kalbimin bu geLo'ya cevap olarak yükseldiğini hissediyorum.

Televizyondaki kız çılgılık attığında, gözlerim onun içindeki çocukla uyanışını izlemek için yükseliyor. Hoş bir film değil. Ama Benji kült filmleri sever ve beni de sever.

Lambaderlerden ve monitörden gelen ışıkla aydınlanan bodrum katındaki odası 80'lerden kalma bir dizi setinden fırlamış gibi görünüyor. Duvarında retro eLilo pin-up kızları poz veriyor, armut biçimli vücutları cimri tulumlarla düzgünce örtülmüş, zayıflığımla alay ediyorlar. Kıvrımlı, kendine güvenen, baskın kızlardan hoşlanıyor. Benim olmadığım her şeyi.

Bir öksürük dikkatimi tekrar kardeşlerime, çocuk masasının üzerine dikkatsizce serpiştirilmiş esrar ve kokaine çekiyor. Gözlerim rozetlerinde geziniyor ve bana gülümseyen Benji'ninkine takılıyor. Sanırım bu sefer ben de başarılı bir şekilde gülümsüyorum.

Kulaklarımı bir ıslık sesi dolduruyor, kalbimin ritmi yavaş ama dalgalı, anlamsız. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sendeleyip kanepeye düşüyorum.

Kimse fark etmez.

Ağzım birden kurudu.

Konuşmak üzereyim ama kelimeler dilime gelmiyor, orada olduklarını bilmeme rağmen. Çıplak baldırlarım avuçlarımın altında buz gibi oluyor ve acaba ıslanıyor muyum, terliyor muyum yoksa sadece üşüyor muyum diye merak ediyorum.

-Berbat görünüyor.

BURDEN

Benji yanıma geliyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. Sarhoşluk bilincimi ele geçirip gerçekliğimi çarpıtırken ona yaslanıp rahatlamaya çalışıyorum. Kokusu beni eLado'mun getirdiği korkunç çaresizlikten koruyan bir battaniye gibi örtüyor.

Korkunç filmi izliyoruz.

Gözlerim ilerideki tecavüz sahnesinden, havada uçuşan, yanıp sönen kırmızı bir noktaya kayıyor.

...flaş...flaş...flaş...flaş...

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 2

Fawn

Aktüalite

M Annem bana kötü şeylerin üzer üzer geldiğini söylerdi.
Onun ölümü: bir numara.
Cinayeti: iki numara.

Evet, cinayet.

Bildirildiği gibi bir kaza değildi.

Cinayetti.

Bir karga koleksiyonu.

Zaman kaybetmeyi bırak!

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Caddenin karşısındaki heybetli, dik beyaz kapılara bakarken, güzel bir kot pantolon, taba rengi botlar ve sevimli bir bluzla kendimi bir öğleden sonrası için zihinsel ve fiziksel olarak hazırladığımı bilerek, midemin ağzındaki kelebek sürüsü bana üç numaranın gelmekte olduğunu hatırlatıyor. Ve bu eŁoy benim erişimimden çıktı.... Ben bir aptalım, çünkü exiLo olduğumu bilmeyen bir adama yaklaşmayı düşünüyorum. Anneme göre bu pek de kötü bir şey sayılmaz.

Onun tehlikeli bir adam olduğunu söylemişti.

Ama benim tehlikeli bir adama ihtiyacım var.

Sağımdaki ve solumdaki devasa, sonsuz gibi görünen duvarlara bakıyorum, devasa bir mülk için geniş beyaz bir bariyer. Duvarlara ihtiyacı var. O bir dolandırıcı. Kullandığı kelime mafya, ama bu kadar ciddi bir suçlamayı sindirmek benim için zor. Mafya mı? Mafya mı?

İç çekiyorum ve burnumu kırıstırıyorum. Hayır, kafamda nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum ama bu çok şüpheli. Sağ örgüyü alırken alt dudağımı ısırıyorum, yeni yıkanmış saç tellerini çözüyorum ve soldan başlıyorum.

*Sadece karşıdan karşıya
geç. Oynayın.*

Ayaklarım hareket etmiyor.

Saçlarımı sallıyorum, uzun düz sarı perde omuzlarıma ve göğüslerimin üzerine düşüyor. Annemin de yatak fabrikalarının gizli uzaylı araştırma laboratuvarlarının bulunduğu depolar olduğuna inandığını kendime hatırlatarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

*-Şehirde beş yatak fabrikası var, bebeğim. Beş tane. Her on yılda bir yatak alıyoruz.
Bütün yatakları kim alıyor?*

İlk adımı atıyorum ve duvardaki bir kameranın canlanmasını izliyorum.

BURDEN

Dahili telefona kadar beni takip etti.

Hoparlöre baktığımda gözlerim açılıyor, gerçeklik göğsüme çarpıyor ve içimdeki rüzgârı dışarı atıyor. Saçlarımın uçlarıyla oynuyorum. Gitmek için hâlâ vaktimiz var. El sallayabilir, "Yanlış eve geldim" diyebilir ve deli bir kadın gibi otobüs durağına koşabilirdim. Belki kimse beni görmemiştir, belki kameranın sensörü vardır, belki de kimse...

-Hanımefendi, lütfen ne istediğinizi söyleyin.

Hay sikeyim. Bir adım geri atıyorum, sonra ileri, sonra geri çünkü kelimeleri zorla çıkarmadan önce o adım çok büyüktü.

-Babamı arıyorum.

Sakin ol.

Patlamamdan dolayı yüzümü buruşturuyorum ve sözel ishali durdurmak için çenemi sıkıyorum. Sessizlik etrafımı sararken, kelebekler içimde üremeye başlıyor ve doğrudan midemden kaçmayı planlıyorlar.

-Sen... Beni duydun mu?

-Görmek istediğiniz adamın adı nedir?

-Doğru, özür dilerim. -Hoparlöre doğru eğildim, sesim kekelemeye başlamıştı. Jimmy Storm. Burada yaşıyor, değil mi? -Yutkunuyorum. Sanırım babamı tanıyor. En azından annem öyle söyledi. Onu bulmama yardım edeceğini ummuştum.

-Babanın adı ne?

-DuLin Nerrock. Onlar arkadaş. Aylardır ona ulaşmaya çalışıyorum. -Bu bir yalan. Tam on bir hafta, dört gün ve otuz yedi dakika oldu. O andan itibaren éLa'nın tek seçeneğim olduğunu biliyordum. Elimde kalan tek seçenek. Ve ayrıcalıklı insanlardan iyilik istemekten nefret etmeme rağmen,

BURDEN

Benji için her şeyi yaparım.

Şaşırtıcı bir şekilde solumdaki kapı açılıyor. Gümüş rengi araba yolundan aşağıya doğru sessiz bir şekilde kayması beni şaşırtıyor. Yüksek sesle homurdanıyorum. Buraya kadar gelmişim. Ben geçmeden, dahili telefondaki adam şöyle diyor:

-Łanque'ın yanındaki bankta bekleyin. Sizi alması için birini göndereceğiz, bayan. Ana eve oldukça uzun bir yol var.

Eşiği geçerken şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Para istediğimi düşünecek. Bu varsayıma hazırlıklıyım. İnsanların küçük bir miktarı kaçıracağından değil.

Sol tarafımda, mükemmel yontulmuş çitlerle çevrili nilüferlerden oluşan dalgalı gölcüğe bakarken, keşke annem en azından babama benden bahsetseydi diyorum. Keşke yardım isteseydi de sofraya daha sık yemek koyabilseydi. Belki de nasıl anne olunacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı açıkken anne olmaya çalışırken kendini öldürmezdi... belki de kendini öldürmezdi.

Łanque'ın yanındaki siyah beyaz mermer banka yaklaşıyorum. Oturup, araba yoluna paralel uzanan ve uzakta kaybolan çitlere bakıyorum. Sanki bir yuvaya girmişim gibi hissediyorum. Çitler neredeyse çok büyük, yeşiller çok parlak. Bana *Labirent* filmini hatırlatıyor ve tabii ki bu da bana *Benji*'yi hatırlatıyor.

Üç kez iç çektim. Burası, üvey annemin Storm River'daki küçük kırmızı tuğlalı evinden, üvey kardeşimin kırık dökük bisikletleri ve araçlarıyla dolu kuru, tozlu bahçesinden çok uzakta.

Parlak siyah bir araba belirdiğinde tedirgin bir şekilde ayağımı sürüyorum, bitki örtüsünün genişliğinde zarafeti tuhaf, metalik boyası yumuşak güneş ışığında parlıyor. Araba durdu ve ben ayağa kalktım, gömleğimi karnımın üzerinde düzelttim. Uğursuz siyah araca göz kırpıyorum ve bekliyorum.

BURDEN

Kırk yaşlarında, siyah takım elbiseli ve siyah kravatlı bir adam sürücü koltuğundan inip yolcu kapısına gidiyor. Aeroidleri olan bir uşağa benziyor.

-Onu birkaç saat göremeyeceksin. Konuşmanız gereken adam meşgul. Lütfen, onu bekleyebileceği bir yere götüreyim.

Formaliteler beni etkiliyor.

-Özür dilerim. Rahatsız etmek istemem. Eğer meşgulseniz, geri gelebilir miyim?

-İyi günler, senyorita. Lütfen. -Açık yolcu kapısına doğru başını sall.

Büyük kelebekler yer kapmak için savaşıırken kaçma isteğimi bastırıyorum.

-Okey dokey.

Yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve manzarayı seyretmek için dış cama uzanıyorum. Araba hareket edip garaj yolunda yumuşak bir şekilde ilerlerken, çitlerden başka hiçbir şeyin görünmediğini fark ediyorum. Her türlü mahremiyet sorununa zarif bir çözüm. Özel insanların saklayacak şeyleri mi var? Ben bilirim.

Bir tepeye tırmanırken, birkaç bacası olan uzun bir çatı görüyorum ve sonra ev beliriyor. Hayır. ClimbLimada. Bir köşk.

-"Vay canına," diye mırıldanıyorum hayretle. En az üç katlı ve geniş, heybetli bir cephesi var. Kolonyal tarzdaki büyük sütunlar zemin kattan tepeye kadar yükseliyor.

Hafif bir esinti, beyaz bir mâLil'in tepesinde dalgalanan Avustralya bayrağına hayat veriyor. Arka koltuğa geçip bahçıvanın yeni ekilmiş gibi görünen çimleri sulamasını izliyorum; merdanelerin çizgileri hala görünüyor, bıçaklar henüz iç içe geçmemiş.

BURDEN

Döner kavşağa girdiğimde şaşkınlığım gözlerimden siliniyor. Bazı büyük palmiye ağaçlarının arkasında bir tenis pistini çevreleyen ağları görebiliyorum. Ağzım açık bir şekilde orada duruyorum ve sütunlara ve çift kapılara doğru basamakları tırmanıyorum.

Yolcu kapısını açtılar ve dışarı çıktım. *Lanet olsun...* Sinirlerim gerildi. Bayrağa baktım. Vatanseverce. Bu iyiye işaret, değil mi?

- "Seni havuza götüreceğim, orada bekleyebilirsin," diyor kabadayı Jeeves, onu takip etmemi işaret ederek.

Kapıdaki dört silahlı muhafızın yanından geçip, onu bir salona kadar takip ediyorum ve dönüp ihtişama bakıyorum, utanmadan hayrete düşüyorum.

Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için geriye doğru yürürken merdivenden yukarı bakıyorum. Güneş mekânı doldurmuş gibi görünüyor, ışık parlak porselen zemin üzerinde akıyor. Bay Storm'un temizlikçisi işinde çok iyi olmalı; tek bir leke bile görmüyorum.

- Hadi gidelim.

Peşinden koşuyorum.

Sol taraftaki odaya girdiğimde, haydut Jeeves'in çift Fransız kapıyı açışını ve havuza doğru bir şelale gibi inen mermer basamaklı büyük bir taş verandayı ortaya çıkarışını izliyorum.

Esinti suyun yüzeyini sıyrıyor ve saçlarımı karıştırmak için yükseliyor. Akuamarin rengi su, bakımlı bahçelerden oluşan bir sınırın içinde parıldıyor.

- "Burada bekleyebilirsin," diyor ve ben daha ona soru sormadan Fransız kapılarının diğer tarafına geçip uzaklaşıyor. Omuz silkiyorum ve ferforje masayı ve küçük sandalyeleri görmezden geliyorum, çünkü hiç de rahat görünmüyorlar.

La evinin sahibi olan kişinin çok parası olmasına rağmen bunları almaya karar verdiğini bilmek beni şüphelendiriyor.

BURDEN

Kuşkusuz süs eşyasıdırlar.

İkinci basamağa oturuyorum, dizlerimi birbirine kenetliyorum ve tertemiz bahçelere, köprülerin altında ve köşelerde kaybolan kanalların bulunduğu havuza bakıyorum.

Parmaklarımı bacağıma vurarak, midem açlıktan kıvranırken zihnimi yeniden odaklamaya çalışıyorum. Tren yolculuğu, iki otobüs ve iki kilometre yürüyerek buraya geldikten sonra motelde yediğim fıstık ezmeli sandviç yetmedi. *Hay sikeyim.* Ama burada bir şey istemek istemiyorum. İnsanlara borçlu olmaktan nefret ediyorum. Borç esaretini her halükarda hissedeceğim ama Benji için bunu kaldırabilirim.

-İşte bir sandviç.

Yüksek sesle gülüyorum, döndüğümde uşak Jeeves'in elinde bir tabakla yaklaştığını görüyorum.

-Teşekkür ederim, işinizde harikasınız ama bunu kabul edemem.

Reddetmeme rağmen yemeği bıraktı. Tado Sezar sandviğine bakıyorum, midem kükrüyor ve ağzım sulanıyor. *Zafer gibi kokuyor.*

-"Boş miden az önce arabada benimle sohbet etti. O yüzden evet, kabul edebilirsin" diyor, sözleri mizahla süslü, ses tonu beni şaşırtıyor.

Kıkırdıyorum, utancımı bir şakayla maskeliyorum.

-Teşekkür ederim. Ama ne derler bilirsin, yetersiz beslenme yeni seksiliktir.

Sandviçi elime aldım. Dişlerimi geçirdiğimde tolada çıtırdıyor. Tuz ve kremalı sos ağzımda patlıyor. O kadar güzel ki. Havuzun manzarasını seyretmek için dönüyorum. Bir ağız dolusu pastırmanın etrafında inlerken, arkamdan biri geliyor ve boğazını temizliyor. Uşağım Jeeves'i görmeyi umarak döndüm ama onun yerine boynumu daha da eğdim,

BURDEN

Gözlerini uşak ya da uşak olmadığı belli olan bir adamın kömür rengi takım elbisesinin üzerinde gezdiriyor.

Keskin mavi gözleri, kesin bir çıkarımla beni delip geçiyor. Arkasında, ifadesiz bir rolo uşağı elleri iki yanında, bana bakmadan duruyor, ama görünüşe göre her şeye hazır.

Ayağa fırlıyorum, kot pantolonumdaki ekmek kırıntılarını temizliyorum ve gömleğimi düzeltiyorum.

-"Merhaba," diyorum, kelime ağır bir nefesin üzerinde kayıyor. Boynumu daha da eğiyorum ve bakışlarının altında solduğumu hissediyorum. Temiz hava soluyarak endişelerimin patlak vermesini kontrol etmeye çalışıyorum. Boşuna bir çaba.

Tanrı'ya inanmam, hiç inanmadım ama Tanrı *insanı* kendi suretinde ve benzerliğinde yarattıysa, önümdeki uzun boylu, esmer, otuzlu yaşlarındaki adamın prototip olduğunu düşünüyorum. Yakışıklı bronz teni, yakışıklılığı, mükemmel erkeksi çene hattı ve pahalı siyah takım elbisesini mükemmel bir şekilde süsleyen geniş göğsüyle tam bir sanat eseri.

Kudos², Tanrım.

*Ve ben seni yakalamışken, sen bir
pisliksin. Amin.*

Kara kaşları düşünceli bir şekilde birbirine kenetlenirken nabzım hızlanıyor ve bana onun kim olduğunu hatırlatıyor. Annemin söylediği gibi. Umarım öyledir. *Mafya*. Ayrıca kaçırılmayacak biri. Takım elbise ve cilalı görünüm onu rafine etmek için hiçbir şey yapmıyor. Bunu aurasında görüyorum: karanlığın hayaleti, saçma sapan, özür dilemeyen, istediğini yapan, kendini evinde hissedenden bir enerji. Kalbim, onun tasarlandığını söylerken yanılıyor olabileceğim endişesiyle çarpıyor.

² Kudos, "övgü" veya "şan" anlamına gelen Yunanca kökenli bir kelimedir. İngilizcede, "bir kişinin toplumdaki bir başarısı veya konumu için halkın takdirini" ifade etmek için kullanılır. ¹ İspanyolcada "el respeto y el reconocimiento" olarak çevrilebilir. ² Kudos değişmez bir süstantive'dir, yani çoğulda değişmez.

BURDEN

Tanrı aşkına.

Belki de şeytanın bir eseridir. Onun
gölgesinde kök salıyorum.

-Dulin Nerrock'un kızı olduğunu mu düşünüyorsun? -diyor, yumuşak, zahmetsiz bir otorite tonu yansıtarak. Ayaklarıma bakmayı bırakıyor ve yavaşça vücudumu tarayarak beni inceliyor. Bacak aramda durup gözlerini kısıyor. Bana hiç benzemiyorsun.

Neden bilmiyorum ama acıtıyor. Av olmaktansa avcı gibi görünmeyi tercih ederim, ama kabul ediyorum:

-Anneme benziyorum.

Daha önce oturmayı reddettiğim sandalyeye başıyla işaret ediyor ve beni yanına çağırmak için elini uzatıyor. Hemen ona dönsem de bakışlarım elinin büyüklüğüne sabitleniyor. Onlarla kaç kirli anlaşma imzaladığını, kaç adamı öldüresiye dövdüğünü merak ediyorum.

-Oturun.

Bana söyleneni yaparak sandalyeye kayıyorum, hâlâ sandviçimi sıkıca tutuyorum. Prototipik Şeytan karşıma oturuyor, arkasına yaslanıyor ve ayak bileğini dizine dayıyor. Üzerinde zenginlik damlayan, sıradan bir adam olmadığını haykıran bir takım elbise varken, çok şık ve rahat davranıyor.

-Korkarım size kötü haberlerim var. Görmeye geldiğiniz adam 12 ay önce öldü.

-Ah. -Sanki şansımı kaçırmışım gibi hissediyorum, sanki burada geçirdiğim üç otobüs zaman kayıymış ve harcadığım para da genel olarak bir kayıpmış gibi.

BURDEN

-Baban... -Sol dudağında bir gülümseme beliriyor, karizmatik kıvrımı karnımın alt kısmında bir alev tutuşturuyor. Bu tepkiden hoşlanmadım. Eğer o gerçekten babansa, hâlâ hayatta.

Gözlerim açıldı.

-Gerçekten mi? Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun? Nerede?

-"Öncelikle," diye işaret etti bana, delici mavi bakışları yüzümde niyetle gezinirken, "adın ne?

-Fawn. -Gözlerim, sahibinin kemiği koparmasından korkan bir köpek gibi kucağımda tutmak yerine özenle masanın üzerine koyduğum sandviçe kayıyor. Ben Fawn'ım.

-Dulin'in kızı olduğundan emin olmam gerektiğini anlıyorsun, değil mi? - Bu sözler ağzından çıktığında, soğuk ve sert sandalyeye daha da gömülüyorum çünkü elimde hiçbir kanıt yok. Sadece ölü bir kadının hikayeleri. Dudağım için endişelenerek kucağıma bakıyorum.

-Sanki çenemle doğrudan bir bağlantısı varmış gibi başımı kaldırıp sert bakışlarını karşılıyorum. Seninle konuştuğumda gözlerimin içine bakıyorsun.

Hay sikeyim.

Boğazımdaki kuruluktan kurtulmak için zorluyorum, tükürüğümü yutuyorum ve başımı sallıyorum. Parlak mavi gözleri boğazımı delip geçiyor.

-Sen de bana cevap ver. Anladın mı?

-"Evet," diyorum hemen, ses tonu karnımdaki küçük alevi tam bir yangına dönüştürüyor. Anlıyorum. Sadece... Elimde kanıt yok.

Dizlerinizi çevirip uzağa bakın.

-Gel buraya. Sana iyice bir bakayım.

BURDEN

Göz kırp.

Bir kere.

İki kez.

Tanrım, o ciddi.

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyor, sinirlerim sarsılıyor. Yanında durmak için iki adım atıyorum, talimatları bekliyorum. Bacaklarını açıyor.

-Diz çök.

Bedenim tam olarak onun emirlerini yerine getirirken kalbim boğazıma fırlıyor: Ben bir kuklayım ve ipleri o çekiyor. Bacaklarıma diz çökme izni vermediğime yemin edebilirim ama şimdi onun kalçalarının arasındayım ve o yüzüme inceleyici bir bakışla bakıyor.

Bakışlarını hissediyorum, yüz hatlarımdan kıvrımlarını izleyişini, bir gözümünden diğerine geçişini, bir yeşil bir de mavi-gri gözüm olduğu için bana tanıdık gelen bir hareketi izliyorum.

Onun büyüüne kapılmışken, işaret parmağı çeneme dokunup kaldırdığında nefesim kesiliyor. Ve *Tanrım*, kokusu etrafımda, içimde dolaşıyor. Benji gibi kokmuyor. Kokusu aurası gibi: derin, zengin, güçlü ve çok... *erkeksi*.

Fransız kapıları açıldığında, bir adam içeri giriyor ve ben başımı çevirmeden *ona* bakıyorum, çenem hala parmağının nazik dokunuşuyla kontrol altında. Çeneme hafifçe vuruyor ve dikkatimi, rolümden hiç ayrılmamış gibi görünen yoğun bakışlarına yeniden odaklıyor. Onun bakışları altında her şey bana tuhaf geliyor. Baş döndürücü, evet, ama aynı zamanda... Sanki ona saygısızlık etmediğimden emin olmak istiyorum.

Yanımda duran adam ona bir şey uzatıyor ve ben de ince beyaz bir sütunun merhabasını yakalıyorum. Nefes alışım düzensizleşiyor. Adam fark ediyor ve gözlerini göğsüme dikeyiyor, ağır yükseliş ve inişlerden gerginliğini gözlemliyor.

BURDEN

Göğüslerimden aşağı. Tekrar yüzüme baktı ve şöyle dedi:

-Dudaklarını aç.

Sözlerini düşünmekle meşgul olduğum için cevap vermediğimde, ciğerlerim şaşkınlıktan kasıldığında, eli çeneme gitti. Parmaklarını yanaklarıma geçirip dişlerimi ayırıp dudaklarımı ayırmaya zorladığında nefesim kesiliyor. İrkiliyorum ama direnmiyorum ya da geri çekilmiyorum, nefes almaya ve hareketsiz kalmaya odaklanıyorum. Tehlikeli biri olduğu çok açık. Bir mafya babası mı? Ellerin hissi aklıma geliyor, o ellerin nasıl bir ya da iki can almış olabileceği. Başımı yana atıp boynumu kırsam bile nasıl terlemeyeceğimi.

Ve kimse seni özlemeyecek.

Açık ağzıma bakıyor, onun değişmeyen dikkati karşısında hissettiğim savunmasızlık beni yakıyor. Dudaklarımın arasına beyaz bir baLoncillo'ya benzeyen bir şey yerleştirirken peLañaların arasından bakıyorum. Boğazımda bir korku iniltisi yükseliyor, kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. Sesle birlikte gözleri değişiyor ve şimdi hem soğuk ve tuzlu mavi bir okyanus hem de karanlık ve korkutucu bir deniz.

Karnımdaki ateş damarlarıma yayılıyor.

Yanağımın içini bir karıncalanma okşuyor, içimde yükselip alçalan yumuşak bir okşama, eylem ve his beni küçük bir miyavlamaya zorluyor. Bacaklarımdan bir farkındalık duygusu geçiyor. Kıvrılıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kalçalarımı birbirine bastırıyorum, vücudumu sallamak istememe neden olan ısıdan kendimi savunuyorum.

Q-Tip yanağımdan ayrılıyor.

Çenemi nazikçe tutuyor. Parmak uçları küçük daireler çizerek ağrıyan yanak kaslarımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor.

BURDEN

Baş ve işaret parmağının bıraktığı sert girintilerin etrafında, rahatsızlığı tamamen gidererek... Bilmiyorum, ama sanırım bu hisle dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi, havadaki ahlaksızlığın ağırlığıyla çok uyumsuz bir eylem.

-Aferin kızıma. -Sersemlemiş halimle, dediğini zor duyuyorum:

-Ayağa kalk. Koltuğuna geri dön.

Avuç içimi onunkinin üzerine koyuyorum, boyut karşılaştırması beni bir anda aklımın başına geldiği bir yere geri getiriyor. Elini tutarken kendimi ayağa kaldırmak için onun elini kullanıyorum ve sonra sanki sıcaklığını bir an daha hissedersen bir şey olacakmış gibi hızla bırakıyorum.

Konsantrasyonumu değiştirmeye ihtiyaç duyarak, soğuk demir sandalyeye kayarken sandviçi kapıyorum. Büyük bir ısırık alıp pastırma ve tavuğu yutuyorum ve onu ağzımın içinde hissediyorum. MaLico ve ben vücudumun onun bakışları altında nasıl titrediğini ve bayıldığını görmezden geliyoruz.

-Dullin senin hakkında bir şey biliyor mu? -diye soruyor, sesi boğuk bir tınıya bürünüyor, daha erkeksi bir hal alıyor. Başımı sallıyorum, başka bir şeyden kaçınmak için hâlâ titriyorum. "Fawn," diye uyarıyor. Sadece basit bir baş sallama değil, kelimelerimi de talep etmesi aramızdaki havayı karıştırıyor ve kararlılığımı sarsıyor.

Sandviçin parçalarını yutuyorum ve tekrar bakışlarıyla buluşuyorum.

-Hayır. Bilmiyor.

-Neden şimdi?

Dehşet, midemdeki ateşin arasında kendine bir yer buluyor. Kendimi çıplak hissetmeme neden olacak kadar beni inceleyen mükemmel mavi bakışlardan kaçınmak için botlarıma bakarak irkiliyorum.

-Bu özel.

BURDEN

Sessizlik aramızdaki havayı noktılıyor ve ona bakmak için döndüğümde, dudaklarında hem bana meydan okuyan hem de saygısızlık etmemem için beni uyaran yavaş bir gülümseme beliriyor.

-Sana bir soru sordum, Fawn. Doğru cevabı bekliyorum.

Hareket ediyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Yalan söylemek istemiyorum. Berbat bir yalancıyım. Ama onu tanımıyorum. Ve görmeye geldiğim kişi o değil... Ona yarı doğru söylemeye karar veriyorum, itiraf ediyorum:

-Hamileyim. -Gözlerinin içine bakıyorum ve çenesinin hafif bir seğirmeyle karşılık verdiğini görüyorum. Neden bilmiyorum ama bu çarpıtılmış gerçek canımı sıkıyor. Ve şimdi beni nasıl algıladığını umursadığım için minnettar değilim.

Onun ne düşündüğü önemli değil.

Para hakkında konuşmak istemediğim için, yarı doğru, bastırarak söylüyorum:

-Para istemiyorum. Sadece belki Dullin bebeği ister diye düşündüm.

Torununu. Onun başka bir tiki.

Benim için bir başka gergin duygu.

Neden umurumda olsun ki?

Hamile olduğum için, evsiz olduğum için, bu kadar savunmasız olduğum için bana aptalmışım gibi bakması neden umurumda olsun ki?

Sessizlik acı verici, aramızda çok uzun süre uzanıyor.

Dayanamıyorum. Gergin bir kıkırdamayla, ağzımdan kaçırıyorum:

-Onu tutamam. On sekiz yaşındayım. Çok az param var. Gidecek hiçbir yerim yok. Ben... Ben... Ben bir bebeğe bakamam.

Ben doğru malzemeden yapılmadım.

Bu bir yalan değil. Ama yine de acıtıyor. Gözlerim doluyormuş gibi hissediyorum, kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

BURDEN

Ama benden istediği gibi, derimin altında ne kadar yoğun hissedersen hissedeyim bir şekilde okunamayan hesaplayıcı mavi bakışlarına dalmış bir şekilde ona kilitli tutuyorum.

- "Pekâlâ," diyor sonunda ve çenem düşüyor. "Eğer Dullin'in kızıysan, burada kalacaksın. -Ayağa kalktı ve siyah kravatını düzeltti. HaLa, DuLin mallarını almaya geldi.

O gitmek için döndüğünde, ben kaçtım.

-Bekle. Burada mı? Evde mi? Ne kadar sürecek?

-Logica, Fawn. Baban meşgul bir adam. A... -Sözlerini bir düşün. Sıkıcı bir adam. Bolton odanı taşıyacak.

Sonra da şu anda ikamet ettiğim malikânenin büyük Fransız kapılarından, yanında duygusuz uşaklarıyla birlikte geçerek gözden kayboldu.

Hay sikeyim.

Beklediğim bu değildi. Birkaç gece uyuyacak özgür bir yerim olduğu için, babama ve akrabalarımın daha yakın olduğum için hissettiğim mutlak rahatlamayla nefes vermek istiyorum, ama aynı zamanda hayattaki hiçbir şeyin belirli beklentiler olmadan gelmediğinin de tamamen farkındayım.

Ve nezaketin çoğu zaman bir bedeli vardır.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 3

Fawn

L Eski televizyon kutusu hareket ediyor, tüm ünite sanki tekerlekleri varmış gibi yavaşça bana doğru kayıyor.
Benden olsun.

O zaman ben de varım.

-Uyan.

Sırtım yatağın üzerinde yükseliyor, onunla birlikte yükseliyor, kaslarım kaçmak için mücadele ederken ama zar zor hareket ederken beni işkence dolu uykumdan çekip çıkarıyor. Sanırım bir kâbus.

-Uyan.

İrkilerek doğruluyorum, çarşafıya yapışıyorum, endorfin ve korku beni sarmal bir varlık gibi tüketiyor, gözlerim panikle açılıyor,

BURDEN

Günü, zamanı kavramaya çalışırken zihnim kayboluyor, kendimi bir yere yerleştirebilmek için en son anımı arıyorum. Herhangi bir yere. Umutsuzca, etrafımdaki bilinmeyen büyük boşluğu araştırıyorum, nerede eŁoy?

Gözlerim yanımda oturan bir kıza takılınca, kocaman yatağın diğer ucuna doğru koşuyorum ve yabancı ile aramda bir bariyer oluşturmak için ilerlerken çarşafı tek meliyorum.

-Kimsin sen?

Ellerini yüzüne götürüyor.

-Her şey yolunda. Ben Jasmine'im. Sana zarar vermeyeceğim.

-Neden, neden buradasın? -Burası mı? Burası neresi? Şaşkın bakış lar ı m ı odanın içinde gezdiriyorum, avizelerle süslü duvarlara çarpıyor, çünkü hayallerim yavaş yavaş yorgun ve şaşkın zihnime düşüyor. *Burada* birkaç gece kalmayı seviyorum, diye hatırlatıyorum kendime. Malikane. Uşak Jeeves beni bir odaya getirdi. Bir süre yatağa uzandım ve sonra... tekrar televizyonun içine düştüm.

-Bay Butcher burada seninle uyumamı söyledi," diyor yumuşak bir İngiliz aksanıyla. Çekyatta.

Güvende olduğumu, babamın yakında beni almaya geleceğini hatırladığımda kalbim normal ritmine dönüyor. Adamın söylediği şey *onun mülkü*. Hiç umurumda değildi. Daha önce hiç kimse bana sahip olmak istememişti.... Ve çoğu insan mülküne sahip çıkar, kendi dünyasında ona bir yer bulur ve onun sorumluluğunu üstlenir. Bu benim için çok havalıydı.

-Bay Kasap?

-Evet, patronum. -Başını sallıyor, "Onu tanımıyor muydum?

-Ben, ah, evet," diye hatırlıyorum, kuru gözlerimi ovuşturarak ve poŁura'mı rahatlatarak.

BURDEN

saldırğan bir şekilde dizlerimi yukarı kaydırıp onlara sarıldım, çarşaf lar etrafımda küçük bir kale gibi duruyordu. Mavi gözlü adam mı?

Gülüyor, solgun yanaklarını pembe bir renk aydınlatıyor. Aslında bir allık. Anladım; çok iyi.

-Özellikle çarpıcı gözleri var, değil mi? Clay Butcher'ın kim olduğunu bilmiyor musun? -Yatağa doğru kayıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve yerleşiyor. Bakışlarımı pembe düğmeli geceliğine ve ipli şortuna, görünüşte genç ve havalı bir kıyafete indiriyorum. Sanırım benim yaşlarımda, belki bir ya da iki yaş büyük.

-Saat kaç? -Gözlerimi tekrar kısıyorum ve duvarlarda parlayan lambaların ötesini zar zor görebiliyorum. Gölge li köşeler karanlık; perdeler karartılmış. Gece gibi hissediyorum. Bekle," diyorum ela gözleriyle tekrar buluşarak, "Ne demek *kim olduğunu bilmiyorum?*

Kim olduğunu bilmeli miyim?

Kordonunu bul ve uçlarıyla oyna.

-Evet, sanırım fazla televizyon izlemiyorsunuz. Kardeşleri diyarrito'nun Kardashian'ları gibi. Zengin ve yakışıklılar. Herkes onların işleri hakkında bilgi sahibi olmak istiyor. Ve Bay Kasap son zamanlarda eLado.... -Doğru ifadeyi düşünüyor. Şövalye mi? Taç mı giydi? Bilmiyorum, Connolly'nin belediye başkanı oldu.

-Belediye Başkanı mı? -Buna şaşırdım, zihnim anlamaya çalışıyor. *O mafyanın içinde, Fawn.* Annemin sözleri beni daha da şaşırtıyor. Yani annem, babamın mafyayla ilişkisi olduğunu düşünürken eksantrik davranıyordu. Bunun yerine, siyaset dünyasına olan ilgisi, imajını prİLina olarak hayal ettiğim bir adamla neden yakınlaşmak istemediğine dair çok daha mantıklı. Bir baLarda kızı muhtemelen en kötü reklam türüdür. Babamın, babamın kızına bir şeyler verdiğini düşündükçe gurur duyuyorum.

BURDEN

konuşmalar yapıyor ve vatandaşları organize ediyor. Kusursuz karakterli bir adam.

Sikeyim.

Düşünceler aniden durur. Eğer *gerçekten* kusursuz karakterli bir adamsa, burada olmasının ana nedeni mümkün değildir. Bay Butcher'ın profesyonellik örtüsünün altında nasıl bir karanlığın gizlendiğini hatırlıyorum; o sadece bir politikacı olamaz.

İstediğim bu değil.

Başımı sallıyorum.

Yine de bebeği yanıma alıp ona ait olacağı bir yer, yiyecek ve sevgi vermek beni bu yükten kurtaracak. Yeniden, kendi başıma halledebilirim... teoride bile gülünç. Ya da belki bir gün hatırlarım.

-Kimsin sen? -Onun sözleriyle düşüncelerimden sıyrılıp yabancı kızın yatağına geri döndüm. Yani burada, onun evinde kalabilir misin?

Sorunuzdan ürktüm ve dedim ki:

-Sana hiç söylemedi mi?

-Bana onun misafiri olduğunu ve seni almaya gelene kadar yanında kalmamı söyledi. Ama kapının önünde Bolton eŁá var, yani *sadece misafir* değilsin.

Ses tonuna bakılırsa, bunun genellikle yapılmadığını tahmin ediyorum. Eğer babam nüfuzlu bir adamsa, Bay Kasap'ın beni medyadan uzak tutmak ve diğer insanlarla konuşmamı engellemek istemesi mantıklı olacaktır. Umurumda değil. Zaten dikkat çekmek istemiyorum.

-Babamı bulmaya çalışıyorum. DuLin Nerrock. Biliyor musun...?

-"Evet, onu tanıyorum," diye onayladı uzun çikolata rengi saçlarını bir kenara atarak. Bay Storm'un ortaklarından biriydi. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım.

BURDEN

Bay Storm, damadı Clay, pardon Bay Butcher ve kızı Aurora burada yaşamaya başlamadan önce hâlâ hayattaydı.

Varlığımdan kısmen sorumlu olan adam hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyerek haykırıyorum.

-Onu tanıyor musun? Babamı? Nasıl biri?

-Kaba," diyor kötü niyetli olmayan bir kahkaha atarak, ama yine de omurgamın gerildiğini hissediyorum, itirafından hoşlanmıyorum. Güçlü insanlar tanırım, hayatım boyunca etraflarında bulundum ve hepsi de kabadır. Bay Kasap çok kaba olabilir. kaba olabilir, ama aynı zamanda soğuk bir şekilde naziktir.

Onu o kadar iyi tanıyor olamaz. O daha genç.

-Kaç yaşındasınız? Ne kadar süredir onlar için çalışıyorsunuz?

-Enstitüden ayrıldığımdan beri, yani yaklaşık üç yıldır. Normalde hizmetçiyim ama şimdilik sadece yapacak bir şeye ihtiyacım olduğu için. Ama sanırım senin yaşında birinin seninle kalmasını istedim. Bak, bu çok düşünceliydi. Onun gibi bir şey.

Başımı sallıyorum, burada yalnız uyanmadığıma şükrediyorum, ama yine de yatakta benimle oturuyor olmasından tedirginim.

-Yani benimle takılman için sana para mı ödüyorlar?

-Seninle konuşmam için bana çok

para ödüyorlar. Fena değil.

Boş midem kasılıyor, bir inilti yayılıyor, ses dışarıya doğru ve yüksek. Yanaklarım kızarıyor. *Açlık yakışmıyor.* Üvey annemin sözleri kulaklarımda çınlıyor.

-"Açsın," diyor, ayağa fırlıyor, harekete geçmeye hevesli. Akşam yemeğini kaçırdın. Ne istiyorsun?

-"Ben iyiyim," diyorum, içimin gurultusu sözlerime karşı mücadele ediyor,

BURDEN

onları havada sallandırmak- Tamam, özür dilerim. Acıktım ama onların yemeğini yemek istemiyorum.

Yandaki lambayı yakıyor, odayı daha da aydınlatıyor ve gözlerimin görmesini sağlıyor. Terliklerini giyiyor.

-Saçmalama. Sen misafirsin. Dondurma ister misin?

Yataktan kayıyorum, aşağı bakıyorum ve aynı gömlek ve kotu giydiğimi görüyorum, bu da bana eşyalarımı almak için motele geri dönmem gerektiğini hatırlatıyor. Kıyafetlerimi duruluyorum çünkü parmakladığım lüks yumuşak çarşaflara kıyasla malzeme sert geliyor.

-Dondurma mı?

-Evet! Ama hamilesin. Dondurma ister misin? Ya da pasta. Alt katta en iyi pastalar var. Gece vardiyasında çalışırken, bir partiden sonra ortalığı temizlerken gizlice dilimliyorum. -Parlak gözleri ve ışıltılı gülümsemesi dudaklarımın kenarlarını yukarı doğru büküyor ve içimde bir heyecan dalgası oluşuyor. Endişe içinde kendimi kapatıyorum.

-Evet. Pasta harika görünüyor.

-Harika. -Dönüyor, kapıya doğru koşuyor. Gidip biraz alacağım.

-"Bekle" dedim, ona ve kapıya yaklaşarak. "Gidebilir miyim?"

-Ah... -Duraksadı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Neden olmasın anlamıyorum. Herkes uyuyor zaten. Gece yarısını geçti. -Onu odadan çıkarken takip ediyorum ve boğazından küçük bir hmm sesi çıkıyor. Bolton kaçmış gibi görünüyor. Mutfığa gitmemize izin vermesi için onu ikna etmem gerekecek sanıyordum.

Işıkların çoğunun sönük ya da kapalı olduğu kasvetli koridorda peşinden sürünerek ilerliyorum. Duvarlar çıplak, görünürde bir çerçeve yok, iç mekan ağaçları ya da süsleri yok.

BURDEN

Hangi yönden geldiğimizi görmek için döndüğümüzde, o yönde birkaç kapı görüyorum. Dönüyoruz ve o, ters yönde devam eden başka bir koridorla birlikte geniş bir merdivenden iniyor. Yalnız olsaydım kaybolurdum.

Merdivenlerin tepesinde arkalarında bir kapı açılır ve Jasmine bir düğmeye basar. Oda tavandaki ışık şeritlerinin altında canlanır. *Vay canına*. Burası bir mutfak. Krom, gümüş, metal ve beyaz fayanslarla dekore edilmiş büyük bir ticari mutfak. Ev sahibi ailemin evindeki küçük mutfağa hiç benzemiyor ama sanırım Bay Kasap'ın evi çalışanlarla dolu olduğu için bu beklenen bir şey.

Personelinizin personel olması muhtemeldir.

O ikili buzdolabına atlarken ben kapının yanında duruyorum. Bir kutu pide alıp bana doğru getiriyor. İki parça kesip tezgahın üzerine tırmanıyor, oturuyor ve bir ısırık alıyor.

-Gel ve biraz al. Portakal ve macadamia.

Yanına kaydım, bir parça kek aldım ve bir ısırık aldım. Guatr papillalarım tatlı ve ekşi tatların, eğlenceli ama narin tonların altında eziliyor.

-Kahretsin, bu çok zengin Lá Ło. Yaramazlık yapıyormuşuz gibi hissediyorum.

-Bolton'ın üzerinde sürekli bir kamera var, bu yüzden mutfakta olduğumuzu biliyor ve Bay Kasap bana yemek yediğinden emin olmamı söyledi ve zaten çoğu şeyden kurtulabilirim. -Bir ısırık daha alıyor, lokmasının etrafında konuşuyor. Babanı bulmaya mı çalışıyorsun? Neden, hamile olduğun için mi?

Onun filtresizliği dudaklarıma sadece parlak bir gülümseme getiriyor, çünkü bana karşı dostça, saçma olmayan yaklaşımıyla muamele görüyorum. Aynı şeyleri paylaşıyoruz.

BURDEN

Dokunma kusuru. Pastaya bakıyorum, keşke ben de böyle muhteşem bir şey yaratabilseydim diyorum. Keşke bir yeteneğim olsaydı. Keşke görünüşümden daha değerli olsaydım. *Şimdi genç ve güzelken kendini iyi hissedebilirsin ama benim yaşşıma geldiğinde bir hiç olacaksın.* Üvey annemin acı sözleri ağzımı kinle dolduruyor, içerdikleri gerçeğı zapt etmek zor. Çok iyi değilim, anne olmak için yeterince iyi değilim, bu kesin. Bebeğimin annem gibi benimle yaşam mücadelesi vermesine izin vermeyeceğim ve onun intiharından sonra olduğı gibi siLema tarafından büyütölmesine izin veremem. Yani bebeğı Dulin'e vermek mantıklı mı?

-Bebeğı Dullin'e vermek istiyorum. Ona bakamam. Anne olmak için biçilmiş kaftan değilim.

-Peki ya baba? -diye sorar, porsiyonunu bitirir ve önündeki parçaya sevgisiz bir şekilde bakar, içsel tartışması gözlerinde belirgindir. Çocuğı istemiyor mu?

Gözlerimin ardında eski bir siyah beyaz televizyon programının hayali titreşiyor, kalbimin eLremezca'ya, sürpriz bebek ve lezzetli paLel ile eLomago'mun ağzına inmesine neden oluyor. Benji... Yani bu Benji'nin. Bebeğın bir aşk anında yapıldığını, ama sonra sorular sorabilir. Detayları ister. O zaman yalan söylemek zorunda kalırım ve bugün zaten gerçeğı biraz yanlış ifade ettim. Tüm ihmallerimin ağırlığı altında eziliyorum.

-Babasının kim olduğunu bilmiyorum. Emin değilim," diye itiraf ediyorum, bir ısırık daha alıyorum, ağzımı daha fazla keyifle dolduruyorum ve safrayı tatlılıkla kaplıyorum. *Sürtük* kelimesi muhtemelen kulaklarında çınılıyordur.

-Ah. -Parmaklarındaki şekerli talaşları siliyor. İtirafım havayı kalınlaştıyor, aramızda garip bir sessizlik asılı kalıyor.

Kaltak. Kaltak. Kaltak.

BURDEN

-Ya sen? -Tezgâhtan kaymadan önce dilimimi bitirip, biraz harekete ve biraz da *sürtüklüğe* ihtiyacım olduğunu söylüyorum. İçten içe büzüşerek buzdolabına doğru ilerliyorum ve kapıyı açıyorum. Buz gibi hava dışarı yayılırken soruyorum:

-Senin mutluluğun ne?

-Nereden başlayayım? -Ayağa kalkmadan önce gülüyor, görünüşe göre durumuma kayıtsız. Rahatlayarak iç çektim. Anlatacak çok hikayem var. Ailem sürekli iş seyahatinde," diyor. Onlar çok önemli. Neredeyse her ülkede onlarla birlikte yaşadım. Ama on sekiz yaşına geldiğimde gerçek bir şeyler deneyimlemek istedim. Loy, Lirada galalarından bıktım, Anlıyor musun?

Yanıp sönüyor.

-Um... *Doğru*. Biliyorum.

-Başladığımda ev farklı görünüyordu. Bay ve Bayan Kasap evi yavaş yavaş yeniliyorlardı.

Kalçamı tezgâha dayıyorum, Bay Kasap'ın beni dizlerinin arasına nasıl diz çöktürdüğünü, vücudumun onun kokusuna, yakınlığına ve hâkimiyetine verdiği tepkiyi düşünüyorum. *Bayan Kasap'ın sözleri* tekrarlanırken bu anıyı silkeliyorum. Onun bir karısı var ve ben belki de büyüyünce önemli biri için değerli olabilecek başıboş bir evcil hayvandan biraz daha fazlasıyım.

-Jimmy Storm nasıl öldü? -Soruyorum.

-Kanser, ama aniden oldu," diyerek mutfığa doğru yöneldi ve odaya dönmemiz için bize ince bir işaret verdi. Bir an nefes alıyordu ve sonra - boğuluyor, teatral bir öğürme sesi çıkarıyor - ciğerleri durdu. Aynen böyle.

Ben onun yanından geçerken ışığı kapatıyor ve arkamda her şey kararıyor.

BURDEN

mutfaktan çıktık.

Odaya yaklaşırken yüzümün yandığını hissediyorum, utanç bir fırın gibi yanaklarımı ısıtıyor. Zorba Jeeves'in yılmayan bakışları altında Jasmine'i takip ediyorum. Jasmine onun ardından zıplayarak, en azından birimiz için, onun incelemesinin etkisiz olduğunu gösteriyor. Doğruldu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını hafifçe yere vurarak bizi bekliyor. Daha önce hiç böyle bakılmamıştım. Çoğu zaman varlığım fark edilmez.

Kaşını kaldırıyor.

-Bir dahaki sefere, o tarafa gitmeden önce bir uyarı iyi olurdu. Gülüyor.

-Neden? Aç mısın?

-Birazcık, evet.

Yatak odasına döndüğümde, ben soyunup çift kişilik yatağa uzanırken, Jasmine de şiltenin üzerine kıvrılıyor.

NueŁra konuşması hakkında düşünüyorum. Aslında bir kısmını. Bayan Butcher.

Güzel, zarif bir kadının görüntüleri benimle alay ederken, onun düşüncesi midemin en alt kısmında sıcak bir su birikintisi yaratıyor, uygunsuz olmaktan başka bir şey olamayacak kadar alçak.

Clay Butcher.

Bay Kasap olacak kadar yaşlı değil. Kaç yaşında? Otuzlu yaşların ortası mı, sonu mu? O kusursuz takım elbisenin altında güçlü bir vücudu olduğunu görebiliyorum ama hayal edemiyorum. Göğsünde hiç gri saç var mı? Kendi zihnime homurdanıyorum ve yan dönüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve delici mavi gözleriyle uygunsuz koyunları sayıyorum.

NICCI HARRIS

HIS

Pretty Little BURDEN

Benji'ninki gibi ela olmaları gerektiği için mideme suçluluk duygusu yayılıyor.

NICCI HARRIS

HIS

Pretty Little

BURDEN

Capitulo 4

Clay

L Glock avuçlarımda zonkluyor, mermileri menzilimin sonunda sallanan uzaktaki brandanın organlarına boşalıyor.
Elómagó.

Kardeşim Bronson'ın metal bir sandalyeye bağlanmış görüntüsü kararlılığımı sarsıyor. Sonraki kurşunlar odayı sarsıyor.

Sol diz. Sağ diz.

Bronson'ın alnından fişkıran kan yanağından aşağıya doğru süzülüyordu.

Sol omuz. Sağ

omuz.

Sicilya'dan dönerken birinci sınıfta viski içiyordu.

HIS

BURDEN

kanaması varken.

Sol iliak Sağ

iliak

Hepsi Jimmy'yi alaşağı etmek, beni onun yerine koymak, bütün bir şehir her hareketimi izlerken onun büyüyen gölgesinden kurtulmak için savaşmak içindi. Kardeşlerim bana güvenirken.

Sol göz.

Her şey bana bağlı.

Sağ göz.

Max'e intikamını vermek için DuLin'i avlamak için. Onları temiz tutmak için. Bir kereliğine. Söz verdiğim gibi. Onları işimizden uzak tutmak için. Dışarı.

Sol akciğer.

Sigorta.

Sağ akciğer.

Pasifik.

Ayağımla pedala basarak bandı çalıştırıyorum ve hedefi rayın ötesine çekiyorum. Tuval uzaklaştıkça, göz gibi iki deliğe odaklanıyorum. O gece sandalyede Bronson'ın mavi bakışlarını yarıklara dönüştüren ihanet gibi. O çılgın kalbi ailesinin, benim ailemin intikamını almak istiyordu ve benim ona ihanet edeceğime inanıyordu. Aileme ihanet edeceğime. Benim yüzümden beni bir Rottweiler gibi öldürebilirdi. O kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Jimmy'nin bana danışmadan onu alacağını bilmiyordum.

Piç kurusu.

Glock'u kaldırarak geri çekildim ve gözümü kısarak diLante işaretine baktım.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Kalp.

Yıpranmış şarjörü bırakıp hızlı bir şekilde yenisini takıyorum ve ardından mermileri boşaltıyorum, her bir patlamanın sesini yastıklı bodrum duvarlarından sekerken tutuyorum. Başımın üzerindeyken, evin geri kalanı sabahın erken saatlerinde sessizliğini koruyor, huzur içinde. Onlara vermek için çabaladığım huzurda, böylesine bir yaşamı sunmak için gereken her şeyin yankıları benimle birlikte beton duvarların içinde çalkalanıyor. Tek başına. Ama bir lider, şey... bir lider her zaman yalnızdır.

Kolumun altında kaslarım güçten, geriye doğru itilmekten, ağırlıktan titriyor... Benim ağırlığım. Sorumluluklarımın. Yüksek sesle nefes veriyorum. Hayal kırıklıklarım için menzilimin ötesinde yer yok. Belirsizliklerim için. Suçlamalarım için. Yüklerim için.

Beton duvarların dışında şafak sökmek üzere ama oda şimdiden bunaltıcı, yaz nemi çıplak gövdeyi sarıyor ve ter boncukları tenime yapışıyor. Üzerimdeki tek giysi kot pantolonum ve şapkam.

Glock'u çıkıntıda bırakıyorum ve zinciri etkinleştirmeden önce koşum takımımı çıkarıyorum, benden kısa bir mesafe uzakta dururken kanvas insan haLa'sını ileri doğru hareket ettiriyorum. Delikleri inceliyorum, patlama açıklıklarına dokunuyorum. Doğrudan. Mükemmel atışlar. Uykusuzluktan muzdarip bir adam olarak, hiçbir atışı kaçırmam.

Pikolamı alıyorum, emniyet mandalını takıyorum ve kotumun önüne sokuyorum. Atış kotum.

Bodrumdan çıkıyorum ve zemin kata giden merdivenleri tırmanıyorum. Yarın gece o tuvalin daha fazla parçasını patlatmak için geri döneceğim.

Mutfağa girdiğimde Aurora kahvaltı barında durmuş lattesini yudumlarken Maggie de ocakta çalışarak tüm personelim o gün yiyeceği ziyafeti hazırlıyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Aurora ve Lorna öğle yemeğinin tadını çıkarırken, ben çoğunlukla ayaküstü yiyorum. Mutfığa girip kendime bir bardak su dolduruyorum, barut ve ter kokusu göğsüme yapışıyor.

Muhafızım Que arkamda beliriyor, bana bir havlu uzatıyor, hem ilk muhafızım hem de yardımcım.

-Teşekkürler, Que. Ona hızlıca bir göz atıyorum. Her çizgisi tertemiz, ütülenmiş ve buğulanmış her kırışıklığı neredeyse imal edilmiş bir mükemmelliğe sahip, siyah takım elbiseli teneke bir asker gibi. Yine de sadece bir aptal onun ölümcül olmadığını düşünebilir. Ona usulca gülümsüyorum, "Biliyor musun, İngiltere Kraliçesi'ne hizmet ediyormuş gibi görünmeyi bırakabilirsin.

Doğruldu ve gri bir kaşla bana baktı.

-"Kraliçe çok daha rahat olacak patron. Bence kıyafet uygun," diye Londra aksanının centilmen zarafetiyle bana tavsiyede bulunuyor.

Aurora boğazını temizliyor. Göz ucuyla ona bakıyorum ama onu tanımadan önce kendimi sıvazlıyorum. Havlumu omzuma atıyorum ve beni bekleyen karıma dönüyorum.

-Günaydın.

Kahveyi masaya bırakıyor ama sıkıca tutuyor, uzun tırnakları beyaz porselen fincanın etrafında kırmızı çubuklar gibi.

-Nasıl uyudun?

-"Pekâlâ," diyorum. Ona yaklaşıyorum ve koyu renk bir bluz ve eteğe sarınmış uzun, kadınsı vücuduna bakıyorum. Başının tepesinde topuz yapılmış, tek bir tutamı bile yerinde olmayan uzun siyah saçlarına bakıyorum. Benim mükemmel karım.

-"Sen harika bir yalancısın Clay. Ben de hep öyle düşünmüşümdür," dedi, ince, siyah bir kaşını kaldırarak, kusursuz ro-losunun her santiminde bıkkınlık vardı.

BURDEN

Madonna Mia, bu kadar şeffaf olmasaydı bile onu görebilirdim. Onu neredeyse kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Bir hafta çok saçma. Keşke daha fazla yetki versen. Çünkü... -Devam etmiyor.

Buna gerek yok.

Jimmy'nin ölümünden beri. Delege olmak istemiyorum. Otuz beş yaşında DiLrito'daki *La Cosa NoIra*'nın Don'u oldum ve geçmişteki patronların yaptığı gibi işleri yürütmek için siyasi basamakları tırmanmadım: NueLros'un ayak işlerini yapması için para ödenen bir teLaferro ile. Ben lanet olası teLaferro'yum, yüzüm ve patronum, eLa organizasyonunun tüm üst seviyesi, kontrolün yeni zirvelerine ulaşıyor. *Sokakları kontrol ediyorum, insanları kontrol ediyorum.* Bu eski ülkeden gelen bir mesaj ve ben bunu gerçekleştireceğim.

İfadesini görmezden gelerek onu yanağından öpüyorum, parfümünü içime çekiyorum, Chanel'in sınırlı sayıda üretilen serisinden bir koku, eLoy sure.

-Kızla ilgili toplantıya kalacak mısınız?

Kız.

İki renkli gözler.

Çok güzel.

Sanki beni memnun etmek için eğitiliyormuş gibi diz çökmeye çok hevesli....

-Günün ilk yarısında müsaitim, sonra öğle yemeği için Endonezya'dan beş senatör ve Molar Connolly var, hatırladınız mı? Pek de itibarlı olmayan Endonezyalı ortaklarınız? Tabii belediye başkanı onlara eşlik etmek istemezse. - Gülümsüyor, leylak rengi dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. Bay Kampa'nın sizin gibi arkadaşlara daha yatkın olduğunu duydum.

Koridora doğru yürüyorum, giderken de konuşuyorum.

-Bronson çok ateşli olduğum için olduğunu söylerdi. Onlara tel köprüyü göster.

BURDEN

Gidip deponun nasıl olduğuna bakacağım ve gece kulüpte onlarla buluşacağım.

-Tanrıya şükür ki, ortaya çıkmadan önce her şeyi denetleyen saygıdeğer bir karısı var.

Adımımın ortasında duruyorum, ona bakmak için dönüyorum ve sonunda fark ediyorum.

-Takdir edilmediğinizi mi hissediyorsunuz?

Yan tarafa bakıyor, sakın dış görünüşünün altında saklı olan daha yumuşak katmanlara işaret eden küçük bir hareket. Onda kendimden çok şey görüyorum. Ve Jimmy'den de çok şey. O şehirdeki en güçlü kadın, ama gücü sadece benim gücüme bağlı olduğu için bir ağırlık taşıyor. Özellikle babasını kaybettiğinden beri benim takdirime ne kadar ihtiyacı olduğunu sık sık unutuyorum. Onu tahttan indirdiğimizi bilmek, kuruluşumuzdaki yerine dair hissiyatını aşındırdı. Onun exiencia ve nueŁro evliliği, mirasına sahip olduğu tek iddialar; Aurora Aile kanı değil. Elo benim için hiç önemli olmadı ama onun için önemli. Storm adında bir parça bile Aile kanı yok ve bu benim mükemmel karımı ne kadar rahatsız ediyor.

Sırdaşım.

Hizmetkâr bir hayatı paylaşıyoruz. Ben *Olmayan Şey*'e. O da bana. Bildiği tek şey bu, ama bensiz, o ve kız kardeşleri dışarıda. Sicilya'ya sürgün edildiler, Don babasına yaptığı gibi onlara da göz kulak olabilir.

Onun mirasını asla elimden almam. Onu paylaşıyoruz. Yıllar önce böyle anlaşmıştık ve ondan başka kimseye güvenmiyorum.

-Biraz," diye itiraf ediyor dudaklarını büzerek.

Ona hafif adımlarla yaklaşıyorum ve o kadar yakınında duruyorum ki, pürüzsüz zeytin rengi tenine ve viski rengi iri gözlerine bakarken bakışlarımı yakalamak için boynunu eğmek zorunda kalıyor. Büyüleyici bir kadın.

-Geçen yıl kolay değildi. Bunu biliyorum. Bununla başa çıkma şeklinizle gurur duyuyorum.

BURDEN

Seninle gurur duyuyorum," diyorum ve bakışları benimkilerin altına düşüyor.

Kendini toparlayarak sözlerime sahte bir kayıtsızlıkla bakıyor ama vücudundaki memnuniyet verici yumuşamayı gizleyemiyor. Devam ediyorum:

-Bana bir ihtiyacın olursa, sadece sorman yeterli,
Değil mi?

-Uyumana ihtiyacım var." diyerek arkasını dönüyor. Senin için
endişeleniyorum. Gülümsüyorum.

-Ne zaman kaybı.

Döndüm ve ruh halini not aldım. Belli ki şu anda ona verebileceğimden daha fazla ilgiye ihtiyacı var. Asansörü kullanmak yerine dördüncü kata çıkan karo basamakları tırmanıyorum, eğimle kaslarımı gevşetmeye hevesliyim. Güneş evin yan tarafını aydınlatıyor, sıcaklığını ve ufuk çizgisi ile bahçelerin görüntüsünü davet ediyor. Bunun Jimmy'nin zenginliğini gösterme şekli olduğuna eminim. Sık sık düzenlediği partilerdeki konuklar için bir eklenti. Tam tersine, *ailenin zenginliğini* sergilemek için. Bu terminolojik yanlışlık onun ölüm fermanını imzaladı.

Süitimde, siyah ipek çarşafLARımın üzerinde çıplak yatan güzel kıvıL saçlıya bakıyorum. Fıskırma sesini duyduğunda bana katılmak için uyanabilir, gerçi dün gece ayılmasını emretmeden önce Aurora'yla biraz fazla şarap içmişti, bu yüzden belki *yine* derin, sarhoş bir uykuda olacak.

Odamda uyumasına pek sık izin vermiyorum ama dün gece o tatlı genç kızın dizlerinin üzerine çöküşünü o kadar güzel izledikten sonra daha fazla ilgiye ihtiyacım vardı. Aurora, elbette, gece boyunca ortak kadınımızı tekeline almamı sorun etmedi.

Kot pantolonumu çıkarıp mermer duşa giriyorum ve suçluluk duygusuyla dolmuş tenimi siliyorum.

BURDEN

Gergin kaslarıma masaj yapıyorum ve diğer yerlerin yanı sıra uyluklarımdaki gerginliği de serbest bırakıyorum.

Kömür rengi iki parçalı takım elbisemi giydikten sonra aynada kendime bakıyorum ve kravatımı gümüş bir klipsle sabitliyorum. Bakışlarıma karşılık veren mavi gözlere kaşlarımı çatıyorum ve bencilce saçmalıklar zihnime girmeden ve kardeşimin dayak yemiş ve kanlar içindeki görüntüsü günün gidişatını değiştirmeden önce onlardan uzaklaşıyorum. Bu düşünceler bodrumda kalmalı. Ceketimin yakasını fırçalıyorum, doğruluyorum ve koridorda rahatça yürüyorum.

De@acho'm Jimmy'nin ofisine giriyorum ve doğruca dolaba yöneliyorum, yaklaşan misafirim karşısında küçük bir gülümseme buluyorum.

Birkaç saniye içinde, *iyi* adamım, kapım çalındı.

-Viski, Marius? -İçeri davet eder gibi soruyorum. İki tane hazırlıyorum, cevap alamam da kendime cömert bir porsiyon dolduruyorum.

İçeri giriyor.

-Hayır, biraz erken.

Sözünü kesiyorum ve arkalıklı koltuğuma geçmeden önce bardağı yerine koyuyorum. Elbette viskiyi kabul ediyor.

Oturuyorum, arkama yaslanıyorum, baldırımını dizime kadar kaldırıyorum ve likörümü yudumluyorum.

-Küçük Fawn'ımız hakkında ne öğrendin?

İncil kadar kalın bir dosya çıkarmadan önce masanın altına eğiliyor ve onun uğursuz varlığı karşısında kaşlarım hemen geriliyor. Marius ellerini seyrek gri saçlarında gezdiriyor, sanırım üzerinde düşünecek çok az şeyi kaldığı için alışkanlık haline gelmiş bir hareket bu.

Dosyayı karıştırıyor ve ben bardağımla bekliyorum.

BURDEN

-Sonuçları aldım ve onu buldum," diye onaylıyor. Adı Fawn Eva Harlow. On sekiz yaşında. Nerrock'un kızı, Bay Butcher. Gerçi araştırılacak çok şey vardı. Dün gece yapacak zamanım yoktu ama hippy annesiyle bir karavanda yaşıyordu. Sonra koruyucu aileye verilmiş.

Masanın üzerine eğilip kızın yeğenlerimin yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafını alıyorum, dört yaşlarında falan, bana doğru geliyor. Minik bedeninin görüntüsüne bakıyorum, omuzları kamburlaşmış, vücudu olması gerekenden daha küçük.

Uzun zaman öncesine ait bir anı, garip çağrışımı gözlerimin arkasında titreşiyor. Uzun yıllardır bana saldırmamıştı. Sanırım genç kadın bana onu, bir zamanlar bana musallat olan birini hatırlatıyor. Kürek kemiğimdeki hava koşullarının iyileştirdiği, şimdi sarmaşıklarla dövülmüş yara izine dokunuyorum. Viskiye dudaklarıma götürürken, dumanlar beni o anıdan biraz uzaklaştırıyor.

Fawn'ın genç rolünü gerçekten duyduğumda, şu anda çözülen hafızayla kenarları bulanıklaşan kişiye hiç benzemiyor. Daha fazla ilerlemeden o boku kapatıyorum.

Fawn'ın iki tonlu gözlerine şüpheyle bakıyorum. Ben de kızım. Ben de öyle.

Viskimden bir yudum alıyorum.

O konuşmaya devam ederken ben de yengeme suikast girişimini organize ettiğinden beri aradığımız adamı yakalamamızın anahtarı olabilecek küçük bir kızın sesini duyuyorum. Kardeşim intikamını hak ediyor.

Ama sonra, Fawn kapılarımdan içeri girdi. İsmiyle alay ettim. "*Hippy adam,*" dedi Marius. Lanet olası anne, tatlı kızına Fawn adını vermiş.

Geyik yavrusu doğruca aslanın inine gitti. Güzel bir yem parçası

BURDEN

DuLin'in kanyyla. Kendisini dört kızından daha çok nemsemiği için onu saklandığı yerden çıkarmaya yetmiyor... Artık beş. Ama ne yazık ki... genç rahminde bir bebek büyüyor. Eğer bu ocuk erkek olursa, DuLin'in varisi, sanırım onun için çok çekici, çok önemli bir yemimiz olacak, bu da onu gölgelerden çıkmaya zorlayacak, kardeşimin sonunda kafatasını kesebileceği bir yer olacak.

- "Kayıtlar da var," diyor Marius, düşüncelerimi bölerek. Bana bir USB bellek uzatıyor. Polis ifadelerinin kayıtları. Görünüşe göre kız evdeyken annesi kendini vurmuş. Kayıtları görmedim.

Annesi kendini vurdu.

Babası ortada yok.

Bunu kullanabilirim.

İhmallerini kendi avantajıma kullanacağım.

- Son on iki aydan bir şey var mı? - Soruyorum.

Sinirli bir şekilde omuz silkiyor.

- Henüz onlara ulaşamadım.

- "Onlara bir viŁazo vereceğim," diyorum, fotoğrafı masaya bırakıp elimdeki viskiyle arkama yaslanıyorum, onun yakınımda olması düşüncesi aklıma kurcalıyor.

Bana garip bir şekilde bakıyor ve ben de ona sessiz ama nazık olmayan bir gülümsemeyle bakıyorum.

- "Saatler ve saatler süren çekimler var," diyerek ikisinden bir yudum aldı ve likör muhtemelen deneyimsiz boğazını yakarken bir mırıltıyla eğleniyormuş gibi yaptı. Bunu yapmaktan çok mutluyum.

BURDEN

-Bir an önce bitmesi lazım. Kız benim evimde yaşayacak. Onu gözden kaybetmeyeceğim, ama onun hakkında her şeyi bilmem gerek. Yani, yarısını ben halledeceğim. Diğerini de sen. Ne düşünüyorsun? -Bu bir soru değildi ve o da bunu biliyor. Kapsamlı dosyaya bakıyorum.

Niyetlerinden emin olmalıyız.

Şüphe, kontrolün temel direğidir. Bu da beni birkaç adım önde tutar. Jimmy'nin idamından sonra ekibim aylarca onun işlerini inceledi. Dahil olmadığı operasyonlarla ilgili dosyalar bulduk. Bilgisi yoktu. Kontrol yok. İnsan kaçakçılığı. Fawn'ın kayıp babası tarafından yönetilen Endonezya ile bir silah anlaşması. DuLin'in deposunu devraldık ve operasyonun kontrolünü ele geçirdik, ancak bu bir çuvallamaydı ve *Preman*'larla sağlam bir ilişki kurmaya çalıştık... ama ittifaklarının onunla birlikte olduğunu hissediyorum. Zamanında Jakarta'ya sığınmasını sağlayacaklarından şüpheleniyorum.

Bir kız onlar için çalışabilir mi? Bir sıkıntı ve yük.

Son olarak, Jimmy'nin odasında, yani şu anda benim kaldığım odada, akciğer kanseri araştırmaları için kendi kendini finanse eden ve coğrafi olarak yönetilen bir merkezi tanımlayan belgeler buldum. Görünüşe göre nuelro Jimmy'de üçüncü evre adenokarsinom vardı.

Aroması ve tadı bana onu hatırlatan viskiden bir yudum alıyorum. Sevgi duyduğum ve tekrar kazıp katletmeyi hayal ettiğim bir adam.

Küçük kardeşimin burun kemiğini beynine sapladığı an, savaşıma ne kadar hevesli, klas ve gururlu olduğunu hatırlıyorum. Kanser kadar yaygın bir benin onu dize getirmesine asla izin vermeyecekti. Sonra kardeşimin sandalyeye bağlanmış, kanlar içinde yattığı görüntüler geldi.

BURDEN

ihanetin pençeleri gözlerini sardı.

Görüntüleri ve önümde Fawn'ın belgelerini karıştıran adamı görmezden gelerek dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve USB belleği takıyorum, koruyucu ailesi, etrafındaki insanlar, sendikamla bağlantılı olabilecek herkes hakkında bilgi aramak niyetindeyim.

Birkaç saniye içinde ona, Fawn'a bakıyorum. Yaklaşık on yaşlarındaki küçük bedeninin görüntüsü, önünde ve üstünde konumlandırılmış bir kameradan çekilmiş bir teLigos odası kaydında. Görüntülerin sepya tonunda bile kar gibi görünen saçlarının uzun uçlarıyla oynuyor, o kadar hafif ki neredeyse beyaz.

Önündeki *memur* başını eğiyor, kalemi bir defterin üzerinde duruyor.

-Silah patladığında neredeydin? Silah patladığında neredeydin? -Sayamadığı için tekrar deniyor. Fawn? -Saçından viyolayı kaldırıyor. Neredeydin tatlım? -Tekrarlıyor.

-"Annemle," diye fısıldıyor. Kelebekle birlikte.

Bunu söylerken sandalyesinde geriye

yaslanıyor:

-Kelebek nerede tutuluyor? -Kaşını kaldırıyor.
Odanızda mı?

-Kelebekler ağaçlarda yaşar. Kozadan çıkarlar. İki hayatları vardır. Biri tırtıl olarak, diğeri kelebek olarak," diyor neredeyse maeŁra benzeri bir tonda, bu kadar açık bir soruyu sormama şaşırmış gibi.

Ses tonu beni kıkırdatıyor, bunun gereksiz bir bilgi olduğuna karar vermeden önce onda güç görüyorum. Annesinin nasıl öldüğünü bilmeme gerek yok. Annesinin intiharından önce ailesinin durumunu detaylandıran bir belge bulmadan önce parmak eklemlerimi kırıyorum.

BURDEN

Viski bardağımı kaldırıyorum, likörü yutmadan önce dumanını içime çekiyorum, serinliği takip eden bir yanma.

İki saatlik bir araştırmadan sonra kızın Carnarvon'da okyanus kıyısında bir karavanda yaşadığını öğrendim. Annesi haneye tecavüz suçundan birkaç kez tutuklanmış. İşsizlik sigortasıyla yaşayan ve değerli kızını kurt yemi olarak yetiştiren bir aktivist olduğu anlaşılıyor.

Lanet olsun. *Fawn.*

Berbat bir isim.

"Burada üç ay öncesine ait resimler var," diyor Marius, dizüstü bilgisayarını çevirip bana bakarak.

Fawn'ın şimdikiyle aynı yaşta, benzer bir çay odasında çekilmiş fotoğraflarına bakıyorum. Ama her seferinde Fawn'ın karşısındaki adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırsızca sallanıyor, ağırlığının çoğunu arka ayaklarının taşıdığı sandalyesine çökmüş oturuyor. EŁá'nın onun söyleyeceklerini umursamadığı çok açık.

-Doğru anlamış mıyım? Uyuşturucun değil mi?

Saçının uçlarıyla oynuyor.

-Onlar benim değil, ben almadım.

-Onları satın almıyor musun? -Gülüyor, ses tonunda ve şiirinde küçümseme açıkça görülüyor. Ama senin küçük güzel burnun onları kokladı.

Başını yavaşça sallıyor, bilginin orada olmadığını ve ondan kurtulmaya çalıştığını düşündürecek bir şekilde.

-Sana söyledim ya, hatırlamıyorum. -Avucunu masaya vururken içinde hafif bir öfke parlıyor. Cidden beni uyuşturucu hakkında mı sorguluyorsun? Ne?

BURDEN

Peki ya lanet Benji?

Sandalyesinde sallanmayı bırakır.

-Uyuşturucu almışsın.

Geri çekiliyor. Sıksa kollarını ortasına sarıyor, sıkıca kıvrılıyor.

-Evet.

Birden yumruklarım ağrımaya başladı. Parmaklarım kenetlendi, bir zamanlar laik olan parmak eklemlerim gerginleşti ve tutuşumun yoğunluğundan titriyor. Onları gevşetiyorum. Kırıyorum.

Bu kötü bir gu-lo meselesi.

Kararlılığımın sınırlarında bir şey kıpırdanıyor, yabancılara nadiren izin verdiğim bir duygu: hayal kırıklığı.

Şimdi sorular şu. *Bu bir adifia mı?*

Benji de kim?

Kayıt sahte mi? Duin tarafından yerleştirilmiş.

Belki bir an için, geçmişimdeki o kıza olan hafif benzerliği onun için endişelenmeme neden oldu. Yersiz, yersiz bir duygu. Ya da belki annesinin çöküşü bana kendi çöküşümü hatırlattı. Ya da Dünya'da geçirdiği on sekiz yıl boyunca yaşadığı kötü şans beni endişelendirdi.

Ya da o görüntülerdeki vücut dilleri.

Bu lanet bir kurban çılgılığı.

Kolaylıkla bir bağımlı olabilir ve bağımlı olması için kendisine yüklü bir ödeme yapılmış olabilir.

Kurbanı öldürmek için.

-"O bir bağımlı," diyorum, hayır, tükürüyorum, Marius'ü ürkütüyorum.

-Şaşırdın mı? -diye sorar. Bu varsayım hiç kibar değil. Yavaşça kaldırıyorum

HIS

BURDEN

Ona bakıyorum ve koltuğunda geriye doğru büzüldüğünü görüyorum. Mırıldanıyor:

-Sadece şunu söylemek istiyorum.

Onunla işimi bitirirken, uyarıcı bir gülümsemeye şöyle diyorum:

-Küçük Lucy doğum günü kartımı aldı mı?

Eğer gözler solgunlaşabilseydi, onunki az önce solgunlaşmıştı.

-Evet, bana teşekkür etti. Ailemiz için yaptığınız her şeyi takdir ettiğimizi biliyorsunuz.

-Elbette. -Zaman ayırdığın için teşekkürler, Marius. -Bana bir daha öyle bakarsa Fırtınalı Nehir'in dibini boylar. Belgeleri alırken, nazıkçe talep ediyorum:

-Bırak onları. -Kağıtları bırakıyor ama gözlerindeki şaşkınlık çok açık. Sen de şaşkın görünüyorsun.

-Hayır. İyi günler, Bay Kasap," der odadan aceleyle çıkarken.

-Ve sen. -Koltuğumda geriye yaslanarak duraklatılmış ekrana, kendini koruyan Fawn'a bakıyorum. *Çok kırılğan. Çok güvensiz.*

Yine de içinde biraz güç de var.

No!ra Şeyinden bir tutam kan.

Anne dediğim kadın, karım dediğim kadın ve sikimi emen kadın arasında, iki ayak üzerindeki en güçlü ve en güçlü dişi yaratıklarla çevriliyim. Bildiğim tek şey güçlü kadınlar. Yine de burada.... kırılğan bir şeyle karşı karşıyayım.

Ne yapmalıyım?

Ben yufka yürekli bir adam değilim. Özellikle cömert de değilim. Selefim çok daha cömertti. Peki eLo nedir? Ona karşı hayal kırıklığı mı?

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Belki de soyundan dolayısıdır? *Noİra Şeyinin* prensesi olduğu için, ele dünyasında büyümüş olsun ya da olmasın, bunun bir anlamı var. Daha fazla kontrole sahip olmalı. Daha fazla. *Siktir*. Onur.

Saatime bakıyorum ve depoya varmak için birkaç saatim kaldığını görüyorum. Daha iyi bir ruh hali hakim. Dahili telefona basıyorum.

-Ne, Lorna'yı yukarı çıkar.

Viskinin en iyisini içerim. Kasaplar herkesten daha asabi olur, ama benim öfkem neredeyse baskındır. Benim konumumda buna yer yok. Kardeşlerim bu kadar kibar olmayacaktır. Max öfkenin kölesiyken ve Bronson onu kucaklarken, ben çoğunlukla ona hakimim.

Ancak, diş etlerimde tuz gibi hissettiğim bir şey *yanlış*. Aldatılmak. Yalan söylemek. Ve onun bir bağımlı olduğunu düşünmemiştim. Yani ya bir ajan ya da her şeyi berbat etti: kafayı buldu, hamile kaldı ve şimdi yardıma ihtiyacı var.

Ya da biri ona zarar verdi.

Bu hoş bir düşünce değil. Ellerim seğiriyor.

Tüm hayatı beni iğrendiriyor. Annesi kendini vurdu.

Uyuşturucu alıp kendilerini tehlikeye atıyorlardı. Polisin tepkisi *anlamsızdı*.

Lorna hala pembe sabahlığıyla kapıdan içeri girerken dikkatimi kapıya çekiyor. Onun varlığı sikimde yankılanıyor, ağzı ve vücudu beni memnun etmek için pek çok şekilde kullanıldı. Ondan zevk alarak büyüyen şişkinliği okşuyorum. Havanın kesinlikle iyileştirilmesi gerekiyor.

Ereksiyonumu sertçe sıkarak, geyik yavrusunun görüntüsüne tıslıyorum. Çıplak ayaklar halının üzerinde ilerliyor, masamın etrafında dönüyor ve masamın önünde duruyor.

BURDEN

Ben. Lorna sabahlığının ipini çözüyor, ipek perdeler geri çekilerek uzun, kremi vücudu, kadınsı göğüsleri ve omuzlarına dökülen uzun dalgalı buklelerle eşleşen amının parlak kızıl saçları ortaya çıkıyor.

Kapüşonlu ela gözlerini indirerek sikimi avuçlamamı izliyor ve flört ediyor:

-Sizi bu kadar heyecanlandıran nedir, Sayın Belediye Başkanım?

Beklentiyle dizlerimi açıyorum ve o da bir inLante içinde dizlerinin üzerine çöküyor ve şimdi hayal edebildiğim tek şey, Fawn'ın dün benim için aynısını hangi guLo ile yaptığı.

Çok fazla di@ueLa.

Lorna'nın elleri fermuarımı açıp sikimi serbest bırakırken benimkilere değıyor. Alt tarafımı yalıyor, kaslarımı kıpırdatan kışkırtıcı bir sıcaklık gönderiyor. Bu yeterli değıl. Artık dalga geçilmesini istemiyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve rahatlamaya çalışarak burnumdan nefes alıyorum.

Kanlı bir adifia.

Birisi onu taklit

etmiş.

Lorna'nın saçlarını sıkıyorum ve başını boyumdan aşağı çekiyorum. Avuçlarını kalçalarımına bastırarak ritmi kontrol etmeye çalışıyor ama ben onun direncini kırıyorum. Onu çekip aşağı indiriyorum, dikkatimi monitöre veriyorum, bir an için kendini kucaklayan kırılgan geyik yavrusunun görüntüsüyle besleniyorum. Lorna'nın başını hevesime göre kullanırken inliyorum, onun küçük belirsizlik inlemelerini görmezden gelerek hayal kırıklığını doğrudan taşaklarımdan pompalamaya odaklanıyorum.

Gırtlığı ve dili zonkluyor, ben ağzına sokarken sikimi sıkıyor. Kalçalarımdaki gergin kaslar sıkılaşıyor ve taşaklarım gevşiyor.

BURDEN

ve sık.

Lorna sikimin etrafında inliyor ve zihnimde, yanağının iç tarafını okşadığımda küçük yavrumun dudaklarından çıkan o küçük ses canlanıyor.

Madonna Mia.

Dizüstü bilgisayarın görüntüsünden uzaklaşıp Lorna'nın sulu gözlerine hararetle bakıyorum; siyah makyaj lekeleri göz pınarlarına yapışmış.

Bakışlarımın altında onları kapatıyor, görevine konsantre oluyor. Beni bir sikiş makinesi gibi emmeye başlıyor, ben yukarı doğru sürdükçe ağzını çukurlaştırıyor ve derinlere daldıkça boğazını gevşetiyor. Taşaklarım çenesine çarpana kadar ağzını ve boğazını alıyorum. *Hay sikeyim.* Çok derine.

-*"Aferin kızıma,"* diye onaylarcasına tıslıyorum, itaatinden dolayı bir parça rahatlama hissediyorum. Saçlarını bırakıp başının tepesini okşuyorum, ne güzel bir ağız. - Taşaklarımı okşuyor ve pembe dudaklarını horozumun ucuna sabitleyerek krema üzerinde çalışıyor. Duygular karnımda erimiş lav gibi birikirken ürperiyorum. Son damlasına kadar al. Yalayarak temizle. Beni hayal kırıklığına uğratma," diyorum ona, bakışlarımın monitöre kaymasını engelleyemiyor, damarlarımda dolaşan ılıkılığı hissediyorum.

Kendimi ve sikimi onun ağzının sıcak deliğine bırakıyorum. Son damlasına kadar ağzından çıkarıyor, kalçalarım kasılıyor ve inliyorum, neredeyse rahatsız olacak şekilde emiyorum. Onu sikimden uzaklaştırıyorum ve başımı geriye atıyorum, keskin bir şekilde nefes alıp veriyorum.

Łá sessiz, Łé liŁo'nun onu övmesini bekliyor. Başımı kaldırıp yüzüyle, kırmızı, şiş dudaklarıyla ve büyük, umut dolu gözleriyle tanışıyorum. Parmak uçlarımla yanağını okşuyorum ve yüz ifademi yumuşatıyorum.

-Mükemmeldi.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Gülümsüyor.

Çenesini tutuyorum, onu inceliyorum ve zevkle kıvranıyor. Şefkatimi hissettikçe amından sular damladığını hayal ediyorum. Dudaklarına bakıyorum ve şöyle diyorum:

-Çenen ağrıyor mu?

Başını yavaşça sallıyor, ihtiyaçlarımı karşılayabildiği için memnun görünüyor.

-Hayır. Nasıl hissediyorsun?

-Bugün görevde misin?

Başını sallıyor, yüzü hâlâ elimdeyken konuşmaktan korktuğu için kelimeleri bulanıklaşıyor.

-Evet, ama son zamanlarda sessiz. Belediye başkanımızın çabaları sayesinde.

Ağzımda bir gülümseme beliriyor.

-Bana böyle demek hoşuna gidiyor, değil mi?

-Üçümüz de bunu başarmak için çok çalıştık" diyor, yanaklarında pembe bir allık. Bu onda çok ilginç bir renk, teninin her santiminde hafif bir pembe ton var, renklerin en yumuşağı, belki de beyazdan sonra ikinci. Bu özellikleri alçakgönüllü ve kayıtsız olarak değerlendirecek bir aptal, bırakın onu yönetmeye çalışsın. Kariyerini birkaç saniye içinde bitirir. O bir cadalozdur, kızıl saçları ve güzelliği avını cezbeder ve evcil hayvan almak için yaklaşır yaklaşmaz onu yiyip bitirir.

-Evet. Çok çalışmışsın. -Çenemi açıyorum ve açık sabahlığının arasındaki et şeridine bakıyorum. Gelecek hafta sonu burada kalabilirsin," diye teklif ediyorum. Aurora ve ben sana tekrar teşekkür edeceğiz. Endonezya'dan otuz temsilci bu hafta bize katılacak ve eminim

BURDEN

kim kötü davranacak.

Dudaklarında müstehcen bir gülümseme beliriyor.

-Ve insanların uygunsuz davranışlarını izlemekten ne kadar hoşlandığını biliyoruz. Gözlerimi kısarak uyarıyorum.

-Ne kadar sert olduğumu biliyorsun, o yüzden güzel deliklerini hazırla. Sana kolay davranmayacağım. -Başının tepesindeki saçlarını okşuyorum:

-İşim bittiğinde Aurora seni daha iyi öpebilir.

Sözlerim omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyor gibi görünüyor, her küçük pişmanlıkta heyecan. Ayağa kalkıyor, dizlerinin çapraz desenini hareket ettiriyor. Beni işimle baş başa bırakıyor ve kıpırdanıyor. Dizüstü bilgisayarı kapatmadan önce gözlerimi kısa süreliğine monitöre çeviriyorum.

Lanet bir adifia. Benim

çatımın altında olmaz.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 5

Fawn

DEtrafımda yumuşacık çarşaflarla beklemek bir buluttan yükselmek gibi. Gözlerim kapalıyken ayak parmaklarıma odaklanıyorum, onları kıvrıyorum ve battaniyeyi okşadıklarını hissediyorum.

Sonra yatağın üzerinde kayan parmaklarıma odaklanıyorum. *Siktir*, diğer yarısı böyle yaşıyor.

Karnıma dokunuyorum, gülüyorum ve başımı sallıyorum. Bir çocuk bu dünyada büyüyebilir ve saçaklar pembeye döndüğünden beri ilk kez içimdeki hayattan heyecan duyabilirim. Evet, beni tanımayacak ama bulutlar kadar yumuşak çarşaflar içinde olacak, tadı tanrıların yaptığı gibi olan bir kek yiyecek.

-"Günaydın," diyorum kimseye belli etmeden, sonra Jasmine'in çoktan kalkıp kıyafetlerini giydiğini görüyorum.

Hemen kapı çalındı ve doğrulup kapıyı tuttum.

BURDEN

Boynumun altındaki çarşaflar, iç çamaşırımı saklıyor.

- "Günaydın," diyor, "Merak etme, sadece Bolton. Bizi bekliyor olacak. Daha dik oturuyorum ve şöyle diyorum:

- Ne yapmamız için?

Yirmi dört numaralı odaya gitmek için.

Eğer bir evin büyüklüğünü henüz fark etmemiş olsaydım, bir otelde olduğu gibi bir numarayla anılan bir odadan bahsedilmesi bu gerçeği gerçekten pekiştirdi.

Jasmine ve uşağı Jeeves'i labirent gibi koridorlar ve salonlar boyunca takip etmeden önce eski kıyafetlerimi çekiştirerek hızlıca baktım. Sayılamayacak kadar çok minyonla karşılaştık; mobilyaların bir parçası gibi görünüyorlardı; kurşun geçirmez yelekleri olan uzun, sağlam portmantolar ve.... şapka yerine pikolalar gibi. *şapkalar gibi.*

Politikacıların bu kadar çok uşağı olur mu?

Hayır, tüm bunlar bana organize suçu çağrıştırıyor.

Ev U şeklinde görünüyor, bir tarafında benim odam var ve çok az kullanılıyor, diğer tarafında ise personel çalışıyor. Açık planlı oturma odasına bir göz attım, kaşlarımı çattım ve *gerçek hayattan* hiçbir iz göremedim. Ela konağı bir film seti olabilirdi, tek bir minder bile yoktu. Krem rengi deri koltuklarda oturan kimseden iz yok.

Köşeyi döndüğümde Fransız kapıları ve havuzun girişini görüyorum. Pencereleden bahçede çalışan yirmili yaşlarda iki genç görüyorum. Ben geçerken ikisi de başını kaldırıyor ve onlara küçük bir gülümseme verip uşak Jeeves ve Jasmine'i arka taraftaki bir odaya kadar takip ediyorum.

BURDEN

İçeri girerken ayaklarım fayansları kavırıyor ve tamamen duruyorum. O yüksek hastane yataklarından birini, tanımadığım iki kadını, ellili yaşlarda yaşlı bir adamı ve... Tüm korkutucu ihtişamıyla *Clay Butcher*, büyüyen insanın etrafında yer kapmak için savaşıyor o lanet kelebekleri mideme geri getiriyor. Geri çekildim ve bir cesede vurdum, uşak Jeeves'e.

-Parlak, neredeyse obsidyen saçları olan güzel bir kadın monitörü açarken, "Endişelenmeyin," diyor. Ben Dr. Adel. Bana Shoshanna diyebilirsiniz. Sadece bebeğin nasıl olduğunu görmek istiyoruz. Buraya kay, Fawn.

Hala hareket etmiyorum.

Diğer kadın yaklaşır, Jasmine ve uşak Jeeves'e bakar ve şöyle der:

-Gidebilirsin. -Elini omzuma koyuyor. Ona bakıyorum. Benden en az yarım metre daha uzun. Kendini taşıma şekli, sesinin buyurgan ama karizmatik tınısı, onun evin hanımı olduğunu haykırıyor, Bayan *Butcher*. Ben Aurora'yım. Gel, Fawn, çocuğu gördün mü?

Beni odaya götürürken bir iç çekiyorum. Saçmalamadığımdan ve aslında bir bebek olmadığımın emin olmaları gerektiğini anlıyorum. Ama çok fazla. Ben maymun değilim! Bir sergi değilim. Ama cevabım dilimde dondu kaldı.

Savaşlarını seç, Fawn.

La'nın tek olmadığına karar vererek, o kadar çok seyirci yokmuş gibi davranıyorum ve onlara bakmaktan kaçınıyorum.

-"Hayır," diye cevap verdim sonunda. Eczanede strip testi yaptım.

Ben yatağa tırmanırken usulca gülümsüyor; yatak sert ve üzerine çıktığımda hafifçe sallanıyor.

BURDEN

-Bir bakalım. Elee, Clay'in babası, Luca Butcher. Babanızın yakın bir tanıdığıdır ve gelişinizin doğru ellere ulaşmasını bizzat sağlayacaktır.

Bir tanıdık mı?

-Babamı tanıyor musun? -Yatağa uzanırken ona bakarak soruyorum. Shoshanna üzerimde geziniyor. Gömleğimi kaldırarak, kalçamdan kalçama kadar gerilmiş gergin bir deriden başka bir şey olmayan karnımın alt kısmındaki küçük, zar zor algılanabilen tümseği ortaya çıkarıyor.

Luca bir kez başını sallıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, pazularının kalınlığı ellerinin altında şişkinleşiyor.

-Uzun zamandır.

Bok gibi korkunç görünüyor.

Güçlü bakışları ve pahalı siyah takım elbisesi olmasaydı, kolayca bir uşak olabilirdi. Vücudundaki yara izleri ve burnunun inkar edilemez eğriliği çoğu temkinli insanı uyarır.

Shoshanna tişörtümü sütyenimin içine sokarken kıvranıyorum, parmaklarım saçlarımın uçlarını bulup her parmağının etrafında döndürüyor. Göbeğimin ortasına bir tutam soğuk jel sıkarak beni daha fazla kıpırdatıyor.

-Doğ, kıpırdama. -Clay Butcher'ın kusursuz tınısı omurgamı ürpertiyor ve vücudum o emrettiği gibi kendiliğinden hareket ediyor. *Bunu yapması için ona izin vermedim.* Boynumdaki ısı yükseliyor ve tenimde kızarıyor ve gerginlik yanaklarımı kavırıyor.

Monitöre bakıyorum ve Luca ile Clay'e bakmak için döndüğünü fark ediyorum.

Tabii ki.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

EŁo bana göre deęil.

Çünkü bana *güvenmiyorlar*.

Ekran rozetinin altını kapatıyor ve beni monitör yerine Clay'in kısık mavi gözlerine bakar halde bırakıyor. Shoshanna kalemi karnımın üzerinde kaydırıyor ve kalp atışlarım eski bir radyo gibi çıtırdıyor.

-İşte kalp atışı. Güzel ve güçlü.

Gözlerimi kapatıyorum, çevremi görmezden gelmek istiyorum ve zaten monitörü göremiyorum ve bunun yerine ilk kez içimdeki ikinci kalbi duyuyorum. Gülümsüyorum.

Bu harika.

O gece Benji ve benim aramda bir şeyler olduğuna dair kalıcı bir kanıt.

-Yaklaşık on iki haftalık olacağım," diyor ama yeni hayatın sesinde kaybolmuş bir halde sözlerini zar zor algılıyorum. Benji'nin elimi tutmamasına ya da saçıma hafifçe dokunmamasına şaşıyorum. Hayatta böyle bir şey yapacağından değil. Ama ben istedim. Yeni bir durum bunu yapmasını engelledi. Bundan eminim.

Ve o günden beri ilk kez umutluyum. Oğlumun harika bir hayatı olacak. *Aidiyet*.

Birçok kalp atışından sonra, Shoshanna kalemi karnımda gezdirmeyi bıraktı ve sabit tuttu, kalça kemiğimin soluna sıkıca, dikkatlice bastırdı.

Gözlerimi zorla açıyorum ve ona bakıyorum. Yumuşak bakışlarında tuhaf bir şey var, adamlara anlamadığım bir mesaj. Hızlıca nefes alıyorum, nefesimi tutuyorum, kulaklarımın arasında beyaz bir gürültü çıtırdıyor. Neler oluyor? Shoshanna, berrak mavi gözlerini monitöre dikmiş olan Clay'e başını sallıyor.

Shoshanna bana döndü.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Hala küçük ama bacaklarının arasındaki nodül dikey yönde, Fawn. Bu da muhtemelen bir oğlun olacağı anlamına geliyor. Tebrik ederim.

Bir çocuk.

Benji'ye benzeyen bir çocuk.

Onun gülümsemesini her zaman duyumsayacağımı, kalabalıkta onu göreceğimi, bir vitrinin yansımada arkamda onu göreceğimi sanıyordum. Ama şimdi onu kendi yaptığımız çocukta görmeyi umuyorum. İlk elden deneyimleyemesem bile, onunki gibi bir gülümsemenin hala dünyayla paylaşıldığını bilmek güzel olacak.

-"Çok iyi," diyor Luca, sert bir baş hareketiyle odadan çıkmadan önce Clay'in omzuna dokunarak.

Shoshanna onun gidişini izliyor ve sonra Clay'e bakıyor, beklenti içinde, ben aralarında bakışırken, neyi kaçırdığımı merak ediyorum.

-Belki de eLo'nun bir sonraki bölümü için biraz mahremiyet istersin Clay.

-Kararlı bir şekilde söylüyor.

Başını bir kez sallar, ancak sağduyulu bir izlenim yaratarak odanın bir köşesine geçer ve bir sandalyeye oturur.

-Mahremiyet bir ayrıcalıktır.

-Ben onun doktoruyum. Bu yüzden kafasına doğru ilerlemelisin. -Ona bakar, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardır ama çenesinin altında nabız atmaktadır. Shoshanna gözlerini deviriyor. Bu alışveriş tanıdık geliyor, sanki akraba gibiler. Söylerken bana bakıyor:

-Seks yaptığından beri pap smear yaptırdın mı, Fawn?

Dünyam allak bullak oldu ve Clay'e baktım, ama o bir salatalık kadar soğukkanlıydı.

BURDEN

pelvik muayeneyi izlemek onun için günlük bir olay olsaydı. Kulaklarımın ucu
yanıyor, saçlarımın uçlarına bakıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

-Merak etme. Şimdi yapacağım.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 6

Clay

NICCI HARRIS

L *O kız çok değerli.*

Aurora ve ben toplantı odasına giriyoruz ve kardeşlerimi haberleri beklerken buluyoruz. Butch, babam, bizi izliyor. Cilalı siyah meşe masanın başındaki sandalye boş, beni bekliyor, Butch doğrudan sağ taraftaki verandaya geçerken. Kararı duymak için sabırsızlanan küçük kardeşlerim Max ve Xander çoktan yerlerine oturmuşlardı.

Bu kadar önemli bir toplantı için normalde en az iki kaptan gerekirdi ama eLo bir aile meselesi. Geçtiğimiz on iki ay boyunca kardeşlerimi çoğu iş meselesinin dışında bıraktım, ama eLo... eLo kişiseldir. Diğer DiLrito aileleri DuLin'in zamanının dolduğunu kabul ediyor, ancak eLa durumundan uzak duruyorlar.

DuLin, kendi sadakatleri ve ittifakları olan bir patron ve biz meseleyi sonuçlandırırken onları hedef almalarına gerek yok.

HIS

BURDEN

Odanın diğerk ucunda, Bronson barda kendine bir kahve dolduruyor, makineyi çalıştırıyor ve Sofia ona kahve yapmayı teklif ettiğinde onunla zararsızca flört ediyor.

Onların işi bu.

- "Anladım hayatım," diyor göz kırparak. O, kadınlar için hiç uygun olmamış bir Kasap. Gençliğinden beri Shoshanna'nın okyanusunda kaybolmuş. Kahve muhtemelen yeğenim Stone'un ona verdiği yorgunlukla mücadele etmek içindir. Küçük kardeşimi tanıyorsam, muhtemelen Shosh uyuyabilsin diye gece içiyordur.

Kendi yorgunluğumu iyi saklıyorum.

Yıllar önce kaybettiklerinin anısı, Bronson'ın karısıyla yaptığım konuşma, ona mutlu olacaklarına dair verdiğim güvenceler, eLarian'ın korunması... ama onları saklamadım, saklayamazdım. Çenemi sıktım ve yanımdakilere usulca gülümsedim. Aurora sandalyemi hafifçe itiyor, elleri deri koltuk başlığını sıkıyor, bu hiç hoşlanmadığım gergin bir tepki. Hatta beni rahatsız ediyor.

O aynı zamanda onun ailesi.

Jimmy Storm'un kızı olması onu daha az Kasap yapmaz ve o lanet sandalyeyi benden almamalı. Ailemin reisi olarak yerimi almadan önce ona başımı sallıyorum, gözlerim delici, onaylamama mesajı iletiyor. Doğduğum andan itibaren ruhuma işlenmiş, bana verilmiş beklentilerle dolu bir pueLo.

Arkama yaslanıyorum, arkalık hafifçe eğiliyor. Ayak bileğimi dizime doğru kaldırarak başımı sallıyorum ve Max'e gülümsüyorum.

-Elimizde Dülin'in kızı ve torunu var.

Enerji yoğunlaşıyor. Max neredeyse gülümsüyor, ama bu sikişmekten başka bir şey değil.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

hoş, dudaklarının ince kıvrımında intikam. İntikamını hak ediyor, ama Ło çok kolay oldu.

-Henüz insan avına çıkmaya hevesli değilim dostum. - Dulin'in deposuna ve beş milyon dolar değerinde silaha baskın yaptım. Hepsi DuLin'in Endonezyalı *Preman*'la yaptığı anlaşmalardan. Coğrafya değişimi kolay olmadı. Ayıklamam gereken, paketlenmemiş gerçek fişeklerle dolu kutular vardı. Parçalanmış silahlar. Her sevkiyat bir desaLre idi.

-Şimdi elimde yolsuzluğa bulaşmış beş senatör ve DiLrito'daki partilerinin otuz üyesi var, sadakatlerinin nerede yattığını öğrenmek için görüşmem gereken. Geldikleri hafta evime bir geyik yavrusu girdi. -Öne doğru eğilip tüm dikkatimi ona verdim. Tesadüfleri sevmem.

Butch sertçe iç çekti.

-Yeni rekabet başlamadan önce, Dublin ve ben bir anlaşma yapmıştık. Oğullarımdan biriyle kızlarından biri arasında bir birliktelik ayarlamamı istedi. Kendi oğlu olmaması onu zayıflatıyor.

Küçük kardeşim Xander kesin bir dille, "-DuLin kız hakkında hiçbir şey bilmiyor," diyor. Kızını casus olarak sunabilirdi ama torununu riske atmazdı. - Bakışlarını ben ve Max arasında kaydırıyor. Aramızda en küçüğümüz olabilir ama bu çocuk tam bir dahi. Eğer ringde daha az zaman geçirip daha çok çalışsaydı, şimdiye kadar unvanını almıştı. Eğer DuLin'in Endonezya'dan gelen üyelerden herhangi biriyle bir ittifakı varsa, hepsinin kızıdan haberdar olduğundan emin olmalıyız.

Başımı salladım.

-Onu Şabat yemeğine asi yapacağım. Eğer Łan onunla müttefik olursa.

BURDEN

Jakarta'ya haber götürmek için herhangi bir yere gidebilir. Ona getirecekler. Sonra da o *bize* gelecek.

Babama bakıyorum, gerektiğinde konuşan ya da hiç konuşmayan sessiz ve anlayışlı bir adam. Yine de, ringlerde büyüdüğü için yaşıtı olan çoğu erkekten daha güçlüdür. Bugünlerde yumruklarıyla hepimizi yenebilir. Bu anlamda, o ve Max temelde karbon kopyalar.

Max yumruğunu sıkar ve parmak eklemlerini kırar, bu bize doğuştan gelen bir Kasap alışkanlığıdır, nueŁras fruŁraciones'i serbest bırakmak için yıllarca boks yapmanın sonucudur. NueŁras'ın kafası ısınmadan önce bile yumrukları ve çenesi gerilir, bu da nueŁra'nın sinirlendiğini gösterir.

Bana bakıyor.

-Ve eğer DuŁin korunmayacaksa, biz de baŁardo'yu avlarız.

Aurora'nın varlığını arkamda hissediyorum, dile getirmediği tavsiyeleri ve fısıltıları ensemden aşağı akıyor. Keskin bir nefes veriyorum ve Max'e odaklanıyorum, dikkatli olmam gerektiğini anlayacağını biliyorum ama onu daha fazla bekletmekten nefret ediyorum. Eğer eŁa Bronson'ın intikamı olsaydı, onu mantıklı düşünmeye teşvik etme olasılığım çok daha yüksek olurdu. O, sıcak kafası köpürmek yerine patlayan bir Kasap.

-Önce kızı bir süre gözlemleyeceğiz. Kendini rahat bıraksın. Söylediği sebeplerden dolayı burada olduğunuzdan emin olun.

Bronson Max'in yanındaki koltuğa yerleşir, kahvesini yudumlar, dövmeli parmakları elindeki porselen fincanla kontra yapar. Ceketini çıkarırken pırıl pırıl parlayan Glock tabancasını kılıfından çıkardı.

-Yani... -Ellerini masanın üzerinde kenetledi, gözlerini babamıza dikti. Birkaç adam al ve sokaklara haber sal. O piçi saklandığı yerden çıkar.

BURDEN

Aurora'nın nefes alış veriş neredeyse dikkatimi çekiyor ama yine de güzel ağzından tek bir kelime çıkmıyor. Ona bakmak için sandalyemde dönüyorum, sırtım aileme dönük.

-Lo hakkında ne söyleyeceksin?

Omuzlarını dikleştiriyor, endişeli görüntüsünün altında, derinlerde olduğunu bildiğim kadın kadar sağlam.

-Her konuda aynı fikirdeyim," diyor, sesi eşit ve kadifemsi. Aceleci davranmak ve bir mesajla Endonezya'ya uçmak çok riskli. Ama süreci ilerletebileceğimizi düşünüyorum. - Sözlerini başımın üzerinde yönlendiriyor, gözleri kardeşlerime sabitlenmiş. Onlara bakmak için sandalyemde dönüyorum, eşim tavsiyelerini sunarken dalgın dalgın ellerime bakıyorum. Kız sana çok aşık Clay. -Döndüğümde onun benim yukarı doğru bakan bakışlarımla karşılaştığını görüyorum. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Adam onunla konuşurken kızarıyor.

-Bu şaşırtıcı değil, Aurora, sevgilim. Ona bir baksana. Yakışıklı bir orospu çocuğu," diyor Bronson, gerçek karanlığını gizlemek için her zaman komik maske pueLa takıyor.

Elbette pembe yanaklarını fark ettim. Boğazındaki nabızı, göğsünün güçlü atışını, ayaklarımın dibinde diz çöktürürken, güzel yüzünü ellerimin arasında tutarken heyecanının kıvılcımlarını hissettim. Kendimden çok fazla zevk alıyordum.

-Ne öneriyorsun?

-Bence onun için müsait olmalısın. Hazır ol. Onunla arkadaş ol. Babasıyla sorunları var. Gözlerinin içine suç ortaklığıyla bakıyorum ve viski rengi derinliklerinde kıskançlığa dair hiçbir ipucu yok. Bu karımı etkileyen bir duygu değil, en azından benimle ilgili olarak. NueLro mirası belki, ama nueLra ilişkisi yatak odasına uzanmıyor, bir eşi paylaşıyor olsak bile.

BURDEN

Aurora'nın her zaman kıvrımlara, yumuşak hatlara karşı bir tutkusu olmuştur ve onu suçladığımı söyleyemem, ancak babasının ölümünden bu yana, kadınsı ikna konusundaki zevkinde çok daha liberal oldu.

Cinsel tercihi benim için bir şey ifade etmiyor ama baskın rolü tercih ettiğini hissediyorum. Benimle oynayamayacağı bir rol. Jimmy de en büyük kızının böyle bir davranışta bulunmasına izin vermezdi, hem de nueŁra exiŁencia'nın ikiz sütunları olan *La Cosa Noİra* ve kilisenin gölgesinde.

Elimi kaldırıp çenemi kısa saçlarımla ovuyorum, çünkü bana sunduğu ve daha önce de düşündüğüm fikir aklımda çınlıyor. İnkâr edilemez bir şekilde etkilendiğim on sekiz yaşındaki bir kızla ilişkiye girmek sorunlarla dolu. Ama bunlar onun sorunları, benim değil.

Güvenini kazanabilirim.

Belki onu beceririm.

Onu kullanmak ve sonunda ona karşı çok acımasız olan dünyaya geri püskürtmek. Güvenecek bir kişi daha eksildi. Bir ihanet daha. Ben lanet olası bir katalizör olurdum. Muhtemelen sonum, beynine bir kurşun sıkılmış sevgili annem gibi olur. Neden bu kadar önemsemişimi bilmiyorum.

-Babasının kim olduğunu bilmiyorum," dedi Yasemin'e. Dizlerimin üzerinde, kıcı ve amı çırılçıplak, bu davranışından dolayı ona Çamar atarkenki görüntüsü aklıma geldi. Ona bir ya da iki ders ver. Bağımlılığını, önüne gelenle yatmasını, kırılganlığını ortadan kaldırın.

Yine de o olduğuna ikna olmadım.

Bir şekilde incinmediğine ikna olmuş değilim. Çok fazla şiddet, çok fazla kurban davranışı gördüm ve ağzından bir şey çıkmasa bile vücut dili tam olarak bunu haykırıyordu.

HIS

BURDEN

böyle bir şey söylemedi.

Yavaşça başımı sallayarak onaylıyorum:

-Arkadaş olmam gereken Jasmine var ama onu yakınımnda tutacağım.

-Çocuk. Bu sadece ikincil hasar mı? Her şey bittiğinde ona ve çocuğa ne olacak? Yere yat. Yine mi evsiz çocuk? -Bronson soruyor, şeytanı her kelimesine biniyor. Onu kullanmasına ya da incitmesine izin vermeyeceğine dair bir uyarı. Etrafını saran kömür karası uçuculuk sisine rağmen kalbi kadınlar ve bebekler için saf bir niyetle çarpıyor.

-Nihayetinde *Noİra Şeyinin* prensesi. Ve bunun bir anlamı var. Umalım da şehit rolünü değil yemi oynasın. Her şey yolunda giderse, onu bir çek ve sağlam bir gizlilik anlaşmasıyla göndeririz, ama gitmezse..." Ona bakıyorum, bana nasıl baktığını fark ediyorum. -Çene kaslarının nabzını hissederek ona bakıyorum. Çocuk doğmadan ve intikam duygusuyla büyümeden önce onu öldürürüz.

-Bronson dudaklarında o karanlık gülümseme belirirken, "Şimdi, şimdi, sevgilim," der.

Onları öldürmene izin vermeyeceğimi biliyorsun.

-Konuşmanın baskısı altında bekleyen bir maden gibi hareketsiz bedenini izleyerek, "Yapmamayı tercih ederim Bron," diyorum. O zaman onu bir çekle uğurlayalım, olur mu? İhanete uğramış. Değerli babasını öldürmek için onu kullandığımız için kızgın.

-Ya çocuk gelecek yıllarda intikamını almak isterse, büyükbabasının elmaslardan, Endonezya'yla yaptığı anlaşmalardan payını almak için gelirse, o zaman ne olacak? -Xander şeytanın avukatını oynayarak soruyor, çok eminim. Onları öldürmemi istemesine imkan yok.

-Max, Bronson'ın önünde onun tarafını tutarak, "Yapmayacak," diyor. Kız on sekiz yaşında hamile, sarışın, tatlı, muhtemelen ona karısını hatırlatıyor, ancak o iki tonlu gözlerde Cassidy'den hiçbir şey göremiyorum. ELa

BURDEN

Kız lüks bir hayat yaşamadı ya da fırsatlar sunulmadı. Ama eğer varsa, o zaman küçük pisliklerle ilgileniriz.

-O zaman anlaşılmı mı? -Bakışlarımı Butch'a sabitleyerek soruyorum, bu odada ve her odada son sözü onun söylemesini istiyorum. Adam hayatı boyunca patronun yanında oturmuş, gündemi belirleme hakkını kazanmış. Ben onun yerine burada oturuyorum, çünkü bu rol için yetiştirildim, ayakkabılarımın altında tek bir yol var.

Cosa Nostra tarafından döşenmiş bir yol.

İşimde acımasızım. Odaklanmış. Ve yaşlandıkça daha da yumuşuyor. Artık gençliğinde olduğu gibi acımasız bir boksör değil; yılların yokluğunu telafi etmeye çalışan bir adam. Artık sadece oğulları, gelinleri ve torunlarıyla ilgilenen bir aile babası. Yine de ona hak ettiği takdiri sunuyorum.

Butch yavaşça başını sallıyor, sert mavi bakışlarının üzerinde düzeltilmiş düz kaşlarıyla bize bakıyor.

-Cumartesi akşam yemeğinde bununla övünecekler. Umarım senatörlerden biri haberi Nerrock'a götürür, ama götürmezse, yeni adamlarım torununun bende olduğunu yayar ve baŁardo bana gelir. -Max'e bakar. Onu sana getireceğim, oğlum. Anlaştığımız gibi o senin.

Daha hafif meselelere giriyoruz.

Xander bu konuda benim yasal yardımcım olarak sohbeti yönetirken, dikkatim dün gece mutfak tezgahımda oturup ilk ve son yemeğiymiş gibi pasta yiyen kıza yöneldi. Onu üst kattaki kameradan izlemiştim; evin fark edilmeyecek hiçbir köşesi yoktu.

Akla yatmayan bir şeyler var. Kendisi için bir şey istiyor gibi görünmüyor, sadece oğlu için burada. Ama hangi genç hiçbir şey istemez ki? Bu pek mümkün görünmüyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Ve o çok güzel.

Sanki birisi ona benim tercihlerimi öğretmiş gibi isteyerek diz çöktü ve burada
lar için garip bir gerekçesi var.... Neden evlat edinme değil, neden şimdi?
Babasının deposunu aldıktan aylar sonra. Onu öldürmek istemiyorum, ama eğer
casussa, neden burada olduğu konusunda bana yalan söylüyorsa... Bunu
yapacağım.

Bir geyik

yavrusu. Gri

bir göz.

Yeşil bir tane.

Gerekirse onu öldürürüm.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 7

Fawn

E Sorun yok, Fawn. Sadece re@ira.
Benji'nin sesinden dökülen kelimelerle buzlu suya düşmüş gibi uyuşukluğumdan sıyrılıyorum. Aniden doğruluyorum, boğuk ses tonu uzak bir hayal ya da bir

Kendi çaresiz beynimin hokkabazlığı, hangisi olduğunu bilmiyorum, ama beni nefes alamadığım noktaya kadar eŁrangulan ediyorlar.

Panikleyerek, birkaç uzun saniye boyunca etrafıma konsantre oluyorum, zihnimin şimdiki zamana dönmesini, dış bilgilerin tekrar düzene girmesini istiyorum.

-Pekala, Fawn. Sadece gül.

Pekala, Benji.

Burnumdan nefes alıyorum, nefes verişimi kontrollü ve telaşsız bir şekilde dengeliyorum. Benim için

BURDEN

Solda, yıldız kümelerini ve parlak beyaz ayı gizleyen perdeleri tanıyorum.

Geçici yatağım olan eLa yatağının sol tarafında asılı duran kenevir rüya kapanına bakmak için döndüğümde, bir kez daha annemin derterime karşı bana daha bilimsel çareler aşlamış olmasını diliyorum. Kabuslar: Rüya yakalayıcı. Terapi ya da uyku ilacı değil.... Hayır, lanet bir rüya yakalayıcı.

-Bebeğim, *biz tüm sorunlarımız için uyuşturucu kullanmaya başlamadan çok önce Amerikan yerlileri rüya yakalayıcıları kullanıyorlardı.*

Teşekkürler anne.

Her zaman birçok uyuşturucunun dünyanın dört bir yanındaki ülkelerin yerlileri tarafından tıbbi ve ruhani kullanım için yaygın olarak kabul edildiğini belirtmek istemişimdir, ancak bunu asla yapmadım. Mantıklı gelmedi.

Her halükarda, rüya kapanın orada olduğunu tahmin ediyorum, çünkü her zaman orada olmuştur. Bu yüzden Jeeves dün sırt çantamı otelden aldığı için minnettarım. Derleme ne kadar zorlu olursa olsun tüm eşyalarım yanımda.

Onlar benim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve yastığımın altındaki küçük not defterine dokunmak için yatağın üzerinde sürünüyorum. Sayfalar dolusu anlamsız satırlar. Birbirinden kopuk kelimeler. Belki bir gün bir araya geldiklerinde bir resim oluştururlar diye umuyorum.

Elime alıp çevirerek açıyorum ve minyatür siyah kalemi plastik halkadan çıkarıyorum. Dünyanın en küçük kalemi, eLa hiLoria saçmalığının yeni baskısını yazmaya koyulduğumda avucumun içine zar zor sığıyor.

Yazıyorum:

-Pekala, Fawn. Sadece re@ira.

BURDEN

Bu sözler beni o gece seviştiğimize daha da ikna etti. Bekâretimi almadan önce bunları söylediğini hayal ediyorum. Tatlı bir andı. Ve yavaştı. Bundan eminim. Bundan zevk alırdım... Kalbim iki kez çarptı.

Keşke hatırlasaydım.

Sonra defteri kapatıp yastığın altına geri koyuyorum.

Jasmine'i yatakta uyurken bulduğumda midemde küçük bir düğüm oluştu. Gerçekten bana yardım etmek için mi yoksa bana göz kulak olmak için mi burada? Ben de kendime göz kulak olurdum.

Yataktan kayarak aya bakmaya ve biraz temiz hava almaya karar veriyorum. Annemin çocukken bana aşıladığı bir başka saçma çare. Ay ve yıldızlar her şeyi iyileştirebilir, uykusuzluğu bile. *Siktir, anne.*

Yine de, on yıllık bohem ideolojiler kolayca çözülmez ve eğer alternatif üvey annemin acı sözleri ve kalın kafalı fikirleriyse, ilkinin kucaklamayı tercih ederim.

Küçük bir bornoza sarındıktan sonra odamın kapısını açıyorum ve dalkavuk Jeeves'i dışarıda bir taburenin üzerinde buluyorum. Onun işi bu. Bana göz kulak olmak. Ama o zaman, Jasmine neden geçen sefer buraya geldi?

-İşinde çok iyisin," diyorum onu biraz ürküterek. Sabahlığımı göbeğime bağlıyorum, yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Kaşını kaldırıyor.

-Genç kızları izlemek artık beni gençken olduğu gibi zorlamıyor.

-Neden beni izliyorsun? -Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bir şey çalmayacağım.

HIS

BURDEN

Omuzlarını silkiyor.

-Ben sadece emirleri uyguluyorum, Fawn. Senin ne yapabileceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Mırıldanıyorum, pek ikna olmadım.

-Yürüyüşe çıkabilir miyim? İznim var mı, yoksa yasak falan mı? Bilirsin, *Güzel* ve *Güzel*'deki Belle gibi. Sihirli bir gül bulabilir miyim? Büyülü çanak çömlek, belki?

-Burada büyülu cansız nesneler yok. -Davet anlamında koridora doğru başını sallıyor. Yürüyeabilirsiniz. Sadece senin odanda kamera yok. Bu yüzden buradayım. Bütün ev onlarla kaplı. Ve adamlar gün boyu onları izliyor. Evdeki teknolojinin esamesi okunmuyor. Patrona söyleme.

-Sanırım biliyor. -Koridorda yürüyorum, havuzun yönünü tahmin ediyorum, mekân duygumun ve hafızamın bana iyi geleceğini umuyorum.

Koridorları ve ana odaları ara sıra aydınlatan ışıkları takip ediyorum.

Havuza açılan Fransız kapılarını gördüğümde, bunun karnımda taşıdığım çocukla bir evde yalnız paylaştığım ilk an olduğunu fark ediyorum. Usulca iç çekiyorum, elini sıkıyorum ve yalnızlığında çocuğumun böyle bir evde büyüyeceği düşüncesiyle keyifleniyorum.

Loş ışıklı mekân, gecenin sessizliğinde, biraz sahnelenmiş olsa da inanılmaz derecede güzel.

Biraz kalpsiz.

Havuzun içinden parlak bir mavi parlıyor, *Bay Kasap*'ın gözlerinden daha koyu ama bir o kadar da canlı. Karşılaştırmayı kafamdan silkeleyip atıyorum, bu düşünceye izin verdiğim için kendime homurdanıyorum.

Parıldayan eLanque'nın diğer tarafında ve ufukta, ilk işaret

BURDEN

Şafak, ağaçların yaprakları arasındaki boşlukları aydınlatıyor. Erken olmalı. Sabah 4:30 civarı, belki.

Eğer éLa gibi bir evde büyümüş olsaydım, sanırım her sabah güneşin havuzun üzerinden doğuşunu izlerdim. Belki kahvaltımı dışarıda, taş balkonda yapardım. Gazete okurdum. Ama o korkunç ferforje masada değil. Bir çekyat alırdım ve üzerinde kedi gibi yatardım.

Ben de bir kedi alırdım.

Kapıları açtığımda ılık hava beni sarıyor, saçlarım ve sabahlığım vücudumun etrafında sallanıyor. Annem temiz hava konusunda haklıydı. Her derde deva olmayabilir ama enerji veriyor gibi görünüyor.

Esintiyi içime çekerken, arkamda bir gölge hareket ediyor ve kalbim küt küt atıyor. Gülümsemem düşüyor. Elimi göğsüme bastırıyorum ve kalbimin hızlı atışını hissediyorum.

Arkamı döndüğümde bir adamın bana baktığını gördüm. Ve Tanrım.

İki tur atıyorum.

Clay Butcher, üzerinde sadece yeni giyildiği belli olan bir kot pantolonla ayakta durmaktadır.

Tam olarak seçemediğim koyu renkli dövmeleer göğsünü kaplıyor ve kot pantolonunun altına batıyor. Mükemmel erkeksi fiziği, terle kaplı belirgin kaslarla işaretlenmiş, kalıcı bir ter kokusu ve misk gibi bir şey onu sarıyor.

Hay sikeyim.

Yumurtalıklarım hala çalışıyor olsaydı, tenis topu makinesi gibi yumurta pompalıyor olurlardı.

HIS

NICCI HARRIS

BURDEN

Takım elbise içindeyken, adam bir gözdağı gücü, yakışıklı ve ciddi, ama çok az içinde... ezici, endişe verici derecede etkileyici, erkeksi, günah kadar seksi ve eğer beynimdeki kan şu anda bacaklarımın arasında dolaşmasaydı, başka eşanlamlı kelimeler de düşünebilirdim.

İçimde kelebekler uçuşuyor.

Daha önce hiç bir erkeği yalamak istememiştim, ama şu anda en çok istediğim şey terinin tadının neye benzediğini bilmek. Muhtemelen güç; eğer gücün tadı güç gibi olsaydı, terinin tadı da öyle olurdu.

Gözlerim karın kaslarındaki hafif kıl tabakasına takılıyor, pantolonunun altına doğru uzanan V şeklindeki kalın kasların arasındaki rağro'yu takip ediyor ve şu anda büyüklüğü ve çevresi nedeniyle gizlenmesi zor bir şekil olan uyluklarının arasındaki yoğun şişkinliğe bakıyorum. Başka tarafa bakamıyorum.

Aletine bakmayı kes, Fawn.

Ama ben
yapmıyorum.

Kalçalarımı
sıkıyorum.

Gözlerimi sikinin kalın kanalından kaldırıyorum ve onun yakıcı mavi bakışlarıyla buluşuyorum. Gözleri bana kilitlenmiş, sanki benim onu tatmayı hayal ettiğim gibi o da beni tatmayı hayal ediyor, ki bu doğru olamaz çünkü ben hiç kimseyim.

Bir zorunluluk.

Bakışları yukarı doğru kaymadan önce çıplak ayaklarıma yerleşiyor, vücudumda aşağı yukarı yavaş bir kovalamaca. Sanki beni izleyerek gösteriş yapma sırası ondaymış gibi. Onunla baş başa, sessizlik içinde, gölgeler ve karanlıkla çevrili EĞar, onun ilgisi altında daha da samimi.

Ayaklarımı sürüyerek fısıldamayı başarıyorum:

HIS

BURDEN

-Özür dilerim. -Kendimi açıklayamıyorum ama önemli değil. Özür yeterli olacaktır. Seninle aynı yerde olduğum için özür dilerim. Seni yarı çıplak yakaladığım için. Buraya geldiğim için. Burada olduğum için.

-Ne için üzgünsün? -Diyor, sesi hiç bozulmadan.

Çözmeye çalışıyorum.

-Neden buradasın?

Bana bakarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve bu beni ürkütüyor, çünkü o sessizce nuelro ile karşılaşılıyor ve ben eLallar'ı eLoy etmek üzereyim.

-Yemek yemiyorsun. Zar zor uyuyorsun. -Duraklıyor ve kalbim kulaklarımın arasında düzensiz bir davula dönüşüyor. Eğer benim malım olsaydın, seni dizlerimin üzerine yatırırdım.

Şok oldum, dudaklarımı ayırdım.

Sonra o gitti ve benim nutkum tutuldu. Nutkum tutulmuş, kafam karışmış, bedenim zar zor işliyor, rahatsız ve yanan bir deriyle sarılmış.

-"Özür dilerim," diye fısıldıyorum o gözden kaybolurken.

Koridorlarda koşarak odama doğru ilerliyorum, utanç bana ne kadar uygunsuz bir şekilde heyecanlı olduğumu hatırlatırken doğrudan bir yol bulmayı umuyorum. Ben hamileyim. Babam için buradayım. Benji için.

Ama bu adam acımasızca iyi. Tabii ki izleyeceğim, hatta takdir edeceğim.

Kapıyı buluyorum ve diğer tarafta kalmaya karar veriyorum, beni dizlerimin üzerine çöktürmekle tehdit ederken sesinin erotik tonunu unutuyorum.

Evet, hepsini unutacağım.

HIS

BURDEN

Capitulo 8

Fawn

Q Odamda kalmak teoride iyiydi. Pratikte bu fikir yarım gün sürdü ve ardından büyük ve her *daim* aç bir sorunla karşılaştı: *Jasmine* ve onun sürekli olarak canının çektiği şeylerle beni oyalama ihtiyacı.

Karnı aç. Yemek getiriyoruz. Yüzmek istiyor.

Merdivenlerden parmak uçlarında iniyor, ama nedenini bilmiyorum çünkü *Jasmine*'in ayakları her basamağa kurşun toynaklar gibi çarpıyor.

Utaniyorum ve diyorum ki:

-Havuzda takılmamızın sorun olmayacağından emin misin? Son iki basamaktan atlıyor ve ben beceriksizce havuzda çırpınırken bana bakıyor.

BURDEN

Merdivenin ortasında.

-Sen onun misafirisin. Bütün gün ve bütün gece odanızda kilitli kalmanız garip olurdu.

Ama ben tatilde değilim.

Cevap vermeyince bana dedi

ki:

-Tam olarak ne oldu da bu kadar gerginsin?

Terli ve kaslı gövdesinin görüntüsü aklıma geliyor. Aslında ön planda. Bütün gece oradaydı, sabah duştaydı. Çok sık. Bu ve sözleri:

-Eğer benim malım olsaydın, seni dizlerimin üzerine yatırırdım" diyerek beyin alanımı tekellerine almak istiyorlar.

Bana baktı ve ben de teslim oldum. Dizlerim titriyor ve onu havuza kadar takip ediyorum.

Dışarıda, havuz kenarındaki şezlonglara çöküyoruz. Esinti omuzlarımdaki sarı bukleleri karıştırırken, güneş tenimi okşuyor ve hafif bir ter sisi tenimde bir film tabakası oluşturuyor. Havuzun yüzeyi ışınların altında dalgalanan metalik gümüş bir tabaka gibi.

Üç aylık geyik yavrusu, şimdiki geyik yavrusuna bir vizyon tarif etmek zorunda kalsa inanmazdı. Zihnimin şu anki yaşamımda çok fazla rahatlık bulma lüksüne izin vermemeye çalışıyorum. Yine de bundan zevk almamak zor.

Ve Jasmine acımasızdır.

Üzerimdeki beyaz bikini sahip olduğum tek bikini ama kare yakalı, ince askılı ve göğsümü tamamen kapatan güzel bir bikini. Alt kısımlar hem yanaklarımda hem de kalçalarımda yüksek ve tasarım alt göbeğimin gergin derisini zar zor gösteriyor, bu da kıcımlı esintiye ve dünyaya çok fazla gösteriyor, ama asla iffetli biri olmadım ve vücudumu seviyorum.

BURDEN

Benji bikini giymek için sabırsızlanıyordu.

-Elo'yu unutma. Uşağı Jeeves görünür, Jasmine'e beyaz bir kâğıt uzatır, sonra taş basamaklardan yukarı tırmanır ve iğrenç ferforje sandalyeye oturur. O da benim gibi bahçeyi koruyacak. Benim kişisel bekçi köpeğim. *Kıçımın misafiri.*

Jasmine'in baktığı sayfaya başımı salladım.

-Nedir bu?

Bana uzattı.

-Bir menü. Ne istediğinizi seçin. Yemek zorundasın. Dün iki öğün atladın.

Clay Butcher'ın sözleri tekrar aklıma geliyor.

-Yemek yemiyorsun. Neredeyse hiç uyumuyorsun.

Daha önce fark ettiğim bir şey değildi ama günde üç öğün yemek radarımda yoktu. Sürekli uykusuzluğa gelince, bu yeni bir hastalık.

Oturuyorum, havuz şezlongunda bacak bacak üstüne atıyorum ve menüye bakıyorum. Jasmine sabırsızlıkla, özlemle beklerken alt dudagımı ısıyorum. Geri adım atmak istiyorum, kendimi bir imparator gibi hissediyorum. Hala içimde kıvranan rahatsızlıkla menüye bakıyorum. Hiçbir zaman böyle bir anlaşma istemedim ve karşılıksız cömertlik hareketlerine güvenmiyorum, ama aynı zamanda nankör olarak görülmekten de çekiniyorum. Temel olarak, bu duyguyu hafifletecek bir polemiğim yok. Bu yüzden karnıma dokunuyorum, içimde büyüyen çocuğu hayal ediyorum ve bana bunun onunla ilgili olduğunu hatırlatıyorum.

Bu seninle ilgili değil,

Fawn. Bununla başa çıkabilirim.

Jasmine bana yaklaşıyor.

BURDEN

-Hadi ama, burada gerçekten iyi yemek yapıyorlar. Yani, füze e rellas gibi değil, ama bana sorarsanız oldukça yakın, ve ben birçok iyi restoranda yedim.

Jeeves  st m zdeki ta  verandadaki sandalyeyi hareket ettirerek varlığını belli ediyor.

-*Michelin yıldızları.*

-Ne?

-Seçici davranmıyorum. -Ona menüyü veriyorum. İstiyor, bakmadan duramıyor, sanki  zlem dolu bakı larının telekinetik g  leri varmış gibi. İki dakikalık eri te için ağzım köpürür.

Jeeves gülüyor.

-Lütfen ağzınızdan köpükler sa mayın; bu çok fazla evrak içi içeriyor.

Jasmine hızlıca kıkırdayıp menüyü eline aldığında ve seçenekleri incelediğinde rahatlıyorum.

-"İki dakikalık eri tenin ne olduğunu bilmiyorum" diyor. Ama menüde olduğundan  pheliyim.

-   ay boyunca iki dakikalık eri teyle yaşadım," diye itiraf ediyorum.

-"Bay Kasap burada günde    öğün yemek yemeniz gerektiğini söyledi," diyor Jeeves. Ve onun iki dakikalık eri teyi onayladığını sanmıyorum.

İ te. Burada ne kadar kalacağım? Jasmine'e dönüp bakıyorum ve Jeeves'in yorumuna karşılık olarak gözlerini devirdiğini görüyorum.

-"O zaman benim yerime sen seç," diyorum ve yüzünün Storm River Köprüsü'ndeki yılba ı havai fi ekleri gibi aydınlanmasını izliyorum.

-Pekala! Kahvaltıda ballı yulaf ezmesi ve omlet arasında gidip gelmelisin ama g r n  e göre pastırma yemene izin vermeyecek...

BURDEN

- "İşlendi," diyor Jeeves.

Elimi kaldırıp gözlerimi kapatarak ona bakıyorum, etrafımızdaki güneş parlayan bir renk tonu yaratıyor.

- Zorunlu bir beslenme programım olması hoşuna gitti mi?

- Hey, sen oradaki, ev kadınlığını özlediyorsun. - Kendisine fırlatılan bir masa örtüsünden kaçmaya çalışır ama örtü omzuna çarpar. Kenara iter.

Gülümsüyorum, onun şakacılığını seviyorum. Tuhaf bir üçlüyüz. İyi bir çift olurduk. Ergen bir anne, otuz yaşında ereoidli bir uşak ve şımarık bir hizmetçi.... bir bara girer.

- Dedğim gibi," diye devam ediyor. Doğru, öğle yemeği. Alternatif sandviçler. Hepsi güzel olacak. *Akşam yemeği*, ben olsam... -Düşünceli bir şekilde dilini tıkırdatıyor, diğer tarafı görmek için sayfayı çeviriyor, boş olduğunu fark edip geri çevirmeden önce burnunun derisi yavaşça köprünün üzerinde toplanıyor. *İğrenç*. Sana balık yedirecek. Somon ya da morina.

- Omega üçü yüksektir," diyor Jeeves tekrar, sözlerinde bir eğlence dansı var. Ve bence beslenme programı senin için iyi bir şey. Geçen gün bir yazıda yetersiz beslenmenin yeni ve seksi bir şey *olmadığını* okudum.

Biraz gülüyorum ve havuz kenarındaki şezlonga uzanıyorum, karnım aşağıda ve kollarım başımı koruyor. Yüzümü bakımlı bahçelere çeviriyorum ve birkaç gün önce gülleri budarken gördüğüm iki dost bahçıvanla karşılaşıyorum. Güllerin uçlarını kesip odunsu saplarını bırakırken zaman zaman birbirleriyle konuşuyor ve bana bakıyorlar. Güller mükemmel bir şekilde açmış. Acaba iç mekanda bir vazoya mı girecekler yoksa sadece yükü hafifletip alt dalların dolmasına izin mi verecekler? Kalıyorum

BURDEN

çok uzun süre baktım. Sarı saçlı olan bakışlarımı tekrar yakaladığında, bir kızarıklık ensemden yukarı doğru süzülüyor ve omurgamı sıcaklıkla sıkıyor.

Buradan Benji'ye benziyor.

- "Bunlar Robbie ve Lee," diyor Jasmine, gözlerimi ters yöne çevirmeme neden oluyor, anlayışlı tavrı bazen biraz rahatsız edici oluyor.

- Oh. - Sesim tamamen belli olmayacak kadar yüksek. Bahçıvanlar kim?

Sakin ol.

Üst kattan kaba bir gümbürtü geliyor, alçak sesler taş basamaklardan aşağı iniyor ve eLoy'un havuzun kenarında yattığı yere kadar geliyor. Hemen doğruluyorum, çünkü başka birinin evinde, o kişi etrafta olmadığı sürece kendimi yarı çıplak rahat hissetmiyorum ve Clay ile bir film ekibinin merdivenlerden inişini izliyorum. Yanında, lacivert takım elbiseli, uzun boylu, zarif kıvılc saçlı bir kadın onunla tartışıyor. Kadın neredeyse bilgilendirici bir tavırla elindeki panoya bir şeyler okurken, adam da başını sallayarak bahçedeki havuzun diğer tarafına doğru ilerliyor. Kamera ekibi onları takip ediyor, herkes durmadan önce ekipmanlarını kontrol ediyor ve ekip kuruluma başlıyor.

Diğer şezlongda oturan Yasemin'e bakıyorum, en az benim kadar neler olup bittiğiyle ilgileniyor.

- Bir şey mi çekiyorlar?

- Muhtemelen bir basın açıklaması yapacaktır. Bir şey olmuş olabilir. - Çantasından telefonunu çıkarır. Parmağını siyah ekranın üzerinde kaydırır, ekran canlanır ve internette arama yapmaya başlar. Söylemeden önce mırıldanır:

- Evet. Bir yangın var. Ve büyük görünüyor. Birkaç yıl önce bir tane vardı ve hayvanlara yardım etmek için gönüllü olmuştum. Bilirsiniz, koalalar falan. - Birden bir kahkaha patlattı ve telefona sertçe bastırdı.

BURDEN

kahkaha spazmından biraz öne doğru. Manşette ona şöyle deniyor. *"Dilrito'nun Babası"*.

Uzun sarı saçlarımı omzumun üzerinden geçiriyorum ve uçları belimi gıdıklıyor. Onun şezlongunu paylaşıyoruz ve telefonunu görebilmem için vücutlarımızı birbirine bastırıyoruz.

Clay'i ekranda gördüğümde içimi bir korku kaplıyor. *O gerçekten bir politikacı.* Ve daha önce hiç örnek alacağım biri olmamıştı. Göğsümdeki sıcaklık kesinlikle hayranlık gibi hissettiriyor. Bu benim hafif takıntımı açıklıyor. Sadece hayranlık. *Sadece hayranlık.* Bu sorunun çözülmesine sevindim.

Ekranı okuyor, beni hafifçe dürtüyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor.

-Baba Kasap, Fırtınalı Nehir'in kuzey yakasındaki tüm vatandaşların tahliye edilmesini istedi, ancak eLado hükümeti çok erken olduğunu ve Fırtınalı Nehir kıyısındaki ticareti etkileyeceğini söyleyerek böyle bir tedbiri onaylamayacak. - Yüzünü buruşturuyor, gülümsemesi bastırılmış bir kıkırdamayla gerginleşiyor. Bizi pamuklara sarmak istiyor. Sanırım bu yüzden ona baba diyorlar.

Omurgamda yakıcı bir sıcaklık hissediyorum ve başımı kaldırıp baktığımda Clay'in bahçenin öbür ucundan bana baktığını görüyorum.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Öyle. Sadece. Hayranlık.

Kızıl saçlı adam kravatını düzeltiyor, dudaklarının parlak kıvrımlarını oynatıyor ama dikkati bana kayıyor, delici mavi bakışları bir dakika boyunca vücudumda geziniyor.

Bakışlarının altında dudaklarımı aralıyorum, içimdeki kıvılcımların sıcaklığını hissediyorum, gözlerinin baktığı her saniye sıcaklık artıyor.

Sonra sanki onları sezmiş gibi başını bahçıvanlara doğru çevirir. Her ikisi de görüş alanından çıkar, ama yeterince erken davranmaz, çünkü onlar çoktan

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Beni izlerken şaşırdı. Onun huzursuzluğu eLa diŁancia'dan bile algılanabilir.

Clay Butcher hoş olmaktan çok tehditkâr bir gülümsemeyle bakıyor.

Sanki kızgınmış gibi, ama ne için?

Bakışları tekrar benimle buluştuğunda. Gözlerinin siyahları genişlemiş, gözlerindeki karanlık onu bu kadar güzel kılan delici maviyi tüketen bir gölge gibi, gözlerimi ayırmanın daha da zor olduğu farklı bir tür çiğ, erkeksi güzelliğin maskesini düşürüyor.

Nefesimi tutuyorum, ama sonra devaŁadora'nın bakışları önündeki kıızıla bakarken çözülüyor, sanki başından beri onun dikkatini çekmiş gibi başını sallıyor.

Aceleyle nefes veriyorum.

Neydi o?

Boğazımı temizliyorum, boğazım kuru ve kalın, sinirlerim tüm kelebekler ve midemdeki çocuk arasındaki boşluklardan atlasa da bir gülümsemeyi zorluyorum.

-Onlar film çekerken biz burada oturmamalıyız, değil mi?

Omzumun üzerinden Yasemin'e döndüğümde, taş suratlı ve kararsız bir şekilde bana bakıyor. Alt dudağımı ısırıyorum, ne olduğunu ya da ne gördüğünü veya gördüğünü sandığını anlamıyorum. *Hay sikeyim.* Clay *Butcher* ve benim aramdaki tüm sessiz etkileşim muhtemelen kafamdaki bir Łaba'ydı. Clay ve bahçıvanlar arasındaki gerginlik de öyle. Vücudumdaki tüm o manevralar bir çeşit akılsızca çarpılmadan kaynaklanıyordu.

Hayır, Fawn.

Hoşlanma

değil.

Hayranlık.

BURDEN

Bu sadece hayranlık. Beni etkileyen ilk kişi beynimi karıştırdı ve doğru tepkiyi vermemi engelledi. Bir an için küçümseyici görünmedi ama... sinirli, sahiplenici, koruyucu, bilmiyorum!

Önemli bir şey değil.

-"Pekâlâ," diye mırıldanıyor Jasmine, beni düşüncelerimden çekip çıkartıyor ve elinde menüyle ayağa kalkıyor. O zaman eŁo'yu mutfağa götürelim. Maggie isteyecektir.

Jasmine'in yanında basamakları tırmanıyorum. Kalçalarımın her yükselişi, çıplak ayaklarımın her sağlam yerleşimi, son derece abartılı görünüyor. Ayrılırken bana bakmamıştı ama şimdi gözlerini üzerimde hissediyorum.

Yoęun hava, zar zor veŁido fizięimi, pueŁa giymeyi diledięim bir pelerin gibi çevreliyor, savunmasızlıęımın parıltısı için bir peçe.

Tüylerim diken diken oluyor ama vücudumdaki hissedilir çekime rağmen arkamı dönmüyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 9

Fawn

E Bu berbat bir şey, dostum.
Yataktan fırlayıp ayağa kalkıyorum, kelimeler göğsüme saplanıyor ve beni tekrar uykusuz bırakıyor.

Odaya bakıyorum ve köşedeki şiltede usulca horlayan Jasmine'i fark ediyorum. Kelimeleri zihnimden silmek istiyorum ama onları yazacak kadar uzun süre hatırlamakta zorlanıyorum. Ahşap panoya asılı, etkisiz olduğu açıkça belli olan rüya kapanına bakıyorum.

Gözlerimi kısarak, sanki huzurlu uykum onun incelikle örülmüş ağına girmeye çalışıyormuş gibi, nefesimin altında homurdanıyorum.

-Biraz önce neredeydin?

Defterime "*kızın işi bitmiş dostum*" diye yazdıktan sonra ipek şortum ve tişörtümün üzerine beyaz bir sabahlık giydim. Bir an için dışarı çıktım.

BURDEN

ve biliyorum ki mantığımın derinliklerinde onun tekrar uyanacağına dair yanlış yönlendirilmiş bir umut yatıyor.

Odamın kapısını açtığımda Jeeves dışarıda değildi, ben de aşağıya inip Fransız kapılarının önünde durdum. Pencereden ay, dalgalanan suyun üzerinden gökyüzünü aydınlatıyor.

Bir ışık gözüme çarptı.

Kıvraniyorum ve yanımdaki karanlık koridorda bir kapıyı çevreleyen boşluklardan gelen beyaz ışığa bakıyorum.

-"Depoya çok yakın," diyen bir adam duyuyorum, ardından derin bir ses duyulamayacak bir şeyler mırıldanıyor. Sessizlik içimi kaplıyor ve nabzım hızlanıyor. Zaten onu görmek istemiyordum. Ayaklarım bir adım geri atıyor, zihnim odama çekilme zamanının geldiğine karar veriyor, bacaklarım uygun bir şekilde eLiradas olacaklarını kabul ediyor.

-Fawn, buraya gel.

Sikeyim.

Önümdeki kapalı kapıya aval aval bakıyorum - bu lanet olası bir X-Man falan mı? İçlerinden biri duvarların arkasını görebiliyor mu? Çıplak ayaklarım beni dikedörtgen ışığa doğru yönlendirirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Ben kapı koluna uzanamadan kapı açılıyor. Kapının önünde, yirmili yaşlarında yakışıklı bir genç adam bana gülümsüyor. Gözünün altındaki küçük bir kesik genç, neredeyse meleksi yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. Yoğun mavi gözleri, dağınık siyah saçları ve güçlü vücudu önümdeki masanın arkasında oturan adamı andırıyor. Bir şekilde akraba olduklarını varsayarak kendimi güvende hissediyorum. Jasmine'in sözlerini hatırlıyorum:

-Kardeşleri Diaspora'nın Kardashian'ları gibi.

-Demek sen Fawn'sın. Ben Xander, piçin en yakışıklı kardeşi.

BURDEN

Masanın arkasından homurdanıyor. -Ayaklarım kendi isteğiyle tekrar ilerlerken odaya girmeme izin vermek için geri adım atıyor.

Nazikçe gülümsüyorum.

-Buffy'deki Xander mı? Her zaman favorim olmuştur. Gülümsüyor.

-Büyürken bana tüm bölümleri izleten en iyi arkadaşım yokmuş gibi davranacağım ve diyeceğim *ki, kim?*

Odaya doğru küçük bir adım daha atıp hızlıca incelerken biraz gülüyorum. Büyük bir ofis, büyük bir ahşap masa ve birkaç kişilik oturma yeri var.

Clay Butcher'ın güçlü bakışlarını üzerime çekerken kalbim heyecanla doluyor; onu eskisinden daha rahat ama daha az korkutucu görmüyorum.

O devasa patron koltuklarından birine oturmuş, kravatı gevşek, üst düğmesi açık, saçları nefis bir şekilde dağılmış ve göğsünden dışarı fırlayan bir dövmenin siyah çizgileriyle, son derece ahlaksız bir şekilde çökmüş görünüyor.

Tebrikler, Şeytan.

İçimde olması gerekenden daha fazla bir sıcaklık oluşuyor ve onun profesyonel, takım elbiseli yüzünün altında yatan şeyin bilgisiyle kıvranıyorum.

-Özür dilerim. Benden istediği gibi bakışlarımı ona çevirerek, "Sadece bacaklarımı yokluyordum," dedim.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor, gazete haberinde gülünç derecede aptal roletinde gördüğümünden çok da farklı olmayan eğitimli bir gülümseme. *Dilrite'in babası.*

-Özrünüz burada kendinizi rahat hissetmediğiniz anlamına mı geliyor?

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Sözleri beni hafifçe sarsıyor.

-Yapmalı mıyım?

-Bir süre burada kalabilirsin, Fawn. Baban ülkede olmayacak. -O hırlarken ben karnımı tutuyorum. Mırıldanıyorum.

-"Siktir," diyor usulca. Ses o kadar yüksek ki, gözleri benim bölgemle ilgilendiğim yere düşüyor. Yanaklarım alevleniyor, utanç her irkilmemi, dudaklarımın her kıvrımını sarıyor. Ürperiyorum. Özür dilerim.

Xander güler ve odanın köşesindeki küçük kanepeye doğru yürür. Oturur ve şöyle der:

-Üzgün müsün? Ne için? Aç olduğum için mi?

-Akşam yemeğini yemedin," dedi Clay, "Balık sevmez misin?

Kendimi savunmacı ve nankör hissederek düşüncesizce söylüyorum:

-Beni beslemene ihtiyacım yok. Buraya babamı görmeye geldim. Hepsi bu kadar.

Ben senin sorumluluğun değilim.

Ayağa kalkıyor ve gözleri kısılrken kelimelerim dilimde donuyor. Masanın karşısından bile üzerimde yükseliyor ve dizlerimi ve bacaklarımı sıvılaştırıyor.

-Bir kez ve sadece bir kez konuşmaya izin vereceğim," diyor, masasına yaslanmadan önce aramızdaki boşluğu kapatıyor, göz hizamın biraz üzerine eğiliyor. Kalçalarının her iki yanındaki cilalı ahşabı kavırıyor ve ben ciğerlerin nasıl çalıştığını hatırlamaya çalışırken bana bakıyor. *Sen* benim sorumluluğumdasın. Benim çatım altındayken günde üç öğün yemek yiyeceksin. Kendini rahat ettireceksin. Bir şeyden hoşlanmıyorsan, sesini kullanacaksın, söyleyeceksin. Yanlış bir şey yapmadığınız sürece özür dilemeyeceksiniz. *Özür* kelimesi güven eksikliğini gizlemek için kullanıldığında hiçbir anlam ifade etmez.

BURDEN

Yutkunuyorum. Azarlandığım için utanç ya da öfke duymam gereken yerde.... aslında.... *utanıyorum*? Annem bana çok sık özür dilediğimi söylerdi, üvey annem ise bu kelimeyi benim soundtrack'im yapmıştı.

Başımı sertçe sallıyorum.

-Anlıyorum, Bay Butcher. Teşekkür ederim.

Erkeksi yüz hatlarında bir gülümseme beliriyor ve Tanrım, bu alıştırılmış bir gülümseme değil, gerçek bir gülümseme. Kalbime dokunuyor. Onu çok seviyorum. Dudaklarının kıvrımı, ince ve kendinden emin. Gözlerinin karşılık verme şekli, yumuşak, küçük övgülerle parılıyor.

-*Efendim*," diye mırıldanıyor. Sesini alçalttığı anda kelimenin ağırlığı artıyor ve aslında olmaması gereken yerlerde bir nabız yaratan alçak bir karşılıkla bana vuruyor. Beni seğırtten, kıvrandıran yerler. Gözleri ayaklarımın üzerinde.

E@osa var.

-İzin verir misiniz *efendim*? Portakal suyu istiyorum. -Hızlıca, biraz da nefes nefese nefes veriyorum, onun enerjisini etrafımda hissediyorum, çok sarhoş edici, çok yakın. Onun ilgisinin ipleri ve sorumlu tutulmanın baş döndürücü sıkıntısı bağımlılık yapıyor.

Duyguları görmezden gel.

Onun için sen bir zorunluluksun.

Bu ho@italiteden başka bir şey değil: berbat, kontrolcü ho@italite.

Başka bir şey değil.

Geri çekiliyorum.

Ağzı şimdi kışkırtıcı bir şekilde seğıriyor, ağzının köşesini sanki okuyabiliyormuş gibi eğiyor

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Vücut dilimi.

-Elbette. -Kendimi ondan uzaklaştırıp gitmeye çalışıyorum ama sesi beni durduruyor. Pasta yok, Fawn. Akşam yemeği olmadan olmaz.

Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum; utanç olması gereken yerde, faLidio, son derece *viLa* hissediyorum. Kollarımı kendime doluyorum.

-Benim için sorun değil.

-Böyle düşünmene sevindim.

Ondan uzaklaşıyorum. Hava bir kasırga rüzgârı gibi ciğerlerime hücum ediyor, onları genişleterek sığ nefes almama yardımcı oluyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 10

Clay

MKoridorda yürüyen Fawn'a bakıyorum, sonra kardeşime dönüp beni incelemesini izliyorum.

Seni kendini beğenmiş küçük pislik.

-O... bir *diyraksiyon*," diyor sırtarak.

Değerlendirmemde yalnızmışım gibi sahte bir kayıtsızlıkla gülümseyerek masama dönüyorum.

-Dünyada çok güzel kızlar var, Xan. Bu da bana eve gitmem gerektiğini hatırlattı. Güzellik uykuna ihtiyacın var.

-Ben gencim dostum, bu tür şeyler senin yaşındaki erkeklere mahsustur. - Kaçınılmaz boLezo'ya direndi. Ama yatağında ateşli bir kız var. Onu erkenden sikimle uyandırmaktan çekinmem.

Otururken uzun bir iç çekişle başımı sallıyorum.

BURDEN

-Büyüleyici.

-Elbette. -Sırt çantasını ve dosyasını alırken dudaklarında bir gülümseme belirir. Bok gibi yumuşağım. O taşaklı kız uyanmayacak bile.

Bu bir cephe. Öyle olduğunu biliyorum. Her neyse, onun genç davranışları beni eğlendiriyor, onu rahatsız eden şey için bir maske olsun ya da olmasın. Onun sınırsız şakalarını hep sevmişimdir.

-Sen büyürken Max'le çok fazla zaman geçirdim.

Biliyorum... çünkü ben de inanamıyordum.

Oysa *ben bilmiyorum*. Bu talihsiz bir gerçek.

Omzuna astığı sırt çantasıyla kapıya yöneliyor, önceden belirlenmiş yolumun bana yüklediği ağırlıktan kurtulmuş genç bir adam gibi görünüyor. Öyle görünüyor, evet, ama beni kandıramıyor. Pek çok şey saklıyor ama hepimiz saklamıyor muyuz? Daha iyi bir kardeş olsaydım, ona sorardım. Daha iyi bir kardeş olsaydım, bilirdim.

-Yardımanın için teşekkürler Xan. Dikkatli sürüyor.

Aklında bir şey var, ama sonra bundan bahsetmeden başını sallıyor.

-Her zaman. İyi g e c e l e r , meslektaşım.

-İyi geceler, dostum.

Kapıyı arkasından kapatırken uzun bir iç çekiyorum. Her zamanki gibi, yokluğumdan, tıpkı Butch ve Jimmy gibi olmaktan ve işi onlardan daha önemli bulmaktan duyduğu pişmanlık, gerçek duygularını saklamasına neden olan her neyse, içimi kemiriyor.

İhmalkâr olmak, görünüşe göre, aileden gelen bir özellik. Bu da beni geyik yavruma geri getiriyor.

Viyolayı monitöre geri çeviriyorum, USB flash sürücüyü gidiyorum ve açıyorum, tıklıyorum

BURDEN

Fawn'ın üç ay önce teLigos odasında yaptığı kayıtlarla ilgili. Marius kayıttaki bilgileri doğruladı. Annesinin ölümü, bahsettiği çocuk Benji'nin de ölmüş olması, buraya gelme sebebinin bu olduğuna inanmamı sağlıyor. Yalnız.

Oynat tuşuna bas.

-*"Anneniz uyuşturucunun size ait olduğunu düşünüyor gibi görünüyor" diyor memur, ona bir fotoğraf göstererek. Çok sayıda yasadışı kaçak mal bulundu.*

-*Üvey anne," diye düzeltiyor Fawn, fotoğrafa bakarak. Kendine güveni yok denecek kadar az ve yalan söylüyor. Ben uyuşturucu kullanmıyorum.*

-*Kafan iyi, Fawn. -Gülümsüyor, gülümsemesi eğleniyor. Bu seni yalancı yapar. Onu değil.*

Başını kaldırdığında onu gülümserken bulur, gözleri parlak ve şaşkıncıdır.

-*Landon ve Jake ile konuştun mu? Su@ira,*

heyecanlı, ilgisiz.

-*Uyuşturucu temin ettiğiniz için adam öldürmekle suçlanabileceğinizi biliyor muydunuz?*

Çocuğun kazasına neden olan?

Fawn doğruldu.

-*Kaza olduğunu nereden biliyorsun? Kim söyledi bunu?*

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

-*Kardeşlerin onun düştüğünü söylüyor, Fawn. Üçü kilerdeymiş ve çocuk masanın üzerine düşmüş. Kendini bacağından bıçaklamış. İkisi de aynı ifadeyi verdi.*

Bana hatırlamadıklarını söylediler. Onlarla ayrı ayrı mı konuştun? Landon'ı Jake'ten uzak mı tuttun? Jake zorbanın teki.

-*Şüpheli görünüyorsun," diye alay ediyor ve kadın gözle görülür bir şekilde kararlılığını kaybediyor,*

BURDEN

En şüpheli insanların genellikle saklayacak en çok şeyi olanlar olduğunu bilirsiniz.

Sessiz kalıyor.

-Özür dilerim. Düzgün düşünemiyorum.

Ekranı durduruyorum.

Çocuk sadece üç ay önce gözlerinin önünde öldü. Bu normal insanların zarar görmeden atlatabileceği bir şey değil. Ela iğrendi.

Hayatın erkeklerin, bazı kadınların ve bir kızın gözleri önünde eriyip gittiğini gördüm. Ancak sadece bir kişiyi ailemden biri olarak kabul edebilirim. *Jimmy Storm*. Ve onun ölümü her zaman etrafımdaki havada mevcut olacak.

Ölüm beni genelde etkilemez.

Ama onunki *devam ediyor*. Gözeneklerimdeki o tatlı viski ve puro. Herkesten şüphelenen zihnimde. Ben herkesten birkaç adım önde ilerlerken, o benden dört adım önde ilerlerken tüm ilişkilerimin üzerindeki gölgede. *Piç kurusu*.

Genç Fawn'ın etrafında ölümlerine nasıl ikna oluyorlar?

Vefatı hangi eylemleri tetikliyor? Duygusal hayaletleri onu ne hissetmeye, ne yapmaya itiyor? O gece olanlar yüzünden mi burada olacak? Yoksa sadece geri mi çekiliyor, savunmasız mı, tutunacak bir aile ışığı bulmaya mı çalışıyor?

Dikkatsizlik.

Onlar benim kardeşlerim olduğu için.

Bu lanet gerçek bana sertçe çarpıyor, pişmanlık, pişmanlık, pişmanlık, pişmanlık, pişmanlık, pişmanlık getiriyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

belki de benimle ilgili bir fahiş. Ve çok uzun zaman önceki o kız aklıma geliyor. Beni hatırlayan kız. Sadece bir iş olan kız. Ailenin bir kurbanı. Yapılması gereken bir iş.

Fawn'la aynı.

Kalkıp mutfağa gidiyorum.

Yavaşça ışığa doğru ilerliyorum, kravatımı daha da gevşetiyorum, cildim nemden ve içtiğim yarım şişe viskiden dolayı sıcak hissediyor.

Mutfağa girdiğimde, Fawn'ın eğilmiş, buzdolabının bir alt katına baktığını görünce donup kalıyorum.

Varlığımın farkında değil.

Omzumu kapının pervazına yaslıyorum, buzdolabımın içindekileri incelerken ilgisini çekiyorum. Gergin bir şekilde yer değiştiriyor, her hareketinde tereddüt ediyor. Önceden işaret edilebilen teslimiyeti, diz çökmesi, bir rol değil.

Bunu şimdi anlıyorum.

Çay odasında olduğu gibi. Pes etti. Kazanamayacağına karar verdi. Yani ya zeki ya da zayıf; bence ilki.

Ama özür kelimesini kullanmasının onun için hiçbir anlamı yok. Her şey için rahatça özür diliyor. İnsanların hoşuna gidiyor. Ondan hiç hoşlanmıyorum.

Gözlerim, mükemmel biçimli iki bacağının uzunluğunu izlemeden önce küçük ve minyon ayaklarına düşüyor. İpeksi kumaşın kalçasının üst kısmındaki deriye hafifçe sürtünmesiyle görüşüm kesilince kaşlarımı çatıyorum. Ne sakladığını biliyorum. Tatlı, kadınsı bir şekilde mükemmel kadınsı bir maeŁra figürü. Spor salonuna giderek ve sağlıklı beslenerek elde edilen türden değil, mükemmel bir vücudun etrafında şekillenen pürüzsüz bir cilt, genetik türden.

BURDEN

-Anneme benziyorum," dedi.

Dulin'in annesiyle ilişkisi olmasına şaşmamalı. Böyle bir bedeni nabızı atan bir adamdan uzaklaştırmak için kanlı bir ordu gerekirdi. Neredeyse beyaz, uzun ve kalın saçları onu bir kalkan gibi örtüyordu. Bikini altının kıvrımlarından uzağa. Uzun bacaklarından uzakta. Eğilmesini, yüzüme otururken üzerimde diz çökmesini talep etmem gereken bacaklarından.... Yumruklarımı sıkıca sıkıyorum.

Çok ince olmasına rağmen.

Yumuşak bir ses onu sarıyor - kendi kendine mi konuşuyor? Uzun sarı saçlarını yana yatırıp bir omzunun üzerinden dökülmesine izin veriyor. Gülümsüyorum. Onu kendi halinde, kendinden başka kimseyi memnun etmeden izlemek çok anlamlı.

Ona yemesini söyledim.

Bu yüzden beni memnun edecek.

Kâseye dokunuyor, parmakları kapağa hafifçe vuruyor, düşünceli. Bana meydan okuma düşüncesiyle sikim seğiriyor. Duraklıyor. Sonra kapıya dönüyor ve taze sıkılmış portakal suyu şişesini alıyor.

Keşke pasta için gitmiş olsaydım.

Görünüşe bakılırsa bencilce, içki şişesini ayçöreğine yaklaştırıyor ve dikkatsizce ağzına çok yaklaştırıyor. Kayıyor.

Tanrı aşkına, Fawn.

Yere düşüp çıplak ayaklarını ve bileklerini çarparken ben de onun üstündeyim. Önce gürültüden sonra da benden ürkererek nefes nefese kaldı.

Onu kollarıma alıp göğsüme yasladığımda ayakkabımın altında zıplıyor. Onun sıcak, ağırlıksız vücudu Kasap'ın kafasını ısıtıyor.

HIS

BURDEN

Tereddütü onu beceriksiz yapıyor.

Kendilerine güvenmemeleri büyük bir sorun.

Hiç umursamadığı bir kızı olduğunu bilmeden önce Dulin'den nefret ediyordum. Şimdi kollarımda olduğu ve şey koktuğu için ondan daha da az nefret ediyorum. Çenemi sıkıyorum.

Doğal.

Kadın.

Güzel. Bu bana sık sık gelen bir koku değil, sadece tenimden geliyor. Geçici şefkatimin ona verebileceği zararı göz ardı ederek Aurora'nın tavsiyesini düşünmeme neden oluyor. Onu iyice açıp am dudaklarının arasından damlayan suların tadını alabiliyordum.

Bu çok gerçek ve çiğ bir gerçek haline gelmeden önce onu kollarımdan çıkarmam gerekiyor, kışını tezgâha yerleştiriyorum ve mutfak fayanslarını örten turuncu sıvıya daldırılmış bardağa kayıtsızca bakıyorum.

-Tanrım, özür dilerim. -Kendi kendine inliyor. Temizleyeceğim. Ve yarın daha fazla portakal sıkacağım... tabii sık mama izin verirlerse," diyerek beni eğlendirmeye çalışıyor.

Vücudunun iki yanındaki mermer kenarları kavrayarak sertçe iç çekiyorum. Sonra başımı kaldırıp onun boş bakışlarıyla karşılaşıyorum.

-Ben burada olmasaydım ne yapacaktın? -Soru benimle alay ediyor, ağır, ağır. Onun teLigos odasındaki görüntüleri, beline doladığı kolları, sorgusuna boyun eğdiği görüntüleri tarafından saldırıya uğradım.

İhmalleri için.

Önce bardağa sonra da bana bakıyor.

-Hayatta kalırdı. Sadece bir kesik olacak.

Hayatta kalabilirdim. Kanım vücuduma sıcak bir şekilde pompalanıyor, her yerimi yakıyor.

HIS

BURDEN

Hücre. Bu sahiplenme duygusunun başlangıcı. Ama şu anda içimdeki her kas onu korumak istiyor.

Bir kız beni etkiliyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 11

Fawn

NICCI HARRIS

E Ben anlatırken gözlerini kısıyor:

-Hayatta kalırdı. Sadece bir kesik olurdu. -Portakal suyu birikintisinde cızırdayan cam parçacıkları muhtemelen beni keserdi, ama camdan yapılmış daha kötü şeyler de gördüm... Bir sürü.

Daha da
kötüsü.

Kayıtsızlığım köstebek gibi görünüyor, bu yüzden parlak turuncu kaosu temizlemek için acil bir durum yaşıyorum. Aşağı atlamak için kendimi hazırladığımda, sıcaklığı beni çevreliyor, bana olan yakınlığı aniden beni sarıyor ve kolları tarafından tam anlamıyla kafeslendiğimin tamamen farkındayım. Yerimde kilitliyim. Onun varlığı, aşamadığım bir kas duvarı gibi.

Çok yakın.

Ve başım yine dönüyor.

HIS

BURDEN

Temizlenme ihtiyacım onun sıcaklığı ve kokusuyla tutuşan bir ateşte kül oluyor ve tükürüğümü yutuyorum. Aramızda yayılan, boş alanları dolduran ısı, sanki beni ele geçirmiş gibi etrafımda dolaşıyor. Birkaç saniye içinde, her anı ezberleyebiliyor, bir kasada saklayabiliyorum. Açık boynunun arasındaki göğüs bölgesini süsleyen siyah mürekkebin haritasını çıkarıyorum. Dirseklerine kadar sardığı gömleğinin altından görünen kollarındaki damarların haritasını çıkarıyorum. Başımı kaldırıp gözlerime kilitlendiğini gördüğümde gözlerindeki buz gibi, metalik alevlerin haritasını çıkarıyorum.

Cam yüzünden mi kızgın? Pek mümkün görünmüyor.

Birden karnımdaki bir his dikkatimi çekiyor. İrkildim, hafifçe ürperdim.

İçimde bir çırpıntı nefesimi çalıyor. Onlar kelebek değil. Tabii midemden çıkıp rahmime girmedilerse.... Elimi kalça kemiklerimin arasına sıkıştırıyorum. Yüzüm hareketsiz duruyor, zihnim sallanma değil tıslama hissine alışırken gözlerim odaklanmıyor.

Sonra ne olduğunu anladım.

Gözlerimi sıkıca kapatıp bu duyguya konsantre oluyorum, kaçırmamak için Clay'i bir anlığına unutuyorum. Çok erken olduğunu düşündüm ama ben küçüğüm, belki de? Sanırım bebek içimde hareket ediyor. Garip bir şey hissediyorum.

-Neler oluyor, Fawn? -diye emrediyor, sesi sersemliğime çarpıyor ve konsantrasyonumu bozuyor.

Gözlerimi onunkilere çeviriyorum, bir tür sert ilgiyle dolu; başka birinin yüzünde bu *endişe* olarak görülebilir. Ona gülümsüyorum, gözlerimi şeytani bir şekilde roŁro apueŁo'suna sabitliyorum, bir yabancıdan biraz daha fazlası olduğu gerçeğini görmezden geliyorum, samimi, hepsi bu ve sadece onun da hissedip hissetmediğini görmeye hevesliyim.

BURDEN

-Bir şey hissediyorum.

Hiç düşünmeden sabahlığının ipeksi yakalarını açıyorum. Çok daha büyük olan elini, moŁrador'u ölümüne kavradığı yerden çekiyorum ve sıkıca karnımın alt kısmına bastırıyorum. Eli neredeyse benden uzaklaşıyor, sert ve meydan okurcasına, ama sonra elim onunkinin üstünde olduğu halde hareketsiz duruyor. Keskin bir şekilde nefes vererek, uzun parmakları karnımı koruyucu bir hakimiyetle kucaklamak için uzanıyor ve içimde bir sürü kelebek uçuşuyor.

Garip hisler tekrarlanırken gözlerine bakıyorum ama hareket etmek için çok erken.... değil mi? Bu his karşısında gözleri kısılıyor. Sonra benimkilerle buluşuyor. Daha geniş gülümsüyorum, heyecanla nefes alıyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

O da gülümsüyor.

O. Öyle. Hepsi bu.

Ve ilk kez, her zamanki vurdumduymaz bakışları derin bir duygu havuzunda eriyor, ruhumla eşit bir düzlemde buluşuyor, Kasap olmaktan çıkıyor.

Ben bunu biraz böyle görüyorum.

Merhaba Clay.

Biriyle göz teması kurarken bir ilişkiyi sonsuza dek değiştirebilecek tek bir an olduğunu hissediyorum. O an bizim için geldi. İkimiz de başka tarafa bakma kararıyla karşı karşıyayız. Boğazımda bir karıncalanma, kalbimde bir ürperti hissediyorum: *başka tarafa bakmanın zamanı geldi, Fawn.*

Ona gülümsemeyi bırakmanın zamanı geldi.

Elini midemden çekmesi için.

BURDEN

Ama ben bilmiyorum. O

da bilmiyor.

Ama sonra parmak uçları kalçalarımın arasındaki kabarıklığın kıvrımları boyunca kayıyor ve içinde bir şeyler değişiyor. *Gözle görülür bir şekilde.* Bana yaklaşıyor ve nefesiyle beni uyarıyor:

-Seni eŁo'ya kim koydu?

Kalbim batıyor.

Bu sorudan nefret ediyorum, keşke hiç sorulmasaydı diyorum ama ona güvenmeyi, dürüst olmayı her şeyden çok istiyorum, pişmanlıkla başımı sallıyorum, içinde dönüp durduğum bir çukur. Gözümden bir damla yaş kaçıyor. Damlayı izliyor, yanağımdan aşağı kayarken ve dudağıma konarken takip ediyor.

-Hatırlamıyorum. -Sesim titriyor, titriyor. Duygular anlamsızdır; eŁo için ağlamadım. Bir kere bile. Öfkeliydim. Ve ne olduğunu bulmak için bir görevdeydim... ama hiç ağlamadım.

Şu anda, hatırlamadığımı itiraf etmek kalbimi kırıyor. Ama ona gerçeği söylemek istiyorum. Ve nedenini anlamaya çalışmıyorum, belki de sadece benim gibi o da bilmek istediği içindir. Ve bu önemli... Başka biri bilmek istiyor ve bilmeyi *hak* ettiğimi düşünüyor.

-Emin değilim. Bir çocuğa sarılıyordum ve hatırladığım son şey bu. Onun olduğunu düşünüyorum ama emin olamıyorum.

-"Uyuşturulmuşsun," diyor, her hecesinden bir kılık değiştirme damlıyor, sesi neredeyse bir hırıltı. Bu sestten nefret ediyorum. Kalbim kaşınmaya başlıyor.

Size dokunan çocuk da uyuşturucu kullanıyor muydu?

Nefesim kesildi.

-Nereden biliyorsun?

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Uyuşturucu kullanıyor musun?

-Hayır! Sorgu odasının, bana tepeden bakan memurun anısı kafamı karıştırıyor, hayal kırıklığı, korku ve çaresizlik yağıdır. Varsayımlardan nefret ediyorum. Sorgulanmaktan nefret ediyorum. Hiçbirini suçlamamaktan daha da çok nefret ediyorum. O gün lanet bir çaresizdim. *Benji-'yi yeni kaybetmişim*. Uyuşturucuya sadece bir kez dokundum. *O gece*.

Büyük, kömür karası göz bebeklerinin etrafındaki ince mavi halkaları karanlık ve öfkeli bir şey tüketiyor. İşte orada. Ama bu beni korkutmuyor. Bunun benim için olduğunu sanmıyorum... Bana yaklaşıyor, dudakları kulağımın hemen üzerinde, viski kokulu nefesi boğazımda geziniyor, ondan çıkıp içime akan yoğunlukla omurgamı sertleşmeye zorluyor.

-Bana yalan mı söylüyorsun, Fawn?

-Hayır! *Lanet* olsun. -Başım dönüyor. Kalbim onun sesindeki sınırsız hayal kırıklığını durdurmak için çaresiz. Yemin ederim. Yemin ederim. Sana yalan söylemiyorum. Herkesin uyuşturucu bağımlısı bir serseri olduğumu düşünmesini istemiyorum.

-Hepsi mi? -Yumuşakça söylüyor ama ses tonundaki uyarı beni ürkütüyor. Endişelenmen gereken tek kişi *benim*. Sadece ben.

-Aurora mutfak kapısından, "Bir çatırtı duyduğumu sandım," diyor. Bedenim içten içe onunkinden uzaklaşmak isterken, o sadece ona bakıyor, yakınlığımıza ve elinin karnımın alt kısmındaki pozisyonuna teğigo olmasına izin veriyor.

Cesur

hissettiriyor.

Sahiplenici.

Sanki Luviera bir şey iddia ediyormuş gibi.

Nabzım boğazımda atıyor. Karım kelimesi kafamı dolduruyor

HIS

Q #1111

BURDEN

beyaz gürültü. Orada olacak, geceliğiyle bile bir tanrıça gibi görünecek, uykudan erken uyandırılmış bir kadının yumuşak kapüşonlu gözleriyle bile.

Oh, Tanrım.

Ne düşünüyorum ben?

Ne yapıyorum *ben*?

Biz bir şey söylemeyince gülümsüyor.

-Özür dilerim. Bölmek istememiştim. -Dudakları kusursuz yüz hatlarında zarif bir seğirmeydi. -Eğilirken dikkatli ol, Fawn. Kendini kesebilirsin. Sonra dönüp bizden uzaklaşıyor. Kafam karışmış bir şekilde kaybolduğu yere bakıyorum.

Ona dönüp baktığımda, karısının mahrem konumumuza kayıtsız kalmasına rağmen *Clay*'deki umut ışığı profesyonellik maskesinin ardında kaybolmuştu.

Clay elini karnımın alt kısmından çekiyor ve derinin derinliklerinden daha derine sızan kalıcı bir sıcaklık bırakıyor. Beni tezgahtan kaldırıp kırık portakal suyu sürahisinden uzaklaştırdı.

Beni nazikçe yere bırakıyor; bu kadar yakın mesafeden boyu beni büyük bir ağacın gölgesindeki papatya gibi hissettiriyor. Aurora hakkında ve onun da aramızdaki o anı hissedip hissetmediğine dair o kadar çok soru sormak istiyorum ki, boğazımda yükselip serbest bırakılmak istiyorlar.

-*Aptal kız. Bazı şeyleri yorumluyorsun.* -Üvey annemin ilahisi zihnimin içinde şarkı söylüyor.

Kraliçeyi istismardan

kurtarın. Bu durumda, o

haklı.

HIS

DE

BURDEN

Durumun aptalca gerçekliğini boğazımdan aşağı, bekleyen dilimden ve ağzımdan uzağa sürükleyerek çenemi sıkıyorum.

Eğilip vücudumu ipeksi sabahlıkla örttüğünde ve kendisi bağladığında, sözlerini okuyup gözlerimi kapatıyorum.

-Olayları yorumluyorsunuz.

*Nasıl izlendiğinizi hissettiğinizi
görmezden gelin.*

Gözlerini kısmasına aldırmayın, dudakları sanki öpmek için yaratılmış gibi görünüyor.

Kalbinize aldırmayın. Onu endişelendiren şey, boğazınızda şiddetle çarpan şeyle aynı değildir.

Öyle değil.

Belime düğüm atmasına izin veriyorum, nutkum tutulmuş, kafam karışmış bir halde. Ellerim ne yapacağını bilemiyor, bu yüzden sarı uçları parmak ucumun etrafında kıvırıyorum.

-Odana geri dön.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 12

Fawn

NICCI HARRIS

E Rüyalar diyarbakırda geziniyor, zihnim karnımdaki elinin görüntüsüyle uyanıyor. Parmaklarının bana karşı esneme şekli. Onları hâlâ hissedebiliyorum. Tanrım, keşke onunla o an

Mutfak, biri için önemli hissetmeye en çok yaklaştığım yer değildi.

-Aşk, sevgilim, yenilmez hissetmektir. -Annem dördüncü kocasının peşinden kapıdan çıkarken bana böyle demişti. Sadece yedi yaşındaydım. O gece ve diğer pek çok gece yalnızdım, çünkü aşk güçlü bir yükselişi ve acımasız bir alçalışı olan bir uyuşturucudur ve o bir bağımlıydı.

Bu tür bir aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama hayatımda ilk kez, onun sürekli bu aşkı arama arzusunun mantıklı olduğunu düşünüyorum. *Yenilmez.* Geçici bir cinsel arzu değil. Çocukça bir kedi fare oyunu değil. Gerçek bir bağlılık. Bir an için, mutfakta, birine, o adama ait olmanın en tatlı heyecan olacağını hissettim.

HIS

BURDEN

Karısı Aurora'nın görüntüsü gözlerimin önünden geçtiğinde nefesim kesiliyor. Suçluluk duygusu kıskançlığımla savaşıırken, aptalca sevdalanmam skoru alıyor. Şansım yaver giderse, hayatta kalan olmayacak.

Bekar olabilirim ve erkeklerle hiç deneyimim olmayabilir, ama muhteşem kocam başka bir kadının bebeğini kucağına alıp gözlerinin içine yoğun bir şekilde baksa, görünüşe göre onu yemeyi mi yoksa öpmeyi mi düşünse, çok köstebek olurdum. Kendimden nefret ediyorum, çünkü ya zihnimde bir yoğunluk yaratıyorum ya da.... yaratmıyorum. *değil.*

İşte olan budur.

Karısını, ona ait olduğunu söyleme hakkı için kıskanıyorum. Soyadı için. Zerafeti için. Kıskançlık diş etlerimde sızlayan acı bir tat gibi. Yakınlığımıza karşı tavrı bile zarıftı. Zihnim dolaşıyor. Belki de açık bir evlilik yapacaklar? Belki de boşa kürek çekiyorum, belki de onun gibi bir adamın benim gibi cılız, eğitimsiz bir kızla asla ilgilenmeyeceğini biliyor.

Fawn.

Kaşlarımı çatıyorum; bana taktığı lakap küçümseme içeriyor. Beni zayıf bir hayvan, çiğnenecek bir yiyecek ve kemik olarak görüyor.

Bu düşünceyi ortaya çıkmadan önce yutuyorum.

-Bunu senin içine kim soktu, Fawn?

Sahiplenici, hışırtılı sesinin anısı kulaklarımda yankılanırken, bir tarafa dönüp büyük yastığı göğsüme yaslayarak huzursuzluğumun geçmesini diliyorum.

Yüzümü yastıkla kapatıp nefes alıyorum, yumuşatıcının ince aromatik notalarını ve gömleğinin kokusunu tanıyorum.

HIS

BURDEN

Tanrım, ben bir oburum.

Neden buradasın, Fawn?

Benji yüzünden.

İçten içe inliyorum.

-Dersini almadın mı?

-Hâlâ uyanık mısın? Yasemin odanın köşesindeki kanepede oturduğu yerden yumuşak bir sesle -Aç mısın?

Yumuşakça gülüyorum.

-Yemekten başka bir şey düşündüğünüz oluyor mu?

-Hey, açmışsın gibi bir ses çıkardın, tamam mı? Sonra "Dersini almadın mı?" falan diyor. -O susuyor ve ben aramızdaki yoğun sessiz boşlukta göz kırpıyorum. Sonra dedi ki:

-Kabuslar görüyorsun, değil mi? Rüya kaparı bunun için mi? İşe yaramadıklarını biliyorsun,

Değil mi?

Uzun ve yavaşça iç çekiyorum.

-Evet. İşe yaramaz ama yine de ihtiyacım var.

-Rüyanda ne görüyorsun?

Kulaklarımda çınlayan Clay'in sözleri sorusuna vurgu yapıyor.

-Sana dokunan çocuk da uyuşturucu kullanıyor muydu?

Bu yüzden uyuşturucu kullandığımı düşünmüş olmalı. Ona hatırlamadığımı söylediğimde, bağımlılık sorunları olan evsiz genç anne resmini tamamladım.

Mükemmel bir klişe.

Kafam iyiydi ama Benji o gülümsemeyi bana pipeti uzatırken de takındı. Pipeti kokaine doğru tuttuğunda tekrar taktı. Ve sonra

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Ona sarıldım. Reolo'yu unuttum. Gülümseme benimle kalan tek şeydi ve sonra reLo bir uçurum.

-Erkek arkadaşın var mı? -diye soruyorum, sohbeti kabuslarımdan ve onun bu özel konuyu araştırma hevesinden uzaklaştırarak, sevdiği çocuk hakkında uzun bir teğet geçeceğini umuyorum.

-Evet, 1.80 boyunda, asker tıraşlı, siyah saçlı. Süper yakışıklı," diye detaylarını sıralıyor ve hülyalı bir iç çekişle bitiriyor. Ya sen?

Bu raydan çıkma çabucak geri döndü. Gözlerini kısarak karanlık tavana baktı, hafızasını kolayca buldu, Hollywood'a özgü o mükemmel gülümsemesiyle onun mükemmel bir görüntüsünü. Böyle bir şey nasıl açıklanırdı? Sonunda bir bebekle biten inişli çıkışlı bir ilişki.

-Bir çocuk vardı... Bana *rehberlik* etti... ve sanırım ben de ona rehberlik ettim. Birbirimizi yıllardır tanıyorduk ama onun her zaman bir kız arkadaşı vardı. Her ay farklı bir kız arkadaşı, ama *ben* onun hayatının vazgeçilmeziydim. Ve benden hoşlandığına dair hiçbir kanıt yoktu... Dışarı çıktığımızda, her zaman kız arkadaşlarından önce bana bir şeyler teklif ederdi.

-Sinemada patlamış mısır ve Mountain Dew'undan bir yudum alırdı. Akşam yemeğinde pizza kutusunu önce bana uzatırdı ya da.... -Konuşurken kaşlarımı çatıyorum, zihnimdeki bilgileri sıralıyorum, gerekçeler acınası olsa bile istediğim sonucu arıyorum. Trieza beni tutuyor. Onu ve birbirimize asla söyleyemeyeceğimiz ya da hissedemeyeceğimiz şeyleri düşündükçe sesim titriyor. Sanki kız arkadaşına ilk tercihinin ben olduğumu söylemek istermiş gibi her şeyi önce bana teklif etti, ama bu uygun değildi.

Dalgın duruyor.

-Ya da kız arkadaşını kıskandırmak için seni kullanıyordu çünkü onun senden hoşlandığını biliyordu.

Bilirsiniz, "ilgilerini canlı tutmak için onlara kötü davranma" olayı.

BURDEN

Bu açıklamadan nefret ediyorum.

Küçük bir iniltiyle diğer tarafa dönüyorum ve Benji'den ve diğer her şeyden uzakta huzur içinde uyumayı dileyerek opak perdelere bakıyorum.

- "Hayır," diye ısrar ettim, onun benli bakışlarına karşı savaşmam gerekiyordu. Bana bakma riskini göze aldı. Bana o... *gülümsemeyi* verdi... ama birlikte konuşmak uygunsuz olurdu çünkü o *-oldu* kelimesini yutuyorum, bu konuda daha fazla soruya ihtiyacım yok- benim üvey kardeşim.

Şaşkın bir şekilde durakladığını duyuyorum.

-Ama akraba değiller. Babası o mu?

Dürüstçe cevap veriyorum, çünkü neden olmasın?

-Sanırım öyle.

Evet, öyle olmalı.

Uyku maskaralığından vazgeçip yataktan kalkıyorum.

-Yürüyüşe çıkıyorum. Gelmek ister misin? -Teklif ediyorum. *Lütfen hayır de.* Sevindim ama Clay'in tekrar uyanıp uyanmadığını görmek istiyorum, sırf mavi gözlerine ve erkeksi, boynunu kavrayan ellerine bakabilmek ve Benji'nin beni *'kız arkadaşını meşgul etmek'* için kullandığını düşünmemek için. Ya da vücudunun sehpanın ayağına saplanmış halinin neye benzediğini....

-Hayır. Ben evde yokken erkek arkadaşım *telefonda seks* yapacağım. Eskiden her gece yapardık, ama yazmak garip geliyor, başka biri uyuyabilmek için dönüp dururken *senin sikini hayal ediyorum.*

Anlaştık.

Çok fazla bilgi.

Tek kelime etmeden koridorda yürürken zorba Jeeves'e el sallayarak odadan çıkıyorum. Ayı görüyormuş gibi yapma zahmetine katlanmadan, odanın içinde

BURDEN

uyanık olup olmadığını görmek için tüm evi dolaştım. Işıkları tekrar takip ettim ve evin yeni bir bölgesine girdim, loş bir koridora baktım.

Sonunda bir kapı açılıyor. Terli ve çıplak göğüsleriyle kapıdan içeri girdiğinde, neredeyse başka bir yöne kaçmak için arkamı dönecektim.

Kötü bir fikirdi.

Karasevda ve kıskançlık vifioria için.

Lanet olsun.

Kendi dırdır seansımın ortasında garip bir şekilde duruyorum, dönüyorum, ayaklarımı sürüklüyorum ve sonra utanmış ve garip bir şekilde ona bakmak için geri dönüyorum. Hiçbir havalı insan, tamamen uygunsuz bir şekilde aşık olduğu kişinin önünde bu dansı yapmamıştır.

Kara kaşları çatıldı.

-Geceleri seni odanda tutmak için Bolton'u ikna etmem mi gerekiyor?

Bolton? Ah, evet, SJ. (Minion Jeeves)

Omuzlarımı dikleştiriyorum, bir an için kendimi saf hissediyorum çünkü o vurduğumduymaz görüntüsünün altında bir şeyler sakladığını düşünüyorum. Umurunda bile değil. Fazla bir şey olmasına gerek yok. Küçük bir düşünce kırıntısı benim için altın gibidir.

-Ama sen de uyumuyorsun.

-Pardon? -Yavaş ve ölçülü adımlarla bana doğru yürüyor; her hareketinin bir amacı ve gücü var. Ve yakınımda durduğunda, güçlü çıplak gövdesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Mavi bakışlarını kendime kilitleyerek boynumu eğiyorum. Bir şekilde kendime güvenimi buluyorum ve ona fısıldıyorum:

-Yemek yemiyorsun. Neredeyse hiç uyumuyorsun. Eğer benim malım olsaydın, seni üzerime katlardım.

HIS

BURDEN

Dizler.

Oh. Tanrım. Oh,

Tanrım. Oh,

Tanrım. Öldüm

ben.

Dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

-Dikkati başka yöne çekmek için mizah kullanıyor musunuz?

-Bazen... -Yanımdan geçip giderken itiraf ediyorum, ama kalbim etkileşimimizin bu kadar çabuk bitmesini istemiyor. Neden uyumuyorsun? Bakışlarını kovalamak için dönüyorum ve sorum aramızdaki karanlık boşluğu aştığında adımlarımın ortasında durmasını izliyorum.

Bana bakmak için dönüyor, yoğun loş ışıktaki yüz hatları zor seçiliyor.

-Daha önce kimse bana bunu sormamıştı.

Bunun nasıl olabileceğini merak ediyorum. Karısı ona yatakta neden ıla yapmadığını sormuyor mu?

-Şey... Ben biliyorum.

Açıkça ifade ederken silüetinin etrafında küçük bir ışık huzmesi parlıyor:

-Kabuslar görüyorum.

Bir kez gülüyorum ama kayıtsız bakışları değişmeyince şaka yapmadığını anlıyorum. Verdiği samimi cevap karşısında şaşırarak duraksıyorum.

Onun gibi bir adam nasıl kabus gibi savunmasız bir şeyi kabul edebilir? Nasıl bu kadar bilenmiş olabilir ve hala normal bir insan durumunu seksi hale getirmeyi başarabilir? Ezizet. Gerçek.

-Neden korkuyor olabilirsin ki?

O mükemmel büyüleyici ve pratik gülümseme yüzünde inLala.

-Başarısızlık, Fawn.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Başımı sallıyorum, bu korkuyu anlıyorum ama tanıdığım en etkileyici adamın böyle bir şeyden nasıl korkabildiğini anlayamıyorum. O hiç gerçek bir başarısızlık yaşamamıştı.

- "Ben de kâbuslar *görüyorum*," diyorum saçlarımı parmağımın etrafında döndürmek için uzanarak. "*Ben de başarısız olmaktan korkuyorum*. -Kayıtsızca gülüyorum, kollarımı açıp tişörtümle iç çamaşırlarımın arasındaki küçük tümseği oynatıyorum. AcoLumbrada olacağımı düşünürdünüz, değil mi?

Ellerini önünde birleştiriyor ve karanlıkta bile sert kaşlarının ciddi bir ifadeyle birbirine kenetlendiğini fark edebiliyorum.

-Nerede yanlış yaptın?

-Um. *Her şeyde* olduğu gibi.

Belirsiz cevabımla gizlenmiş gibi görünürken etrafında karanlık dönüyor. Bakışları altında karnıma ağırlar giriyor.

Soruyu tekrar sorayım, Fawn - neyi *denedin* ve başarısız oldun?

Ağzım kurudu çünkü soruyu tam olarak anlamadım ve o benden daha yalancı. Konuştuğunda, her zaman konuşmanın birkaç adım önündeymiş gibi görünüyor.

-Hiçbir şeyi deneme şansım olmadı," diye itiraf ediyorum.
Ben sadece... bilirsin... *hayatta kaldım*.

- "Yine de ölmedin," diyor sesinde canlı bir mırıltıyla. Yaklaşıyor ve koridorun yarı aydınlığında yanımda durmak için haLa hareket ediyor. Gözlerim onun kıyafetindeki tüm erkeksi detayları yakalamak için çekiliyor. Uzanıp çenemi okşuyor ve tenime lezzetli bir sıcaklık gönderiyor.

Karısı.

Her yerde kırmızı bayraklar var.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Şunlara bak!

Sonra elini aşağıya, boğazımın küçük sütununun etrafına kaydırıyor ve bayraklar boynumu sararken bile onları görmezden geliyorum. Avucuna karşı yutkunuyorum.

Gözlerimi kocaman açtım.

Bakışları beni izledi, söylerken yüzümde gezindi:

-Yani başarısız olmadın, tatlı kız. -Yumuşakça gülümsüyor. Her şeye rağmen dirençlisin. Ve olacaklardan kurtulacaksın.

Gözyaşlarım gözlerimin derinliklerini yakıyor.

Sözleri kalbimdeki bir tirbuşon gibi göğsümün içinde dönüyor, beni sıcak, mutlu, rahatsız ve muhtaç hissettiriyor. İhtiyaç acıtıyor. Dünyadaki en kötü duygu. Ela tüm eylemlerimin merkezinde.

Boğazımı harika, emredici bir şekilde sıkıyor, başını eğiyor ve ben ona yaklaşıyorum, nefes alıyorum, beni öpme niyetini yakalamam gereken bir dalga gibi hissediyorum.

Sonra doğruldu. Elini boğazımdan çekti. Ve ben topuklarımın üzerine düşüyorum, onun niyeti hemen çözülüyor.

-Odana geri dön domuzcuk.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 13

Fawn

— **B** "Günaydın, Fawn," diyor Xander Butcher, sessiz yemek odasına giriyor ve boş masada bana katılıyor, sanki daha önce hiç orada bulunmamış gibi tamamen ilgisiz ve dostça.

Birkaç gece önceki garip tanışmadan önceki ilişkimiz. Bakışlarım odanın diğer ucunda sessizce gazete okumakta olan Jeeves'e kayıyor, sonra da yarısı yenmiş ıspanaklı ve üç yumurtalı omletimin üzerinden Xander'a bakıyorum. Tuzlu, kremalı karışımı yemeye devam ediyorum, yemeği daha hızlı bir şekilde ağzıma atıyorum ve çatalımı masa örtüsünün üzerine koyuyorum.

Xander ellerini masanın üzerine koyuyor. Gözleri beklentiyle bana bakıyor, ama sağ gözü şişmiş, geçen gece olmayan morluklardan dolayı mavi ve yeşile boyanmış. Umursuyor gibi görünmüyor. Bana midemi bulandıran parlak beyaz bir gülümseme veriyor. *Clay*'in daha genç, daha yumuşak bir versiyonuna mı benziyor? Onunla ilk tanıştığımдан beri beni yalnız bırakmayan adam.

BURDEN

-Ah. -Ağzımdaki yemeği yutuyorum, sonra boğazımı temizliyorum. Selam, Xander. -Belimdeki saçlarımın uçlarıyla oynayıp onları parmağıma doluyorum.

Gözlerini kısıyor, bakışları beni değerlendiriyor.

-Yeşil mi? Koyu mavi mi? Ve ne var biliyor musun? -Yavaşça başını sallayıp, "Sende Dublör'ü görebiliyorum." dedi. Sende Dublör'ü *görebiliyorum*. Yakışıklı bir adam. Bu bir hakaret değil.

Ona gülümsüyorum.

-Teşekkür ederim. Hep ondan bir parça taşıdığımı ummuşumdur, belki bende kendini tanıyacak kadar. Sence de öyle mi? -Açık sözlülüğüm beni şaşırttı, içimde bir umut parıltısı hissettim ve bunu bastıramadım. Kibarlık beni de aptal yapıyor. Bu kadar nazik olmamalıyım. Bu çok garip.

Dudakları kapanıyor, eskiden bembeyaz dişleri olan o gülümsemeyi takınıyor.

-Eminim yapacaktır. -Xander'ı severim. Demeden önce derin bir kahkaha ile güler:

-*Pretty Woman* filmini beğendin mi?

Sarı bir kaşımı kaldırıyorum, rastgele bir soruyla ilgili hemen bir sonuca varmak istemiyorum ama nazik cevaplar konusunda da pek hilekâr sayılmam.

-Beni bir profesyonelle mi kıyaslıyorsun?

Zekice.

Yüksek sesle gülüyor ve onun tarafından tazelenen kendi gülümsememin serbest kalmasına izin vermemek zor. Motivasyonları konusunda şüpheciyim ama yine de rahatladım. Ağabeyine hiç benzemiyor; onda ılımlı hiçbir şey yok.

-Hayır, Fawn. En iyi arkadaşım Stacey o filme bayılır. Ve en sevdiği bölüm

BURDEN

O kısmı biliyor musun? *Büyük hata.* Bu bir şey, değil mi? Ve şey... -İlgisiz bir şekilde arkasına uzandı ve cüzdanından bir kart çıkardı. Görmem için uzatıyorum, dedi:

-Büyük Kasap'ın kredi kartı bende ve düşündüm ki sen, ben ve o gidip biraz çılgınca para toplayabilir ve onun başını ağrıtabiliriz. Ne dersin?

Ve işte orada.

Bir ayağımı silkiyorum.

Aşağılanma, gururumun hemen ardından geliyor. Kıyafetleri kabul etme fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Bir borç kayasını yutmak gibi geliyor.

-Ah. Hayır,

teşekkür ederim.

Tekrar, yumuşak.

-Ne? -Cevabım karşısında şaşırdı, kaşları birbirine sıkıca kenetlendi.
Neden olmasın?

Ayağa kalkıp bulaşık makinesine doğru yürüdüm, tabağımı koymak için eğildim ve zavallı, *nankör* yüzümü ondan sakladım. Nankör olabilirim ama hayırsever biri değilim.

-Hiçbirini kabul edemem.

-Fawn," diye araya girdi, "sana kıyafet almak istiyor. Bu gece misafirleri var ve en azından bir yemek yemeni istiyor.

-Giysilerim var," diye mırıldanıyorum bulaşık makinesinin içindekilere, kirli bulaşıklar bana acıyor gibi görünüyor. Parlak yüzeyleri ve çiziksiz dokularıyla bir grup iğrenç, ayrıcalıklı bulaşık.

Çanak çömlek büyülenmemiş, kışımın kenarı.

-*"Tabii ki,"* diyor, kelimenin üzerinde oynayarak, verdiği cevap

BURDEN

Cansız nesnelere kaşlarımı çattığım bir tezgahım var. Yardım kabul etmenin sorun olmadığını biliyorsun.

Cesaretle nefes alarak ona bakmak için doğruluyorum ve suç ortağı, soğuk mavi gözleriyle karşılaşıyorum.

-Bana yardım etmenize izin veriyorum ve size çok teşekkür ediyorum ama ben sadece babamı görmeye geldim. Görülmeye ihtiyacım yok. Beslenmeye ihtiyacım yok. -Söyleyecek bir şeyim kalmadı.

Jasmine salondan asılenta puelo üniforması ve elinde bir spre y şişesi ve mendil ile ayrılır.

-"Bebeğe yardım etmeme izin veriyorsun," diyor ve benim nutkum tutuluyor. O zaman bile en azını alacaksın.

Yersiz olsun ya da olmasın, parmaklarımdan uzak tutamadığım bir his, omurgamdan yukarı doğru süzölüyor.

-Yüzmeye gidiyorum. -İçinde bedavaya yaşadığım malikanenin Fransız kapılarına doğru adımlarken kelimelerim keskin çıkıyor, çünkü ben yuvadan itilmiş, uçmaya çalışan ama başarısız olan ve her düşüşü ve her çarpışmayı herkese fark ettiren yavru bir kuşum. Gerçekliğim ve çabalarım seyircilerimin gözünde başarısızlıktan başka bir şey değil.

Dişlerimi sıkıyorum, eğilip pantolonumu kalçalarımdan aşağı indiriyorum ve tişörtümü başımın üzerine çekiyorum.

İç çamaşırlarımla havuza dalıyorum, ipeksi vücudunun serin kolları beni sarıyor, boğuyor ve birkaç saniye boyunca kimse beni zar zor exilir göremiyor.

O geceyle ilgili gerçeği öğrenmek için yalvarışımı izle. Nasıl hamile kaldığını hatırlamayan deli kız. Olası değil.

Otopsi için yalvarışımı izle. İki çocuğunun sözlerine karşı gelen aptal küçük kız.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

üvey kardeşler, sadece polis tarafından alay edilmek için.

Aptal kızın, karnında bir başkasının çocuğu büyürken ve bunun nasıl olduğunu hatırlamazken, kendisini sıcak ve rahatsız hissettiren iki katı yaşındaki bir yabancı tarafından şımartılmasını izleyin.

Kaybedilmiş bir davaya

bak. O zaman bitti.

Yüzeye çıktığımda, su yüzümden havuza doğru kayarken nefes alıyorum.

Sırt üstü uzanarak su melekleri yapıyorum. Gözlerimi kapattığımda, suyun susturduğu ağaçlar uhrevi bir ritimle el çırpıyor. Hiç sadaka istemedim. Kendim için değil. On yaşımdan beri yalnızım, aslında ondan da önce. Üvey annemin yargılayıcı sözleriyle ya da ruhumu alkışlama noktasında bana dayatılan sürekli alçakgönüllülükle kendimi yetiştirme konusunda iyi bir iş çıkarmamış olabilirim, ama onunla hayatta kaldım. Pes etmedim. *Onun* yaptığı gibi kendimi kafamdan vurmadım.

-Hey.

Suda kendi kendine terapi seansımın içinde, bir adamın boğuk sözlerinin bana doğru geldiğini duyuyorum. Gözlerimi açıp havuzun beton zemininde ayağa kalktığımda başımı kaldırıyorum ve ilgi dolu acımasız bir bakış görüyorum.

Ona gülümsüyorum.

Bahçıvanlardan biri havuza yaklaşmış, tişörtünün ortaya çıkardığı her kasın üzerine bir ter tabakası yapışmış. Yakışıklı. Genç. Muhtemelen Benji'nin yaşında.

-Üzerine su sıçratıyorum, az bir miktarı tenine çarpıyor. Seksi görünüyorsun. -
Aman Tanrım. İçimden homurdanıyorum ama bunun tek yorumunun

BURDEN

Bu gerçektir.

-Duş için teşekkür ederim. -Tereddütle duraklıyor. Seni daha önce hiç
görmedim ve yıllardır burada çalışıyorum.

-Uzun kalmayacağım, sadece bir aile dostuyum. Bana kolayca
gülümsüyor.

Easy eLarí bien.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 14

Clay

NICCI HARRIS

— *¿A* pakah Anda menyebut saya pembohong? -Politikacı garaja girerken kayıtsızca soruyorum.

Çenemi sıkıyorum, kısa kılları çeneme ve yanağıma sürüyorum, bütün gece savaştığım uykusuzluğu hissediyorum, bluetooth piçiyle sabrımı test ediyorum. Sabah güneşi gökyüzünde alçakta asılı duruyor, ama sıcaklığı mürekkepli ağıtları yakmaya başladı bile.

Diğer hattaki Endonezyalı piç hemen müdahale ediyor, bizi neredeyse yüz bin dolar değerinde mühimmat ve silahtan yoksun bırakmakla suçlamam üzerine öfkesini hoparlörden açığa vuruyor.

Kaptanım Vinny yolcu koltuğunda kıvranıyor, koyu İtalyan bakışları benimkilerle buluşuyor. Tartışmayla ilgili olarak başını sallıyor. Biraz Endonezce anlıyor ama konuşacak kadar değil. Eski bir asker olan Vinny

HIS

BURDEN

Emirlere harfiyen uyar ve bunu hak eden herkese saygı duyar. Onun sözü sağlamdır. Eğer bana referans eksikliği olduğunu söylüyorsa, o zaman referans eksikliği vardır.

Adam telefona bağırırken koltuğumda geriye yaslanıyorum.

-*Kami mengirim apa yang Anda pesan, Anda bajingan,"* diyerek telefon görüşmesini büyük bir gürültüyle bitiriyor. *Peki o zaman.* Cumartesi gecesi garip bir etkileşim olabilir.

-Sanırım az önce sana göt herif dedi patron," diyor Vinny kıkırdayarak.

-Evet, sanırım yaptı.

Araba kontağı kapalı olmasına rağmen hareket etmiyorum. Cep telefonumu çıkarıp Fırtınalı Nehir Ulusal Parkı'nı kasıp kavuran yangının uydu görüntüsüne bakıyorum. Ağır bir iç geçirdim.

-Rıhtıma, depoma bu kadar yakın olması hoşuma gitmiyor. Vinny kollarını açar.

-Bunun doğrudan bir saldırı olduğunu mu düşünüyorsun?

Sürücü koltuğundan mırıldanıyor; işim hakkındaki bilgisi kapsamlı, sadakati mutlak ve atışı neredeyse benimki kadar doğrudan.

-Rıhtıma istenmeyen bir sürü ilgi getirebilirsin Şef. Çenemi ovuştururken parlayan kırmızı kütleye bakıyorum.

-Başka bir tesadüf ya da...

-"Ya da kundaklama" diyor. Arabadan inmeden önce düşündüğüm şey. Evet, ya da kundaklama.

Vinny alay ediyor.

-Şehrini aydınlatmaya cesaret edemezler patron. Delirdiler mi?

BURDEN

-Dışarıda bir sürü deli var, Vinny. Evine git. Biraz uyu. Buna ihtiyacın var. -
Kapıya doğru başımı sallıyorum, o da anlayışla karşılıyor ve beni araçta yalnız bırakıyor.

Şehrimin uydu görüntüsüne bakıyorum. Yetmişli yıllardan bu yana yaptığımız gibi, her zaman şehri tepeden ve klandelinidad'dan yönetmeyi amaçladım. Şehirde çok fazla gücümüz var. Ve kendimizi güç odaklarına yerleştirdiğimizden beri, nuelra etkisini sektörler arasında dağıtıyoruz, Max inşaat sektöründe, Xander avukat olarak sıkışmış, eLamos her çatlakta, her anlaşmada. Şehri ben yönetiyorum, o yüzden yangın benim için.

Ev güvenlik uygulamasını açma ve onun nerede olduğunu bulmak için odalara göz atma dürtüsüyle savaşıırken parmağımı telefonuma hafifçe vuruyorum. Son birkaç gündür bu dürtüyle savaşmak için çok fazla zaman harcadım. Ona ya da bebeğe bir şey olursa, saniyeler içinde beni arayacaklar, bu yüzden ona göz kulak olma isteğim zorunluluktan kaynaklanmıyor, ancak adamlarımın onu izlediği düşüncesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Telefona bakarken, bir yeşil ve bir gri gözün, bebeği içinde yuvarlanırken merakla parladığını hayal ediyorum. O anı benimle paylaştı, tıpkı arkadaşıyla paylaşabileceği gibi. Ne aptalım.

Karnının avucumun altında yumuşakça zonklamasını düşünüyorum. Aurora ve ben uzun zaman önce asla çocuk sahibi olmayacağımıza karar verdik. Mirasımızı Bronson ve Max devam ettirecek, onlardan sonra da onların çocukları. İmparatorluğumuz için bir varis üretmek hiçbir zaman gerekli olmadı. Ne o ne de ben çocuklara iyi tahammül edemiyoruz ama yine de o dalgalanmayı hissettiğimde, yavru geyiğimin gözlerinin duyguyla buğulandığını gördüğümde, bir tür vahşi sahiplenme hissettim.

Benim geyik

yavrum.

CriLo.

HIS

BURDEN

Uyuşturucunun etkisindeyken *piçin* biri bunu içine sokmuş. Dişlerimi sıkıyorum, beni istila eden ve ben olmakla tehdit eden uçucu sıcaklığı geri itiyorum.

Telefonumu cebime koydum.

Arabadan çıktım.

Evimin garaj girişinde bekliyor ve girmem için kapıyı açıyor. Bolton, Xander ve Jasmine'i sohbet ederken bulduğum mutfığa doğru ilerlerken yorgunluktan ateşler içindeyim ama yavru geyiğim ortalıkta yok.

-"Havuzun yanında olacak patron," der Bolton hemen. Tüm kariyeri, tüm hayatı, onun tam olarak nerede olduğunu tespit edebilmesine bağlıdır.

Xander beni selamlamak için dönerken, Jasmine doğruldu ve ben içeri girdiğimde yemekte olduğu kek parçasını saklamak için kolunu arkaya doğru kaydırıldı.

Pastayı umursamıyorum ve kardeşime bakıyorum. Şişmiş gözünü ve muhtemelen bir yumrukla aldığı kesiği görünce kaşlarım çatılıyor.

Sertçe iç çektim.

-Sana darbeyi kim verdi?

-Ah. -İfadesinde en ufak bir endişe belirtisi olmadan gülümsüyor. Göz mü? Drazic, tabii ki. Ayrıca gözünü de morarttım.

-Butch'un yılda bir kez MR çektiğini biliyorsun. -Duraksadım, küçük kardeşimin dövülmüş ve aptalca gülümseyen genç halini inceledim. Ring dışında böyle bir şey olsaydı Drazic nehrin dibini boyardı. Yine de kardeşimin onu çıplak yumrukla dövüşmeye ikna ettiğini biliyorum. NueŁro'nun babası dövüşleri daha az şok edici, daha az korkutucu hale getirmek için böyle eğitirdi. Yüzüne doksan kiloluk çıplak yumruklar yedikten sonra eldivenler acıtmaz. Böyle devam edersen.

HIS

BURDEN

Alay ediyor.

-Evet, biliyorum Clay.

- "Sözümü kesme," diyorum ellerimi önümde birleştirerek. Geleceğin için istediğin bu mu? Şu anda hepimizi aptal yerine koyuyorsun ama böyle dayak yemeye devam edersen, barı içmeyeceksin; yemeğini pipetle içeceksin.

Hızlı ve alaycı bir kahkaha atıyor.

-Endişeni takdir ediyorum ama çocukken yeterince dayak yedim... Hâlâ senden daha yalancıyım. En azından şimdi kendi isteğimle dayak yiyorum. Artık kendimi savunabiliyorum. Ben de kazanıyorum.

Bu yalan karşısında kaşlarımı çattım. Çocukluğunun çoğunda evde olmasam da kardeşlerimi tanıyorum.

-Çocukken kimse sana dokunmaya cesaret edemezdi Xan. Bronson ve Max buna izin vermezdi.

- "Elbette, dostum. Her şeyi biliyorsun," diyor ayağa kalkarak. Bu arada, Fawn kıyafet istemiyor. -Bir kez gülüyor, eğlencesi Kasap'ın kafasında kızgın oklar gibi patlıyor. Ne yapacağının söylenmesinden de hoşlanmıyor.... *Hayır* dedi. Aslında çok kibar biri, o yüzden "*Hayır, teşekkürler*" dedi.

-Saçmalık.

Xander'ın gülümsemesi eğlenmekten ölçmeye dönüşür. *Küçük pislik*. Genelde çok daha tarafsızımdır ama o benim gözetimimde, benim sorumluluğumda, hamile ve bir fahişe.... *Sikeyim*.

Gururlu.

Evet demeliyim. Teşekkür bile etmemeliyim. Ve tekliflerimi reddetmemeli. Ona nasıl bakacağımı söylemene ihtiyacım yok, ki bu nasıl olursa olsun artık benim görevim. Ve ben meşgul bir adamım; bunun için zamanım yok.

BURDEN

onu ikna etmek için.

Tanrım, beni etkiliyor.

Kafamdaki iki renkli gözler. *Benimle* ilgili soruları, işle ilgili değil, benimle ilgili. Bana uykusuzluğumu soruyor. Bir bok vermiyor, sonra da karşılığında bir bok vermeme izin vermiyor.

Hayal kırıklığı etrafımı sardı.

Anlayışlı küçük kardeşim ses tonumu daha fazla analiz edemedi uzaklaşıyorum ve havuza doğru gidiyorum. Kreş kapılarının önünde, su damlayan mükemmel şekilli bir figür görüyorum.

Havuzdan çıkışını izliyorum. Kışının kabarıklığı iç çamaşırını aşıyor. Herkesin, gardiyanların, temizlikçilerin, herkesin gözü önünde ayağa kalkarken kaşlarım geriliyor.

Benim gözetimime girdiğinden beri birkaç kilo aldığı için iç çamaşırları ona çok küçük geliyor ama yeni kıyafetleri reddediyor. Benim küçük insan sevicim Łá Łá "lütfen" ve "teşekkür ederim" diyerek herkesi etkilemek istiyor ama beni etkilemek istemiyor mu?

Kollarımdaki damarlarımda sıcaklık yükseliyor.

Nefesim sığlaşıyor, gözlerim her bir yanağın alt kıvrımına yapışıyor, malzeme aralarındaki çukura batıyor, başka bir deri tabakası gibi yapışıyor. Kan sikime pompalanıyor, bacağımdan aşağıya doğru acı çekerek geriliyor.

Lee, Fawn'ın yanında, sanki onun önünde neredeyse çıplak soyunmuyormuş gibi kayıtsızca gülümsüyor. Ło kabul edilemez. Yumruğuyla Fawn'ın omzuna vurur, onun varlığında rahattır.

Kollarımdaki sıcaklık acıtmaya başladı.

BURDEN

Kıyafetlerini almak için uzanıyorum ve farkında olmadan ellerimi yumruk yapıyorum, yumuşak, ıslak kalçalarını ve aralarında görünen am dudaklarının kıvrımlarını gördüğümde sıcaklık parmaklarımı kıvrıyor, dar malzeme nemli ve yarı saydam.

Mükemmel.

Sonra Lee başını eğip aşağı bakıyor ve benim gördüğümü görüyor. Ve ben bunu düşünmedim bile.

Kapıdan içeri girdim ve kemerimdeki kılıftan Glock'umu çıkardım. Daha başını kaldıramadan saçlarından tutup gölgeledim ve Glock'u dudaklarına dayayıp ağzına girmesini istedim.

Gözleri dehşet içinde büyür.

Dişlerine sürttüğümde metal şingirdiyor.

-Mia," diye tıslıyor. *Mia. Mia.* Kullanacağımı bilmediğim bir kelime, ama şimdi kullandığım için içimde kök salıyor. Benim sorumluluğum. Korumak benim sorumluluğum. Benim sorumluluğum. Benim sorumluluğum. İzlemek. *Benim sorumluluğum.*

Titreyen bir çocuk bana bakıyor ve aklımı kaçırdığımı, yorgunluktan bitap düştüğümü ve bir sevişmeye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Gözlerimi ondan ayırmak istiyorum ama bu karanlık dürtüyle savaşıyorum.

Panikle başını şiddetle sallarken yanaklarındaki kan çekiliyor. Gitmesine izin verdim. Glock'u indiriyorum, çimenlerin üzerinde koşturmasını ve ağaçların arasında eñacionamiento personeline doğru kaybolmasını izliyorum. Etrafımı sadece sessizlik sarıyor, ama yakın olduğunu hissedebiliyorum. Arkasında kaybolduğu ağaca bakıyorum, gerginliği azaltan bir ürperti tenimde dolaşıyor.

Bu şekilde daha iyi.

Glock'umu kılıfına koydum, telefonumu aldım ve Que'ya bir mesaj gönderdim.

BURDEN

Lee'yi içeri getirin. Binadan ayrılmadan önce bir gizlilik anlaşması imzalaması gerekiyor.

Telefonumu cebime koydum.

Arkamı döndüğümde, iki renkli bakışların en güzeliyle karşılaşıyorum: Bir aracın farlarının önünde yavru geyiğim.

-*"Sana istediğim her şeyi almama izin vereceksin, seni küçük domuz,"* diyorum usulca. Direncin bir parçası da boktan gururunun ardında gizlice çürümemektir kızım. Şansını dene. Nasıl gelirlerse gelsinler onları taşaklarından yakala. -Sözlerimde, ses tonumda Jimmy Storm'u duyuyorum ve rahmetli patronumun bana ne kadar çok bulaştığını fark ediyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum, bir elimle çenesini kavıyorum, dudaklarını büzüyorum, ağzını açık tutuyorum, dilinin pembesi lezzetli bir şekilde sallanıyor.

-Şimdi iyi bir kız ol ve değerli dudaklarının "*Evet efendim*" dediğini görmeme izin ver. Uyluklarını birbirine sürmesini izlemek için ağzının içindeki pembeliğe bakmayı bırakıyorum.

Az önce olanlardan heyecanlandı, en azından vücudu bu gerçeği haykırıyor. Ve ben

Çok yorgunsun, çok azgınsın, sağlıklı düşünemiyorsun.

Sikeyim.

-*"Evet, efendim," diye mırıldanıyor, fısıltılı bir hırıltı kelimeyle iç içe geçmiş, "Evet, efendim," diyor.*

"Efendim," beni şaşırttı, heyecanlandırdı da. Gözleri benimkilerle buluşuyor, bir parça meydan okumayla dolup taşıyor. Küçük yavrum, cesur ve kararlı, beni dinlemiş ve itaat etmiş, uzanıyor ve elini bileğime koyuyor, tutuşumu yüzünden uzaklaştırıyor.

Buna izin veremem.

-*Lütfen,*" diye yalvarıyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor. Çenesini serbest bırakıyorum, "Sen sadece bir politikacı değilsin," diye mırıldanıyor, geri adım atıp aramıza mesafe koyuyor. Bu iyi bir hamle ama onunki değil. Çenesinde bir düğüm oluştuğunda

BURDEN

Boğazını sıkarak, kendi kendine fısıldamadan önce bir adım daha uzaklaşıyor:

-Annem haklıydı.

Ona doğru bir adım atıyorum, az önce açtığı boşluğu kapatıyorum, bedenim onunkinin üzerinde geziniyor, daralmış bakışlarım güzel, belirsiz gözlere sabitleniyor.

-Gel yoksa ben gelirim," diye emrediyorum ve bu tehdit sikime daha fazla kan enjekte etmesine neden oluyor.

Dediğimi yapıyor, minik kot şortunu giyiyor ve ben onu dikkatle izlerken tişörtünü başına geçiriyor. Ellerim bunu kendim yapma arzusuyla titriyor.

Lá ve Lida'ya girer girmez, ondan uzaklaşıyorum ve kafamda tek bir düşünceyle giriyorum: Lorna'yı yatağıma katlamak.

Şu anda sahip olduğum güç konumuna gelebilmek için kendimi pek çok şeyden mahrum bıraktım. Sevgiye dayalı bir evliliğin peşinde koşmaktan kendimi mahrum ettim. *Demir Olmayan Şey*'e hizmet etmeye teslim oldum. Mirasımın tüm yönlerini kontrol etmek için sürekli olarak zaman lüksünden vazgeçiyorum, ancak kendimi asla kendi seçtiğim yumuşak ve sıcak bir bedenden mahrum bırakmadım.

Şimdi.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 15

Fawn

HSaatler sonra duşta kıvrılıp dizlerimi göğsüme çekerek önümdeki büyük mermer fayanslara bakıyorum. Banyonun tamamı kraliyet ailesine ait. Bir alan

Yolsuzluk yuvasına isteyerek giren suskun hamile kadın için altın. Dispuela ve minnettar.

HEPSİ BU, BENJİ.

Politikacılar piola taşımaz, bahçıvanlara çizmezler, hayır.... Parmaklarının sahiplenici kavrayışı yanaklarımda dururken, duş musluğunun mükemmel ılık spreyinden nemlenen dizlerimi ve bacaklarımdın arasını sıkıyorum. Hücrelerimi delip geçen ve bedenimi evleri haline getiren yakıcı mavi gözlerini düşünüyorum.

İçimden akıp giden baskıyı hafifletmeyi umutsuzca istiyorum ama bunu asla başaramadım. Bir kere bile.

HIS

By His

BURDEN

-Korkuyor muyum? -Kendi kendime fısıldıyorum, sesim duvarlarda yankılanıyor. İşte aradığın şey bu.

Ondan korkmuyorum. Babamın bebek konusunda bana yardım etmesini istiyorum ama aynı zamanda tehlikeli bir adam ve onunla birlikte gelen her şeyi de istiyorum. Yokluğu için bana bir şey borçlu olduğunu hissedebilecek bir adam, beni zar zor geçinmek zorunda bıraktığı için. Bana küçük bir iyilik borcu var.

Ilık, şehvetli çiyin altında gözlerimi sıkıyorum. *Benim gözlerim.* Birçok yanlış duygu içimde cızırdıyor, gerçekliğimi işaretlememe neden oluyor. *Benimkini.* Bunu yüksek sesle ve açıkça söyledi, ama ne amaçla?

Bu kelime beni yakıcı bir ihtiyaçla dolduran bir iksir. Bacaklarımı fayansların üzerine bırakıyorum, su vücudumun etrafında birikiyor ve dalgalı, akıcı bir kontur oluşturuyor. Acıyı dindirmek için avuç içimi bacaklarımın arasına bastırıyorum. Kalçalarımı yerden kaldırıyorum ve bu kelimenin sesiyle avucuma bastırıyorum.

Mia.

Mia.

Tanrım, kulağa çok hoş geliyor. Boğazımda bir inilti titreşiyor. Elimin üzerinde sallanırken, tekrar inliyorum, daha yüksek ve daha yüksek sesle. Basınç yeterli değil, doğru değil, yeterince derin değil. Çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Yumuşak bir homurtu ile ayağa kalkıyorum, ilkel bir duygunun beni kontrol etmesine ve dünyanın sınırlarını bulanıklaştırmasına kızıyorum. Korkuluktan bir havlu kapıyorum, yumuşak beyaz kumaşa sarınıyorum ve somurtarak yatak odasına giriyorum.

Sikeyim.

Gözlerim Clay'inkilerle buluştu.

Havluyu göğsüme bastırıyorum, yukarı kaldırıyorum ve

BURDEN

kalp, çılgın bir dövme, diğer tarafta titreşiyor. Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum, yatağın kenarında oturuyor, yoğun bakışları bakışlarını tüketiyor.

Siyah takım elbisesi ve sade siyah ipek kravatıyla, sanki ben içeri girmeden dakikalar önce bakışları kapıyı delip geçmiş gibi bana bakmaya devam ediyor.

-Bitmedi," diyor, sesi gergin ve sert. Nefesim kesildi.

Şunu demek istemiş olamazsın. Beni duydun mu?

Kan yanaklarıma pompalanıyor, ısı doğrudan ince deri katmanlarımda altında ateş gibi yayılıyor.

Ayağa kalkıyor ve ben gözlerinin beni işaretlediği yanan eLela'dan uzaklaşıyorum.

Onun burada ne işi var? Ona ağzımla gitmesini söylüyorum. *Kahretsin*, ne düşünüyorum ben? Burası onun evi... Ona gitmesini söyleyemem.

Yavaşça yerdeki sırt çantama doğru yürürken, herhangi bir korumayla birlikte nefesimi tutuyorum. Akıl sağlığım tüm bu uğultunun içinde saklanırken, zihnim beyaz gürültüden oluşan bir siren gibi. Üzerimde asılı duran kalın ahlaksızlık bulutlarını görmezden gelerek, mavi muşambanın içinde çılgınca kıyafet arıyorum. Giysi. Kıyafete ihtiyacım var.

Arkamdan yaklaştığını hissediyorum ve takım elbisesinin pahalı malzemesi omzuma dokunmadan ve büyük, sıcak bir el saçlarımda gezinmeden önce hemen doğruluyorum.

Kafamın içinde değildi.

Ben sadece bir zorunluluk

değilim. Sadece senin

sorumluluğun değilim.

Onu hissedince nefesim kesildi. Ayak parmaklarımdan deriye kadar her yerimi sıyırdım.

BURDEN

Saç tellerini sıkıca sıkıştırdığında kafa derisi.

Tanrım,

hava. Ona

ihtiyacım

var.

Beni odanın köşesindeki oturma alanına götürürken ayakkabıları topuklarıma vuruyor.

Çıplak ayaklarım yerde kayıyor. Ayakkabıları tehditkar bir şekilde vuruyor. İnciklerim mindere değdiğinde, düşmemem için saçlarımı tutuyor.

Nefesi enseme okşuyor.

-Sana dokunmak istiyorum ama dokunmayacağım," diyor beni sıkıca kavrayıp saçlarımdan çekiştirerek çenemi yukarı doğru çekerken. Başımın tepesinden bir uyarı sızısı geçiyor. Bana havuz kenarında vücudunu gösterdiğin için çok yaramaz bir kızsın. Tatlı inlemelerini duymama izin verdiğin için.

-Neden bana dokunamıyorsun? *Neden?* -Son kelimeyi soluk soluğa söylüyorum, bu artık benim eLribillo'm.

Şu kırmızı bayrakları hatırlıyor musun, Fawn?

Bir karısı var.

Yaşının iki katı.

Tehlikeli.

Tanrım, uzun bir mektup yazabilirim ama yine de umurumda değil.

-Karın yüzünden mi?

Gülüyor, sesi derin ve lezzetli ve Tanrım, bu sesi diğerlerinden daha çok seviyorum.

-Hayır, Fawn. Aurora kime dokunduğumu umursamıyor. Bizim fiziksel bir ilişkimiz yok.

HIS

By HIS

BURDEN

Havluyu sıkıyorum, yerinde tutuyorum, sanki onun ifadesine yanıt olarak kendi kendine yere düşmeye hazırmış gibi. Cansız nesneler ona itaat ediyor. *Evet, perili ev. Biliyordum.* Büyülü havlu onun sözünün şaşmaz olduğuna inanıyor. Ama ben ona inanıyor muyum? "İnanıyor muyum?" ve "inanmalı mıyım?" burada çatışan kavramlar gibi görünüyor.

Doğmamış bebeğimi kucağına alırken karısının yumuşak, etkilenmemiş gülümsemesinin anısı gözlerimin önünde canlanıyor. Bu nasıl olabilir, sadece bir cümle mi? Bana yalanları destekleyen ya da öneren bir adam gibi gelmiyor.

Senin için karar veriyor. İkimiz

için de.

Bununla teselli bul. O seni

görüyor. Ne istediğini

biliyor.

Parmaklarımı gevşetiyor ve saçlarımı omuzlarımın ve sırtımın etrafında dönmeye bırakıyor, uçları belimin altında dans ediyor. Uzanıp hâlâ havluyu tutan ellerimi tutuyor ve yumuşak pamuklu havludan çekip alıyor. Kumaş vücudumdan aşağı kayıyor ve çıplak ayaklarımın üzerinde birikiyor.

O tıslıyor ve ben titriyorum.

Mırıldanmalarımı ve inlemelerimi bastırmaya çalışıyorum, ama meme uçlarım sertleşiyor ve beni küstah küçük sesler çıkarmaya zorlayan acı veren incilere dönüşüyor.

-Geceleri giymen için sana bir veLido vermeye geldim. Bakalım... daha iyi hissediyor musun diye. Ama şimdi duşta başladığın işi bitirmeni istiyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

Korku ve heyecan içimde egemenlik için yarışıyor. Bizi ayıran

BURDEN

santimetre ve tenime parmağını bile değdirmiyor, ama varlığını hissedebiliyorum, güçlü ve tehlikeli, odada zengin.

-Boşalmana yardım etmemi ister misin?

Nefes nefese başımı sallıyorum.

-Yanıt olarak bir baş sallamayı kabul ediyor muyum?

-Hayır. Üzgünüm, efendim.

-Diz çök," diye emrediyor ve karşımdaki kanepeye oturduğunu duyuyorum, gözleri üzerimde. Dediğimi yap, yoksa sana ne yapacağımı kontrol edemem.

Yutkunuyorum. Hasta ve sadist bir yanı *"sana yapacaklarımı kontrol edemeyeceğim"* in gerçekte ne anlama geldiğini keşfetmek istiyor ama içimde sınırlar yükselip karşı koymamı engelleyince önünde diz çöküyorum.

-Arkana yaslan. Güzel göğüslerini yastığa bastır.

Öne doğru eğilip kalçalarımı bükerek gövdeyi mindere dayadığımda midem kartal büyüklüğünde sevimli kelebeklerimle doluyor.

Başımın yanındaki yumuşak kumaşa yumruğumu sıkıyorum. Kolçağa bakmak için çevirdiğimde saçlarım yüzümün yanında sarı bir kanat oluşturuyor ve onun sesinin beni taşımasını, yönlendirmesini bekliyorum.

Aklıma bir şey gelmiyor.

Tutun ve sesini dinleyin.

Isı vücudumu parlak bir kıızıla boyuyor, fiziksel bir utanç katmanı, o benim bükülmüş expueLo vücuduma bakarken cızırdadığını hissedebiliyorum, gözleri çıplak kıcımda, amım hiçliğin etrafında sıkılırken uyluklarımın iç kısmından aşağı kayan ıslaklıkta. Kızıp kızmayacağımı bilemiyorum.

Eğleniyor musun? Bu kadar ıslak olmak normal mi?

Sadece şişliğin durmasını istiyorum.

BURDEN

ve huzursuz uyku, bir şeyle sonuçlanır. Herhangi bir şeyle.

-*Güzel.* -Onayını arkamda karıştırıyor. Bacaklarımdan aşağı damlıyorsun, seni küçük geyik yavrusu. Bu kadar umutsuz olmamalıydın. Bırak düzelteyim," diyor ve sözleri neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor. Şimdi iyi bir kız ol ve kalçalarının arasına uzan. Am dudaklarının uzunluğunu okşa... *yavaşça.* Etinin nasıl büyüdüğünü görmek istiyorum.

-Korkuyorum," diye fısıldarken buluyorum kendimi, gözlerimi kapatıp bu itirafı duymamasını ummadan önce.

-Almayın. Dediğimi yap.

Hırıltılı sesi odanın her tarafına yayılıyor, talebi inkar edilemez bir varlık. "Geyik *yavrusu*" deyişinden etkilendiğime karar veriyorum. Önceden küçümseyici geliyordu ama şimdi o karanlık, boğuk, buyurgan sesiyle tekrar tekrar söylemesini istiyorum.

Banyo kapısından içeri girdiğimde bana nasıl baktığını hatırladığımda, sanki eŁuviera patlamak üzereymiş gibi, bunun sadece ben olmadığımı biliyorum.

O da beni seviyor.

Sanki bunu

istiyormuş gibi.

Bunun farkına varıp kendime daha çok güvenerek kalçalarımın arasından ıslatılmış dudaklara uzanıyorum ve dediğini yapıyorum. Teni yumuşak ve esnek hissediyorum. Parmağımın dokunuşu bir karıncalanmanın başlangıcı gibi.

-Nasıl bir his olduğunu

anlatır mısın? Keskin

bir nefes alıyorum.

-İyi. *Garip.*

-İleri ve geri, tatlı çocuk. Yaptığın şeyden utanma. İzlemenin ne kadar güzel olduğunu bilemezsin.

BURDEN

İçimden bir his vızıltısı geçerken istemsizce eğiliyorum. Bunun yerine parmaklarımı kaygan vadide kaydırarak göğsümde titreşen utanç verici vızıltıyla savaşıyorum. Bunun yerine, göğsümde titreşen utanç verici vızıltıya karşı savaşıarak parmaklarımı kaygan vadide kaydırıyorum.

-Rahatla... ve şimdi parmakların güzelce ıslandığına göre, benim iyi kızım ol ve onları içeri kaydır, böylece amının açıldığını ve onları yuttuğunu görebileyim.

Sözleri karşısında inliyorum, onun önünde ne kadar kötü bir şey yapacağımı umursamadan, hiç çekinmeden, saygıdeğer nezaketin sınırından atlıyorum. Beni iyi hissettiriyor.

Kendinizi güvende hissetmenizi sağlar.

Ve çıbanın kaynamaya dönüştüğünü hissetme ihtiyacıyla hareket ediyorum. Parmağımı içeri kaydırduğımda içimdeki kasların gerildiğini hissediyorum. Bunu yaptıklarını bilmiyordum. Sanki kontrolüm yokmuş gibi. Sanki kendi bedenimle savaşıyormuşum gibi.

-Kukuna doğru dön, tatlı kız. Zevkini orada bulacaksın.

Parmaklarımı oynatıyorum, miyavlıyorum ve kıcımı kıvırıyorum, arkamda olduğunu ve bana baktığını umursamıyorum. Heyecandan bir ürperti omurgamdan aşağı ve boynuma doğru akıyor. Meme uçlarım yastığa sürtünerek gıcırıyor, sürtünme küçük elektrik şokları gibi, his iç uyluklarımdan klitorisime doğru akıyor.

-İki parmağınızı sokun.

İçimde ikinci bir parmağı kaydırıp ileri geri sallarken ağzım açılıyor ve bastırmaya çalıştığım gergin inlemeleri dışarı atıyorum.

-Siktir. Üstlerine otur. Bayılacaksın.

Elimin üzerine sırt üstü oturuyorum ve iki parmağımı içeri sokuyorum, his arttıkça onları döndürüyorum. Sonra kalçalarımı yukarı kaldırıp onları dışarı çekiyorum, ama

BURDEN

Yaptıkları anda, beni tekrar doldurdıklarını hissetmek için çaresizim.

Onun için parmaklarımı sürmeye başladım. Bunu yapmak ilkel, doğuştan gelen bir his. Sanki vücudum benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi. Ve zihnimde, onun parmaklarının beni ittiğini, beni aldığını, bana zevk verdiğini hayal ediyorum.

-Tanrım, *oh, Tanrım,*" diye inliyorum ama kafamın içinde *onun* adını inliyorum. *Clay*. Vücudum gevşerken parmaklarım hassasiyetini kaybediyor, zevk artıyor.

-Sakın durayım deme. İsteddiğini hissedeceksin ama yapmayacaksın... Aferin kızıma. Çok iyi gidiyorsun. Parmaklarını bük. Kıvr onları. Keşfet. İçinizde küçük bir dil bulduğunuzda, onu ovun ve geri çekildiğini hissedin. İşte orada rahatlayacaksınız.

Bana söylediği gibi yapıyorum, o olağanüstü büyüyen hissi sona erdirecek yeri arıyorum. Kası buluyorum, bir iniltiyle itiyorum ve sertçe okşuyorum.

-Aferin kızıma. Dinlediğin için iyi bir kızsın. Benim önümde sevişmekten hoşlanıyor musun, benim küçük güzel yavrum?

-"Evet," diye fısıldıyorum, beni arkamdan almasını, kontrolümü çalmasını istiyorum, böylece teslim olup çökebilir ve sadece hissedebilirim.

-Evet, ne?

İnliyorum, seksim kıpırdanıyor.

-"Evet, *efendim,*" diyorum, odayı nefes alışlarımla, inlemelerimle, parmaklarımın içeri ve dışarı kayma sesleriyle dolduruyorum.

Sisli zihnimin arkasında bir yerlerde, ayaklarını sürdüğünü duyabiliyorum.

-Şu haline bak. Hiç bu kadar *güzel* bir şey görmemiştim. Ve işte benim çatımın altındasın. - Evimdeyken kimseye dokunmamalısın, kimseye dokunmasan iyi edersin ve kimseye dokunmasan iyi edersin.

BURDEN

Kimsenin sana dokunmasına izin verme, yoksa Fırtınalı Nehir'in kıyısında onun yasını tutarsın. Anlatabildim mi?

Onun sahiplenici sözlerine karşılık olarak bedenimde dalga dalga zevk dalgaları yükselirken haykırıyorum. Zevk ayak parmaklarımda, uyluklarımda çiçek açıyor. Durmak istiyorum çünkü kulaklarımda, her yerde çınlayacak.

-Çok ateşliyim. *Bu normal mi?* Bu normal mi?

-Tamamen doğal, geyik yavrusu. Durmayın.

-Evet, efendim.

-Benim için doğru. Şimdi.

Onun emriyle, parmaklarımdan etrafında bir his dalgası oluşuyor. Sürtündükçe, sürtündükçe, miyavladıkça ve utanmadan mırıldandıkça çarpan ateşli bir dalgalanma.

Korkunç bir

şey. İnanılır

gibi değil.

Sonra sönüyor ve ben hemen pişman oluyorum.

Hâlâ minderdeyim, nefes nefeseyim.

Hay sikeyim.

Heyecan, minnettarlık ve şefkat üzerime çöküyor. Birkaç dakika sessizlik içinde süzülüyorum ve sonra utanç beni ele geçirip akıl sağlığımın kuyruğuna takılınca bir tüy gibi düşüyorum.

Utanmak için biraz geç kaldın, Fawn.

İnleyerek parmaklarımı içimden çekiyorum. Topuklarımdan üzerinde geriye yaslanıyorum, yükselişini dinliyorum, önemli adımlar atıyor, kanepenin etrafında dönerek üzerimde yükselen korkunç bir kuleye dönüşüyor.

Duruyor ve kızarmış yüzümü ona bakmak için eğiyorum, ama kendimi çok zayıf, çok yorgun ve tamamen bunalmış hissediyorum. Duygularla dolup taşım, bazıları

BURDEN

Beni ağlamaya zorluyor ve diğerleri dudaklarımda bir gülümsemenin dans etmesine neden oluyor.

Tam bir kafa karışıklığı.

Kas yorgunluğunun pençesinde debeleniyorum. O da bunu hissetmiş olmalı ki çok fazla eğilmek zorunda kalmayayım diye uyluklarının üzerine geri çekiliyor. Delici mavi bakışları ıslak elime yerleşiyor, sonra onu alıp yüzüne götürüyor. İşaret ve orta parmaklarını ağzına sokuyor, gözlerini kapatıyor ve tenimdeki ıslaklığı emiyor.

Tanrım, insan günah işliyor.

Ağzı sıcacıktı, dili parmaklarıma karşı saldırgandı ve boğazımda daha fazla inleme titreşmesine neden oldu.

Gözlerini açıyor. Parmaklarımı yavaşça dudaklarından çekiyor ve gülümsüyor: Rahibelerin tespihlerini çekmelerine ve aynı anda külotlarını ıslatmalarına neden olabilecek hoş, tehlikeli bir kıvrım.

-Beni dinlediğin için çok gururluyum" diyor ve sözleri kalbime dokunuyor.

Gözlerimin yüzeyinde gizlenen yaşlar yüzeye çıkıyor. Tüm bu övgülerle nasıl başa çıkacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

En. It. Hepsi.

Devam

ediyor:

-Bana ne kadar güzel olduğunu ve boşaldığında ne kadar iyi ses çıkardığını söylemekten utanmadığın için. -Uzanıyor ve dağınık sarı saçlarımı başımın tepesinden geriye doğru düzeltiyor, dokunuşuna doğru hareket etmemi, onu kovalamamı sağlıyor. Onun şefkatini arzulayan bir evcil hayvan. *Onun yavrusu.* Yatakta senin için bir veLido var. Giy onu.

Ayağa kalktığı anda, onun yakınlığı için ağladığımı, savunmasız olduğum bir anda ona ihtiyaç duyduğumu hatırlıyorum. Onun ilgisinden duyduğum rahatlık kaybolurken bedenim titriyor.

BURDEN

Birinin bana sarılmasını istiyorum, onun bana sarılmasını istiyorum, ama Lá yanımda duruyor, kayıtsızlık etrafımda bir hayalet gibi. Yersiz bir hayal kırıklığına uğruyorum, o kadar tanıdık bir his ki hala acıtmasına şaşıyorum.

Onun tertemiz siyah pantolonuna bakıyorum. Ereksiyonunun dış hatları kalın, tehditkâr bir çıkıntı, zonkluyor, pantolonundaki delik için savaşıyor. *Çok büyük.* Avucunu kalın sikini örten malzemeye sürüyor ve bunu yaparken hafifçe tıslıyor.

-"Ve Fawn, unutma," diyor derin bir iniltiyle, hâlâ penisini aşağı yukarı okşayarak. Rio Tormentoso.

Sonra odadan çıkıp gitti. Beni dizlerimin
üzerinde bırakarak.
İlk orgazmım için DeŁrozada.

-"Muhteşem görünüyorsun," diyor Jasmine, yerdeki ince altın giysiye bakarak. Kolsuz korsajın doğu esintili bir yakası ve boynumun yırtmacında küçük bir saten düğmesi var. Minik boncukların ışıltılı kümeleriyle süslenmiş altın ipek, her kıvrımına yapışıyor ve beni ayak parmaklarıma kadar şekillendiriyor.

Yan dönerek, ellerimi göbek deliğindeki küçük şişliğin başlangıcından kasık çizgisindeki sonuna kadar gezdiriyorum. Bebeğin varlığı, yiyecek ya da birayla karıştırılabilecek küçük bir yumru ama pek olası değil.

HIS

DeŁrozada

NICCI HARRIS

BURDEN

Omuzlarımı dikleştirerek aynadaki güzel kıza bakıyorum; vücudu huzursuz zihniyle uyuşmuyor. Fiziksel olarak mükemmel, gür sarı saçları dağınık bir topuzla geriye toplanmış, başının etrafında bir örgü, parlak bir cilt ve ince ama hafif kavisli bir vücut. Teninin içinde rahattır. Ancak içinde kuşkularla boğuşmaktadır.

Beni izlemekten zevk alıyor muydu?

Tekrar yapacak mıyız?

Yarım saat önceki sahne zihnimde canlanırken tenimin altında sıcaklık yayılıyor. Beni istiyor, bundan kesinlikle eminim. Ancak, sevgisinin burada başlayıp burada bitmesi de mümkün.

Midem bulanıyor.

Bana sarılmak istediği fantezisine asla boyun eğmemeliydim... sadece bir anlığına.

Keşke onu anlayabilseydim.

Ama benim gibi bir kızın onun gibi bir adamı anlayabileceğinden şüpheliyim.

Benimkini

mi? Lanet

olsun.

Bugün ona bir şey verdim.

Yenilmez. Annem yanıliyordu. Birine aşık olmak sizi yenilmez hissettirmez, tam tersine kırılğan, şeffaf, tamamen açık hissettirir.

Açıkçası, berbat bir duygu.

-Neden eŁoy in eŁo? -Aynadaki kızın zihnim tarafından kontrol edilip edilemeyeceğini görmek için başımı sallıyorum. Kontrol edebiliyor.

-Bu gece misafirleri var. Ben gelmeyeceğim. Bu kapalı bir şey, bu yüzden sadece birkaç çalışan davet edilecek. -Sesi biraz gergin, sanki

BURDEN

Kelimeler söylenmek istemedikleri zaman zorlanırlar. Boş ver," diye acele ediyor, "Nasıl olsa sıkıcı olacak. Bir keresinde babam madalya kazandığında onunla bir etkinliğe gitmiştim ve Avustralya başkanı da oradaydı, yani bu tür şeyler beni pek etkilemiyor," diyor ve şifonyerden eşleşen ayakkabıları almak için dönüyor. Tiz sesi, gergin gülümsemesi ve hızlı, kaçamak hareketleri tüm kayıtsızlığına ihanet ediyor.

- "İlk Mini Metro'yu kastediyorsun, değil mi? Bizim bir başkanımız yok," diyorum, keşke demeseydim, çünkü sanki gevşek bir ipliği çekmişim ve dağınık bir yığın halinde yere düşmek üzereymiş gibi donup kalıyor.

Omuzlarını silkiyor.

-Evet, ilk mini metro. Etkileyici bir şey yok.

İpi daha fazla çekmemeye karar verdim.

- "Her şey, o, ev... *her şey* beni etkiliyor" diyorum. Daha önce böyle kıyafetler satan bir dükkâna bile gitmemiştim.

Parlak küçük balerinlerimi giymeme yardım etmek için yere çöküyor ve mırıldanıyor:

-Burada olduğun sürece en güzel kıyafetleri giyecek, en iyi yemekleri yiyecek ve tüm kraliyet hizmetlerinden yararlanacaksın. Baban da sana yardım edecek. - Ayağa kalkıyor ve o hiç sevmediğim sahte gülümsemesini takınıyor. Artık görebildiğim tek şey bu. Sindirella gibisin.

Sanırım

kıskanıyor.

Harika, bir tane

daha.

Çok fazla yer değiştirdiğim için çok fazla kadın arkadaşım olmadı. En azından bu, diğer kadınların beni neden çekici bulmadığına dair benim bahanem. Gerçek şu ki, benimle ilgili bir şey selamdan ziyade kaş çatma ve küçümseme uyandırıyor. Belki de

HIS

BURDEN

Onunla diğer kızlarla yaptığımdan daha fazla sohbet ettim. Ve benimle takılmak için para alıyor, bu yüzden bu ilişkinin bir tür arkadaşlık olarak kabul edilebileceğinden emin değilim.

Bundan şüpheliyim.

Yine de, bu benim tahmin ettiğim şey.

Elini tutuyorum ve kaşları çatılıyor.

-Ben Cinderella değilim. O bir prenses oldu. Ben balkabağıyım. Gece yarısı olduğunda," diye karnımın alt kısmına dokunuyorum, "her şey bitecek.

Kendi kelimelerim içime giriyor, doğru olduklarını bilerek, sahip olduğum duygularla çelişiyorlar. Umut. Benim için, sadece içimdeki çocuk için değil. Bu çok aptalca. En son birinin beni önemseydiğini, beni kendi çocuğu olarak isteyebileceğini düşünmüştüm.

O kişi öldü.

Ben balkabağıyım.

Parmaklarımı sıkıyor, gözleri gözlerimde yumuşuyor, gülümsemesi rahatlıyor. Samimi. Biraz mahcup. Bu gülümsemeye hayranım. Kendiminkiyle eşleştiğini hissediyorum.

-O zaman elinden geleni yapsan iyi olur balkabağıyım. Muhtemelen yanıliyorum. Clay Butcher zaten *başkandan* çok daha zengin. Bahse girerim harika olacak.

Neden davet edildiğimi, neden güzel bir elbise giydiğimi ya da ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Tanıdık bir his, paranoya, zihnimi ele geçiriyor.

Yine bir programdayım.

Maymun, değil mi?

Beni burada tutarak ne kazanıyor? Onun niyetine güvenmek istiyorum: bir adam

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Bir arkadaşının kızına misafirperverlik elini uzatan zengin bir adam... Kendi kendime homurdanıyorum, çünkü bu şekilde başlamış olsa bile, bu cömert teklifin bir kısmının onun ilk orgazmını yaşamasına yardımcı olmak olduğundan şüpheliyim.

Annemin cahil ellerinden, üvey annemin acı ellerinden, polisten... üvey kardeşlerimden gördüğüm ihanetler, zihnimde sonsuza dek yerleşen bir tür kalın sisle sonuçlandı. Bu yüzden benim açımdan güven, dünyamdaki insanlardan gördüğüm sadakat kadar nadirdir.

-Gitme zamanı," diyor Jasmine, düşüncelerimi bölerek.

Sertçe başımı sallayarak, paranoyam peşimi bırakmadan yavaşça yatak odasından çıkıyorum.

Hemen Jeeves'e rastladım. Bana gülümsüyor. Şık bir yemek ceketi, her zamanki uşak kıyafetini değiştirmiş ve onu Bond Jeeves'e dönüştürmüş.

Tutmam için kolunu uzatıyor ve ben de varlığından şaşkınlık duyarak bir süre ona bakıyorum.

-Ah?

-"Elini üzerine koy," diyor ciddi bir şekilde.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

-Onunla ne yapacağımı biliyorum. Sadece neden önümde olduğunu bilmiyorum.

-Seni tutmak için orada

olacak. Gözlerimi

deviriyorum.

-Gerçekten mi, Minion Jeeves? Tutmak için orada olacağını biliyorum.

-"Bekle," diye mırıldanıyor kısa bir kıkırdamayla ve ben deneyimsiz bir makyöze sahip bir drag queen gibi kızarıyorum. Az önce bana ne dedin sen?

Yanaklarım yanıyor.

BURDEN

-Bana Minion Jeeves dediğini kafamın içinde yakaladım. -Biraz geri çekildim, yüzümün her yerinde bir özür vardı. Özür dilerim. Ben...

-Bu mükemmel. Bunu resmileştirebilirim. Şimdi koluma girin Bayan Harlow," diye sessizce emrediyor, doğrulurken ağzında tuhaf bir gülümseme belirliyor.

Arkamdaki güvensizlik gölgesini görmezden gelerek, elimi koluna doladım, koridorda yürürken sıkıca tuttum, veLido bacaklarımı kısıtlıyor, adımlarımı normalden daha kısa hale getiriyor.

Müzik büyük merdivenlerden yukarı doğru süzülüyor, bir flüt ve davul, çapkın ve oryantal. Ses benim vodvilime uyuyor ve gecenin temalı olup olmayacağını merak ediyorum. Beyazlar içindeki garsonlar, kanepeleri parıldayan altın sıvıyla dolu pırıltılı kadehlerle dengelerken kalbim çapkın notalarla atmaya başlıyor.

Merdivenlerden dikkatlice indik.

Pırıl pırıl havuza yandan bakan yakut renkli bir odaya girdiğimde, elli kadar güçlü görünümlü foraLeros'a katılmak istemediğimden adımlarımı biraz yavaşlatıyorum.

Nefesimi yakalamak için üzerime çullanıyorlar ve kelebeklerim midemde varlıklarını belli ediyorlar, eminim tüm etkinlik boyunca kalmayı planladıkları yerde? Toplantı? Her neyse, kalmak ve beni rahatsız etmek için buradalar.

Konukların neredeyse tamamı Endonezyalı erkekler olduğu için veLimenta'yı, müziği hemen anlıyorum. ReLo, cemaatin içinden süzülen güzel kızlar.

Aurora deLaca, uzun boylu ve zarif, benimkine benzer gümüşü bir damarı var.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Benim için mi yoksa hepimiz için mi bir tane seçti? EŁá eŁbir adamın elini uzatıyor, ona hepsinin takınmış gibi görüldüğü pratik bir gülümseme sunuyordu. İnsanların kafasını karıştırma konusunda uzmanlaşmış aynı Hitabet ve Görgü Kuralları Okulu'na gitmiş olmalılar. Keşke onu daha iyi anlamak için ben de o okula gitseydim. Keşke avuçlarım terlemeden, kibarca gülümseyerek, ağzımı filtresiz açıp saçma sapan bir yorumda bulunmadan iletişim kurma konusunda yetenekli olsaydım.

Bu iyi olur.

Duman odayı dolduruyor. Yanan puroların üzerinde asılı duran mum dumanı yan masalardaki lambaların ışıltısını aydınlatıyor. Jeeves beni ileri doğru ittiğinde, kitleden ayrıldığımızda duman beyaz şeritler oluşturuyor. Sol ve sağ köşelerde bir oyun masası var. Masanın diğer tarafında fişler yığılırken, erkekler sessiz oyunu izlemek için etrafta toplanıyor.

Ne yapmalıyım?

Tırnaklarımı Jeeves'in koluna geçiriyorum.

-Fawn," diye mırıldanıyor, sıkıca paketlenmiş çantamı bırakmak için duraklıyor. Konuklara bakıyorum, gözlerim kocaman ve kaslarım donmuş. Bay Butcher yemek yemenizi söyledi. Ve sizi bir saat içinde odanıza getirecekti.

Birden onu hissediyorum; his omurgamdan yukarı ve boğazıma doğru ilerlerken nefes alışım yavaşlıyor. Hayali kavramaya rağmen yutkunuyorum.

Boşluğa baktığımda, siyahlar giymiş, uzun boylu, kızıl saçlı bir kadının yanında durduğunu gördüğümde donup kalıyorum, o gün haber ekibiyle birlikte çimenlikte duran kadınla aynı kadın. Vücuduna yapışan pürüzsüz bir kumaş ve kalçalarından düşen bir kuyruğu olan uzun kırmızı bir elbise giyen DeŁila kendine güveniyor ve karizma yapıyor.

BURDEN

Mermer zemin eğriseldir. Sütun laLrada görünüyor. O rahat gülümsemesini hareket ettirirken onunla ve başka bir adamla kelime alışverişinde bulunuyor.

Bir an için diğerlerinin onunla nasıl etkileşime geçtiğini gözlemliyorum. Alçaltılmış bakışlar. Başlar eğik. Ondan korkuyorlar. Garsona başını sallıyor; ona bir içki ikram ediyorlar. Saatine bakıyor ve başka bir adam ona saati söylüyor. Kızıl saçlı kıza bakar ve hızlı bir nefes ciğerlerini doldururken göğüsleri şişer.

Fiziksel olarak etkileyici olması, herkes üzerinde sahip olduğu kontrole alakasızdır. Bu güç, etrafındaki her santimetrekairelik alanda cızırdayan elektrik gibidir. Annem bir keresinde şöyle demişti:

-Hepimiz atomuz, topraktan daha üstün değiliz. -Clay Butcher'la hiç tanışmadı. Bazı şeyler kelimelerle açıklanamaz. Hissedilmesi gerekir. Ve benim hissettiğim, onun atomlarının diğerlerinden çok daha üstün olduğu.

Şeytan'ın prototipi.

Gözleri havada kayıyor ve bana kilitleniyor. Bakışları altında dudaklarımı aralıyorum ve purosunu içerken gözleri vücudumda geziniyor, yanaklarını puronun etrafında kavırıyor, kor basınç altında çatırdarken ışıldıyor.

Hay sikeyim.

Erkek son derece yoğun.

Purosunu yanındaki yüksek masanın üzerindeki kül tablasına koyuyor, yanında duran adama bir şeyler söylüyor, sonra arkadaşlarından ayrılıp telaşsız adımlarla bana yaklaşıyor. Ağzımın ona sevgiliymişiz gibi gülümseme eğilimini durdurmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Olmadığımız ve yine de... şimdi yakınlık var.

Hiç kimseyle hissetmediğim kadar yakınlık hissettim ve bu sadece saatler önce *beni boşalırken görmesi değil, beni boşaltmıydı.* Bu nueLras pequeñas

BURDEN

Dünya uyurken konuşurlar.

Bakışlar.

Okşamalar.

Kelebekler çıldırıyor. Kalbim iki katına çıkıyor ve küçük bedenim içindeki her şeyle başa çıkamıyor.

Bir adam dikkatini çekmek için öne doğru adım atıyor ve Clay onu yolundan iterken nefesim kesiliyor; adam arkasında sallanan bir örümcek ağından başka bir şey değil.

Bakışlarım adamın şaşkın yüzünü bırakıp bir kol boyu ötede duran Clay'e odaklanıyor. Gözleri elime, Jeeves'in koluna kayıyor ve kaşları çatılıyor.

-Bunun artık gerekli olduğunu sanmıyorum," diyor usulca. Jeeves başını sallayıp geri çekilerek bize biraz yer açarken elimi yanıma bırakıyorum. Kaba sözleri beni şaşırttı, biraz incindim çünkü daha nazik olmasını bekliyordum. Olanlardan sonra biraz kibarlığa *ihtiyacım vardı. ihtiyacım vardı, değil mi?*

Acıtsa da soruyorum:

-Babam ne zaman geliyor? -Birdenbire şu anda yapmamız gereken tek konuşmanın bu olduğunu ya da hiç konuşmamamız gerektiğini hissediyorum. Kelimeler aramıza bir bariyer koyuyor, *gerçeklikten* yapılmış sağlam bir konstrüksiyon.

Saçlarımın uçlarını toplamak için uzanıyorum ve başımın üzerinde yığıldıklarını fark ediyorum. *Hepsine lanet olsun.* Bu yüzden elbisenin kumaşıyla oynadım.

Oryantal müzik bizi sarıyor, sohbete karışıyor. Odanın diğer tarafına bakıyorum ve misafirlerin yan gözle bize baktığını görüyorum, ama kimsenin bizi sohbetten ve müzikten duyabildiğinden şüpheliyim.

BURDEN

"Birkaç hafta içinde," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor, başparmağını alt dudagina götürüp üzerinde gezdiriyor, gözleri beni eğilmiş, çıplak ve açıkta gördüğünü haykırırcasına üzerimde geziniyor. Ahlaksızlıkla dolu bu hareket, baskıyı ve rahatsızlığı reddetmek için kalçalarımı bir araya getirmeye zorluyor. Ve ben onu boğuyorum. Bu hiç bitmeyen bir arzu mu? *Lanet* olsun, cinsel olarak aktif insanlar nasıl oluyor da bu bitmek bilmeyen arzuyla bir şeyler yapabiliyorlar?

-Yani... -Boğazımı temizliyorum. Onunla konuştun mu?

-Bir şeyler ye, sonra odana dön.

-Bu evet mi demek?

Dudakları seğiriyor ve gözleri kararıyor, göz bebekleri mavi irislerini sakın bir okyanusun üzerinde yuvarlanan koyu sis gibi yutuyor.

-İhtiyacım yok.

Gözlerimi kırıştırıyorum, ondan ateşli dalgalar halinde dökülen çelişkili mesajlardan bir an olsun uzaklaşmaya ihtiyacım var.

-Bana öyle bakmamalısın.

Çenesini sıkıyor ve kulağıma eğilip fısıldarken kalbim duracak gibi oluyor.

-Sana bakacağım. Sana istediğim gibi bakacağım ve sen de bundan hoşlanacaksın. Eğer bana bir daha ne yapmamam gerektiğini söylersen, seni çiğ bırakan o mükemmel kıcını kırbaçlarım.

Aceleyle nefes veriyorum, ağzına doğru dönmekten kaçınmıyorum, dudakları saçlarımın arasından kayıyor.

-Benim de boşalmama yardım etmek misafirperverliğinizin bir parçası mı? Çünkü bu kesinlikle broşüre eklemeniz gereken bir şey.

Oh. Lanet olsun.

BURDEN

Öldür beni.

Küçük bir kıkırdamanın nefesi kulağıma çarpıyor, dudakları etimi sıyırıp geçiyor:

-O güzel küçük kafanla çok fazla düşünmeyi bırakmalısın. Tüm misafirlerime bu güzergahı sunmuyorum, ama mükemmel küçük vücudunu görmezden gelmek zor.

İşte orada. Onu tanıdı. Buna neden bu kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyorum ama var. Parmaklarım karıncalanıyor.

-Babam ne derdi? -diye mırıldanıyorum. Geri adım atıyor, aramıza mesafe koyuyor.

-Ona kafayı mı taktın? Tanımadığın bir adam tarafından.

-Bu doğru. Hayatımda beni etkileyen tek kişi o," diyorum ama beni gerçekten etkileyen kişi bana bakıyor, sözlerim onu rahatsız ediyor ve kendimi kötü hissediyorum... ve iyi. Düzgün düşünemiyorum. Kötü bir adam olsa bile," diye mırıldanıyorum, sözlerime verdiği tepkiyi izliyorum, "annemden, üvey annemden daha iyi. Eminim hiç kurban olmamıştır.

Gülümsüyor ama pek dostça değil.

-Baban elbise bedenini bilmiyor. Ya da tabağınızı sadece tatlı aldığınızda temizlediğinizi. Dikkati başka yöne çekmek için mizahı kullandığınızı. Televizyonla ilgili kabuslar gördüğünüzü.

Hava boğazıma takılıyor.

Nereden biliyorsun?

-"Merhaba," diyor kalın Endonezya aksanlı bir adam, Clay Butcher'ın heybetli, geniş fiziğinin yanında küçük bir çocuk gibi görünüyor ve yaklaşıyor. Bir sürü güzel genç kız. Kim olabilir?

-DuLin Nerrock'un güzel genç kızı," diyor ifadesiz bir şekilde.

BURDEN

-Ah. -Başını sallıyor, bir test için beni ölçen bir doktorla aynı yoğunlukta bana bakıyor. Hamile mi? Bay Nerrock çok heyecanlanmış olmalı.

Babamı tanıyor. Ona sorular sormak istiyorum ama kâbuslarımdan hâlâ haberim yok. Baş dönmesi dalgaları zihnimi dolduruyor, dengemi bozuyor.

Tökezledim.

-Vay canına," diyor Endonezyalı, bana yardım etmek için eğiliyor, ama Clay öne çıkıyor, dirseğimi tutuyor ve beni ayakta, adamdan uzak tutuyor.

-Özür dilerim," diyorum özellikle kimseye, kolumu hafifçe sıkarak, o kelimeyi kullanmamam için bir uyarıda bulunarak.

Adamın sigarasının dumanı aramızda süzülüyor, dans hipnotik, ama duman sinirlerimi geriyor ve gözlerimin arkasında donuk bir ağrıya neden oluyor.

Clay, kalbimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir sahiplenmeyle bakışlarını karnıma indiriyor. Bu beni korkutuyor. Beni korkutuyor. Aynı zamanda kafamı karıştırıyor. Puroyu diğer adamın parmaklarından kapıyor, mermer zemine atıyor ve beni odadan dışarı taşıyor.

"-Madonna Mia," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Kendimi dirseğimden dışarı atarken, suçluluk duygusu ve tüm bu sahneden duyduğum öfke içimde cızırdıyor. İçten içe inliyorum.

-O adamın önünde düşerek seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim, ama şenliğe davet edilmeyi, görülmeyi ya da başka bir şey istemedim. Sadece babamı bulmak istiyorum. Ama buradayım ve bir andan diğerine ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyorum ve sen de kafamı karıştırıyorsun.

Havuzun yanında duruyoruz ve Clay hemen dirseğimi bırakıyor. Havuzda dururken serin, dalgalı sudan yayılan parıltı onu aydınlatıyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

sessizce onu izliyor. Avlunun karşısındaki ağaçlar gölgelerle örtülü.

Ellerini ceplerine soktu, sırtı bana dönüktü ve bana göstermesini bekleyerek gergin bir şekilde kıpırdandım.

Devam ediyorum:

-Hiç sakar değilimdir. Duman gerçekten...

-"Benim açımdan bir muhakeme hatasıydı. Bunun için özür dilerim," diyor ve geleneklerden hoşlanmamasına rağmen özür dilemeden özür dileyince gözlerim açılıyor. Tütünü hesaba katmamıştım... ve eLado'nuzu. Eşyalarım konusunda nadiren dikkatsiz davranırım. Bir daha olmayacak.

Mülkünüz.

Gözlerim acıyan yaşlarla doluyor. Varlıklarından ya da ima ettiklerinden hoşlanmıyorum. Neden böyle? Benimle oynuyormuş gibi hissediyorum. Sevgi dolu, aşırı korumacı otorite figürünü oynarken sözleriyle kafamı karıştırıyor. Sevgiyi bir havuç gibi sallıyor ve ben de onun peşinden koşan *bir* tavşanım.

Benim için ne ifade ediyor?

Bir amcanın eşi mi?

Hayır, sadece başka bir geçici bakıcı.

Tanrım, içimde ne hissediyorsun? Bana ne yaptığını biliyor musun? Hayatta kalmak için bundan başka bir şey olmam gerekirken beni savunmasız ve muhtaç hale getiriyor. Ne yapacağım ya da nasıl tepki vereceğim konusundaki kararsızlık zihnimde o kadar çok yer kaplıyor ki başka bir şey için çok az yer kalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, mutluluk veren karanlıkta onlarla güvendeyim. Bunu hissetmesini istemiyorum,

BURDEN

Ama kesinlikle onların doğru ve yanlış anlayışlarını küçümsemek istemediğim için bu konuda daha fazla konuşmuyorum.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum.

-Kabuslarımı nereden biliyorsun?

-Uykunda konuşuyorsun. Jasmine endişeliydi.

Oh. Yavaşça başımı sallıyorum, sözlerini anlıyorum. Onlardan da nefret ediyorum. Yani o benim arkadaşım değil. Bu çok doğru. Ve bana güvenmiyor mu? Ben de ona güvenmiyorum.

Kayıtsızmışım gibi davranıyorum ama kelimeler sinirli bir ritimle çıkıyor.

-Bugün beni neden davet ettiniz bilmiyorum ama önemli değil. Çok nazıksınız. Teşekkür ederim, sanırım. Bu arada, eviniz çok güzel. Benim hiç evim olmadı.

-"Evet," diyor gözlerini dikmiş, ses tonumu duymazdan geliyor, bu da onunla kavga etmek istediğimde olduğu gibi hafif öfke nöbetinin azalmasına neden oluyor. Devam ediyor:

-Ama anladığım kadarıyla ev kelimesini bağlamsal olarak kullanıyorsunuz, bu açıdan bakıldığında ben de öyle düşünmüyorum.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum, ilginin sinirlerimi bozduğunu hissediyorum. *Lanet olsun.*

-Artık bir evin var.

Gülüyor, ama üç kere gülüyor ve bu ses beni genellikle sözlerini söylediği soğuk tempodan bile daha fazla rahatsız ediyor. Küçümsemesinden, lálima'sından bile daha fazla.

-Elle benim evim değil.

-Peki ya ailenizin evi? -diye soruyorum, ona doğru bir adım daha atıyorum ve ayaklarımın ona yaklaşma tercihi karşısında gözlerimi deviriyorum. İç çekiyorum ve diyorum ki:

HIS

DE HIS

BURDEN

-Kardeşiniz harika bir şirkete benziyor....

-Aile evim kardeşlerimin büyüdüğü yer, Fawn. Ben onlarla büyümedim. -Bana bakmak için dönüyor ve kalbim o kadar büyüyor ki sanki yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Çok yakışıklı, çok *gerçek*.

Onun bu kadar etkileyici olması, saçının bu kadar mükemmel olması beni rahatsız ediyor. Çenesini okşamak ve mükemmel bir gölge oluşturan kısa tüyleri hissetmek istiyorum. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki parmaklarımı kıvırıyorum ama sonra yine konuşuyor.

-"Beni o adamla karıştırmayın," diyor, "Ben hayal ettiğiniz aile babası ya da DiLrito'nun resmettiği adam değilim. Ben bir aile içinde büyümedim. Yatılı okula gittim. Onlarla sadece yazları, iki haftada bir hafta sonları birlikte oluyordum. Ben de senin gibi kafamı koyduğum yeri *evim* yapmak zorundaydım.

Elo beni hiç şaşırtmadı. Görünüşe göre. bir şekilde kurumsallaşmış.

-Neden eLo'yu bir ev yapmıyoruz? -Neden duvarlarda resimler yok? Neden koltuklarda kitaplar, kanepelerde battaniyeler ve dışarıda rahat koltuklar yok? İnsanın pek çok özelliğini simgeleyen ferforje masaya hızlıca bir göz atıyorum; bir hafta önce ilk gördüğümde nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum. Neden bu korkunç ferforje masanın bir La'sı var?

-Masamla ilgili bir sorunun mu var?

-Korkunç bir
şey. Neredeyse
gülümsüyor.

-Rahatlamak istemiyorum.

Bu çılgınca. Sorarken kaşlarım birbirine çarpıyor:

-Neden olmasın?

Bana yaklaşıyor. Şimdi onun kokusunu alabiliyorum: puro ve viski, topraksı ve tatlı.

HIS

BURDEN

İşte ben buna aco-lumbrado'yum.

Bir kere güldüm.

-Rahatsızlık mı?

-En iyi şekilde belli bir düzeyde zorlama altında çalışırız.

-Eğer durum buysa, hayatım boyunca elimden gelenin en iyisini yapmışım demektir.

-Alaycı bir gülüşle söylüyorum.

Gözleri yumuşuyor, yüzümü izliyor ve eli çenemi kavramak için geldiğinde, ona doğru eğilerek aradaki mesafeyi kapatıyorum. Parmakları sıcak ve yanaklarımda baskın. Düşünceli bakışları parmaklarının hareketini takip ediyor.

-Çok gençsin. Çok güzelsin. -Çok farklı yaratıklarız ama yine de birbirimize çok benziyoruz, yavrucuğum.

Sonunda bana ihtiyacım olan yumuşaklığı veriyor ve bir şekilde kızgınlığımı dağıtmayı başarıyor. Okşaması göz kapaklarımı ağırlaştırıyor. Onları kapatıyorum, dokunuşundaki samimiyetin bana davranışındaki çelişkilere meydan okuduğunu hissediyorum. Ilık hava etrafımızı sarıyor ve saçlarımı karıştırıyor. O anda içimdeki her şey hızlanıyor. Kalbim. Ciğerlerim.

Yutkunuyorum, gözlerim kapalı, sadece onu hissetmeye odaklanıyorum. Hayatımda hiç bu kadar canlı, bu kadar özel hissetmemiştim. Keşke hissetmeseydim. Keşke büyük aşklara.... bir babayla sıcak kucaklaşmalara dair daha fazla anım olsaydı. Hiç yok. Tek bir an bile eLe ile kıyaslanamaz.

-Burada kendimi rahat hissetmemi söyledi. Bunu gerçekten yapabilir miyim?

-Evet.

Yaklaşan topuk sesleri artarken aniden eli yüzümden kayıyor. Gözlerimi açıyorum, bir an için ortama alışmaya çalışıyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

şışmış ve umut dolu kalbimi sakinleştirmek ve soluk soluğa kalan nefesimi rahatlatmak için.

- "Size içeride ihtiyaç var," diyor kızıl saçlı kadın, etkileyici rozeti boyunca kıvrılan geniş, gerçek dışı bir gülümseme. Kim o? O zevki tatmadım.

- Bir meslektaşımın kızı," diyor basitçe, sırtını bana dönerek, üzerime döktüğü sıcaklığı havada buz sarkıtlarına dönüştürüyor.

Ona doğru yürüyor. Elini onun sırtına koyar ve omzunun üzerinden şöyle der:

- Odana git, Fawn.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 16

Clay

R Sandalyemde oturmuş, Romeo ve Juliet³ ciğerlerime çekerken, Endonezyalı ortaklarımın konyağımı cömertçe içmelerini ve kadın çalışanlarımla flört etmelerini izliyorum. Saat neredeyse gecenin on biri ve ses

alkolün verdiği özgüvenle yükseldi.

Odanın dört *bir* yanına dağılmış olan *Cosa NoIra* üyeleri, yeni yabancı konuklara ilgi göstererek iş konuşuyor.

Yanımda Vinny, kripto para birimlerinde çok para kazanan kuzeni hakkında sohbet ediyor.

Sıcak buharlar ağızımda ve boğazımda dolaşüyor, sonra yavaşça nefes veriyorum ve tatlı kahverengi buharın görüşümü bulandırmasını izliyorum. Kollarımı kanepenin arkasına uzatmadan önce tepsinin üzerinde söndürüyorum.

³ Puro markası.

BURDEN

Yatılı okulda bana iyi misafirperverlik öğretilmişti ama bunu bana Jimmy Storm aşıladı. O adamın kusursuz tavırları vardı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde sıcak ve misafirperverden katile dönüşürdü. Onu şimdi odada hayal ederek gülümsüyorum. Büyük bir varlık, çok daha şehvetli bir titreşimden hoşlanıyordu, ama her zaman nuelra derneğini seks kökenlerinden uzaklaştıracaktı. Kadınların artık meta olarak kullanılmaması, Aurora'nın nuelros anlaşmalarını müzakere ederken sarıldığı bir şeydi. Buna izin verdim.

Şimdilik.

Yine de odaya baktığımda, etrafta dolaşan ve bir içkiyi paylaşabileceğim pek çok güzel şey olduğunu görüyorum. Bir an için Jimmy'yi özledim. İçkimi almak için kucığıma uzandırdığı kadınları değil. Ama onun rehberliği ve güvencesi için.

Ancak, şimdi her şey bana bağlı. Her karar.

Her emir. Her

uygulama.

Konyak başımı ısıtıyor, genellikle şımartmadığım bir duygu. Genellikle herhangi bir öngörülemesizliğin kök salmasına izin vermeden önce kendimi dizginlerim, ama bu gece değil. Yavrumun odadaki dumandan neredeyse bayıldığını gördükten sonra olmaz. Kendimle alay ediyorum. Tıpkı ailemle konuştuğum gibi, aval aval bakmaları için düzenledim ve sergiledim.

Nesli tükenmekte.

Her zamankinden daha savunmasız olduğu bir anda ona göz kulak olacak bir erkeği olmadığı için her zaman bir tür risk altında. Bulan'ı eğlendiren Aurora'ya ve sonra Arife doğru eğilen Lorna'ya bakıyorum. Savunmasız kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Daha önce Fawn ve bana yaklaşan Endonezyalı piç bir bardak düşürdü ve

BURDEN

Dikkatsizce parçaların üzerine basışını, onları daha da küçük parçalara ayırışını izliyorum. Onu tanımıyorum. Grubunuzun düşük seviyeli bir üyesi olmalı.

Bakışlarım onun ayakkabısına odaklanıyor.

Onların gözlerini hissederek odayı çevreleyen beş muhafıza bakıyorum ve şimdilik kazaya tepki vermemelerini söylüyorum.

-Sevkiyat hakkında konuşalım, olur mu? -Sessizce söylüyorum ama benim fısıltılarımla bile tüm oda sessizliğe gömülüyor.

Vinny konuşmayı kesti.

Bazıları gözlüklerine bakar. Diğerleri yere. Ama Eka ve Bulan bana güvenle, geniş sahte gülümsemelerle ve düzeltmek istediğim beyaz dişlerle yaklaşıyorlar.

-Kayıp ürün hakkında mağaza sahibinizle konuştunuz mu?

Eka konuşuyor, kelimeleri kısa ve bulanık ama anlaşılabilir.

-İşin yarına kadar bekleyebileceğini düşündük Bay Kasap....

-"Lütfen," diyorum, koltuktan kalkmadan, "bu gece bana Clay de, madem bu kadar iyi arkadaşız. -Ya da *belki bana yine pislik demek istersin?*" Gözlerimle ona meydan okuyorum.

Eğlenen bir bakış paylaşıyorlar ve Vinny'nin bu saygısız etkileşim karşısında nasıl tedirgin olduğu ve onları uyarmak için nasıl hazırlandığı gözümden kaçmıyor.

Sıcaklık omuzlarımı sarıyor.

Karşısındaki sandalyeye oturan Bulan şöyle diyor:

-Tekrar say. Bütün exiLencias'ları say. -Çünkü Vinny'nin son sevkiyatı halletmesi yirmi kişi ve iki hafta sürdü.

-İki kez saydım," diyor Vinny, dişlerini sıkarak havayı içine çekerken.

BURDEN

Onlara bir konuşmayı sonlandırmanın kibar bir yolunu sunmak istediğimi söylüyorum:

-Seninle bir anlaşma yapalım. Bu sefil ileri geri konuşmalara bir son verelim ve işinize karşılık size DuLin'in elmas kesiminin yüzde yirmisini teklif edeyim. Artık kayıp kutu yok. Artık kayıp silah yok.

-Duraksıyorum, teklifimin içime işlemesini izliyorum, itiraz edileceğini biliyorum ama içimdeki eğitimli Sicilyalı kanı bunu teklif etmeyi gerekli görüyor. Ve onların sadakati, Endonezya'daki gözleri ve kulakları.

Eka dudaklarının o alaycı kıvrımıyla bana bakıyor.

-Endonezya'da göz ve kulağa ne için ihtiyacın olabilir ki? Vinny homurdanıyor.

-Bir patronla böyle konuşulmaz....

-Vinny. -Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

Bulan ve Eka'ya usulca gülümsüyorum ama kafamın içindeki ateş sinirlerimi kavurmaya başlıyor.

-Sanırım bunu biliyorsun.

Bulan elini küçümseyerek sallıyor.

-Artık Bay Nerrock ile iş yapmıyoruz.

Bir kadeh daha Lrella coŁado'ma çarptı, sesi kafamda kısa devre gibi, ama bakışlarını tutuyorum, içimdeki Kasap alışkanlığıyla masaya yumruğumla vurmakla savaşıyorum, hepsi de umursamaz gülümsemelerini bırakıyor.

Eka partnerine bakıyor ve bakışlarımla tekrar buluşmadan önce gülüyor.

-Kutuları tekrar say. Hepsi orada.

Vinny giderek tedirginleşiyor, ben tamamen hareketsiz ve rahat kalırken ü z e r l e r i n e atlamamak için yerinde hareket ediyor. EŁoico.

BURDEN

-Bulan, ince, bronz dudaklarını yalayıp odayı gözden geçirirken gözlerimi kendisine çekerek, "Kadın türünden küçük bir konukseverliği gerçekten çok isterim," diyor. Az önceki kız, küçük sarışın. Hamile, değil mi? Küçük bir yumru gördüğümü sandım... çok seksi bir şey ve itiraf etmeliyim ki bende... Nasıl desem, *fetiş* mi? Hamile kadınlara, özellikle de onun gibi küçük olanlara karşı ereksiyon oluyorum. -Gözleri cüretkârca kayıyor. Bana meydan mı okuyor? Hamile kadınların amcıklarının daha sıkı olduğunu biliyor muydunuz? Bu bir gerçek; bacaklarının arasındaki değerli et, o bölgeye pompalanan tüm kanla şişer.

Hala hareket etmiyorum.

Devam ediyor:

-Orası çok daha hassastır. Bundan zevk aldığından emin olurdum. Hem ona hem de bebeğe karşı çok nazık olurdum.

Birbirlerine bakıyorlar ve anlamlı bir kahkaha daha atıyorlar. Ben de bu eğlenceye katılıyorum, başım erimiş lavla yanarken usulca gülüyorum. Kahkahalarım daha da yükseliyor, onlarınkini bastırıyor ve rozetleri düşüyor.

Odanın diğer tarafında, diğer kaptanlarım ve ortaklarım, utanmadan tetikte, durumu yakından değerlendiriyorlar.

Sonra Vinny masayı devirir, masayı ve üstündeki bardakları ayaklarının dibine fırlatır, içki elbiselerine sıçrar ve bardaklar mermer fayansların üzerinde paramparça olur.

Gülmeyi bıraktım ve arkadaşımı ve meslektaşımı patlamasından dolayı azarladım.

-*Vinny*, lütfen. Misafirlerimize böyle davranmayız.

Mırıldanarak bir içki daha almak için kriale uzanıyor:

-Üzgünüm, patron.

HIS

BURDEN

Ayağa kalktım. Odadaki sessizlik o kadar keskin ki, havaya savrulan bir mermi patlayıcı olabilir. Bir an için hiçbir şey yapmadım, çünkü kasları hiçbir duyguyu dışa vurmamak için verdiği mücadeleye karşı titriyordu.

Sakince nefes veriyorum ve ceketimi düzeltiyorum.

-Artık DuLin Nerrock ile iş yapmadığınızı duyduğuma sevindim, Bulan. Çok yakın olduğunuzu biliyorum. Karın ve onun karısı akrabalar, değil mi?

Bulan gözlerini kocaman açar.

Üvey kardeşler.

-O zaman kızı becermek istediğinden şüpheliyim. O senin yeğenin. Nerrock'un kızı, karnında Nerrock'un torunu var. Onunla bağlarını koparmana gelince, umarım bu durum aileni çok fazla etkilememiştir, hele de karının çok hasta babasının haberini almışken" diye hatırlatıyorum. Bu bir trajedi.

Kırık masanın etrafından dolaşıyorum, ayakkabımın altındaki çıtırtı bir sonucun yankısı gibi, ve yardım edemiyorum ama mutfakta onu düşünmeden kollarıma aldığım geceyi hatırlıyorum.

Siktir, umurumda.

Onu önemsiyorum.

Herkesin dikkati bana odaklanmış durumda. Korumalarımın elleri her silahın üzerinde.

-Kendimi kırılmış hissetmeye başlıyorum ve sen benim kırılmamı istemiyorsun. Belki de neden burada olduğunu bilmiyorsundur. Karımı tur rehberi olarak kullanmak için değil. İçkimi içmemek ve kız arkadaşımı istememek için. -*Sözüm* bir hata değildi. Ciddiyim. *Benim sözüm*.

Devam ediyorum:

-Benden bir şey istemek için değil. Sen buradasın. -İkisinin de kolçaklarına tutunuyorum.

HIS

BURDEN

Bulan'ın sandalyesinin kenarlarına yaslanıp yüzüne birkaç santim yaklaşıyorum. Bana kur yapmak. Bu küçük kelime ne anlama geliyor biliyor musun? İkna etmek, aşkımı kazanmak demek. Sicilyalılar aşkla doludur. Ve eğer unuttuysan, eŁo, *Noİra Şeyidir. Preman* değil. Biz federal polisiz. Taksileriz. Sizi Endonezya'ya geri götüren pilotuz. Her gün bisikletiyle meyve dağıtan adamız. Her yerdeyiz.

-Ve burada, Avustralya'da eŁo *benim işim*. Yani sen, dostum, sana güvendiğimden emin olmak için buradasın. Doğrudan Suudi Arabistan'a gitmek yerine seninle iş yapmam için beni ikna etmek için, hisseleri benden aldığıının yarı fiyatına aldığıın yere. -Ona gülümsedim. Benim açımdan bir nezaket, ama şimdi bu kadar iyi arkadaş olduğumuza göre, ücretin önemli ölçüde düşmesi gerektiğini düşünüyorum.

Mesajımı anlamış gibi görünüyor, tüm tavırları değişiyor, yetişkin bir köpekle ilk kez karşılaşan bir köpek yavrusu gibi kambur duruyor, karnı yerde, ifadesi uykulu.

Nefes ver.

-Baştan başlayalım.

Vinny tekrar oturur ve yeni doldurulmuş viskisinin tadını çıkarır.

-Bu daha iyi olacak.

Başımı sallıyorum.

-Ne kadar iyi bir fikir.

Birçok tartışma ve uzlaşmadan sonra, aile bağları göz önüne alındığında Bulan'ın benim tarafımda olduğuna hala ikna olmadım, ancak onun organizasyonunun benim için çalışacağına inanıyorum. Aksi takdirde, başka bir düzensiz sandık bana gelirse, onları keseceğim ve her ihtimale karşı bazı parti üyelerinden kurtulacağım. New Orleans'ta bir bağlantım olduğu için bu benim için pek bir şey ifade etmiyor.

BURDEN

Bratva. Jimmy asla Rus Bratva ile çalışmazdı ama ben onun gibi elit bir Sicilyalı değilim. Dimitri benim gibi bir iş adamına benziyor. Sözünün eri bir adam. Ve şansını elmas ticaretinde denemek istiyor, ki bende temizlenmesi gereken bol miktarda elmas var.

Silahları

var.

Göreceğiz.

Son siyah limuzin de onlara otellerine kadar eşlik etmek üzere garaj yolundan çekildikten sonra arabadan iniyorum. Kendi odama gitmek yerine onlarınkinin önünde duruyorum.

Bolton onun yanında, ama onun direktifleri doğrultusunda dikkatimi vermiyorum. Evdeki askerlerin çoğuna karşı kör oldum, onlar her yerde ve sessizce, görünüşte hiçbir yerde yoklar.

Şu an saat sabahın ikisi. Uykusuzluk, eski dostum, beni bir gece bile terk etmiyor ve onun arkadaşlığı için tekrar endişeleniyor gibiyim. Bilmediğim bir sebepten ötürü doğru cevapladığım özenli soruları için.

-Hiç çocuk istemeyen bir adama göre çok özenli bir babasın," diyor yanımdaki Aurora. Bolton ayağa kalkıyor ve koridorda yürüyerek uzaklaşıyor.

Ona dönüyorum, ifadesini silkeliyorum. Burada olan şeyin bu olmadığını biliyor...

-Lorna nereye gidecek?

-Yatağında beni bekliyor.

Yalnız olduğumuzu bilerek başımı bir kez sallıyorum.

-Bulan, DuLin'in varis haberiyle Cakarta'ya geri dönecek.... *Elo*

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

- Kapıya doğru başımı salladım, "Bu kötü bir fikir. Çünkü...

- "Senin için," diye araya giriyor anlamlı bir gülümsemeyle. Fawn'ın kapısı bize bakacak şekilde yanımdaki duvara yaslanarak şöyle diyor:

- Seni kadınlarla gördüm Clay. Son yirmi yılda, onlara olan sevginin her yönünü gördüm. Onlara *bayıldığını*, *gözlerinle onları becerdiğini* gördüm.

- Büyüleyici.

Boğuk bir kıkırdama onu terk eder.

- Onları *büyüleyin*. *Neredeyse* onları sevdiğini gördüm. -Aurora'nın yüzü yumuşar. Ama bu akşam ona baktığın gibi bir kıza baktığını hiç görmemiştim.

- Nasıldı peki?

Yanağıma

dokunuyor.

- Sanki yapmamaya dayanamıyormuşsun gibi.

Mirasımı, hayatımı paylaştığım kadınlara "Le" taklidi yapamadan, konuyu tamamen değiştirmeden önce keskin bir nefes veriyorum.

- Giysiye ihtiyacı var.

- Çadırımla odasına getirtirim. Onları eLantería'dan alması gerekecek. *Tabii...* yarın *onu* butiğime *götürüp* onunla biraz vakit geçirmezsən. Sanırım senin eLo varlığını tercih edecektir. Daha az askeri ve daha çok...

- Samimi.

- Gitmek için döner, sonra omzunun üzerinden şöyle der:

- Hayatında gerçek bir yakınlığa ihtiyacın var Clay.

Ellerimi ceplerime sokuyorum, siyah ceketim kollarımın arkasında dalgalanıyor, gözlerim gümüş sapa yapışmış, elime almamak, çevirmemek için kendimi zor tutuyorum.

BURDEN

Onu becermek için

değil. Ona

dokunmak için

değil.

Ama bana neden uyuyamadığımı tekrar sor.

Boyun eğerek kapıyı açtım. İçeride Jasmine'in nefes alış verişinin sesiyle karşılaştım, sakın ama gürültülü. Duruyorum. Eğer bir kıza bu kadar takıntılı olmasaydım, kafamda yarım şişe viski olmasaydı, bu ses beni durdururdu. Onu Fawn'ı görmekten uzak tutacağım. Onu Ła'nın odasında yalnız bırakacağım ki... onu ziyaret edebilsin.

Jasmine'in varlığı artık gerekli görünmüyor. Kız bir casus değil. Değil. O bir başıboş. Benim kaybım. Kendi kanından olsun ya da olmasın, çocuğunu bir yabancıya verecek kadar kendini küçük görebilir mi?

Babası lanet bir yabancı.

Fawn'ın yatağına yaklaşıyorum, ona daha iyi bakmak için eğildiğimde vücudum minyon figürünün üzerine gölge düşürüyor.

Sırt üstü yatarken, çarşaf beline dolanmışken, vücudu mükemmel bir şekilde orantılı. Ve yine de o açık kahverengi gözlerini açtığında, mükemmel yeşil ve acılı mavi, benimkilerle buluştuğunda, taşlaşmış ruhum çatlıyor.

Gözleri göz kapaklarının altında dans ediyor, hayal kuruyor.

Eğiliyorum ve ipek geceliğinin altında sıkı zirvelere dönüşmeye başlayan meme uçlarına hafifçe üflüyorum. Ağzımı o tatlı küçük topların etrafına sarmamak ve onları ipeğin içinden emmemek için tüm gücümü harcıyorum. Bir başka... mükemmellik.

Bir kız çok güzel.

Belini örten beyaz çarşafın üst kısmını tutup içeri sokuyorum.

HIS

BURDEN

Kalçaları, geceliğinin bacaklarının üstünü örttüğü yeri geçiyor.

Parmaklarım dizini sıyrıyor, yukarı doğru ilerliyor, hafif bir fırçadan fazlası değil, ama sabahlığını beline kadar çekmeye yetiyor, uyluklarının arasındaki üçgen oyuktaki en güzel kel kedi dudaklarını ortaya çıkarıyor. Açılıp kendilerine verileni yuttuklarında neye benzediklerini biliyorum.

Sikeyim.

Çarşafı geri çekiyorum.

Odasından çıkıyorum.

Tatlı cazibeden uzak.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 17

Clay

E Pazar gecesi saat ondan kısa bir süre sonra eve döndüm, Endonezyalı piçleri gece Cakarta'ya dönüş uçuşları için havaalanından uğurlamıştım. Basın dışarı çıkmamı engelledi.

O sırada, yasadışı silah tüccarı arkadaşlarım terminalin diğer tarafında sohbet ederken ben de yangınlar hakkında spontane bir konuşma yapmak istedim.

Hepsi bir odada.

Lorna propagandanın kraliçesi ve sakinlerin bana tapması için beni bir sütunun üzerine yerleştirdi. Onların gözleri olmadan çalışabileceğim, sağıma ya da soluma odaklanıp bariz olana bakamayacakları bir yer. Hepsi bunu biliyor. Jimmy şehri yönetirken bunu biliyorlardı, her departmandaki etkisini biliyorlardı ve içten içe benim için de aynı şeyi biliyorlar.

Ama ben onları

korurken. Ben onları

savunurken.

HIS

BURDEN

Umurlarında değil.

Ana salona girdiğimde, evin soluk turuncu bir renkle yıkandığını, evin reisi uyurken gece ve güvenlik personelinin görünmesini sağlamayı umuyorum. Görmeyi beklemediğim şey ise kör edici seviyede yanan ışıklar, krem rengi deri koltuğumun üzerinde yüzüstü duran beş kitap, yerde bir tür piramit şeklinde yığılmış minderler ve bağdaş kurmuş, yeni kesilmiş kırmızı güllerle dolu vazoya bakan bir geyik yavrusu.

Kaşlarımı çatıyorum.

Beni hazırlıksız yakaladı, sesini şöyle yansıttığında bana bakmak için dönmedi:

-Biliyorsunuz, güller en rahatsız edici çiçeklerdir, efendim. Aldığınız çiçek demetine dokunmak, tutmak, hatta yeterince uzun süre bakarsanız bakmak bile acı verir. İlk başta, ne kadar güzel diye düşündüm. Kesilmelerini izledim ve onlara ne olacağını merak ettim. Ancak şimdi onlara... dikenler ve sarmal saplar olarak bakıyorum... hiç hoş değiller. Sadece yaprakları yumuşak. Onları koparıp televizyona saçabilirim.

Bu, evi bir tür ev yapmamayı kabul etmemle ilgili. Ben böyle rahatlamıyorum. Sevişirken rahatlıyorum. Ateş ettiğimde rahatlıyorum. Dekorasyonun bunu benim için yapmasına ihtiyacım yok.

Salonun girişinde duruyorum, kravatımı gevşetiyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

-Onları koruyan şey dikenleri ve saplarıdır. Güller ancak bu koruma sayesinde bu kadar yumuşak ve güzel olabilir.

Göz bebekleri büyüyor ve éLe gibi saçma kavramlara kendini kaptırmasından nefret ediyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Sapları olmadan uzun süre dayanamazlar. Dikenler. Komik, değil mi? -diyor neşeden eser olmadan. Ayağa kalkıp güllere bakıyor, sanki dünyada yanlış giden her şeyin sorumlusu onlarmış gibi. Belki de tasarım gereği öyledirler. Bu kadar yumuşak ve güzel bir şeyin hayatta kalmak için bu kadar korunmaya ihtiyaç duyması utanç verici. Dikenli gövdeleri ve dikenleri olmadan solacak ve yavaş yavaş ölecekler. Güzel şeylerin çirkin savunmalara ihtiyacı vardır. Kral kelebekleri gibi. Zehirlidirler, bunu biliyor muydunuz?

Mesele güller değil.

Parmak eklemlerimden bir seğirme geçse de, alnımı ısıtsa da, üçlü metaforu beni heyecanlandırırsa da, içimde bir şeyleri ateşlese de, her şeyi geri tutuyorum.

Uzun bir iç çekerek diyorum ki:

-Biliyordum. Bugün kendini dramatik mi hissediyorsun, geyik yavrusu?

Sonunda bana baktı, o büyük, sabit, iki renkli gözler, derin düşüncelere dalmış, haLa roŁro'mla buluştular ve her zaman olduğu gibi zorlukla yutkundu, benim varlığımda gözle görülür bir şekilde endişeliydi.

Çok lezzetli.

Mırıldanıyor:

-Dün gece boyunca odayı daha konforlu hale getirmeyi düşündüm. -Yorgun gözlerini odanın içinde gezdirdi. Peñañalar yavaşça çırpınıyor. Dudakları hayal kırıklığıyla inceliyor. Yastıklarla oynadım. -Dikkatsiz bir el hareketiyle kanepeyi işaret ediyor. Onları ters çevirdim. Onları kabarttım. Kullanılmış gibi görünmelerini sağladım, keyif aldım. Ama daha rahat görünmüyorlardı. Aslında, onları elmas şeklindeki mükemmel konumlarına geri koymak istedim, bunun yerine onları üst üste koydum çünkü bu hiç mantıklı değildi ve.... -İç geçirdim. Sonra Timor'daki o savaş hakkında bir kitap okudum, okuma malzemesi bile *garipti*. Sırf bir minderin üzerine yüzüstü yatırabilmek için okudum, şöyle düşündüm

BURDEN

sanki biri buraya yeni gelmiş gibi görünürdü. Bir sonraki kişiyi karşılayan bir sıcaklık hayaleti. Bir kitap daha az sahnelenmiş görünmüyordu. İki de öyle. Ben de beş tane koydum ve şimdi tıpkı minder yığını gibi saçma görünüyor.

Çenem geriliyor, eLo eLo eLá'nın eksantrik davranışların ötesinde olmasına rağmen. Benim normal kabul ettiğimin ötesinde. Bu bana Aurora ile evlendikten sonra neden boş zamanlarımdan ya da ilişkilerimden pişmanlık duymadığımı hatırlatıyor: Ben iş için evlendim. Ailem dışında, işimle ilgili olmayan hiçbir ilişkim yok.

Ben de öyle yapıyorum.

Ben rehberlik ediyorum.

Kahretsin, ben sorunları
çözerim. Bir şeyleri
gerçekleştiririm.

Onun durumunda, genç bir kızın muammasında, elimde hiçbir şey yok. Çene kaslarımı ovuşturuyorum, onu izliyorum, ondan büyüleniyorum, oturma odamı yeniden düzenleyerek uyuklamasına neden olan sorunu çözmek istiyorum. Ona bir şey vermek istiyorum. Herhangi bir şey. *Sikeyim.*

-Bu zorlayabileceğin bir şey değil, tatlı kız. Bir gün seni neyin rahatlatacağını bileceksin. Hâlâ gençsin.

Boktan bir çizgi her zamanki yaklaşımım değil. Başını bana doğru eğiyor, sarı kaşları birbirine dolanıyor, dudakları bir an için şaşkınlıkla kalp şeklini alıyor.

-Elo'yu kendim için yapmadım. Senin için yaptım.

Madonna Mia.

Onun tatlılığı aletimde yankılanıyor; bu benim yanıt veren ilk parçam, bu

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

harekete geçmek istiyor.

-Ne zaman kaybı. Kendini düşün. Şimdi yatağına git.

Bana itaat ediyor, merdivenlere doğru yürüyor ve ben onu gözlerimle kovalıyorum, o tatlı kokuyu ve sıcaklığı takip ediyorum, yüzünü aşağı çekmemi ve içine batmamı işaret ettiğinde aletimi görmezden geliyorum.

Bir ayağı ilk basamakta, hareketsiz duruyor.

-Ama aklıma bir şey gelmedi. Bu gece bir şey fark ettim. Aslında çok büyük bir baskı altında çalışıyormuşum. Öyle ki, bir evi ev gibi hissettiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğimi sanıyordum. Dolayısıyla, yeniden düzenleme. Bu kadar basit olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Ama bunu çözme şansım hiç olmadı. Senin vardı. Senin var.

Kardeşlerimi düşünüyorum. Yükümlülüklerimi. Ama aynı zamanda, eLo'nun benim olduğum, olmak istediğim şey olduğu gerçeğini.

-İstemiyorum.

Yere bakıyor, yüzünü triLeza kaplıyor. Endişelenmesi beni sinirlendiriyor çünkü şu anda Bulan'ın Endonezya'ya gidip DuLin'e kızının bende olduğunu söylemesini bekliyorum. Şu anda onu kullanıyorum.

Beni umursamamalısın.

Merdivenleri çıkmadan önce yavaşça başını sallıyor.

Gidişini izlerken, köşeyi dönerken gözlerimi ondan alamıyorum. Keskin bir iç çekiyorum ve dönüp dağınık odaya bakıyorum, *Bülbülü Öldürmek*'in ilk baskısı da dahil olmak üzere kitaplar açık, sırtları kırışmış ve minderler yerde. Başımı sallıyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Telefonumu çıkarıyorum ve atış poligonuma gitmeden önce asistanlara odayı temizlememeleri için mesaj atıyorum.

BURDEN

Capitulo 18

Fawn

NICCI HARRIS

EDerme çatma odamın zemininde, avokado, pastırma ve domatesli sandviçim yanımdaki tabakta yarısı yenmiş bir şekilde dururken kucağımda not defterimle yaptığım her şeyi listelemek için eğildim.

beni rahat hissettiriyor. Oldukça küçük olan kalem kontrol etmeyi zorlaştırıyor; en azından el yazımın neden zarif ve el yazısı olmadığına dair içsel gerekçem bu.

Ve bu yüzden çok az yazıyorum.

Gerçek şu ki, bir insanı kendi alanında rahat hissettiren şeyin ne olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok.

Kapıyı çalmadan kapı açıldı. Jasmine her zaman kapıyı çalar, bu yüzden başımı kaldırıp Clay'i gördüğümde pek şaşırmadım. Ağzımı açık bırakan şey, kaslı kalçalarını mükemmel bir şekilde örten lacivert pantolonu ve içine soktuğu beyaz gömleğiydi.

HIS

BURDEN

ve tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı bana kıcımla ilgili belirli bir tehdidi hatırlatan bir toŁado kahverengi kuşığı.

Dün gece Marie ^{Kondo}⁴ karşıtı olmaya karar verdiğim ve onun özenle düzenlenmiş eŁar odasını kaosa sürüklediğim hafif ataktan beri onu görmedim. Ancak, bu beni deli hissettirmedi. O anladı.

Beni anladı.

Kalbim küt küt atıyor. Gözleri odada geziniyor ve başımın üzerinde, onun ve benim oturduğumuz yere yapışmış bir şekilde duruyor... ve ben.... Derin bir nefes alıyorum, küçük sandığımı bir anlığına unutuyorum, sonra hızla kapatıp ayağa kalkıyorum, o 1.80'den uzunken yere uzanamıyorum.

-Boyun kaç? -diye soruyorum, defteri kalçamın yanında tutuyorum, varlığını ilgi çekici bulmamasını umuyorum. Defter mi? Oh, sadece bir rüya günlüğü... aşk mektupları... B'li kalpleri görmezden gel. Benji'nin B'si Kasap'ın B'sine dönüşürken sertçe yutkunuyorum.

-1.95," diyor, gözleri şortumun beline ve pembe bluzumun arasındaki tene kayıyor, yüzüme yerleşmeden önce elimdeki giyside kısa bir süre dinleniyor. Beni memnun etmek ister misin?

Yanaklarım sıcak olmayacak; onları terk eden kan kadar soğuk olacaklar. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

-Nasıl yapabilirim? Yani... evet... ama...

Solgun yüzümü görünce usulca gülüyor ve derin tınısı, dalgaların ve şafak vakti kuş seslerinin Łruendo'suyla birlikte saklanmak üzere ruhuma işliyor.

⁴ Japon yazar, girişimci ve organizasyon danışmanı.

BURDEN

-Seni alışverişe götüreceğim," diyor, telefonu cebinde canlanıyor.

Hazırlan. Arabada görüşürüz. -Telefona cevap ver:

Odamdan çıkmadan önce -Butcher-.

Beni alışverişe götürür müsün?

Beni alışverişe götürüyor!

Gülme.

Geri çekilmesini izlerken omuzlarımı silkiyorum.

-Elbette, nasıl isterseniz.

Sonra hazırlanmak için odanın diğer ucuna koşuyorum. Taba rengi botlarımı giyiyorum, saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum, sarı bukleler sırtımın yarısına kadar sarkıyor ve şortumdan çok daha uzun olduğu için baldırlarımı gıcıklayan geometrik desenli ipek boho ceketimi alıyorum.

Sinir ve heyecan dalgası altında odadan aceleyle çıkarken, beynim kalbimdeki arzuyu dizginlemeye çalışırken kelebekler midemde hoş bir kıpırtı yaratıyor. *Bu sadece alışveriş, diye* azarlıyor beynim beni. *Evet, diye* düşünüyor kalbim, *ama onunla alışveriş yapıyor.* Gece yarısı tesadüfî bir karşılaşmayı içermeyen gerçek, kaliteli zaman.

Oturma odasından geçerken bir an durup yastık piramidime ve krem rengi kanepenin üzerinde hâlâ açık duran kitaplara bakıyorum. Ama güller gitmişti. Hormonları, yorgunluğu ve eLa evi ile o adamın bana yaşattığı lanet olası kafa karışıklığını suçlayarak inliyorum. Ne aptallık.

Dağınık odaya baktım. Bırakmış...

Hayır, öylece *bırakmadı*. Hayır. Personeliniz şafakta buraya gelip

HIS

BURDEN

eLo, yani bu sadece.... Kasıtlı olarak bir daha binmemelerini istemiş olmalı.

Ama neden?

Aptal anımın kalıntılarını beğendin mi?

Ve şimdi gün ışığında gördüğümde, mekanın daha rahat görüldüğünü düşünüyorum.

Garip, ama... bir şekilde rahat.

Ja. Döndüm ve kapıya yöneldim.

Ön merdivenlerde, pırıl pırıl siyah arabalardan oluşan bir filo duruyordu. İki SUV ve ortadaki araba, bir tür uzun sedan. Hâlâ birinin omurgasını ikiye ayırabilecekmiş gibi görünen kır saçlı bir adam sedanın sürücü tarafından çıkıp etrafından dolaşıp yolcu kapısını açtığı anda hangi arabanın onun olduğunu anlıyorum.

İçeri girdiğimde, zengin deri kokusu beni sarıyor. Kalbim kelebeklerin kaotik uçuşunu taklit eden garip çırpınışlar yapıyor. Arkada birbirine bakan iki kanepeler var ve birinde o oturuyor, bacaklarını şehrin sahibiymiş gibi açmış, ki sanırım öyle, ve telefonu kulağına götürüyor.

Kıpırdamadan duruyorum, parmaklarımı birbirine bağlıyorum, onlarla oynuyorum. Beni inceliyor, saçları hala başımın üzerinde gezinirken yaylanıyor.

-Hayır, ofis dışında olacağım," diyor telefonun diğer ucundaki adama ve sonra bana mırıldanıyor:

-Telefonda konuşmaya devam etmeden önce, "Bırak saçların dökülsün," dedi. Çok basit. Planlama izni istiyorsanız, onaya ihtiyacınız olacak ve bu belgelerde Max'in imzasına ihtiyacınız olacak. Bugün meşgulüm. İş kabul edecek ya da izne elveda diyecek ve o arazi ölene kadar arazi olarak kalacak.

Anlaşıldı mı? -Başını sallıyor, dinliyor. Güzel. Bugün beni bir daha arama.

O zaman kapat.

BURDEN

Tanrım, güç çok seksi. Gözleri beni koltuğa yapıştırıyor.

-Bırak. Onu. Saç.

Ellerim kendilerine söyleneni yapmayı reddediyor, telefondaki ses tonları cesur, soğukkanlı ve otoriter, talepleri ise bariz.

-Neden?

Beklentiyle bana bakıyor, yakışıklı saçlarına yumuşak bir gülümseme yayılıyor.

-Çünkü bunu yaparsan beni memnun edersin.

Uzanıp atkuyruğumdaki kurdeleyi çekiyorum; uzun sarı perde omuzlarıma düşüyor.

-Günü birlikte mi geçireceğiz? -Sadece ikimiz mi? Koltuğunda daha da rahatlar.

-Neden?

Söylerken gülümsememi gizlemeye çalışıyorum:

-Çünkü eğer yaparsak bu beni memnun eder, efendim.

Araba hareket ediyor ve konsolun üzerine atlayıp beni kucağına atma ve tokatlama tehdidini yerine getirmek üzere görünüyor.

O bana bakarken ben kıpırdanıyorum.

Soğuk bir gülümsemenin altına gizlenmiş gergin bir çeneyle şöyle diyor:

-Benden korkmuyorsun, değil mi? -Bir cevap beklemiyor. Yaşadıklarından sonra. Duydum. Lanet bahçivana ne oldu? Hala korkmuyorsun. Nedenini söyle bana.

Şimdi pencereden dışarı bakıyorum, bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değilim, çünkü burada bulunma sebebim hala bir eksiklik.

BURDEN

kasıtlı.

-Annem bana babamın tehlikeli olduğunu söylemişti. Senin de öyle olmana şaşmamalı. -Yoldaki beyaz şeritlerin düz bir çizgiye dönüşmesini izlerken sessizlik çöküyor, gözlerini üzerimde hissediyorum, ama benimkileri nereye koyacağıma karar veremediğimden başımı çeviremiyorum.

Mırıldanıyor ve havada bir onaylamama izi bırakıyor.

-Annen de baban gibi seni hayal kırıklığına uğrattı. Hayatını takdire değer bir hale getirdi mi? Hayır.

-Biliyorum. -Döndüğümde yüzünü tekrar buluyorum. Ne olduğunu biliyorum. -Söyle, Fawn.

. Mafya'da Elaas.

-*Hayır*," diye mırıldanıyor, sesi şehvet ve tehlikenin işitsel bir toniği. DiLrito'da *ben NoIra Thing'im*.

Derin nefes alıyorum. Bunu ilk kez kendi ağzından duyduğumda, beynimde daireler çiziyor, onda korku, rahatlama ya da gerginlik bulmaya çalışıyorum ama sadece rahatlama buluyorum. Annemin söylediği kişi olduğu için *rahatlama*. Konuşmak istediğim tehlikeli adamlar onlardı. Dün gece güllere olan aptalca hayranlığımı düşünüyorum. Babam benim dikenlerim olabilirdi, oğlumun dikenleri olabilirdi, onun yumuşak ve güzel olmasını sağlayabilirdi.

-Peki ya babam?

-*"Bir ortak... evet, yeni şeyde de... ama sen, geyik yavrusu,"* başını bir kez sallıyor, delici mavi gözleri üzerimde gezinerek beni koltuğa sabitliyor.

Senin bu tehlikeli dünyada yerin yok.

Reddediliyorum ama bunu bastırıyorum. Buna babamın karar vermesine izin vereceğim.

-Kalmayı hiç planlamamıştım, bunu biliyorsun. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim, efendim. Babam *mülkünü* almaya gelir gelmez köstebekliği bırakacağım.

-Çenesindeki seğirmeyi fark ederek söylüyorum.

HIS

NICCI HARRIS

BURDEN

Arkasına yaslanıp kalçalarını hafifçe kaldırıyor, siki kalçasına doğru uzanıyor ve pantolonunda kalın bir şişkinlik yaratıyor. Ceketimi çıkarıyorum ve pantolonumu sıyrıp kucağına tırmanıyorum, uzuvlarım titriyor. Altımda zonkladığını hissediyorum.

- "Acaba Dullin'in kızı şaplak yemekten hoşlanacak mı?" diyor, sesi çarpık ve gergin. Eli kıvrımlarımı okşarken ürperiyorum. Artık özür dilemene izin yok. Bir daha asla. Bu senin varsayılan yanıtın. Artık hiçbir anlamı yok.

Parmakları iç çamaşırimdan kışıma doğru kayarak daha fazla etimi ortaya çıkarıyor. Beni bir evcil hayvanın tüylerini okşar gibi okşarken tıslıyor, sonra elini bir sesle indiriyor. Haykırıyorum, ereksiyonu üzerinde sarsılıyorum, sancı damarlarımda dolaşıyor ve her kası sıkıyor. Şok, bacaklarımın arasındaki her hassas sinir boyunca yankılanıyor; amım seğiriyor ve şişiyor. Kayganlaşıyorum. İki parmağım yanaklarımın arasına yığılmış malzemenin içinden geçerken yüzümü kapatıyorum, nemlenen yumruya dokunmak için duraklıyorum.

-Seni iyi hissettirdi mi tatlım? Yalan söyleme. Gerçek burada. -Hafif dokunuşları nemli kumaş üzerinde ince daireler oluşturuyor, beni endişelendiriyor, utandırıyor ve aynı zamanda aklımı zevkle döndürüyor.

Yanaklarım yanıyor.

-Evet.

-Daha ister misin?

Yavaşça başımı

sallıyorum.

-Evet.

Eli tekrar kulaklarıma ulaştığında nabzım kulaklarımda uğulduyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

yanan etim. Kontrolsüzce çılgılık atıyor ve inliyorum, kalçalarımı bacağına sürtüyorum.

Yine yaptı yapacağını.

Her tokat klitorisime bir elektrik şoku gönderiyor. Şimdi onun kucağında zonkluyorum ve bu his buzdaki bir delikten düşmek gibi, felç edici ve kafa karıştırıcı. Elo normal hissettirmiyor. Doğal. Sağlıklı. Bacaklarımın arasından damlarken yüzümü mü saklasam, yoksa bu zevki asla durdurmaması için ona yalvarsam mı bilemiyorum.

Bana birbiri ardına tokatlar atıyor, tırnaklarımı deri koltuğa geçiriyor, orgazmım beni ele geçirirken onları malzemeye kazıyor.

Nefes nefese kaldım, yüzüm yere düştü, gözlerim yaşlarla doldu ama kederden değil. Her şey kötü. Her şey kötü.

Ondan tek istediğim *yanlış*.

Sonra beni kucağından kaldırıyor, eğilip beni kucağına alıyor ve kollarına alıyor. Beni şakağımdan öpüyor ve ben öleceğimi, kalbimin raydan çıktığını, artık aynı yörüngeyi takip etmediğini düşünüyorum. Onun içinde kayboldum.

-Ben böyle seviyorum. -Saçlarımı okşuyor, ben de göğsüne sokuluyorum. Utanma. Çok güzeldi. Güvende olacaksın. -Duraklıyor, ama daha fazla kelime istiyorum, bu yüzden yüzüne bakmak için eğiliyorum. Yoğun mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve tekrarlıyor:

-Burada güvende olacaksın. Burada kalmak zorunda değilsin, evet, ve her şey bittiğinde buradan ayrılacaksın, ama şimdilik benim gözetimim altında kalacaksın. Sana söz veriyorum.

-Neden böyle hissediyorum? -diye soruyorum, anlaşılmaz bir şekilde içerikle sarmalanmış hissederek.

-Bana güveniyorsun.

Başım yavaşça kabullenirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

HIS

BURDEN

-Keskin bir nefes *alıyorum* ve onun naneli nefesi benimkine karışıyor. Bakışlarını üzerime çekerken, irislerinin kralin mavisinin çizgilerinde ve girdaplarında kendimi kaybediyorum. Bunu sık sık yapmıyorum, efendim. Çok şanssızdım.

-Şansa inanmana şaşırdım. Sadece her fırsatta ona sarılanlar için gerçektir. Sen yükseldin. Tüm başarıların senin sayende.

Küçümseyerek homurdanıyorum.

-İşte bu yüzden bu kadar çok var.

Bakışlarının yoğunluğunun arttığını hissediyorum.

-Sen bundan daha güçlüsün, çocuğum. Bu düşünceden daha iyisin. -Eli karnımın alt kısmına gidiyor. Sen onlardan daha iyisin. Kimseye ihtiyacın yok," diyor derinleşen bir ses tonuyla. Sesinin temposu içimi titretiyor, başım onun şefkati ve ilgisi karşısında şaşkınlıkla dönerken beni kelimelere odaklanmaya zorluyor. Dünya karşına ne çıkarırsa çıkarsın hayatta kalacaksın çünkü uyum sağlamayı öğrendin. Hayatta kalacaksın. Tıpkı hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi. Sen çok cesur bir kızsın. İstekli. Kendin olduğun için özür dilemeyi bırak.

Derslerini seviyorum... yine de usulca gülüyorum ve benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranıyorum.

-Patronluk taslıyorsun. -Derimin altında, kanımda ve kemiklerimde küçük bir coşku dans ediyor, biraz uyuşturulmuş, başım dönüyor ve umutlu, yenilmez.

Annem haklıydı.

-"Evet," diye gülümsüyor bana, "öyleyim.

Beni kalçalarımından yakaladı ve önünde durmam için yana kaydıldı. Eğilerek çatı çizgisinden kaçmayı başardım. Bu benim küçük kışım değil, benim

BURDEN

Kıçım zonklıyor, çok eğilmek zorunda kalıyorum.

Pantolonu alıyor ve giymeden önce titreyen ellerimi omuzlarına koyuyorum. Endorfin yüzünden. Her hücrenin ucunda rahatlatıcı bir vızıltı.

Yanıdaki koltuğa vurduğunda itaat edip oturuyorum. Kemerimi bağlamak için üzerime eğildiğinde, ağırlığının altında kıç deliğimin sızladığını fark etmiyorum bile.

Kemeri bana taktı.

Küçük şeylerdir. Küçük eylemler. Çok küçük bir şey, ama *Tanrım*, geçmişimde kimsenin sigortalı olup olmadığımı fark edeceğinden emin değilim, beni kırılgan bir nesne gibi güvence altına almak şöyle dursun.

Araba tekrar çalışıyor.

O karanlık pencerelerden dışarı bakarken, ben de *ona* bakıyorum. Başparmağını düşünceli bir şekilde alt dudağında gezdiriyor, bakışları dalgın, düşünceli bir şekilde daralmış. Bir an için, sadece bir saniyelik bir süre için, gözlerinde bir yorgunluk ifadesi belirliyor. Kabus gördüğüne dair itirafını düşünüyorum. Böylesine güçlü bir adam için sıradan bir sorun.

Başarısızlık.

Uykusundan sürüklenirken kaşlarını çatıldığını hayal edebiliyorum. Kim olduğumu biliyor musun? Clay Butcher, o benim. Küstahlığın için zamanım yok, seni küçük kabus.

Kendi iç monoloğuma gülüyorum.

Gerçi, başarısız olursam, eŁómoago'ma bakarım, rahatsız edici şeyler olur, ama eğer o başarısız olursa, tüm şehir çöker mi, insanlar ölür mü, başarısız olursa neler tehlikeye girer?

Son on dakikadan sonra, nueŁra diŁancia bana yanlış geliyor. Uzanıp elini tuttum ve bacağıma koydum çünkü onun

BURDEN

Dokunmak, paylaştığımız bağın solmayacağını ve gerçeklik hissimi zorlamayacağını bilmek istiyorum. Bu ona ilk dokunuşum mu? İlk kezmiş gibi geliyor, çünkü her ilk seferde olduğu gibi yanlış yaptığımdan endişeleniyorum.

Çok sert. Çok
yumuşak. Çok
erken.

Sadece güçlü ve güvenilir birinin, ilişki gerçek olduğunda, heyecanlandığında ve şimdi arabada rahat bir sessizlik içinde eLán filmlerinde olduğu gibi elini kalçama koymasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

-"Sen de hayatta kalacaksın," diye fısıldıyorum.

"Başarısız olmayacaksın. Sonra kalçamı sıkıyor.

Yolculuğun geri dönüşü

böyledir. Eli uyluğumda

Kalbim tehlikede.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 19

Clay

NICCI HARRIS

L Onu çadıra götürüyorum, etrafımız adamlarımla çevrili, sokakta adımları mırıldanan insanların arasından geçiyoruz. Onlara dostça bir gülümseme sunuyorum ve sürgülü kapılardan geçerken.

Servis personeli arkamızdan kapıları kapatıyor, tüm bölümü halka kapatıyor ve yavru geyiğimin kesintisiz dolaşmasına izin veriyor. Huşu onu çevreliyor. Çok sevimli.

Göz ucuyla, duvara yaslanmış, gözetleyen insanlar görüyorum ama onları görmezden geliyorum. EŁoy acoŁumbrado. DiŁrito sakinleri bana yangınla ilgili sorular sormaya hevesli, sıkılmış ya da dedikoducu oldukları için güzel kızın kim olduğunu bilmek istiyorlar.

Mia.

-Vay canına," diye mırıldanıyor, kollarını açıp bir daire çizerek dönüyor, uzun, uzun, uzun kolları bir daire şeklinde uzanıyor.

HIS

BURDEN

Etrafına bakarken platin sarısı saçlarının telleri çözülüyor. Cep telefonumdaki saate bakıyorum. Bugün uygunsuz bir gün.

Yine de ona bir şey vermek istedim.

Dün gecedен sonra buna ihtiyacım vardı.

Kabul etmiş olsaydım, Aurora'nın odasına yüzlerce giysi gelecekti ama kabul etmedim ve nedenini hâlâ bilmiyorum. Bütün bir günlük alışveriş boşa gitti.

Uzanıp çenemi ovuyorum. Parmaklarımda kalan amının kokusuyla, ıslak dudaklarının anısıyla, boğazından çaresizce dökülen çığlıklarla, bana söylediği şekilde sikim titriyor:

-Başarısız olmayacaksınız" dedim ve telefonu cebime geri koydum.

Bakışlarımla onu takip ediyorum, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeyin, göğsümün ağrmasına, zihnimin yanmasına neden olan bir görüntünün, tüm kaslarım bunu yapmak için kasılsa bile yere atmaya ve sahiplenmeye cesaret edemediğim şeyin, bir mankenin kumaşına dokunmak için duraklayarak gergin bir şekilde etrafta dolaşmasını izliyorum.

Ben sahiplenici bir adamım ve onu becermek bir şeylerin başlangıcı ve sonu olacak. Dürtülerim kontrollü yaşam tarzımı çoktan baltaladı, onun hakkında verdiğim kararlar atipik olduğunu gösterdi....

Ne olmuş ona?

Onda kendimden çok şey görüyorum, ama ben her günümü Jimmy Storm'un gölgesinden kurtulmaya çalışarak geçirirken, o her gününü hayata tutunarak, sadece var olmaya çalışarak geçirdi. İkimiz de nuelras circunlancias inlitucionalizadas'ın mükemmel ürünleriyiz.

Şu andan itibaren benim sorumluluğumda olacak ve daha sonra, babasından kurtulduğumuzda, uzaktan da olsa ona göz kulak olmak yine benim sorumluluğumda olacak.

HIS

BURDEN

Böylesi daha iyi.

Her şeye rağmen onu tutabilir miydim? Bu beni durdurur mu? Bu soruların cevapları bende yok. *İntikamım* kardeşim için değil de kendim için olsaydı... Ne kadar da bencilce ve acınası bir düşünce. Bildiğim gibi bir daha asla bir ruhu onlara tercih etmeyeceğim....

Ama sadece hayatta kalmasına izin vermeyeceğim. Kendisiyle ne yapacağını bildiğinden şüpheliyim....

Bir şeyler *dene*, belki.

Eğilir ve fiyat etiketine bakar. Beti

benzi attı.

Gülümsüyorum.

Gözleri küçük bir kıyafet sergisine takılıyor ve ayakları sanki bilinmeyen cazibesine kapılmış gibi onu tereddütle oraya doğru götürüyor. Küçük masanın yanında duraksıyor, ayaklarını utangaçça sürüklüyor. Sonra katlanmış giysi yığınının bir bebek tulumunu kaldırıyor. Beyaz pamuklu yeleğin üzerinde Kızılderili görünümlü bir sembolün mavi ve yeşil eLampado'su, tüylü bir örümcek ağı, bir tür sarkan süs var.

Sanırım bir rüya kapanı.

Doğrulup ona bakıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum. Yanında duruyorum çünkü dikkatini bir nesneye çeken, ellerini titreten şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Varlığını fark etmeyen Fawn, parmak ucuyla izi daire içine alıyor, çok fazla dokunmamaya dikkat ediyor. Gözleri buğulanırken ve boğazında bir yumru oluşurken, bu tepki için onu parçalara ayırmaya hazır bir şekilde pamuk parçasına kaşlarımı çatıyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Dudakları gülümsemeye çalışıyor.

-Annem eŁo'yu çok severdi.

-Onun için al o zaman.

-Ondan hiçbir şey almamalıyız. Onu tutmayacağım. Anne olmak için biçilmiş kaftan değilim. Yemek bile yapamıyorum.

-“İş öğreniyorsun, yavrum,” diyorum, sözlerim dudaklarından titrek bir nefes çıkmasına neden oluyor. Doğum yapmadan önce zaman lüksüne sahipsin. Bundan yararlan. Eğer vazgeçmek istiyorsan iyi düşün.

Ona tuzak kuracağımı ve onu göndereceğimi biliyorum. Ona yeterince para vereceğim, böylece asla çalışamayacak, hayatta kalamayacak. Bunu kardeşimin intikamı için bir ödeme olarak görüyorum. Parayı Dulin'in elmaslardan aldığı paydan keseceğim. *Maddi* açıdan onun için endişelenmiyorum ama yine de... Onun varlığının geçici olduğunu, o çocuğu evlatlık verebileceğini ve ona erişimimi kısıtlayabileceğini kendime her hatırlattığımda göğsümde bir yanma oluşuyor. Bu beni durdurmuyor değil - ne düşünüyorum ben?

-Kısa nefes alışları kırılğan bir şekilde göğsüme doğru ilerlerken dişlerimi sıkarak, "Bunu onun için almalıyız," diyorum.

Biz mi?

Madonna Mia.

Bana bakıyor, iki renkli gözleri yaşlarla parlıyor, yeşil gözleri büyüyen su birikintisinin altında çok parlak.

-Bu kulağa hoş geliyor. Nasıl ortaya çıkarsa çıksın fırsatları değerlendirmek gerektiğini söyledim. Sanırım bugün bunu yapabilirim.

İyi bir şaplaktan sonra çok daha uyumlu, çok daha tatlı. *Şimdi beni memnun etmeye hevesli, değil mi?*

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Çenesine dokunuyorum ve geniş gözlü umuduna bakıyorum.

-O zaman al.

Dudaklarını ayırırken başparmağım ağzının üzerinde geziniyor. O güzel, yumuşak etin her yerini yalamak istiyorum, bu yüzden bırakıyorum. Yavaşça büyük beyaz sedirin üzerine doğru ilerliyorum ve kendimi rahat ettiriyorum.

Ona başımı salladım ve servis kızlarını çektim. Kanepeye uzanmış, ihtiyaçlarına yaltaklanmalarını izliyorum. Memnun etme hevesleri karşısındaki deneyimsizlikleri çok eğlenceli. Kadınlar birbiri ardına kıyafetlerini göstererek bana yaklaşıyor, ben de bazılarına başımı sallıyorum ama dikkatimin çoğunu Fawn'a veriyorum.

Ona onaylanmış parçalarını gösteriyorlar. Gülümsemesi taş ruhumun en karanlık yarıklarını aydınlatıyor. Ama bir kaya bile doğru şekilde etkilendiğinde çözülebilir. İnatla. Kararlılıkla. Başka bir kaya tarafından.

Onları denemek için veuario'ya gidiyor.

Perdenin altından şortunun yere düşmesini izliyorum, ardından külotu ve sütyeni geliyor. Telefonum cebimde titriyor ve iç çekiyorum, sinirden homurdanıyorum.

Saydığım gibi, annemden gelen bir mesajla birine veda etmek üzereyim. Mesajı okurken kaşlarım geriliyor. Kendi evinde ona karşı antipati ve güvensizlikten başka bir şey olmadığı için tamamen bana bağımlı olan başka bir kişi.

Asla iyi bir anne olmadı. Ama o

hala yeni bir anne.

Seni az önce şehirde mi gördüm? Gel ve benimle bir içki paylaş, sevgilim. Bir içki içmeyeli haftalar oldu.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Seni son gördüğümde ayıklığından bahsetmiştik.

Clay, kızlarla dışarı çık. Seninle tanışmak istiyorlar. Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Sana hava atmak istiyorum.

Başka zaman.

Fawn soyunma odasından tüm eşyalarından daha değerli bir kot pantolon giyerek çıkarken cep telefonumu cebime atıyorum. Dar ve bacaklarının kıvrımlı kısımlarını bilerek tasarlamışlar, mükemmel formlarını vurguluyorlar. Üzerlerinde diş izi bırakmak yanlış olurdu ama yine de... Çenemi ovuşturuyorum.

Gözlerine kadar uzanan geniş bir gülümsemeyle yeni gömleği işaret ediyor.

Bir ayak izi. Bir geyik yavrusu-

Bambi. Bana gülümsüyor.

Sikeyim.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 20

Fawn

DHepsine isimlerini sormalıyım" diye mırıldanırken, iki yandaşım her biri ayrı ayrı streç filme sarılmış yeni giysilerle dolu plastik torbaları ele geçiriyor.

ipek. Diğerleri etrafımızı sararken onlar arka cipe yöneliyor. Hepsine köleler demeye devam edemem.

Damarım etrafımda dönüyor ve bana onun güzel varlığını hatırlatıyor. Ona baktıkça gülümsüyorum. Kalçama kadar uzanan, bacaklarımı ılık esintinin hafif hışırtısına maruz bırakan beyaz bir yazlık elbise giydim. Bayıldım buna. Ve diğer tüm kıyafetleri, ama en çok Clay'in beni izleyişini seviyorum, sanki tek bir giysi bile giymemek kabul edilemezmiş gibi.

- "Sana cevap vermezler," diyor Clay ve alçak temposu beni çarparken ona bakıyorum.

- Neden?

BURDEN

-Çünkü bunu yapmamaları için talimat aldılar.

-Söyleyeceklerime güvenmiyor musun?

-Aklını başına topla, geyik yavrusu. -Avucunu sırtımın küçük kısmına yerleştiriyor, parmakları daha fazla dokunmak, daha fazla kontrol etmek için uzanıyor ve hepsi çok yumuşak, çok baskın.

O elin arabada çıplak kıcımlı nasıl tokatladığını ve bunun beni nasıl savunmasız ve sorumlu hissettirdiğini düşünerek içimde bir çarpıntı oluşuyor. Garip görünüyor ama sanırım anlıyorum. Şaplak. Azarlama. Şefkat göstermek. Bir insanı sorumlu tutacak, onu daha güçlü olmaya, zayıflıklarını fark etmeye itecek kadar önemsemektir.

Nazik olmak için zalim ol.

O önemsiyor.

Kendimi ortadaki siyah sedana doğru götürürken, onun dokunuşunun ciğerlerimi tüylerimi diken diken eden bir tür ruhani coşkuyla doldurmasını kontrol etmeye çalışıyorum.

Belediye başkanlarını görmeye hevesli birkaç evsizin yanından geçerken dikkat çekmemek için yere bakıyorum.

Belediye başkanı.

Onun gerçekte kim olduğunu biliyorlar mı?

DiLrito Gotham City ve Clay de kötü Batman gibi mi? Yolsuzluk, ceplerin dolu kalmasını ve insanların istihdam edilmesini sağlayan sürekli bir kalp atışıdır. Uzun boylu, büyüleyici görünümlü, tüm gözleri üzerinde toplayan adama bakmak için boynumu eğiyorum. O kadar yakışıklı ki. Ona bakmak neredeyse ıstırap verici, görünüşü ateş gibi bir cilde, dört nala atan bir nabza, ezici bir baygınlığa neden oluyor.

Temelde bir virüs.

HIS

DiLrito

BURDEN

Yardakçıları mükemmel eğitilmiş, patronlarını meraklı gözlerden saklamakta usta görünüyorlar. Her gün sürekli entrikanın nesnesi olmanın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmek bile istemiyorum. Her zaman hareket halinde. Şehrin karizmatik lideri.

-Fawn?

O kusursuz sesi duyduğumda donup kaldım. Beklemediğim ya da hazırlıklı olmadığım bir ses. Elim kalçalarımın arasındaki hafif şişkinliğe gidiyor ve minik avucumun küçük açıklığıyla onu gizliyor.

Hayır! Hayır!

Şimdi olmaz.

Etrafıma bakıyorum, bakışlarım Clay'in adamlarının omuzları arasında gidip geliyor, sesin zihnimden geldiğine kendimi ikna etmeye çalışıyorum, ama sonra.

Onu karşıdan karşıya geçerken gördüm.

Tanrım,

arıyor:

-Nereye gittin?

Kes şunu. Seni görmek istemiyorum.

Şimdi bana doğru geliyor.

Diyabetleri kısalttıkça, beni rahatlatması gereken ama bana sadece bir balkabağı olduğumu hatırlatan sert, sıcak bir bedenle çarpışmadan önce daha fazla alan ekleyerek geri adım atıyorum. Gerçekliğim geçmişimdeki çocuk, masal ise her düşüncemi tüketen adam.

Clay beni nazikçe yana itiyor ve iki metrelik bir kas duvarının arkasına sıkıştırıyor. Etrafıma bakıyorum.

Yandaşları, Landon'a hitap edebilmesi için ona yer açmak üzere biraz dağıldılar,

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

ama onun yerine benimle konuşuyor.

-O çocuğu tanıyor musun?

-Landon birkaç metre yakınıma geldiğinde "Evet," diye fısıldıyorum. Clay'in arkasından çıkıyorum, evlatlık kardeşimle yüzleşmek için birkaç titrek adım atıyorum, ama onun ateşli, vahşi, güçlü enerjisinin sırtıma çarptığını hissedebiliyorum.

Landon adımlarının ortasında durdu, gözleri karnıma kayd.

-Siktir.

Kalbim göğsümün içinde, sıkı bir yumruğun içindeki bir HiLérico kuşu gibi özgür kalmaya çabalıyor.

-Yapamadım... -Kekeliyorum, yapmamak için bir neden arıyorum ve başımı çılginca sallıyorum. Ona bir sebep göstermeme gerek yok. Sadece yapamadım.

-Sende kalacak mı? -Dehşet yüz hatlarını yutar. Yanaklarından kan damlıyor. Eleştirel bakışları beni çileden çıkarıyor. Bunu çok düşündüm. Ona oğlumun beni tanımayacağını, ne olduğunu sormayacağını, ana rahmine düştüğü gün yaşanan korkunç olayın yükünü taşımayacağını söylemek istiyorum. O iyi olacak. Bana gelince, gerçeği öğreneceğim! Onun ve Jake'in benden sakladığı gerçeği!

Devam ediyor:

-Neden saklıyorsun? O geceyi asla düşünmek istemiyorum, Fawn.

Ne?

Bir adım öne çıkıyorum, mide bulantısı boğazımı doldurmakla tehdit ediyor.

-Ne? Sen ve Jake o geceyi hatırlamadığınızı söylemişsiniz. -Biliyordum!
Biliyordum.

BURDEN

hatırladılar. Polis tarafından nuelros telimonios için ayrıldığımızda ihanetlerinin hayaletinin anlamlı bakışlarında gezindiğini gördüm.

Bir şey biliyorlardı.

Benji'ye ne olduğunu biliyorsun!

Dişlerimi sıkıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum ve çığlık atıyorum:

-Bana bir daha yalan söyleme! -Kelimeler çıkarken sesimin çatladığını duyuyorum. Hatırlıyorsun! Ne oldu? Ona kim zarar verdi?

-Ben..." Yalancı diliyle el yordamıyla ilerliyor, aniden gözlerini karnımdan ayırıp omzumun üstündeki birine, sonra sağıma, soluma, beni çevreleyen, bana yabancılaşan tüm güçlü bedenlere sabitliyor.

Bir kez olsun yalnız değilim.

Büyük, koruyucu bir el karnımın alt kısmındaki şişkinliğin üzerinde kayıyor ve neredeyse tenimi yakan sahiplenici bir yoğunlukla kavlıyor.

Landon yere bakar, Clay'in eline bakarken gözleri solgundur. Birkaç adım geri atar ve gülümser. Gergin bir kıkırdama çıkararak Clay'e döner.

-Her zaman böyle olur. -Sıcaklık kulaklarımın ucunu yakıyor. Onu benim kadar tanımıyorsun. -Seni piç. Sadece dört ay önce değer verdiğim çocuk bana bakıyor, kahverengi gözlerindeki endişe büyüyor. Hatırlamıyorum, Fawn. Ertesi sabahı hatırlamak istemiyorum demek istedim. Benji'yi öyle bulmak. Bunu hatırlamak istemiyorum.

Clay beni vücuduna bastırırken sırtımda bir sıcaklık hissediyorum. Başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktığımda, okunamayan bakışlarının değiştiğini gördüğümde nefesim kesiliyor. Büyüleyici gülümsemesi yerine oturdu.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Landon'a usulca bakarak şöyle diyor:

-Biraz eksantrik. -Landon neredeyse kusacakmış gibi muzaffer bir edayla gülümsüyor ve Clay adamlarına başını sallıyor: *başını sallamak*. Kasabadaki en güçlü adamın birçok kişiyi harekete geçirmek için kullandığı zahmetsiz tavrı.

-Onu eve götür.

Nasıl?

Hayır! Hayır!

-*Efendim!* -Ona yakın durmak için mücadele ediyorum ama koluna uzandığımda bir uşak beni yakalıyor. Bırak beni!

-*Dikkatli ol.* Bekleyen arabanın arka koltuğuna itilirken Clay bana -*Dikkatli ol,* diyor. Clay ve Landon dostça sözler sarf ederken gözlerimi onlardan ayırmamaya çalışıyorum. *Ami Losas.* Boğazıma safra doluyor, eski dostum ihanet beni bir yılan gibi sarıyor, gözeneklerimdeki umudu sıkıyor.

-*Lütfen, Clay. Lütfen Clay. Lütfen.* -Landon'ın durumu çarpıtacağından ve Clay'i bana karşı kışkırtmak için atladığım tüm ayrıntıları ona anlatacağından korkarak haykırıyorum. Bu beni yalancı yapar.

Birden kendimi takım elbiseli insanlarla çevrili ve rölantideki arabanın arka koltuğuna sıkışmış buluyorum.

Kapı ben içerideyken çarparak kapandı.

Yoğun ağıtlar arasında dünya sessizliğe bürünüyor. Mekânın mahremiyeti, sığınağı artık bir hapisane. Kolu çekiyorum, sanki küçük kavrayışım bir şekilde pimlerin ve peillos'un yerinden çıkmasına neden olacakmış gibi mekanizmaya karşı mücadele ediyorum, Landon'ın benim hakkımda ne söyleyeceğini duymak için değil, ona neler olduğunu sormak için arabadan çıkmaya çalışıyorum.

O gece hakkında.

HIS

BURDEN

Benim olmayan uyuşturucular hakkında.

Benji'nin nasıl düştüğü, benim deli olduğum, aptalca bir aşk yaşadığım ve suçlayacak birine ihtiyacım olduğu hakkında.

O lanet kamerayı bulmak için üvey annemin evini nasıl didik didik ettiğimi! Hafızam kararmadan birkaç dakika önce gördüğüm. Bildiğim kadarıyla anılarım, ilk seferim ve Benji'nin ölümü var.

Gerçekten burada olmamın tüm sebepleri hakkında.

Tüm eksantrik hareketlerim hakkında.

Eksantrik.

Bana eksantrik derdi.

Boğazımda bir yumru var, ama içimdeki hıçkırıklarla savaşıyorum, kendimi dikenler, güller ve yastık yığınları hakkında konuşurken hayal ediyorum ve bir an için beni anladığını düşünüyorum. İhanetin pençesinde boğuluyorum. Yaş farkına rağmen, güç farkına rağmen, her şeye rağmen, başka bir canlıyla hiç hissetmediğim bir şekilde bağ kurduğumuzu sanmıştım.

Ona güvenmiştim.

Şaka gibi.

Yumruğum acıdığında sapı bırakıyorum, dizlerimi yukarı çekip onlara sarılıyorum, yine yalnızım.

Eksantrik.

Tıpkı annen gibi, Fawn.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 21

Fawn

TOdama döndüğümde, tek düşüncemin defterim ve sayfalardaki gerçekler olduğunun bilinciyle yastığıma koşuyorum.

O olayla ilgili tüm gerçekliğim anlamsız kelimeler ve çizimlerden ibaretti. Yalan söylemedim. Bir yabancından çok kişisel bir gerçeği sakladım.

Arada bir fark var.

Clay'in dostça gülümsemesinin tüyler ürpertici sahnesi ihanetin üzerimdeki etkisini artırırken, yatakta dönüp duruyorum ve o geceye, Benji'nin öldürülmesine olan bağlılığımı yeniden kazanıyorum. Ona bakıyorum, keşke Clay'e dün ya da önceki gün mutlak gerçeği söyleseydim diyorum. Keşke karnımdaki çocuğu kucaklarken benden istediğinde ona söyleseydim.

Yani bizim için endişeleniyordu.

Bilmek istedi.

BURDEN

Ama

gölümsemi.

Landon'a.

-Hayır, alıştırılmış bir gülümsemeydi," diye yalan söylüyorum ve yatak odasının kapısına doğru koşuyorum.

Kolu tutup çevirdiğimde, hareketsiz ve sert bir şekilde duruyordu ve o *piçler* onu kilitlemişti. Not defterimin etrafındaki yumruğum korku, beklenti ve suçluluk duygusuyla şiddetli bir şekilde titriyor ve tüm bu duygular binlercesiyle birleşiyor.

Hapse atıldım!

-Bolton! Çıkar beni! -Sıktığım elimin gücüyle kapıya tekrar tekrar vurarak bağıyorum. Kimse yok mu! -Birden aklıma Jasmine geliyor. Jasmine! Beni duyabiliyor musun? Çıkarın beni.

Yumruğum acımaya başlıyor, bu yüzden geri çekilip omzumun gücünü test etmeden önce kapıyı birkaç kez tekmeliyorum. Ahşap kapıya vurduğumda menteşeler zar zor ses çıkarıyor. Tekrar deniyorum. Bir grup erkeğin omuzlarını kullanarak bir kadının evine girdiği eski bir kült filmin görüntüsü aklıma geliyor. Sonra, Benji'nin söz konusu film sırasında bana patlamış mısır uzatırkenki gülümsemesinin anısı dizlerimin gıcırdamasına neden oluyor ve haliya düşünüyorum. Başarısız oldum. Eğer Clay Landon'a inanıyorsa, Benji'yi hayal kırıklığına uğrattım demektir. Ela öldü. Ela öldü ve o çıkarıcı piçlerin yaptıkları yanlarına kâr kalacak.

Jake'in yanına kâr kalıyor.

Gerçek gökyüzü gibi üzerime çöküyor ve ağırlığını sırtımda hissediyorum. Aklıma gelen düşünceyle dizlerimi yukarı çekerek halının üzerine uzanıyorum. Sanırım Jake bana ulaşmak için ona zarar verdi. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Eskiden bana bakışı doğal değildi. Benimle acımasızca alay ederdi.

Alay et benimle.

HIS

Part 1

BURDEN

Ve bak.

Ama Clay yalan söylediğimi öğrenince bana inanmayacak. Neden inansın ki? Polis yapmadı. Üvey annem de yapmadı. Gerçeği söylemeyerek bana güvenmemesi için ona her türlü sebebi vermişken neden yapsın ki?

Vücudum titriyor.

Landon ona çarpık yalanlar servis edecek. Clay'den e-Lo'yu saklamakla hata ettim. Ona *aşık olarak* çuvalladım.

Not defterini göğsümde tutup parmak uçlarımı çılgınca atan organıma sürterken kalbim sıkışıyor. Babamın beni doldurduğu güçlü kan yerine annemin romantik genetiğinin kazanmasına izin verdim.

Clay'e karşı hislerim var. O etraftayken aklımı kaybettim. Neden burada olduğumu unuttum.

Tanrım. Çok mutluyum.

Onun umurunda değil.

Landon'la *arkadaştı*.

Dostça.

Bir ihanet yumrusu boğazımı tıkayıp nefes almamı engellerken inliyorum. Clay'in gülümsemesi, o kadar mükemmeldi ki, küçümseyici bir şekilde bana yönelmişti. Şimdi benim hakkımda konuşuyorlar. Bana gülüyorlar. Aptallığıma, saflığıma, saflığıma, aptal, *eksantrik* benliğime.

Bir hıçkırık kaçıyor benden ve daha sıkı sarılıyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 22

Fawn

NICCI HARRIS

U Ayak sesleri bilinçaltıma nüfuz ediyor ve kendimi aniden yatağın üzerinde havada süzülürken buluyorum. Tepki veremedem, bedenimi harekete geçiremeden zihnim şok halinde.

tekrar uykunun geniş kolları tarafından sürüklenmesine izin verir.

Tatlı duman kokusu beni sarıyor.

Kalçamda yumuşak bir okşama vicdanıma çarpıyor.

Yumuşak kumaş yavaşça kalçalarımın altına kayarken içimdeki arzu büyüyor, zihnim olan biteni yavaşça kavrarken bile bedenim kıpırdanıyor. İç çamaşırım.

Gözlerimi irkilerek açıyorum ve Clay'in üzerimde beliren karanlık bir gölge olduğunu görüyorum. Parlak mavi gözleri yüzüme sabitlenmiş. Bir eli minderde başımın yanında, diğer eli ise veLido'yu gövdemden aşağı kaydırıyor.

HIS

BURDEN

Beni soyuyor. Bekle, bekle. Ona kızgınım. Benim neyim var? Kalbim bir başlangıçla uyanıyor, nabzım kulaklarımın arasında hareket eden ve boğazımın içinde tıkırdayan vahşi bir ritme atıyor. Öfkem, ihanetim, olup bitenlerin gerçekliği alevlendiğinde hepsi küle dönüşüyor.

-Efendim? -Karanlık bakışları altında söyleyebildiğim tek şey bu, beni soyarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ona izin veriyorum. Ona yardım ediyorum. Kaldırıyor, büküyor ve kendi ellerimi kullanarak hepsini çıkarıyorum, böylece onun zorlu ve değişken kas duvarının altında çırılçıplak yatıyorum.

Sonra diğer elini başımın yanına koyuyor ve büyük, güçlü kollarıyla bir kafes oluşturuyor.

Yeni bir bağlantı kurarak gözleri vücudumda geziniyor ve yanaklarındaki kaslar bir kez zonkluyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu küçük hareket içimde bir uyarı uyandırıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, o ana konsantre olamıyorum. Omuzları gergin, sarmal ve sinirli, kasları boynunun her iki yanında kanat gibi şişiyor. Diline odaklanıyorum ve alt dudaklarını okşarken yavaş hareketini takip ediyorum. Ela anlam dolu. Niyet dolu. *Bir şey söyle, Fawn.*

-Beni ondan ayırmaya hakkın yoktu. Senin...

Gözleri tekrar benimkilere kilitlendi.

-Bana yalan söyledin.

Onun gülümsemesini düşünüyorum. Landon'a verdiği gülümseme ve boğazıma bir öfke doluyor.

-Onu kendime tercih ettim.

-"Ben öyle bir şey yapmadım," diyor başını bana doğru eğerken, keskin nefesi yanaklarımı ısıtıyor. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık, yoğunluğu tatlı ve nazik değil, uçucu, çılgın kalbimi çarpıyor. Yatak titriyor

BURDEN

Kolları kasılırken altımda, kasları kıvrılmış gömleğinin kollarının içinde esniyor. Titriyor. *Kızgın mı?* Yırtıcı bir hayvanınki gibi parlayan gözleri yatağın üzerinde bana dik dik bakıyor.

-O çocuk içine mi girdi, küçük geyik yavrusu? Midem bulanıyor.

-Hayır.

-Babasının kim olduğunu bilmediğinizi söylediniz.

-Sizi temin ederim, size yalan söylemedim... en azından *bu* konuda. Yani... Sanırım o... Sana bir şey mi söyledi? -Tanrım, *Fawn. Düşün. Soruları düşün. Landon ne dedi?* Kollarında beni saran ağır kafes daha sert sallanmaya başlıyor, dikkatimi Landon'dan, sorulardan, ihanetten, o gülümsemeden uzaklaştırıp o ana çekiyor. *Efendim,*" diye fısıldıyorum, onun sert gözlerine bakarak, "titriyorsunuz.

-Niyetini gizleyerek beni etkiledin, çocuğum. Bu bana karşı saygısızlık.

-Bir çocuk gibi, bir yabancının önünde, ona gülümseyerek, herkes gibi onun tarafında olduğunuza inandırarak kendime saygısızlık ediyorum. Onu kazandığına inandırarak! Her zaman...

Yanaklarımı sıkıca kavriyor, agresif tutuşuyla yanaklarımı birbirine doğru çekiyor.

-Sana lanet olası bir kukla lazım, kızım. Sürekli düşüncelerini durdurmak için ağzına bir şey sokmalısın.

Sonra dudakları benimkilerle çarpışıyor, dili aralarına giriyor ve tüm bedenim yanıyor. Başka hiçbir düşünce yok, hiçbir mantıklı yön yok, sadece puslu bir his uçuşumu var.

Gözlerimi kapatıyorum, çıplak bedenimin yanındaki çarşafları yumrukluyorum, çaresizce düşünüyorum

BURDEN

yenilmezlik içinde. Tanrım, ağzının dokusunu asla unutmak istemiyorum, şiddetli ve sıcak, beni yutmak istercesine dudaklarının hakimiyeti, dilinin ağzıma daldığı, inlemelerimi ve iniltilerimi yuttuğu o ısrarcı tadı.

Beni sertçe öpüyor.

Beni derinden öpüyor.

Ağzımın deneyimsiz olduğunu biliyorum ama yine de istiyor gibi görünüyor. Aklım karışıyor. Tüketmesi için dudaklarımı uzatıyorum. Al bakalım. Magulla. Nefes almak için soluk soluğa kalıyorum, o da bana kendi nefesini veriyor, ciğerlerime bilerek nefes veriyor, beni tüm *benliğiyle* dolduruyor. Bu çok fazla.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Ağzının ardındaki ham sahiplenme duygusu içimdeki kasları kontrolsüzce pompalamaya zorluyor, her nabız atışında utanmazca yalvarıyor. Kalçalarımı yataktan kaldırıyorum, baskıya ihtiyacım var, *ona* ihtiyacım var.

Homurdanıyorum. Başımın yanındaki elini çekip diğer elinin üzerine eğiliyor. Amımı kavırıyor, aşağı doğru itiyor ve leğen kemiğimi yatağa çarpıyor.

Ama bunun ağırlığı...

Tanrı, bu konudaki otorite.

Arzuyu içimde sıcak bir topa dönüştürüyor. Kalçalarım isteksizce kıpırdıyor, onun tutuşuna karşı mücadele ediyor. Ağırlığının altında zar zor hareket edebiliyorum ama alkışlama hissinin tadını çıkarıyorum.

Eli beni tutuyor. Kucağına
sürtünüyorum.

Amım ıslanıp eline damladıkça alt dudağımı ısıırıyor ve nefes nefese kalmama neden oluyor. İnlemeler dudaklarımdan kaçıyor,

BURDEN

Utanç çemberleri, ama kalçalarımın onun kavurucu sıcak avuçlarına sürtünmesine engel olamıyorum.

Karşılık olarak kükrüyor. Dişleri alt dudağımın derisini delecek gibi olduğunda bedenim donup kalıyor. Geri çekilmeden önce dili yanan etimin üzerinde geziniyor. Dudaklarının kıpkırmızı parıltısıyla gözlerim açılıyor. Kanıyor. Beni ısırdı. Ve aynı anda hem bu kadar vahşi hem de harika görünen birini daha önce hiç görmemiştim.

Yüzü kızarmış bir şekilde yüzüme bakıyor.

Çene kaslarını çalıştırıyor. Gözlerinin arkasında zehir ve uyarı olgunlaşıyor. İçinde bir şeyler kıpırdanıyor.

-*Kahretsin,*" diye tıslıyor, pantolonunun üst düğmesini açıyor, fermuarını indiriyor, ses içimde geri sayan bir davul gibi yankılanıyor.

Gözlerim açıldı.

Tanrım... hepsi bu.

Sabit bakışları asla dalgalanmıyor. Sonsuz mavi gözlerindeki gerçek arzu ve kırılganlık olmasaydı, rolu zalimce görünebilirdi.

Kökünü kabaca kavrayarak sikini dışarı çekerken, dudaklarını ayırıyor, aceleyle nefes veriyor, nefesi rahatlıyor.

Gözlerimi onunkilerin yoğunluğundan ayırıp aşağı baktığımda yumruğunun uzun, sert vuruşlarla sikini çalıştırdığını görüyorum.

Oh. Aman Tanrım. Benim

Sıkı avucunu, damlayan şaftına layık üç uzunlukta sürerken nefesi kesiliyor. Zonklayan kas kalın ve sert, uzun ve mükemmel bir kavise sahip.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Yukarı doğru. Üç agresif damar, boylu boyunca şişkin mavi kanallar oluşturuyor. Gövdesindeki dövmenin siyah çizgileri yalayıp aşağı iniyor ve kökte son buluyor.

Onun gibi, hayattan daha büyük, çok mükemmel biçimli, çelik gibi ve tehditkâr.

Boğazımın yavaşça yutkunmasını izle.

Canım yanacak. Eğer beni az önce öptüğü gibi becerirse, beni ikiye bölecek. Tartışmak için başımı sallıyorum ama kuru ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor.

Aletini bırakıyor. Uzunluğu gömleğini okşuyor, ağırlığı sallanıyor ve sallanıyor.

Her şey çok hızlı oldu. Beni tutuyor, yatağın kenarına çekiyor, orada duruyor ve dizlerimi ayırıyor, beni açığa çıkarıyor, beni bir davet gibi açıyor. Topuklarım şilteden kayıyor, kığım neredeyse kenarda.

Bacaklarımı sırtına doluyor ve ben daha da ıslanırken, kendimi ona hazırlarken vücudumu incelemek için doğruluyor. Bunu nasıl yapıyor? Vücudum girişe tepki veriyor. Çok kötü. Çok hayvani.

Nefesimi tutuyorum ve ikimiz de parmaklarının kaygan am dudaklarıma dokunuşunu izliyoruz.

-Güzel. Önce seni parmaklamamı ister misin? Gerçekten sikimle yapmak isterim. -Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum, kaslı fiziği giysileri tarafından bile gizlenmemiş. Daha içine bile girmemişken beni tamamen ele geçirmiş durumdasın," diyor. Aletim vücuduna girer girmez bana ait olacağını bilmeni istiyorum. Bir sevgili olarak değil. Bu kadar önemsiz bir şey değil. Her yönden. Bunun ne anlama geldiğini bilmeyeceksin. Durmamı söyle.

-Parmaklarıyla hala dış dudaklarımı parmaklarken sikini amıma sokuyor. Onlara karşı kıvranıyorum ve ıslaklığımın içinden kayıyorlar. Gözleri kararıyor ve beni tehlikeli bir tonda uyarıyor:

-Söyle bana. Ne? Dur. Fawn.

HIS

DE

BURDEN

Söyleyemiyorum. Kelimeleri bulmak zor, hava ise yoğun ve solumak imkânsız.

-I... I... Uyum sağlayacak mısın?

Derin bir hırıltı çıkarıyor ve büyük, sıcak avuçlarıyla küçük belimin etrafına uzanıyor. Yüzü, sikiinin etimden ayrılışını izlemenin verdiği hisle gerilirken kıpırdayamıyorum.

-Evet.

Sonra beni çelik gibi bedenine doğru itiyor. Beni yavaşça kalın, uzun ereksiyonuna sokarken çığlık atıyorum, gırtlaktan gelen bir inilti ile bana daha fazla nüfuz etmek için kendini zorlamak zorunda kalıyor.

Dudaklarından bir gülümseme geçtiğinde kendini içimde kılıflamanın yarısına gelmişti. Karanlık ipucu karşısında nefesim kesildi.

İçime girdiği noktada amım yanıyor, tamamen yanıyor. Kalbim korunuyor. Etrafını saran kaslar sanki zonkluyor. Yanaklarım kızarıyor, onu yoğururken, vücudumun onunkini sıktığını hissederken, onun da bunları nasıl hissettiğini düşünerek utançtan kızarıyor. Utanç üzerime çöküyor. Kontrol edemiyorum. Bu normal mi bilmiyorum.

Kasılmaları durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

-"Çok iyi hissediyorsun tatlı kızım," diyor, sözleri endişemi sıcaklıkla kaplıyor. İçten içe güçlüsün. Öyle olacağına dair bir his vardı içimde. Ve sen çok güzelsin. Çok güzelsin. Direnmiyorsun. Artık bana aitsin.

Ellerim kolunun gergin kaslarını kavramak için havaya kalkarken, o da hassas belimi açarak kabzasına kadar içine giriyor. Hareket edemiyorum, ona sapanmışım, tamamen doluyum.

Sonuma geldiğinde duruyor, başını geriye atıyor, kasları kısıtlamayla seğiriyor. Başını tekrar kaldırıyor ve bana bakıyor.

HIS

DE HİS

BURDEN

sabit bir şekilde.

-Benim için iyi bir kız olacaksın, seni küçük geyik yavrusu. Dediğimi yaparsan her şey yoluna girecek. Her yerini becermeme izin vereceksin. Beni iyi bir kız olarak kabul edeceksin. Ve senin bebeğini içine koyan çocuğu öldürdüğümde bana teşekkür edeceksin.

Ben sızlanmaya devam ediyorum; o gülümsemeye devam ediyor, görünüşe göre çoktan serbest kalmış, tutsak bir dürtüye boyun eğiyor.

Ne? Öldürmek mi?

Sabırsız, sözlerini ya da acısını anlamamı beklemiyor. Kalçalarımı kavrayıp beni becermeye başlamadan önce vücudumun onun etrafında gevşemesini beklemiyor. Amım kontrolsüzce kasılıyor ve diğer tüm düşünceler ve hisler kaçıyor. Yumuşak, zonklayan etime girip çıkarken hissettiğim duygudan bunalmış ve utanmış hissediyorum.

-*Fawn*. -Yukarı tırmanıp tekrar iterken adım gergin bir hırıltıyla çıkıyor. Kahretsin. *Benimkini*. -Kalçalarımı sıkıyor, beni itiyor, kaldırıyor, vücuduma girerken beni kullanıyor.

-O çocuktan değil.

İt.

-No de DuLin. İt.

-Mia.

Şarkı söylüyorum.

-*Tanrım*. Oh, Tanrım.

Aletin içeri ve dışarı kaymasını izliyor, ben onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kayarken gözleri o özel kısımımıza yapışmış.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Aferin kızıma, beni iyi beceriyorsun. -Sonra bana başka bir dilde mırıldanıyor, gürleyen temposu, bükülmüş ve çaresiz, beni becerirken vücudumun üzerinde yükseliyor.

Ve tahakkümünde acımasız olmasına, küçük bedenimin onu tekrar tekrar almasını sağlamasına rağmen, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum. Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. O şehvetli dilde inlediğini duyuyorum. Ve ne söylediğini bilmiyorum ama derin tınısının ardındaki duygu, güvenliği kalbime ve ruhuma taşıyor.

İstedikini alırken, hiçbir şeyi kaçırmamak için dikkatle izlerken, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tüm eLimülasyonu kaldıramıyorum, onun görüşünü engellemeye ihtiyacım var, o kadar şehvetli ki bakmaya devam edersem patlayacağım.

Çabuk yanıyor.

Bu ne bana şaplak attığı zamanki gibi ince bir his dalgalanması, ne de bana dokunduğu zamanki gibi utangaç ve öngörüleemeyen bir orgazm. Zevk, leğen kemiğinin bacaklarımla arasına çarpmasıyla aynı acımasız güçle büyüyor. Gözlerimi açıyorum ve onun hala zevkten çıldırdığını görüyorum, vücudumun onun acı veren embeLLidas'ına katlanmasını izliyorum.

Leğen kemiğimi titizlikle eğerken, kalçalarımı döndürürken, içimdeki zonklayan kası bir, iki kez okşarken gözleri benimkilere dikiliyor ve sonra karnımdaki ateş tutuşuyor. Vücudumun her yerinde patlayan zevk ve sıcaklık ışınları parmak uçlarıma ulaşıyor ve ayak parmaklarıma kadar düşüyor.

Sikeyim. Vücuduma ne yapacağını biliyor ve acı veren bir zevkle parçalanmasını sağlıyor. Beni orgazm ederken çığlık atıyorum, amım onun sikine yapışıyor, kaslarım lastik bir bant gibi çok sert bükülüyor, ağrıyor.

HIS

BURDEN

-Bir kez daha gitmene izin vereceğim, seni küçük domuz. Ama adımı haykırmadan bir daha boşalırsan, kıcını sikerim.... sırf normal hissetmek için sikime ihtiyacın var. - Kelimeleri bir iniltinin içinde kaybediyor ve kalçalarını farklı bir şekilde sallayıp acımasız ritminin birkaç vuruşunu kaçırırken şiltenin üzerinde kıvranıyorum.

Sonra içimde büyüyor, boşalırken hissettiği duygu neredeyse inanılmaz, orgazmı vücudunda dalgalanırken beni beceriyor. Daha sert itiyor, mümkün olduğunca derine inme arzusuyla agresif görünüyor, sıcak sıvı içime, horozunun etrafına dökülürken ve uyluğumdan aşağı damlarken.

Çok güzel bir yer.

Kontrolünü kaybettiği an.

Kaşlarını çatışını, ağzının açık kalışını, ilkel ve vahşi bir tınıda hırlayışını asla unutmak istemiyorum. Ona ait olduğumu söylediğini biliyorum. Ben onun karanlık varlığıyım. Ama insanlar yalan söyler. Hayatımdaki herkes yalan söylüyor. Sonunda beni terk ettiler. Ama bedenimin, bir dakikalığına da olsa krala muazzam bir zevk verebileceğini asla unutmayacağım.

Kıpırdamadan duruyor, derin derin nefes alıyor. Boynunu ve alnını bir ter sisi kaplarken, gömleğinin altından güçlü fiziğinden sızan ilahi fiziksel potansiyeli hala görebiliyorum.

Benden çekiliyor, bu his içimi boşaltıyor, çekilirken beni neşeyle, içimdeki doku titreyip hassaslaşırken de acıyla vuruyor. Hâlâ yarı sert olan sikini çekip arkama çömeliyor. Hareket bile edemiyorum. Parmakları labiamın acıyan etine dokunduğunda inliyorum.

-Ağrın mı var?

-Biraz. -Yalan söylüyorum: Birazdan daha fazla acıtıyor, ama sanırım o da biliyor ki

BURDEN

Beni nazikçe okşuyor. Çok büyük. Acımasına şaşmamalı. İçimden daha fazla döl fişkırıyor ve amımdan damladığını hissediyorum. Parmakları bana bıraktığı, kendisinin ve benimkinin karışımı olan sıvının içinde kayarken yanaklarım utançtan yanıyor, sonra onu kıcıma ve kalçama sürüp tenimi boyuyor.

-Çok güzel. Sana söylemeden duş alma.

-Ama ben kapalıyım....

-Böyle bir şeyi unuttuğumu mu sanıyorsun? -Ayağa kalkıyor, üzerimden kayıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Beni birkaç adım taşıyor ve başımı yastığa yerleştiriyor.

Mavi gözlerine bakıyorum.

-Gidiyorsun, değil mi?

-Kaşık yapmayacağız, geyik yavrusu.

Aklım karıştı.

-Bu şey gibiydi. -İlk seferim. Kalabilir misin? Lütfen. Söylemek üzere olduğum cümlede duraksıyorum, acınası yalvarışları dudaklarımdan geçiremiyorum. Umurunda değil. Beni becerip gittiği için suçluluk duymuyor. O yanılmaz. Gözlerim yavaşça kırpışıyor, peña'lar ağır yelpazeler gibi çırpınıyor, ağır üst göz kapağım onları tekrar açma isteğimle savaşıyor. Kazandım ve onun yumuşak mavi bakışlarıyla buluştum. Bana Landon'a ne olduğunu söyleyecek misin?

Eğiliyor ve dudaklarıyla bir göz kapağımı bastırırken gözlerimi tekrar kapatmaya zorluyor. Sonra diğerini.

-"Uyu," diye emrediyor bana, sesi duygusallıkla gürlüyor. Bu sefer tekrar açmaya zorlayamıyorum.

Ellerinin çarşafı vücuduma sardığını hissediyorum.

Ağır ayak seslerini ve kapının kapanma sesini duyuyorum. Gözlerimi biraz kaldırıyorum

BURDEN

küçük bir top oluşturunuyordu. Rüya beni de içine alıyordu.

Örtü vücudumdan aşığı kayıyor.

Bacaklarımı açtım. Derin ve huzurlu bir uykuda bile, avuç içlerinin uyluklarımı açtığını hissediyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve hemen onunkilerle karşılaşuyorum. Şık siyah takım elbisesi, pürüzsüz, yeni tıraş edilmiş çenesiyle irkilerek gözlerimi kırıştırıyorum.

Üzerime eğiliyor ve avuç içini başımın yanına koyuyor. Araştıran gözleri uykulu yüzümde geziniyor, sanki hücre katmanlarının altından sakladığım duyguları görebiliyormuş gibi. *Seni terk ettim. Sarılmaya ihtiyacım olduğunda seni terk ettim.*

Diğer eli beni açık, müstehcen kalçalarımın arasından kavıyor ve uzun orta parmağı şişmiş etime giriyor. Tiz bir inilti çıkarıyorum ve o da kaşlarını çatarak karşılık veriyor.

Zihnimin gerisinde siyah bir nokta beni aramaya çağırıyor, tartışmamız gereken bir soru ya da bir olay, ama etrafımızdaki enerji bunu yapmama izin vermiyor.

Her zamanki karanlık ve sert bakışları yumuşar gibi olurken, gözlerinden yakaladığım, anlayamadığım kafa karışıklığı ve samimiyet mesajları benimkilerde parlıyor. Sanırım bu yeni bir bakış. Eli bedenimden ayrılıyor, çenemi buluyor ve alt dudağımı okşarken eğiyor. Etimdeki küçük kesik vızıldıyor ve karıncalanıyor, ama bu hissi hiç umursamıyorum.

BURDEN

Kuvvetlice nefes verin.

-Dün kontrolümü kaybettim.

-"Provalı gülümsemelerini istemiyorum," diye fısıldıyorum, çenemi dudaklarına götürmesini ve baskın dansını hissetmeme izin vermesini istiyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

-Ben de seninkini istemiyorum. -Tahta masanın üzerindeki bardaktan bir parça buz alıp buz küpünü ağzına atarken yüz ifadesi açlık ifadesine dönüşür.

Sonra üzerime çıktı, güçlü vücudu dizlerimin arasına yerleşmek için haLa aşağı indi. Adam tamamen aksiyon dolu, iş için tamamen uygun, ama ben gevşek ve esnek bir şekilde uzanıyorum...

-"Hayır." Kalçamı tutan elimi yatağa değdiriyorum. Duş almadım.

Beni görmezden geliyor. Şişmiş dış dudaklarımı öptüğünde, rezervlerim eriyor ve uzun bir iniltiyle çarşafların üzerinde eriyorum.

Tamamen savunmasız. Tamamen
senin merhametine. *Tamamen güvende.*

Soğuk dili, aralarına yerleştirdiği buz küpü kayarken acıyan, gergin dudaklarımın üzerinde geziniyor. Dili ve buz birlikte hareket ederek cildimi yatıştırıyor ve uyarılmışlığımın yüzeyinin altında yoğun bir zevk kaynaması yaratıyor. Kaslarım nazikçe uyarılınca gevşiyor.

-"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum havaya, gözlerimi kapatarak.

Kıvrılıyorum ve farkına varmadan, etime doğru inerken kıcıımı kaldırıyorum. O kadar ilkel bir ses ki, kaynayan neşeyi körüklüyor ve sürekli kılıyor.

BURDEN

ve üniformalı. Mükemmel. Rahatlatıcı, ama tamamen cinsel.

Dilinin soğuk, güçlü kaslarıyla derinlere daldığında bedenim minnettarlıkla titriyor. Beni neredeyse romantik bir şekilde öpüyor, bu da beni bayıltıyor, eğiyor ve zevkle inletiyor.

Buz eridiğinde, başka bir buz küpü kap, haa hepsi gitti. Su ve kendi uyarılmam popomu kaplıyor ve eriyen buz birikintileri kıçımın altındaki battaniyede toplanıyor.

Beni özenle yalıyor.

Klitorisimi nazıkçe emiyor.

HaLa, artık hafif zevk kaynağını tutamıyorum ve onun nazik ilgisinin etrafında doruğa ulaşıyorum. Yuvarlanan orgazm daha ince, daha uzun, daha tatlı, günün herhangi bir saatinde yorulmadan arzulanabileceğim bir his.

Oturur, parlayan dudaklarını yalar.

-Adımı söylemedin. -Şeytani bir şekilde gülümsüyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.

İsteksizce aşağı süzülüyorum.

-Hangi ismi kullanırdın?

Saçımı başımın üzerinde düzeltiyor.

-Her zaman, efendim. Bana böyle seslenen tek kişi sensin, tatlı kız.

Sıcak eline doğru ilerliyorum ve avucunun saçlarımı okşayışını, parmaklarının saç tellerimin arasından usulca süzülüşünü seviyorum.

-İçimdeyken bile mi?

İnliyor, ağzının kenarında karanlık bir seğirme oluşuyor.

-Çoğunlukla, o zaman.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Yanaklarım kızardı.

-Evet, efendim.

-Aferin kızuma. -Elini indirerek, nazik dokunuşlarının beni nasıl hissettirdiğine dair beni ağılattı. Bunu analiz etmek ya da kadın bakış açısını incelemek umurumda değil. Anlıyorum. Çünkü her parçam sıcak, güvenli ve canlı hissediyordu ve sırf sıra dışı olduğum için kendimi bu mutluluktan mahrum bırakmayacağım.

-"Ve sana söylediğim gibi uyudum" diyor. Yarım gün ve bütün gece uyudum. Seninle daha önce ilgilenebilirdim ama buna ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum. Direnmediğin için seninle gurur duyuyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yatağı işaret ediyor ve tekrar yere düşüyorum.

-Gece boyunca uyudum mu? -O zamandan beri böyle bir şey olmadı mı? Landon ve Clay'in konuşması beni çok üzüyor.

-Sen kafan iyiyken bebeği içine koyan çocuğu öldürdüğümde bana teşekkür edeceksin.

Landon.

Kendimi zorluyorum ve o da geri çekilip bana yer açıyor. Kaşlarını çatıyor, gözlerini kısıyor, etkilenmiyorum ama umursamıyorum ve hemen soruyorum:

-Dün Landon'la ne oldu?

Çenesi seğiriyor.

-Kim?

-Landon. Kardeşim... -Diyorum, ses tellerimi belirsizlik kaplarken sesimi yükseltiyorum. Onu bana tercih etmediyse, bu alıştırılmış bir gülümsemeyse, o zaman ne oldu? Konuştu. Ne dedi? Ne dedi? Ne dedi? Neden bana dedi?

BURDEN

Neden?

-Sakin ol. Bana her seferinde bir soru sor.

-"Neden beni böyle aşağı çektin? Aşağılanmıştım," diye itiraf ediyorum, ihanetin pençesi üzerimde sıkılaşıyor. Bana bir konuda yalan söylüyor. Benim hakkımda ne söyledi? Benim hakkımda ne söyledi?

Gözlerindeki yumuşaklık donuk bir küçümsemeye dönüşüyor.... Yoksa *kıskançlık* mı?

-Başkalarıyla iyi geçinen bir adama benziyor muyum? -Sesi güven verici ama uyarı dolu. Arka planda karanlık bir şeyler gizleniyor.

Başımı sallıyorum ve parmağımın ucunda topladığım saçlarımın uçlarına bakıyorum.

-Cevaplar arıyordum. Sana ne söylediğini bilmem gerek.

Çok fazla şey söylediğimi bilerek ona bakıyorum, inceleyen mavi gözlerle karşılaşıyorum.

-Bilmen gereken şey, o çocuğun ağzından senin adını duymaktan hoşlanmadığım. Ve bu bilgiye sahip olmadığım için üzgünüm. Bana yalan söyledin. Bana yalan söylersen seni nasıl koruyabilirim? Bana neden burada olduğunu açıklamamı istiyorum.

-Bebeğe vermek için...

-Fawn. -Uyarıyor. Doğruyu söyle. Şimdi.

Kabullerim dilimle oynuyor, aramızdaki boşluğu doldurmak istiyor. Yakınlık böyle bir şey mi? Orgazm böyle bir şey mi? Seni açıyor ve bileyiyor mu? İspanyol Engizisyonu bu zekice numarayı keşfetseydi çok farklı davranırdı. Teslim oluyorum, kabul ediyorum:

-Tamam, ama sana yalan söylemedim... Babamı aramaya geldim çünkü onun bir mafya olduğunu biliyordum. Bilmiyordum," diye düzelttim iç çekerek. Annem anlattı,

BURDEN

Ama ben deliydim.... -Ona söyleme emrinin coşkusu içinde kayboldum. Hamile kaldığım geceyi hatırlamıyorum. Sadece ertesi sabahı. *Benji*, üvey kardeşim, öldü. Masa ayağı. -Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Midesini delip geçti. Masanın üstü paramparça oldu, parçaları krem rengi halının lifleri arasında parlıyordu. Kan, bir su birikintisi gibi etrafını sardı. Nerede durduğumu ya da oturduğumu, banyoda mı yoksa kanepede mi uyandığımı bile hatırlamıyorum. Landon ve Jake merhaba dediler ve sanki başka bir boyuta çekilmiş gibiydim.

Gözleri kararıyor, vücudumdaki küçük şişkinlikte geziniyor ve yüzüme dönüyor.

-Devam ediyor.

-Buraya *sadece* bebeği babama vermek için gelmedim. Yani, bebeği ona verecektim, bu doğru. En azından ona iyi bir aile bulmak için yardım istemem gerekiyordu. Sonunun cehennem olmasını istemedim....

-Senin gibi.

-Evet... benim gibi. -Annem hiç yardım istemedi. Keşke isteseydi. Bunu ona yapmayı reddediyorum. -Başımı sallıyorum. İspanyol Engizisyonu kavramı, burada, sırtında her zaman bir piola taşıyan ve *De@icable Me*'deki Gru'dan daha fazla kölesi olan bir adamla bir evde olmamın ana nedenini gündeme getiriyor. Başka bir neden daha var. Sadece onun gibi bir adamın bana yardım edebileceğini düşündüğüm bir şey. yani *senin* gibi, bana yardım edebilir. Benji'ye ve bana olanlarla ilgili gerçeği öğrenmek istiyorum.

Dikkatlice dinleyin, sert bir çeneyle.

-Polis ölü çocuk hakkında ne dedi?

Dizlerimi yukarı çekip onlara sarılıyorum, bacaklarımın arasındaki acı hemen hemen yok oluyor, ama kalbimdeki sızı o anki halimizi hatırlatıyor.

BURDEN

Benji'nin ölmesini dilediler ve ılık attılar. Ona pislik gibi davrandılar. Dünya için bir kayıp değil.

- "Kaydı," diyorum uyuşukça. Kaydığını söylüyorlar. -Kalbimi sıkan bir yumruk gibi uzun süre acıdı. Ölümünden sonraki ilk haftalarda Benji ile bir gelecek hayal ettim. Beni sevdiği, bebeğimizi birlikte büyüteceğimiz bir geleceğin tatlı hayalı.... Derin bir nefes aldım ve devam ettim. Polise odayı incelemesi, cinayetini araştırması için yalvardım... Yani ölümünü. Bana inanmadılar. Kardeşlerim kaydığını söyledi. Üvey annem kaydığını söyledi. Reşit değildik. Yani lanet bir kazaydı.

-Ama değildi. Sence başka bir şey mi oldu, tatlı kız? -Güçlü çenesindeki yumuşak deriyi ovmağ için uzanıyor, derin düşüncelere daldığında sık sık yaptığını gördüğüm bir hareket. Ama kimsenin umurunda değil. - İnanılmaz derecede doğru olsalar bile sözleri acıtıyor. Her zaman en çok acıtan gerçektir. Peki ne bekliyordun Dublin? Çocuklara işkence etmeyi. Sana tecavüz edeni öldürmeyi.

Bu kelime kulağıma girdiğinde beni çok etkiliyor.

-Bu bir tecavüz değildi.

-Hayır mı? -İçinde yaşayan o saf karanlık, o kadar memnun, o kadar uyumlu ki, gözlerindeki deşella.

- "Benji'yle sevişmek istedim," diye itiraf ediyorum, saçlarımın uçlarını tekrar tutup parmaklarımın etrafında döndürüyorum, vücudu her bükülüşte daha da geriliyor. Biri onu incitmiş. Özür dilerim. Ve... bu çok saçma. Bu çok saçma. Ama ilk seferimi geri istiyorum. Bazı detaylar istiyorum. Yavaş mıydı? Beni öptü mü?

Dudakları kulağıma değiyor. Tehlikeli bir sıcaklık beni sarıyor.

BURDEN

Homurdan.

-Orada durmanı istiyorum yoksa dün gecenin tekrarını yaşarız ve amcığın bunu duyduktan sonra bir daha benim seni almak istediğim gibi almaya hazır olmaz.... Bu yüzden seninle amcığın arasındaki romantik dili minimumda tutmak senin yararına olacaktır. -Arkasına yaslanır, gözleri boş ve okunmazdır. Devam ediyor.

Omurgamdan aşağı bir uyarı akımı geçiyor. Alt dudağımı ağzımın içine çekiyorum, dişlerinin acısı bana dün geceyi hatırlatıyor. Üzerimdeki hak iddiasını.

-Benji'nin odası bodrumda. Biz de orada kalıyorduk. Aşağıda bir kamerası var. Sanırım bizi filme alıyordu. Ama ertesi gün Landon ve Jake'le yüzleştüğimde bana kamerayı bir gün önce indirdiğini söylediler ama ben onlara inanmadım. Filmi izlerken, kutunun köşesinde yanıp sönen kırmızı bir ışık olduğunu hatırlıyorum.

O evdeki son günümü, kaydın gösterilmesini talep ettiğim günü hatırlayınca ürperiyorum. Kan hala halıyı boyuyordu ve tıpkı bir gömleğin üzerindeki boya gibi, bir hafta boyunca büyümüş, daha derine sızmış, cesedi onu beslemek için hala orada olsaydı yayılabileceği şekilde yayılmış gibiydi.

Boğazımı temizliyorum, tüm itiraflar şimdi bir kadından damlayan su gibi, sadece dışarı çıkmak istiyorum.

-Düşünemiyordum. Beynimin sıkıştığını, tek bir gerçeğe odaklandığımı hatırlıyorum: kayıt burada olmalıydı. Odadan çıktım - itiraf ediyorum, mizacımla, *eksantrik* davranışlarımla gurur duymuyorum. O pislikler haklı. Ben eksantrik biriyim, olabilirim. Bu yüzden, tabii ki, üvey annem beni hiç suçluluk duymadan evden attı. Benim yaramazlık yapacağım günü bekliyordu ki bunu daha önce hiç yapmamıştım. Evlat edinme kurulu bu durumdan hoşlanmadı.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

O zamanlar reşit olmama rağmen.... göğüslerim büyüdüğünde ona rehberlik etmedim. -Neşesizce gülüyorum. Beni "*şiddet eğilimi*" nedeniyle kovduğunda hiç şaşırmadım.

Birdenbire doğruldu ve tam eŁatura'sına ulaştı. Düşüncelerime girerek bana şöyle dedi:

-Elo'ya göz kulak olacağım.

Ayağa kalkıp onu yataktan takip ediyorum.

-Bekle. Bu kadar mı? Kaydı mı arayacaksın?

Siyah kravatını düzeltir, rozeti duygusuz bir güzelliktedir.

-Evet.

Kalbim boğazımda pıt pıt atıyor.

-Bana inanıyor musun? Başka ne oldu?

Ben nefes nefese kalırken Clay bana bakıyor ve gözleri geniş, emin olmayan gözlerimden yarı açık ağızıma kadar her yerimi tarıyor. Ayakkabıları ayak parmaklarımın ucuna değecek şekilde bir adım atıyor, onu gözden kaçırmamak için boynumu eğmeye zorluyor ve sıcak elinin avuç içini kaldırıp başparmağıyla dudaklarımı okşuyor.

-Sana her zaman inanacağım.

Ve onu kucaklamamak için tüm irademi kullanıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor.

-Ama onlara zarar vermeyeceksin, değil mi?

Yüzünü yüzümden çevirmeden önce eli seğiriyor. Duygusal zırhı, bozulmamış siyah takım elbisesinin etrafında yükseliyor. Koyu renk gözlerinin arasından bana bakıyor. Çenesini tutup tekrar bu kadar nazik olmasını talep etmek geliyor içimden ama bana yapılmasını istemediğimi söyledikten sonra kendimi kaybettim.

BURDEN

Hasar.

-Çocuklara zarar vermeyeceğim... henüz.

O kapıya doğru yönelirken ben de peşinden koşuyorum ve komuta eden figürünü yuvarlayarak önünde duruyorum. Avuçlarımı sıcak karnına koyarak onu durduruyorum ve buranın ona henüz dokunmadığım bir başka yer olduğunu fark ediyorum. Parmaklarım, kaslarının sertliğinin zorlu bir duvar gibi davrandığı gömleğinin üzerinde esniyor.

-Söz mü?

Ellerini üst kollarıma koyuyor, beni nazikçe kaldırıyor ve ayaklarımı onun yolundan çekerek halının üzerine koyuyor.

-Kendimi tekrarlamıyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 23

Fawn

Kulak Benji:

Seni bugün gömüyoruz.

Herkes taze mezarının başında ağlıyordu. Okuldaki bütün kızlar oradaydı.

Onlar da ağlıyordu. Bilmek istediğini biliyorum. Ama ben ağlamadım.

Siktir, hayır. Senin için çok kızgınım. Benim için de. Nasıl düştüğünü kimsenin hatırlamaması umurlarında değil. Umurlarında değil. Ama benim umurumda.

Ve bir sorun var, çünkü kayıt hakkında yalan söylediler, Benji. Bizi kaydettiğini biliyorum ve sanırım bunun nedeni aramızda bir şeyler olacağını bilmendi... Bu konuda iyi hissetmiyorum.

Ama yine de sizi gömdüler ve tüm gerçekler ve sorular da sizinle birlikte gömüldü.

Biliyor musun... Sanırım sen ölmeden önceki gece sevişmiştik. Belki de bu yüzden

HIS

BURDEN

Kayıt yapıyordunuz çünkü ilk seferinizin anısını saklamak istiyordunuz. Haksız mıyım?

Yılını hatırlamıyorum, Landon ve Jake bana kanepede uyuyakaldığımı söylediler, onlar da uyudular ve hepimiz seni masanın ayağına dayayarak uyuduk.... Ama ertesi gün seni içimde hissettim, Benji. Acıdı. Kardeşlerin neden yalan söyledi?

Ne oldu? Jake kızdı mı? Ya da kıskandı mı? Seni itti mi?

Tanrım, keşke bana nasıl dokunduğunu hatırlayabilseydim. Yine de hayal etmek isterdim. Hey, bir hikaye dinlemek ister misin?

Olay şöyle gelişti: Sanırım bana masanın diğer tarafından baktı ve gülümsedi, o gülümseme. Bütün kızlar o gülümsemeye bayılır.

Birbirlerinin gözlerinden yeni bakışlar geçti.

O anda bir şeyler değişti ve beni daha önce gördüğünüzden daha fazlası olarak gördüm. Beni gördüm ve başımı salladım, sanki daha önce nasıl fark edemedin? Beni ne kadar öpmek istediğini. Sonra Jake bana aptalca bir şey söyledi ve ben de kör bir öfkeyle seni kucağıma aldım ve ona gitmesini, Landon'a da gitmesini emrettim.

Her şey farklıydı. Beni sevdiğini biliyordun. Sonunda kendimi gördüm. Olduğum kadına. Elimden tuttu ve beni yatak odana götürdü. Çok gergindim. Hayal gücümde bile gergindim. Sen benim dudaklarıma bakıyordun, ben de seninkilere.

Öpüşmedik. O filmi izlediğimizde sana rehberlik ettiğimi söylediğim, öpüşmeden birbirimizden birkaç santim uzakta durduğumuz şeyi yaptık. Hangisi olduğunu unuttum ama en sevdiklerinden biriydi.

Kendimi

soydum. Seni

soydum.

Yatağına girmeme yardım et.

Üstümde yatarken ellerimi nereye koyacağımı söylüyordun ve seninkiler her yere gidiyordu.

BURDEN

Sanki ikiden fazla parçan varmış ve hepsi bana dokunuyormuş gibi. Seni her yerde hissettim. İçime girdiğinde yumuşamıştım ve o anda gözlerinin kapandığını gördüm.

Sonra seni öptüm.

İlk öpücüğü ben

çaldım.

Gözlerimi açtım ve gülümsedim, başımı salladım çünkü sen bana veremediğin ben senden almıştım.

Sonra seviştik.

Fawn

NICCI HARRIS

HIS

Capitulo 24

Clay

NICCI HARRIS

MAyakkabılarım mezbahanın zemininde yavaşça takırdıyor. Parmaklıklardan sarkan inek leşlerinin yanından geçip telefonu elime alıyorum ve isteksizce nasıl olduğunu kontrol etmeye karar Bolton'dan. veriyorum. Numaraya basıyorum

İki çan ve kontrbas:

-Evet, patron?

-Bugün ne yaptın? -İşleme tesisinin kapısının önünde durup soruyorum, havada çamaşır suyu ve çiğ, temiz et kokusu var. Yüzümdeki kılları çenem boyunca okşuyorum. Her şey onun etrafında dönüyor. Bütün bir gece, bütün bir kesinti, öldüğüne sevindiğim bir çocuğu kimin öldürdüğünü ve o bebeği onun içine kimin koyduğunu bulmakla ilgili, böylece onu da bitirebilirim.

Yardım isteme itirafı karşısında yumruğum telefonun etrafında sıkıştı.

BURDEN

Babası aklımı karıştırıyor. Koruyucu annesinin onu yüzüstü bıraktığı yerde, polis in onu yüzüstü bıraktığı yerde yardım.

Kaşlarını çatarak, memur onun kafa karışıklığıyla alay ederken onun zayıf, kambur vücudunun çay odasındaki sandalyeye gömüldüğünü hatırlıyorum. Ona inanacak birine ihtiyacı vardı. Kimse inanmadı. Ben de inanmadım.

Bu hatayı bir daha yapmayacaklardır.

Tatlı kızımın tek istediği gerçek.

Rızası olmadığı halde onun masumiyetini kim aldı? Sonuçlarını düşünmeyen bir aptal gibi onun genç ve güzel amına kim boşaldı? Kimsesi olmadığını biliyorlardı. Hamile ya da değil. Tecavüze uğramış ya da uğramamış. Kimsenin umurunda olmazdı ve kimse umursamazdı....

Zehirli bir öfke her uzvuma yayılırken dudaklarıma yumuşak bir gülümseme yerleşiyor, Kasap yumruklarım anında ağrıyor.

Yavruma gerçeklerden daha fazlasını vereceğim. Ona kanlı bir intikam vereceğim. Olaya tecavüz dememek için kendini korumasına rağmen, buna başka bir şey diyemem. Ve bu düşünce patlayıcı, Kasap kafam her zamankinden daha sıcak yanıyor.

"Yemek yapmayı öğrenmek istediğine karar verdi," diyor Bolton, beni kendi dizginlenemez işkencemden çekip çıkararak. Günün büyük bir bölümünde Maggie'yle mutfaktaydı. Hayatında hiç yemek pişirmemiş patron. İki dakikada erişte dışında tabii. Hemen doğum günü pastası yapmayı öğrenmek isteyecektir.

Kaşlarım çatıldı.

-Doğum günü hediyesi mi? Bugün senin doğum günün değil, Bolton.

-Hayır, patron. Küçük atlar ve bir caLillo ile bir *çocuk* doğum günü *pastası* yapmak istiyor.... -Boğazını temizliyor. Senin sözlerin, Şef, benim değil.

BURDEN

Göğsümde bir sızı var.

-Bir çocuğun doğum günü pastası.

-"Bu doğru," diyor, her sözcüğüne bir anlam yükleyerek.

Saklamayı mı düşünüyorsun? Sertçe nefes alıyorum, konuşmayı daha da sertçe nefes veriyorum, babasının ölümü karşılığında ona vereceğim parayla aldığı yeni evinde oğluna ilk doğum günü pastasını yapmasına doğru sürüklenmeyen mantıklı bir zihne ihtiyacım var.

-İhtiyacı olan her şeyi aldığından emin ol. -Telefonu tekrar kulağıma götürmeden önce kapatmaya hazır bir şekilde yere bıraktım. Onu kreşin yanında izle.

-Evet, Şef.

Telefonu kapatıyorum, telefonumu ceketimin cebine koyuyorum, şirketim için siyah kravatımı düzeltiyorum ve işlem odasına giriyorum. Makaslanan kemiklerin sesi odayı sinieŁro davuluyla dolduruyor. Solda, Paul eŁá iki yüz kiloluk bir inek karkasını parçalıyor. Tokmağın kemiğe vurduğu her şiddetli darbe, sandalyelerine bağlı iki çocuğun titremesine ve inlemesine neden oluyor. Çocukların en küçüğü, kanlı Landon, endişeyle homurdanıyor.

Kardeşim Bronson sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını arkalığın tepesinde kavuşturmuş, gözleri çocuklarda ve dudaklarında ürpertici bir gülümseme. Acaba nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor mu? Acaba onları daha sonra görmek onu rahatsız ediyor mu?

Bir an için sandalyeye bağlı görüntüsü gözümün önüne geliyor, ama dişlerimi sıkıp onu uzaklaştırıyorum, vicdan azabı ya da suçluluk duygusunun vermem gereken kararı engellemesini önlüyorum. Bronson'dan işin bir parçası üzerinde çalışmasını istemedim.... Ancak eŁo hassas ve kişisel bir iş. DiŁrito Ailesi'nin reisini bu işe dahil etmek ve Fawn hakkında sorular sormalarını istemedim. Artık kimsenin onun hakkında bir şey bilmesini istemedim.

BURDEN

Şimdi umurumda.

Vinny beni kapıda karşılıyor ve ben yeni misafirlerimizle aramızdaki mesafeyi kapatırken yanımda duruyor. Benim için bir sandalye çekerken, arka ayakların betonu kazıma sesi odada yankılanıyor, sadece balyozun kemikleri kırmasıyla kesiliyor. Teşekkür etmek için başımı sallıyorum ama ayakta kalıyorum. Kardeşimin omzunu tutarak önümdeki elleri ve ağızları bağlı çocuklara bakıyorum, gözlerinin akı onlara merhamet etmem için bana yalvarıyor.

Bronson'ın eli benimkine dokunuyor, gözlerini misafirlerimizden ayırmadan hafifçe okşuyor.

-Merhaba, güzelim.

-Bron," diyorum elimi çekerek, "Benim kim olduğumu biliyor musun? - Çocuklara parmaklarımı birbirine kenetleyip önümde tutarak soruyorum. Vinny çocukların etrafından dolaşıyor ve başlarının arkasındaki tıkaçı çıkarıyor.

-Şefe cevap ver," der ve Landon'ın başının tepesinin arka kısmına vurarak, son yirmi dört saat boyunca biriken ter ve kirin yapıştığı alnının üzerindeki kaygan sarı saçlarını sallar.

Landon başını sallıyor, gözleri kan çanağı ve çiğ, dün geceki çalkantılı duygusal eLado'nun bir işareti.

-Belediye Başkanı.

Tokmağın bir başka çıtırtısı, bir kemiği ikiye bölüp aşağıdaki masaya çarparak boş odada yankılanırken usulca gülümsüyorum. Çocuklar irkildi.

-Gerçekte kim olduğumu biliyor musun? İkisi de başını sallar.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Dikkatimi ikisinden daha iri ve ağır olan Jake'e veriyorum. Belli ki fırsatını bulduğunda guİo'yu alıyor. Eğer benim geyik yavrularımla oynadıysa, bunu yapan piçi koruduysa ya da *Criİo*, bunu aklından bile geçirdiyse, onu günaha sokan parçalarla onu öldüreceğim.

-Fawn Harlow adına buradayım....

-O kaltak mı? Ciddi misin? Sana ne kadar ödedi? Sana bulabilirim.

Vinny'ye dik dik bakıyorum, ona sürtük dediğim için uzanıp dudaklarımı yüzünden ayırmamak için içimdeki tüm kasları geriyorum. Vinny başını sallıyor, her ince hareketimi okuyor. Susturmak için yumruğunu Jake'in yüzüne indiriyor, başını geriye atıyor ve birkaç saniyeliğine baygınlık geçiren bir ihtişamla dönüp duran cansız bir ağırlığa dönüştürüyor. Sonra Jake yüksek sesli bir iniltiyle kendine geliyor.

Gerçekliği üzerine yağıyor.

-"Fawn çok önemli bir adamın kızı," diyorum ifadesiz bir şekilde; yalan değil. DuLin Nerrock, DiLrito kraliyet ailesinden. Kırk yılı *aşkın süredir Noİra Şeyinin* bir parçası. Bu yüzden, hayatta ya da ölümden, müttefikim ya da düşmanım olarak, onun adı ağırlık taşıyor ve saygı gerektiriyor, yoksa tüm eİa inİtution kavramım parçalanıyor. Eİos erkekleri kendilerini Fawn'ın ayaklarına atmalı, bir şefin kanı olduğu için onun çiğnediği adam olmak için yalvarmalı. DiLrito'da bir prenses-Ofisime girip kaydı izlemeden önce onun davranışları hakkında söyleyecek bir şeyin var mı? -Bronson ve Vinny, Jake'in bilgisayarındaki SD kartı buldular.

Piç kurusu.

Orada ne varsa izlemekten zevk alıyor olmalı.... Tepki vermek, vurmak ve sakatlamak için kaslarımı ateşleyen öfkeli akımı kontrol etmeye çalışıyorum.

-Tövbe etmen için sana bir şans vereceğim. Sadece bir şans. Lütfen."

HIS

BURDEN

Landon'a elini uzatarak, "Önce sen git.

Landon'ın endişeleri artık tam bir atak halini almış durumda, sandalyede vücudunu o kadar şiddetli sallıyor ki, düzensiz hareketin altında çökmemesi bir mucize.

"Hamile kalmasaydı öğrenmeyecekti," diye soluk soluğa konuşuyor. "Fark etmezdi çünkü öğrenmeyecekti.

Ağır bir darbe çocukları sarsar. Tokmak, ağır bir bacağı inekten ayırmak için son darbeyi indiriyor ve tüm etli uzuv yere düşüyor.

-Kapa çeneni! -Jake ona bağırıyor, hıçkırıyor ve hırlıyor, canlı bir tavır ve aptallık yığını. Ona bir şey söyleme. -*O tam bir aptal.*

-Şunu diz kapağından vur," diyorum ve Bronson saniyeler içinde Jake'in dizini patlatarak etli, kıpkırmızı bir krater oluşturuyor. Ofisime girip kapıyı kapatırken içimden gelen ulumalar beni takip ediyor, ne olduğunu bilmeyeceğinden çoktan eminim. Hareket etmeye devam etme, mezbaha odasına geri dönme ve bunun ne kadar *önemli* olduğunu gösterme isteğime rağmen, sandalyeme kayıyorum, dizüstü bilgisayar açık ve açık.

Farenin yanında SD sürücüsü var.

Şakaklarımdaki ısıyı görmezden gelerek SD belleği takıyorum, dosyadaki tek MP4'e tıklıyorum ve ekran canlanırken arkama yaslanıyorum. Etrafını çevreleyen loş ışıklardan gelen hafif bir parıltıyla yıkanan odanın görüntüsü sepya bir tonla görülebiliyor.

Kameranın önünde bir kanep ve küçük bir masa görülüyor, ancak düşük ışık ve ekipmanın kalitesizliği çevredeki alanların yarı karanlıkta olduğu anlamına geliyor. Pikseli. Barı kaydırduğımda odaya bir sürü insanın girdiğini görüyorum. Duruyorum ve güzel bir vejetaryenle geyik yavrumun oturuşunu izliyorum.

BURDEN

kanepenin ortasına oturmuş. Kardeşleri Landon, Jake ve ölü piç Benji onun etrafında durmaktadır.

Bir daha asla böyle yalnız kalmayacak.

Benim geyik yavrum.

La Cosa NoIra'dan prensesim.

Benim prensesim.

Korkuyla, kalbim kolluklarımın parmaklıklarına çarpıyor, adrenalinin öfkeli bir yükselişi onu içimde kanlı bir çılgınlığa fırlatıyor, dışarıda ise sadece bacağımı kaldırıp dizimin üzerine koyuyorum.

Ellerimi yumruk yap. Tüm

vücudumu sık.

Resimlere bakıyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 25

Fawn

Tyeg megeg yapar.

ETV titriyor, ama eski tip kutulardan biri, kalın ve ahşap a@efio ile laminat tavanla çevrili. E@atikler, önce titreyen renklerle sonra da re@landörle bodrum katını aydınlatarak ona hayat veriyor.

siyah beyaz bir filmin.

Ekrandaki kız ve oğlan çıplak, ama kız hareket etmiyor ve sonra bunun bilincinin kapalı olmasından kaynaklandığını anlıyorum. İngilizce değil. Rahatsız edici içeriğine rağmen, adam kızı rızası olmadan götürürken kızın vücudunun hipnotik bir şekilde titremesine bakmakta zorlanıyorum.

Gözlerimi ekrandan ayırıyorum ve Benji'nin duygulu bakışlarıyla karşılaşıyorum. Zihnimde gülümsüyorum ama dudaklarım kıvrılmıyor.

HIS

NICCI HARRIS

BURDEN

Yine de bana göz kırptığına eminim.

Zekice. Sadece benim görmem için. Ve o garip sarhoşluk halinde bile, kalbimin o coğrafyaya karşı bir tepki olarak yükseldiğini hissediyorum.

Televizyondaki kız çılglık attığında, gözlerim içindeki çocukla kendini nasıl de@ert ettiğini görmek için geçiyor. Hoş bir film değil. Ama Benji kült filmlerden hoşlanıyor ve benden de hoşlanıyor.

Lambaderlerden ve monitörden gelen ışıkla aydınlanan bodrum katındaki odası 80'lerden kalma bir dizi setinden fırlamış gibi görünüyor. Duvarında retro pin-up kızlar poz veriyor, armut biçimli vücutları cimri tulumlarla düzgünce örtülmüş, zayıflığımla alay ediyorlar. Kıvrımlı, kendine güvenen, dominant kızlardan hoşlanıyor. Benim olmadığım her şeyden. Marilyn bir rögarın üzerinde duruyor, gözlerindeki havayı kaldırıyor ve ağırbaşlı gibi davranıyor.

Bir öksürük dikkatimi tekrar kardeşlerime, komodinin üzerinde dikkatsizce duran esrar ve kokaine çekiyor. Gözlerim yüzlerde geziniyor ve doğal olarak bana gülümseyen Benji'ye dönüyor. Sanırım bu sefer başarılı bir şekilde gülümsüyorum.

Bir ıslık sesi kulaklarımı dolduruyor, kalbimin ritmi yavaş ama dalgalı, anlamsız. Kalkmaya çalışıyorum ama sendeleyip kanepeye düşüyorum.

Kimse fark etmez.

Ağzım birden kurudu.

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler dilime gelmiyor, orada olduklarını bilsem de. Çıplak kalçalarım avuçlarımın altında buz gibi ve acaba ıslandım mı, terledim mi yoksa sadece üşüme hissi mi diye merak ediyorum.

-Berbat görünüyor.

Benji yanıma geliyor ve kolunu bana doluyor. Sarhoşluk bilincimi ele geçirip gerçekliğimi çarpıtırken ona yaslanıp rahatlamaya çalışıyorum. Kokusu beni bir battaniye gibi sarıyor, durumumun getirdiği korkunç çaresizlikten koruyor. Görüyoruz

BURDEN

Korkunç bir film.

Gözlerim havada yayılan tecavüz sahnesinden titreyen kırmızı bir noktaya yöneldi...

... Flaş... Flaş... Flaş... Flaş...

O öksürürken BENJI GÜLÜYOR, dikenli e@xed bulutlar dördünün arasındaki alanda hareket ediyor. Şimdi hareket ettiler ve jenerik akmaya başladı... Filmin ne zaman bittiğini hatırlamıyorum.

Bir el benimkine dayanıyor ve ben çıplak kalçalarımın nasıl birbirine bastırıldığını gözlemleyerek izliyorum. Kısa beyaz bir velido. Benji onun tarafından yönlendiriliyor ve bana gülümsemesi hoşuma gidiyor. Landon'ın elinin tenime dokunabilmek için benimkini çekişini izliyorum. Ama hepsi aynı. Onun eli. Benim elim. Kalçam o kadar uyuşmuş ki bıçağın derimi çizdiğini hissettiğimden bile emin değilim. Bu normal mi?

-Landon, dostum, bir nefes daha çek," diyor Benji burnunu bardağa dayayıp gürültülü bir şekilde nefes almadan birkaç dakika önce. Başını arkaya atar ve bir nefes alır.

-Saat kaç?

Onlara sorgularcasına bakıyorum ama hâlâ konuşuyorlar, hâlâ gülümsüyorlar, hâlâ o kocaman sırtışlarını takınıyorlar. Sorumu duydular mı? Ağzımın damağında duran dilime konsantre oluyorum, çenem sıkılı, yüksek sesle söyledim mi?

Göz kırp.

Tekrar gözümü kırptıyorum ve kanepede sırtüstü yatıyorum, Landon kalçalarımın iki yanında diz çökmüş, uzanıp dizlerimin altındaki bir şeyi yokluyor. Benji'nin

HIS

BURDEN

Şimdi koltukta başımın arkasında bana bakıyor, ben de onun gözlerine bakıyorum. Kalbim boğazımda yavaş bir bas gibi hissediyor.

Gözlerim yanıyor.

Onun tutuşu.

-Pekala, Fawn. Sadece re@ira.

Beni ne zaman içeri

aldın? Landon

inliyor.

-Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmedim. Sence de öyle değil mi Jake?

-Başka biriyle gitmenin doğru olduğunu sanmıyorum, değil mi? Ne yaptığını görmek için kalçalarımı açtım ve tısladı.

-Ne kadar seksi. Eminim çok sıkıdır. En sıkı küçük şey.

Tanrım, anlamıyorum. Benden mi bahsediyor? Hâlâ o filmi mi izliyorum? Elini sikinin üzerine koydu. Konuşmam lazım, ağzımı açıyorum, ona görebildiğimi, bunu kendine saklaması gerektiğini söylemek istiyorum ama aptalca geliyor. Gülüyorum ama mutlu değilim. O kıkırdamaların geldiği yerden bir çılgılık gelsin istiyorum. Kalbim kulaklarımın arasında çarpıyor.

Neler oluyor?

İstiyorum ki... Biri aşağı insin, gördüklerimi görsün, abartmasın, yanlış yorumlamasın. Onun dokunma görüntüsü bulanıklaşıyor, gözlerim yaşlarla buğulanıyor.

Ağır ve mekanik yüzümü yavaşça çevirdiğimde Jake'i görüyorum. Yalvarışları gözlerimi yaşla dolduruyor. Dudaklarım kıkırdamayı reddediyor ama gülümsemesi hepsinden büyük, eğik, alaycı.

Landon'a dönüp baktığımda kocam belime sarılmış, bacaklarımın arasına dalıyor. Dehşet beni sarıyor. Hayır. Bana bir şeyler oluyor. Bir şeyler... Bir şeyler görüyorum. Soğuk, ıslak bir his bacaklarımın arasına dokunduğunda boğazımda bir inilti yükseliyor.

HIS

Re #1111

BURDEN

-Onu yönlendiriyor. Devam et," diyor Benji.

Zihnini onun altında titremem, tüm gücümü toplamam, kaslarımın savaşma ihtiyacıyla kaskatı kesilmesi için haykırıyor... ama bunun yerine kışım hafifçe seğiriyor.

-Tanrım, tadı çok güzel. Buraya gel.

Tadına bak. Kardeşlerim taşıyor.

Değiş tokuş yapıyorlar.

Benji şimdi orada.

PiLa'yı takip edemiyorum; sanki odanın içinde siyah çizgiler varmış gibi. Bir taraftan diğerine. Bir taraftan diğer tarafa.

Çizgiler hareket etmesin diye gözlerimi kapatıyorum ama bacaklarımın arasını yaladıklarını hissediyorum, benim hakkımda konuştuklarını duyuyorum. Ama gerçek değil, hepsi kafamın içinde ve eğer uyursam, uyandığımda hepimiz aptal zihnime güleceğiz.

Karanlık.

-**BU** KADAR YETER. Onun bekâreti benim. Bana söz verdin," diye homurdanıyor Jake, sesi kulağımın derinliklerinde, nefesi rüzgâr gibi yanımdan hızla geçiyor. Bedenime dokunuluyor...

Acı beni atlatıyor.

Beni minderlere tutup boğazımı öptüğünde gözlerim açılıyor, nefes nefese kalıyorum, marihuana kokusu ikimizi de sarıyor.

Yok olmaz.

HIS

DE

BURDEN

Vücudu beni ağırlaştırıyor ve ciğerlerimdeki havayı alıyor. Beni açıyor. İçimde kök salıyor. Yüzüm çok ıslak, karıncalanıyor, damlıyor, gözlerimden fışkıran ve kulaklarıma hücum eden bir his var. Acı dayanılmaz. O daha sert ittikçe, ikimizi de kanepede salladıkça, tepedeki noktalı ışıklar sallanıyor, yanıp sönüyor ve kimse fark etmiyor gibi görünüyor.

Onlar benim

gözlerim. Sürekli

kapanıyorlar.

Aç.

Kapat.

Jake inliyor.

-Kahretsin. Haklısın. Oh, lanet olsun. -Uzanıyorum, omuzlarını tutuyorum, bunun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, kendimi bunun bana değil, televizyondaki kıza olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Acı sadece zihnimin bir manipülasyonu. Kız çok sıkı. Çok sıkı, çocuklar.

-Onu yönlendiriyor, dostum. İnemelerini dinle.

Daha ani oluyor. Nefes alışları ağırlaşır, garipleşir, düzensizleşir.

-Sana sikimi gösteriyorum, seni yeni... pis... pis... küçük... orospu.

Dokunma bana. Kes şunu. Kes şunu. İstemiyorum. Kulaklarımın arasından şiddetli bir homurtu yükseliyor. Jake hâlâ üstümde, nefes nefese, ıslak saçlarıma sarılıyor ve sanırım çığlıklarımı duymuş, yardıma ihtiyacım olduğunu anlamış olmalı.

-"Benim sıram," diyor Benji.

Yüzüstü dönmeyi başarıyorum. Yoksa döndüm mü? Kusmuk boğazıma doluyor, gözyaşı ve terin ağır düşüşüyle birlikte bir ağız dolusu dışarı çıkıyor. Kendimi yukarı çekmek için kolçağa tutunuyorum ama vücudum kurşun gibi.

-Nereye gidiyorsun? -Benji gülüyor. Parmakları kalçalarımın batıyor, beni çekiştiriyor.

HIS

DE HIS

BURDEN

Kendimi dizlerimin üzerinde tutmak için kanepeye tırmanırken geriye doğru. Gövdem aşağı doğru bastırılırken inliyorum, uyluklarımın alt tarafına oturan biri tarafından çekiştiriliyorum. Bir el kürek kemiklerimin arasına bastırıyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor, içindeki havayı sıkıyor. Kontrol edemediğim ama hissetmekten kendimi alamadığım bedenimi kullanarak beni itmeye başladığında nefes nefese kalıyorum.

-NEREYE GIDIYORSUN?

Ayağa kalkarken şiddetle titriyorum. Ayak parmaklarım her adımda halının üzerinde sürükleniyor, önümdeki banyonun görüntüsü bana rehberlik ediyor. Çok fazla adım var. Kaslarım ağrıyor ve acımaması gereken yerlerim yanıyor. Topallayarak banyoya giriyorum ve ayaklarımı fayansların üzerinden kaydırarak tuvalete gidiyorum. Bacaklarım pes ettiğinde, vücudumu klozete doğru çekmeyi başarıyorum.

Oturdum, bacaklarımı açtım.

Tuhaf bir his beni terk ediyor, suya düşüyorum. Sonra işiyorum. Tuvalet kağıdını kapıyorum, kendimi siliyorum, kağıt bacaklarımın arasında bıçak gibi hissederken tıslıyorum, ama nedenini bilmiyorum. Ayağa kalkıp sifonu çekmek için dönüyorum ama klozetin içinde kırmızı su ve beyaz topraklar görünce duruyorum.

Uzuvlarımın titremesi histerik bir hal alıyor. Parmağım düğmenin üzerinde donuyor, gördüklerimin silinip unutulması ihtimaline karşı sifonu çekmek istemiyorum. Gözlerim doluyor, yaşlar gözlerimde birikiyor. Hayır. Bu gerçek değildi.

Ben sifonu çekmem.

Zar zor hayatta kalarak, başım önümde ana salona dönüyorum. Görünüşe göre

BURDEN

şimdi çalışıyor.

-Zinciri çek, seni pis kız.

Ayağa kalkmak için başımı zorluyorum. Jake vahşi bir sırıtışla, saçları dağınık bir halde önümde duruyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de duvar omurgama çarpacak şekilde bir tarafa doğru eğiliyorum.

Gülüyor.

-Ne, şimdi sana rehberlik etmiyor muyum? -diyor yavaşça bana yaklaşarak. Birkaç dakika önce beni aınla o kadar sıkı tutuyordun ki gitmemi istemiyordun.

Kanım damarlarımda soğuk akıyor. Hayır.

-Hayır," diye mırıldanıyorum, kelimeyi duyuyorum ama gerçek değil. Bu film.

Jake bana doğru ilerlemeye devam ediyor. Gözleri vücudumda gezinip kalçalarımdaya durduğunda gülümsüyor, ben de aşağı bakıyorum.

Nefesim kesiliyor ve ardından gelen inlemelerin sesini bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Bu çaresizliğin korkunç bir temposu ve ben buna dayanamıyorum. Kalçalarım kırmızı, çiğ ve derisi pembe bir sıvıyla kaplı.

-Ne oldu? Kanıyor.

-Hiçbir şey hatırlamıyor musun? -diye soruyor Jake ve zaten kocaman olan sırıtışı bir şekilde alaycı bir dehşete dönüşüyor.

-Gülümsemeyi bıraktı. Canım yanıyor," diye fısıldıyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor.

Benji nerede?

Jake bana doğru ilerliyor ama adrenalini sırt omurgamdan geçerek bacaklarımı geriye doğru itiyor.

Benji'nin bir şeyler homurdandığını duyunca gözlerimi açıyorum ve onun ayağa kalktığını görüyorum.

HIS

NICCI HARRIS

BURDEN

Yanımda beliriyor ve derin bir nefes veriyorum.

-Kaniyor, Benji. Kaniyor.

-Benji Jake'e, "Hemen geliyorum," der. Bırak kendini temizlesin. Eğlendiniz.

-Siktir git. -Jake Benji'ye doğru yürüyüp onu bir kenara fırlatıyor; masanın kırılma sesi çılgılık atmama neden oluyor. Jake dirseğinden tutup beni yüzüstü minderine üzerine çekti.

Ayağa kalkmaya

çalışıyorum.

Hareket etmeye

çalışıyorum.

Ama sırtımda bir baskı var. Bana dokunuyor. Beni yüzüstü tutuyor. Başımı yana çeviriyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı kayıyor, minderlere sızıyor ve sonra Benji'nin karyolada sırt üstü yattığını görüyorum. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ağzı yarı açıktı ve nefes nefese kalmıştı.

İyi bir a@efio'ya sahip değil.

Aşağı bakıyorum ve karnından kalın bir metal parçasının geçtiğini, altından bir kan gölünün çıktığını görüyorum. Hareket etmiyor.

O ölüyor.

Konuşmak için ağzımı açtım:

-Yardım et. -Ama biri içimi iterken boğazımdan gırtlaktan bir inilti geliyor.

NICCI HARRIS

HIS

Capitulo 26

Clay

iJ Oder!

Yumruğum dizüstü bilgisayarın ekranına çarpıyor. Kırılan pikseller, geriye doğru uçup monitör ve klavyeyi ikiye bölen parçalanmış bilgisayarın etrafında bir renk kaleydoskopu gibi dönüyor. Veriyorum

Masayı ters çeviriyorum ve her şeyi yere atıyorum. Yumruğumdan akan küçük kan noktaları sarsak hareketlerime sığıyor. Acı hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Her şey bir öfke volkanının derinliklerine gömülmüş.

Zihnim kükrüyor.

Silahımı çekiyorum, önümdeki criLal panele nişan alıyorum ve on beş merminin hepsini havaya boşaltıyorum, beynimi yakan öfkeyi sağır etmek için patlayan criLales ve silah seslerinin sesine ihtiyacım var haLa onu uçucu bir psikoza dönüştürmek için.

BURDEN

Bu yeterli değil.

Bu asla yeterli olmayacaktı. Her şeyi görmeden önce lanet şeyi kapatmalıydım, o kendini güvenli bir yere sürüklemeye çalışırken hepsinin sırayla yaptıklarını görmeden önce, ama onu o odada onlarla ikinci kez yalnız bırakamazdım ve  fkemin tadını çıkarmak için dizüstü bilgisayarını kapatmak asla hoş göremeyeceğim bir hareketti.

Silahı panele doğru fırlatıyorum ve gümüş çerçevenin tepesine yapışmış olan kristal sarkıtları paramparça ediyorum. Kalbim damarlarıma erimiş kan pompalarken kaslarım seğiriyor, her bir kütle geriliyor, uçları ve merhametimi onunla birlikte kızartıyor.

Karanlık zihnimi, hayatımı ve içimdeki Lala'yı ele geçiriyor. Ofisten çıkıp birazdan sandalyelerine bağlı bir şekilde ölecek olan çocukların kül rengi yüzleriyle karşılaştığımda dudaklarımı buruşturuyorum.

Yavrumun bekaretini  alan piç. Onu parçalayan
ve kanını akıtan.

Kıpırdamadan durarak, onun ve Landon'ın panik içinde çığlık atmalarını, ağızlarının boşalıp seğirmesini, muhtemelen yalvarmalarını izliyorum ama zihnimdeki şiddetli öfke çukurunun içinde hiçbir şey duyamıyorum. Kasap cesedin parçalarını aldı ve odadan  ıktı. Vinny hâlâ çocukları örten bir gölge.

Bronson sandalyesinden yavaşça doğruldu, gergin ve temkinli, bana ecstasy'nin kişileşmiş haliymişim gibi bakıyor. Bir an için, bir adamın yüzünü kesebilen ve bir saat içinde yeğenimle çay içebilen küçük kardeşim, yapabileceklerim konusunda temkinli görünüyor.

Bağırıyor.

-O tatlı kıza ne yaptılar?

HIS

BURDEN

Cevap vermeyeceğim. Bu bir soru değildi.

Çocuklara, işe yaramaz bok çuvallarına baktığımda, éLe gibi süreçlerde sıklıkla olduğu gibi, ürpertici bir sakinlikle karşılaşıyorum.

-Tek kopya bu mu? Vinny

cevaplar.

-İki kopya var, Şef.

-"Sana sormadım," diyorum çocuklara bakarak.

-İki! İki," diyor Landon hemen.

-İkisi de. Bronson'a, "Onları asla göremeyecek," dedim. Vinny'den penseyi vermesini istedim, sandalyeye bağlı piçin onun amını nasıl yaladığını ve inlediğini, başka bir adamdan önce onun tadını nasıl takdir ettiğini düşündüm. Bunu hak etmiş olabilecek biri, bu önermenin şüpheli olabileceği gibi.

Vinny bana bir çift tırtıklı pense verirken ve Bronson, SD kartları yok etmek için ofise gitmeden önce Jake'in ağzını bir süre tıkarken dişlerimi sıkarak yavaşça çocukların etrafında dönüyorum. Tecavüzüne asla hayat veremeyecekler.

Jake'e bakıyorum. Neler olacağını gördükten, duyduktan ve bildikten sonra yakında sıra ona gelecek. Ondan azar azar neler alacağımı.

Çocuğun iri gözleri her hareketimi takip ediyor, şahdamarına saldırmak için uygun anı bekleyen bir yırtıcıyı izleyen av gibi bana yapışmış durumda.

-Bizi öldürmeyeceksin değil mi? -diyorandon, sesi soluksuz bir merhabayla düğümleniyor. Bu... bu gerçekten burada olmaz.

Mezbaha duvarının önünden geçen sığırların toynak sesleri ve çağrıları

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

aniden hareket etmelerini, sesi takip etmelerini sağlar.

-Hiç mezbahaya gittin mi? -Ona sordum. Ailemin tüm Batı Avustralya'da beş tane mezbahası var. Yaşlı Don'um Sicilya'dan geldiğinde satın aldığı ilk iş buydu. Ete bayılırız. Sicilyalılar, yani...

Fawn'ın kim olduğunu biliyor musun?

-Bilmiyordum. Landon'ın titreyen dudaklarından şiddetli hıçkırıklar dökülürken başını tekrar tekrar sallar. -Bilmiyorduk.

-DiLrito patronu *Cosa NoIra*'nın kızı. -Onun etrafında dönmeyi bıraktım. Arkasında duruyorum. Çok tehlikeli bir adamın kızına tecavüz ediyor.

Arkasına çömeldiğimde çılgılık atıyor ve daha yeni nefes almış olmama rağmen benden uzaklaşıyor. Bileklerindeki bağları kestiğimde dondu kaldı. İnliyor. Kaçmaya bile çalışmıyor. *Ağlıyor*. Onu bir hayvan gibi avlamayı çok isterdim.

Bir sandalye çekiyorum ve hafif metal koltuğu ona doğru çekiyorum, yeni bir yakınlık samimi. Oturuyorum, dizlerim onunkinden sadece birkaç santim uzakta ve kokusu adrenalin ve somut endorfin dalgaları gibi kaygan teninden sızıyor.

Elleri artık arkadan bağlı değil ama onları hareket ettirmedi.

Taş kesilmiş kahverengi gözlerine kayıtsızca bakıyorum. Sonra ağzından nefes nefese kalan Jake'e bakıyorum.

-Size bir sır vereceğim. Fawn'ın babası bana ihanet etti. Benim babam. Aileme. Onu bulduğumda, idamını emredeceğim. Bu *benim* hakkım ve sadece benim. -Dilimi tıkırdatıyorum. Ama o hâlâ bir gangster ve benim dünyamda bunun bir anlamı var. -Ceketimin cebinden puro kutusunu çıkarmak için penseyi dizimin üzerine bırakıyorum. Puroyu yakıp ipeksi bir duman üflediğimde, telaşlı bakışları dizime kayıyor. Keskin penseye. Bunu yapmak zorunda.

BURDEN

Bir anlamı var," diyorum tatlı dumanın arasından.

- "Ama bundan daha fazlası var," diye devam ettim. Benim malıma dokundun. İzniniz yoktu. Ve bu onun ağlamasına, kanamasına ve genç rahmine bir bebek koymasına neden oldu.

- Benim değil! -Landon bağılıyor, "Değil. Değil. Olamaz. Olamaz.

Devam ediyorum. Bakışlarım Landon'a dönmeden önce Jake'e kayıyor ve onun dehşetinin tadını çıkarıyor.

-Bunu nereden biliyorsun?

-Bitiremedim. Onlar izlerken olmazdı. Bilmelerini istemedim, bilmelerini istemedim, bu yüzden boşalıyormuş gibi yaptım.

-İlginç.

-Oh. *Tanrım*. Beni öldürme!

-Tanrı benim tarafımda, oğlum. Ve sen onu tattın, içinde hissettin ve bu kabul edilemez. -Şoktan buğulanmış gözlerine bakıyorum, dizimdeki alete yapışmış. Penseyi al. -Bakışları boş işlem odasında geziniyor, önce Jake'e, sonra Vinny'ye ve son olarak da Bronson'a takılıyor. Bronson gülümsüyor, tehditkâr sırtışının yanından bir gamze görünüyor. Gözlerimi çocuğun üzerinde yumuşatıyorum, içindeki niyet düzenli, rahatsız edici, caLigo- Penseyi al, Landon.

Yutkundu, boğazı çalkalandı, omuzlarını öne doğru yuvarladı, körelmenin acısıyla irkildi. Gergin ve halsiz olan kemerli uzuvları ağrırdı. Bileklerindeki kesik et acıyor.

Plastik kravatla boğuşmaktan kızarmış, titreyen eliyle dizimdeki penseyi kapıyor. Hızla kendisine doğru götürdü ve haç gibi göğsüne bastırdı.

Tadı.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Mümkün değil.

Sandalyemde arkama yaslanıp puromu emiyorum.

-Şimdi penseyi kullan. -Her hecede nefesi daha da sertleşiyor, gevşek formu vücudunu sarsan aşırı panik altında titriyor. Aletini çıkar.

-Gırtlaktan gelen inilti boğazında titreşiyor. Çıkar şunu. -Başı öne düşer, gözyaşları yüzünden aşağı akar, ağzını doldurur. Ve belki yaşamana izin veririm.

Kucağında hıçkırarak ağlarken, Vinny omzunun üzerinden görünerek onu çevreliyor. Boğazına uzanarak bıçağın keskin kenarını terden nemlenmiş etine dayıyor. Vinny gümüş bıçağı Landon'ın boğazına bastırırken ışık temiz metal yüzeyden akıyor.

Çocuk dehşetten felç olmuştur. İstiladan kurtulmak için yavaşça çenesini kaldırır.

-Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır," diye yalvarıyor, bıçak sözcüklerinin titreşimiyle boğazını hafifçe gıcırdatırken. Hayır. Yapacağım. Hayır. Yapacağım.

-Fermuarı çekiştiriyor, aşağıya bakmıyor... hayır, ben kalın beyaz bir bulut daha üfleyip etrafımızdaki havayı sislendirirken gözlerimin içine bakıyor. Bıçak boğazından birkaç santim aşağı kayıyor. Kıpkırmızı damlalar uyarı kesisini kaplıyor. Hayır!" Aletini kavıyor, acı içinde uluyor, yapmaya hazırlanıyor ama yumruğu pensenin etrafında şiddetle titriyor. Hareket etmiyor.

Gözlerini kapatır, hıçkırarak ağlar, yenilmiştir.

-Yaptığın şeyden pişman mısın? -Soruyorum. Onu incittiğin için pişman mısın? Bir daha kimseye tecavüz etmeyeceksin, değil mi? Bana üzgün olduğunu söyle, oğlum. Ne kadar üzgün olduğunu söyle.

-Tanrım," diye haykırıyor, gözlerini açıyor -kırmızı, kocaman, çiğ gözleri olmayan bir yüz

BURDEN

kan-. Çok özür dilerim. Bir daha asla bir kıza bakmayacağım. Asla...

Puroyu yere attım.

-Aferin oğluma. -Gülümsüyorum ve onun sarkık, şişman gövdesine başımı sallıyorum. Şimdi bana ne kadar üzgün olduğunu göster. Bir daha yapmayacağını göster. Bana bunu hak ettiğini kanıtla ve her şey yoluna girsin," diyorum usulca. Gözleri boş, travmanın içinde kaybolmuş. Her şey yolunda. Yapabilirsin, oğlum. Eğer çabuk yaparsan, canın o kadar yanmaz. Seni iyileştirip geri göndereceğiz ve sen de bunu atlatacaksın.

Ben

izliyorum.

Vinny

bekliyor. Bir

kesik.

Landon penseyi düşürdü ve acı içinde gargara yaptı. Uzanıp penseyi geri alıyorum, sikini tutuyorum ve kesiyorum. Son cinsel ipliği de kesiyorum ve yağ sütununun yere düşmesini izliyorum. Landon bayıldı. Hiç pişmanlık duymadan Vinny'ye başımı sallıyorum. Vinny bıçağı Landon'ın boğazına saplıyor. Şahdamarları kesilirken kan, damar ağından sızıyor.

Sonra huzur.

Başı mide bulantısıyla dönmekte olan genç Jake'e bakıyorum, sonra da boynu ardına kadar açık Landon'a. Ama tek gördüğüm, dehşete düşmüş ve kafası karışmış küçük bir geyik yavrusu, güzel beyaz kalçalarının arasından damlayan kan ve meniye bakıyor.

-"Peki Jake," diyorum ona dönüp gülümseyerek, "yaptıklarından pişman mısın?"

HIS

BURDEN

Capitulo 27

Fawn

NICCI HARRIS

Aurora beni koridorda, cilalı koyu renkli ahşaba oyulmuş zarif kare yivleri olan çift kapıya götürüyor. Uzun gümüş kapı tokmağını aşağı itiyor ve içeri giriyor,

Kapıyı benim için açık tutuyordu.

-Bu gece burada uyumalısın, Fawn. Gergin olma.

Kolonyasının, tatlı purolarının ve sıcak erkek teninin sarhoş edici kokusu beni şehvetli bir şekilde sardığında, odanın kimin olduğunu hemen anlıyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Geniş alanın ortasındaki sayvanlı ahşap yatağa bakıyorum. Diğer köşelerde siyah deri kanepeler ve bir çalışma masası bulunan büyük bir özel salon var.

Dış duvarın tüm uzunluğu boyunca uzanan pencereyi görünce nefesim kesiliyor. Çok açık. Kenardan atlayıp üç kat daha aşağıya düşeceğimden korkuyorum.

HIS

BURDEN

aşağıda.

Ayaklarımı ileri doğru zorluyorum.

-Neden?

-Odan ondan çok uzakta. Bir gece burada kalmanı istiyor.

-Ama eŁo... -Odasına göz kırpmıyorum, karanlık, erkeksi, çok Clay Butcher. Kapıyı açık tutarken ona dönüyorum ve "Ama sen onun karısısın, değil mi...?" diyorum.

-Ben onun iş ortağımı ve arkadaşı olduğumu düşünmek istiyorum. Ama biz sevgili değiliz, Fawn. İlişkimiz benim bir kadın olduğum ve Clay olmadan *Noİra Şeyi* için bir pazarlık kozundan başka bir şey olmadığım gerçeğine dayanıyor. Onunla, ben onun ortağım. Ve babamın benden ve kız kardeşlerimden daha çok sevdiği imparatorlukta söz sahibiyim. -İç çekiyor, başını hafifçe sallıyor, görünüşe göre kendi sözlerinden bıkmış. Uyu artık. Ben olsam onu beklemezdim.

Sözleri beni ona bağladı.

-Beni neden burada istiyorsun? -Soruyu geri alamadan söylüyorum. Normalde bana sunulan kısıntıyı kabul ederdim ama nedense bu sefer bir kısıntının yetmeyeceğini biliyorum. Bunu istediğimi biliyorum. Babamı beklemem de beklemesem de burada, onunla kalmak istiyorum. Onun herhangi bir taviz verebileceğini düşünmeyi göze alamam. Samimiyet, evet. Var olduğunu bildiğimden çok daha fazlası, ama şimdi başka bir seviyede. Onun yatağında uyumak... beni korkutuyor.

Çünkü... Sanırım onu seviyorum.

-"Belki de ona kendin sormalısın," diyor ayrılırken ve kapıyı arkasından kapatırken.

Yalnız kaldım, kıyafetlerimi çıkardım ve yeni beyaz ipek geceliğimi giydim. Tenimin üzerinde cennet gibi hissediyorum. Işığı kapattığımda, küçük spot ışıkları hemen parlayarak ışık ve aydınlık arasında mükemmel bir orantı sağlıyor.

BURDEN

karanlık.

Onun yatağına giriyorum, onun yatağına, yumuşak siyah malzemeye dokunmak için *uzanıyorum*, yatak ağırlığının altında zar zor hareket ediyor. Bir tarafta top gibi kıvrılırken tek düşünebildiğim, onun olduğunu bildiğim, yastığın üzerindeki kokusu bunu ele veriyor, eLo'nun bir şey ifade ettiği. Lar'ın onun yatağında, onsuz olması büyük bir şey demek.

Birden irkiliyorum, rüya kapanım aklıma geliyor. Onsuz hiç uyumamıştım. Rahatlığını hemen özleyerek yataktan fırlıyorum ve koridorlardan geçip merdivenlerden yukarı koşuyorum. Koridorlar sonsuz gibi görünüyor, ama sonunda odama ulaştığımda, yatağın kenarından rüya kapanı kapıyorum ve neden koştuğumu analiz etmeden onun odasına geri koşuyorum.

Odasında, güzel örümcek ağını panolardan birine asıyorum ve yatağın onun tarafındaki battaniyelerin üzerine yuva yapıyorum. Ortamdaki hava mükemmel sıcaklıkta. Gözlerimi yavaşça kapatıyorum, odanın yabancı köşesini gözümün önünden uzaklaştırıyorum...

Su şırıltısı beni rüyasız uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda aynı yabancı odayı, aynı pürüzsüz çarşafı, aynı mükemmel sertlikteki yatağı buluyorum, ama yalnız değilim. Arkamı dönüyorum ve banyo kapısının etrafında parlayan bir dikdörtgen görüyorum. Bir vücuttan aşağı akan suyun sesi duştan çıkıp fayanslara çarpıyor.

Yataktan kayarak kapıya yaklaşırken ciğerlerim endişeli nefeslerle doluyor. Sadece denemek istiyorum. Görmek için kolu çeviriyorum

HIS

DE HIS

BURDEN

Eğer kapalıysa, bundan emin olmama rağmen... Kulp küçük tutuşumda dönüyor ve kendime yeniden düşünmek için zaman vermeden kapıyı itiyorum.

Özenle hazırlanmış banyoya girdiğimde sandal ağacı ve narenciye kokusu beni sarıyor. İki duvar boyunca uzanan derin bir rafa üçer üçer yerleştirilmiş mumlar, aspiratörden gelen hafif esintide dans ediyor. Ev personeli onun için sürekli bir lüks sahnesi yaratmak için çok zaman harcıyor olmalı, çünkü Clay Butcher gibi bir adamın sadece kendisi için bile olsa mum yakarak zaman harcadığını düşünemiyorum.

Buhar musluğun altını görmesini sağlıyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor, yüzünde gezdiriyor, sırtı bana dönük ve henüz beni fark etmedi. Kalın bukleler spreyin altında daha uzun ve koyu görünüyor, lezzetli bir şekilde.

Ses çıkarması lazım.

Hatta başka tarafa bak. Ama yapamıyorum.

Yuvarlak, gergin kıcını ve her kasının etrafı vadilerle oyulmuş uzun, güçlü bacaklarını görünce bir iniltiyi bastırıyorum. Uzun boylu. Atletik. Yıkanırken kasları zonkluyor ve benimkiler onu görünce titriyor.

-Buraya gelmen için sana izin verdim mi? -Bana dönüp bakmadan soruyor. Hemen cevap vermeyince bana dönüyor. Buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve paketinin dövmeli oluklarını okşarken ifadesi karanlıktan açık bir şehvete dönüşüyor. Bakışlarını indirirken karnı kıpırdıyor. Bakışlarım aşağı kayarak kalçalarının arasında sallanan penisini yıkayışını izliyor.

Kalbim küt küt atıyor. Dudaklarım aniden kurudu.

-"Bunun içimde olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum ondan çok kendime, belimden ağladığımı hissederken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. I

BURDEN

Boğazımı temizliyorum ve "Beni reddediyor musunuz efendim?"

Bakışlarından geri dönülmez bir şekilde üçlü bir şey geçiyor, kısa bir tedirginlik, kontrollü tavrında hafif bir kesinti.

-Küçük elbiseni çıkar. Buraya gel.

Bedenimin ona itaat etme eğilimini görmezden gelerek soruyorum:

-Buldun mu?

Bir parmağını kaldırıyor, dilimi zahmetsizce kontrol ederek sorumu susturuyor.

-Şimdi senin sözlerini istemiyorum, tatlı kız. Ama burada yanımda olmana ihtiyacım var.

Kabul et ya da git.

Sorularımın engellenmesini istemiyorum, ancak ortadan kalkmasını daha da az ve *ihtiyaç duyduğu* şey olmasını katlanarak daha fazla istiyorum.

-Evet, efendim.

Sabahlığımın eteğini tutuyorum ve yavaşça vücudumdan aşağı kaydırıyorum. Bakışlarının kavurucu sıcaklığı, coŁura'nın uyluklarımdan, amımdan, karnımdan ve göğüslerimden aşağı inen yolunu takip ediyor ve beni inletiyor. İpek kumaş etimi okşuyor ve yırtıcı bakışlarına somut bir his veriyor.

Saçımı çekiştirip bırakıyorum. Karşısında cıvılcıplak dururken, endorfinlerim sayesinde nefes almaya odaklanıyorum ve lanet olası kelebekleri görmezden geliyorum.

Vücuduna bakıyorum ve tükürüğünü yutuyorum, çükü kalınlaşıyor ve göbeğinin yanında zıplıyor. Pembe başı sünnet derisinden dışarı çıkıyor. Çok yumuşak görünüyor. Tehdit edici.

Arkama bakıyorum ve büyük duşta onun yanında hareket ederken gözlerinin meme uçlarımda olduğunu görüyorum. Eskiden meme uçlarımdan bir palto asabilirim diye şaka yapardım, ama gerçek şu ki, çatladıklarında ağrıyorlar ve

BURDEN

Rahatsızlık. Hamile kaldığımdan beri daha da arttı.

Ona katıldığında geri çekiliyor ve beni sağanağın içine bırakıyor. Buhar havada süzülürken su vücutlarımızda parıldıyor.

Pürüzsüz, zahmetsiz kontrolün timsali olmasına rağmen, gözleri acıyı, ihtiyacı ve midemi bulandıran bir şeyi anlatıyor. Gözlerimi yakan bir şey. Onu bu kadar etkileyen ne olabilir?

Yanağına dokunuyorum ve o da gözlerini kapatıyor.

Sanırım seni seviyorum.

Bu fırsatı değerlendirip parmaklarımı yanağından çekerek göğsünün sert ve düz düzlemlerine götürüyorum ve ardından karnının dalgalanan kısmını okşayarak parmaklarım sikiinin pembe başının ucuna değiyor. Zonkladığında nefesim kesiliyor ve ellerimi her bir kası oluşturan yarıkların ve çukurların üzerinde kaydırıyorum. Gözlerini açıyor ve onu keşfetmemi izliyor.

Onunla ilgili çok az çocuksu şey var, yani tamamen sert kenarlar, keskin hatlar, her santimi bir erkek makinesi. Clay'in hayatının her yönünü kontrol etmesinin bir yolu daha.

Ellerim karın kasları üzerinde sabun gibi kayıyor ve her bir kalça boyunca bir açı oluşturan kalın kasları takip ediyor. Karamel tenindeki mürekkepli görüntülerin izini sürüyorum. Sağ kalçasında üç bacak bir roŁro, bir kalp ve bir piŁola etrafında yayılıyor. Sol göğüs kafesinden sol kalçasına kadar uzanan düz bir çizgide başka bir dilde yazılmış kelimeler var. Köprücük kemiğinde, sanki sakatlığı süslemek ve dikkat çekmek için mürekkeple örölmüş eski bir eŁá gibi görönen ince bir yara izi var.

Nedenini merak ediyorum.

Dövme daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Bir tane yaptırabilirim.

BURDEN

Belki bir kelebek, çünkü o etrafımdayken içimde çok düzensiz yaşıyorlar. Onun varlığı.... onun olarak geçirdiğim haftaları bana hatırlatacak.

İri elleri yanlarımda gezindiğinde, bana gösterdiği ilgiden ürperiyorum. Benden çok daha uzun, omzumun üzerinden uzanıyor ve pencere kenarından bir şişe duş jeli alıyor.

Jeli elleriyle köpürterek parfümlü bir köpük oluşturuyor, ardından köpükle boğazımı ve göğsümü okşuyor.

Yıkanacağım.

Göğsümün alt kıvrımını okşadığında, heyecan ve özlemle titriyorum. Arzuyla. Avuçlarına doğru eğilip daha sert bastırmasını istiyorum. İki eliyle beni sıkıyor. Baş ve işaret parmağıyla meme uçlarımı okşuyor ve duyum beni yıkarken haykırıyorum.

-Siktir et," diye tıslıyor dişlerinin arasından. Sonra diz çöküyor, bir meme ucunu ağzına alıyor ve uzun uzun emiyor. Başının tepesindeki koyu, nemli saçları tutup kendime doğru çekiyorum, o da meme uçlarıma hafifçe dokunup birinden diğerine geçiyor. Gece o kadar şefkatli ki, duygularımı duyurmak isteyen gözyaşlarım gözlerimin derinliklerine batıyor.

Ayağa kalkarken elleri yanlarımda dolaşıyor ve beni zahmetsizce kaldırmak için kollarımın altında duruyor. Beni düşün kenarına yerleştiriyor ve kalçalarımı açıyor.

O beni temizlemeye konsantre olurken bakışları vücudumda, benim bakışlarım da onun keskin ve ateşli yüz hatlarında kalıyor. Kalçalarımı sabunla ovarken, elleri her bir pürüzsüz sütunun tüm genişliğini kaplıyor. O tamamen sert. Ben yumuşak ve esnekim ve bu çok iyi hissettiriyor.

Parmakları amıma yaklaştığında, fayansın üzerinde hareket ettim, eğildim

BURDEN

hafifçe kalçalarım vuruyor. Parmakları dudaklarımı okşuyor ve sonra parmaklarının arasından beni okşuyor. Boynumu geriye atıyorum, çenem tavana dönük, inliyorum ve ses düşün cıvıltısından yansıyor.

Bir parmağını içime sokuyor ve ben titreyip sıkıyorum.

-İşte benim güzel kızım. *Kahretsin... beni* emiyorsun, tatlı kız. Beni mi düşünüyordun? -Bir uzun parmağını daha sokup ikisini birlikte hareket ettiriyor, her ritmik vuruşta nefesimi alıyor. Becerikli elinin hareketine katılıyorum. Sana bir soru sordum.

-*"Evet," diye nefes nefese kaldım.*

-Hangi düşüncelerle parmaklarıma damlattığın o nefis ıslaklığın var?

-*Ağzın amımda.... -Parmağını dar duvarlarımda arasında gezdirirken inliyorum. Buz. O... -Benim* deme şeklin. Bana *ait* olduğunu söyleme şeklin. Kokun. Dudakların. Tanrım, dudaklarını istiyorum.

Tanrım, sanırım onu seviyorum.

-*"Çok bağımlılık yapan küçük bir şey olacaksın,"* diyor, onun ilgisi altında parçalanmamı izlerken. Sana ne söylediğimi unutma. Sen bana aitsin. Geçmişindeki hiçbir şeyin önemi yok. Seni çok şımartacağımdan emin olabilirsin. Hak ettiğin gibi.

Tanrım, onun sözleri.

İfadesinin huzurlu kesinliği çok fazla duyguyu yüzeye çıkarıyor. Tuttuğum gözyaşları göz pınarlarımda titriyor ve o benim zevkime konsantre olurken ben saçlarını tutuyorum. Dilini tekrar acıyan meme uçlarıma sokuyor ve onları nazikçe ve kışkırtıcı bir şekilde fırçalıyor. Hassas incilerimin üzerindeki sert, ıslak kaslarının hissi, parmaklarının metodik bir ritimle çalıştığı yere koşuyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Rahatlık ve sakinlik. Güvenlik ve mutluluk.

BURDEN

Her şey benim hakkımda.

Her hareketinde. Sanki bedenimi, kalbimi, neye ihtiyacım olduğunu ve neyi bilmediğimi okuyabiliyormuş gibi. Benim bile zar zor fark ettiğim ilkel arzuları anlıyor, her eŁremecimiento'ya, her kıpırdanmaya, beni ezici hislerin olduğu bir yere götüren her dalgalı harekete dikkat ediyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yüksek sesle inleyerek bir zevk okyanusunda yüzüyorum.

Sonra amım onun saygılı parmaklarını kavırıyor ve orgazmım hücrelerime yayılmadan dakikalar önce kolunu belime dolamasına ve yuvarlanan başımı kucaklamasına neden oluyor.

-Ne diyorsun, tatlı kız?

Ben çığlık atarken başım avucuna çarpıyor:

-Efendim.

Küçük, titreyen bedenimi kendine doğru çekiyor ve beni güçlü kollarının güvenliğiyle sarıyor. Parmakları içimdeki kasları bükerken, onun tarafından, onun sözleri tarafından, orgazmımın acısı tarafından o kadar tüketildim ki, hıçkırmaya başladım.

Sanırım seni seviyorum.

FARKLI BİR ŞEY VAR. O farklı. Başımı onun kalın pazusuna yaslayarak zihnimdeki duygusal karmaşayla savaşıyorum. Sadece o ve ben olduğumuz o mutlu ana balıklama dalmak istiyorum ama yüzeyin altında mutlak bir korku ve

HIS

DE HİS

NICCI HARRIS

BURDEN

reddedilmek üzere.

Bu fırsatı kaçırmayın.

CoŁado'dan, küçük bedenim onun uzun, baskın kozasının içindeyken, kalbinin omurgamda güçlü bir robuŁo davulu gibi attığını hissediyorum. Belimin üzerinde, kalın kolu beni gövdesine doğru tutuyor ve baldırlarımın üzerinde, uzun, ağır bacağı, eli şişmiş, zar zor algılanabilen karnımı kucaklarken. Heyecandan içim sızlıyor. Babam geldiğinde ne olacak? Eşiyile yakınlaşmamı umursayacak mı?

Benim iki katım yaşında bir adam mı?

Kaltak. Kaltak.

Fırsatı taşaklarından yakala, kaltak.

Boğazımı temizliyorum.

-Size bir soru sorabilir miyim, efendim?

Mırıldanırken nefesi saçlarımın tepesini ısıtıyor:

-Ne bilmek istiyorsunuz?

Ona dönüyorum ve tekrar hissetmek için can attığım dudaklarına yaklaşıyorum.

-Sence babam bebek konusunda bana yardım eder mi?

Yavaşça göz kırpmıyor, yakışıklı yüz hatlarında kayıtsızlık maskesi var.

-Önemli değil.

Kaşlarım çatıldı.

-Önemsiyorum.

-Yapmamalıyım. -Burnu benimkine değıyor ve ucuna küçük daireler çiziyor. Bu

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Çok yumuşak. Çok tatlı. Bunun üzerinde çalış.

Onun gibi bir adam yoksulluğun, dünyaya sunacak hiçbir şeyi olmamanın yükünü anlayamazdı.

-Ona tek başıma bakamam.

Arkasına yaslandı, mavi elmas gibi gözleriyle bana ciddiyetle bakıyordu.

-Sizinle ilgilenileceğini zaten teyit ettim. Ben boş konuşmam.

Kalbim büyüyor, ama ona bir iğne batırmak istiyorum, genişlediği umutlu naifliği söndürmek için. Aklım, ihanete dönüşen sevgisiz tekliflerle geçen son on sekiz yılı unutmadı.

-Senin için mi?

-Evet.

-Peki ya babam? Gözleri kısıldı.

-Bana kalırsa, ben senin her şeyinim. Senin maeLro'n. Sevgilinim. Senden sorumlu tek kişi. Sağlığından. Mutluluğundan. Orgazmlarınızdan. Anlatabildim mi?

Aşık. Bu kelime zihnimde şarkı söylüyor.

-Sevgilim mi?

Huysuz bir çocuğun mırıldanması gibi bir şeyi anlamamış gibi görünürken sertçe iç çekiyor:

-*Ama neden?* -*Derken* gözlerindeki küçük lacivert çiller parlıyor gibi görünüyor:

-Kulağa geldiği kadar romantik değil, geyik yavrusu.

Le tocco ve Yanak, ve küçük kıllar kaba altında benim
avuç içi ama inkar edilemez derecede erkeksi.

BURDEN

-Hayır mı?

-Hayır." Avucumu yüzünden çekmeden önce iri eli benimkini yutuyor ve sanki aramızda buzdan bir duvar yükseliyormuş gibi hissediyorum. Beni dışarıda tutmak için mi yoksa onu içeride tutmak için mi?

-Ben senin olmayacağım, ama sen benimsin. Bu hallolacak. Babanı unutursan daha iyi geçinirsin. O adam seni dikkate almaya değmez.

Kaşlarımı çatıyorum, son cümlelerin her hecesinde dişlerini gıcırdatması beni şaşırtıyor.

-Bekle? Arkadaş olduğunuzu sanıyordum.

-Ben öyle bir şey demedim. Biz ortağız.

-Yani beğenmedin mi?

-Fawn," diye uyarıyor. Öğrenmen gereken bir ders var tatlı kız, o da kabullenmenin ve boyun eğmenin bir zevk olduğudur. Bana geldin. Bana güveniyorsun. Bırak da senin için neyin en iyi olduğuna ben karar vereyim. - Gözbebekleri, koyu, tüketici bir gözbebeğinin etrafında ince mavi halkalara dönüşür. Şimdi, o güzel dudakların artık endişelenmene gerek olmayan sorular sormasını engellemek için ağzında bir şeye ihtiyacın var. Başın yatağın ayakucuna gelecek şekilde uzan ve sikimi yala.

Hava boğazıma takılıyor.

-Ne?

-Kulakların mükemmel çalışıyor. -Başparmağı alt dudağıma geliyor, bakışları içindeki pembe derinlikleri sıyırırken eti esnetiyor.

. Çok fazla düşünüyorsun. Endişelenmene gerek olmayan şeyler hakkında endişeleniyorsun... artık değil. Senin sorunlu düşüncelerini yönlendirmek zorundayım. Kendine bu kadar çok soru sorma ihtiyacı hissetmemen için sikimi yala. Endişelenmeyi bırak. Seninle ilgilenmek için burada olduğumu anla. Endişeleneceğim.

BURDEN

Senin için. Seni korumama izin ver... Kendinden bile.

Yani... onun sikini yalayarak beni sakinleştirmek gibi... kesinlikle bu olamaz. Gözlerim farkına vararak genişledi. Dudaklarının köşesinde kışkırtıcı bir kıvrım oynatıyor.

-Bana güveniyor

musun? Yavaşça

başımı sallıyorum.

-Evet, efendim.

-O zaman dediğimi yap.

-Evet, efendim. Yarı sert sikini ortaya çıkarmak için örtüleri geri çekiyorum. Yatakta ilerlerken, o kendi tarafına yatıyor ve ben de kendi tarafıma yatıyorum, dizlerim bükülmüş ve başım onun güzel, şişmiş ereksiyonuyla aynı hizada. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

-Sana beni boşalt demedim, seni küçük geyik yavrusu. Benim yanımdayken kendini daha iyi hissedeceğini söyledim.

Ağzımı açıyorum ve hiçbir şey beklemeden temiz, tuzlu ucu dudaklarımın arasından geçiriyorum. Memnuniyetle tıslıyor ve içimi ılık bir his kaplıyor. Onu memnun etmek güzel.

Ucunu garip bir şekilde kemiriyorum ve dilimi başının düğümlü tabanı boyunca kaydırıyorum, tepenin nazik kıvrımına doğru. Yavaşça emiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. Üstteki küçük yaraktan biraz tuzlu sıvı çıktığında zevkle inliyorum. Onunla oynuyorum, ona konsantre oluyorum ve sorular... *duruyor*.

-Sen çok iyi bir kızsın. -Parmakları başımın tepesindeki sarı buklelerin üzerinde duruyor, onları nazikçe tarıyor. Sen bana aitsin. Eşyalarımı iyi bakarım. Bebeğin seni çok sevdiğini biliyorum, tatlı kızım. Sorumluluklarını bu kadar ciddiye almanla gurur duyuyorum. Hayatında öyle şeyler olacak ki

BURDEN

kontrol edebileceksiniz. Diğer her şey için bana güven. Hiçbir şeyin tükenmeyeceğinden emin olacağım. Asla *sadece* hayatta *kalmayacaksın*. -Ben başının uçlarını okşarken o da çenemi okşuyor. Artık buraya gelebilirsin.

Aletin sert, pürüzsüz ucu dudaklarımın arasından kayıyor, arkamı dönüp yataktan aşağı kayarak ona tekrar bakıyorum, hemen şehvet dolu mavi gözlere çarpıyorum.

Hafifçe kıpırdanıyorum, sanki daha fazla ilgi talep ediyormuş ve terk edildiğini haykırıyormuş gibi sikinin karnıma çarptığını hissediyorum.

-Sertleştiğinde acıyor mu? Dudakları

bir gülümsemeye dönüşüyor.

-Ne tatlı bir soru.

-Sen... bilirsin. -Hesapçı bakışlarını kaçırıyorum, kelimeyi zorla çıkarıyorum.

Koşuyorum.

-"Acıyor," diye inliyor, güçlü bir ilkel dürtüyü bastırır gibi bir şekilde, "sana yakın bir yerde sevişmek acıtıyor tatlı kız, içinde sevişmek değil.

Biraz gülümsedim.

-Ama baskı altında daha iyi çalışır, değil mi efendim?

-Senin varlığın benim nihai eLado'ma ne kadar da umut verici bir katkı olacak.

-Etkileyici gülüşünde karizmatik bir sırıtış beliriyor ve sanırım kalbim, içinde barınmak için yeni bir bedene ihtiyaç duyacak kadar şişti. Acaba kendininkini paylaşacak mı?

-Sana yardım edebildiğime sevindim. -Gülüyorum, o nefes kesici gülümsemesi ve yumuşak gözleriyle bana bakarken kalbimin hızlanmasını istiyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Bir kez gülüyor, ama rahatlama anı, tipik sakın ve etkilenmemiş tavrındaki bir kayma, gözlerini bana doğru çevirdiğinde çözülüyor, sanki içimdeki her şey bir yapbozmuş ve yeterince gözlerini kısarsa, yerleştiremediği parçalar yerine oturacakmış gibi.

"Dün gece," diyor başımın üstündeki bir tutam saçı düzelterek, "benimle ilgili değildi. Zaten uyumamana ve soru sormana izin verdim. Korkma. Arkanı dön ve uyu.

Yüzümü diğer tarafa döndüğümde beni tekrar bedeninin mağarasına çekiyor. Mutluluk, memnuniyet ve güvenle dolup taşmamak için umutsuzca çabalıyorum. Birazcık iyi. Ancak, koca bir okyanus muhtemelen kafamın dalmasına ve gerçekliğimin Clay Butcher'ın her şeyiyle doymasına neden olacak.

Başarısız oldum. Zaten içinde boğuluyorum.

İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Aşk hakkında. Anne ya da baba, sevgili ya da arkadaş. Deneyimlerimi ölçebileceğim doğru düzgün kuralları ya da sağlıklı dinamikleri olmayan boş bir tuvalim... ama aramızda olup bitenlerin herkesin sahip olduğu şeyler olmadığını biliyorum.

Dahası da var.

Bu her şeydir.

O her şeydir.

O yürüyen, konuşan bir gınahtır. Küçümseyici ve kontrolcüdür ve etrafında o kadar rahat bir duygusal sevgi vardır ki, başka bir deri tabakası oluşturmuştur. Küçümseyici. Tehlikeli. Gizemli. Kesinlikle ölümcül. Bana açıkça benim olmadığını söyledi ama bana güvenli bir gelecek vaat ediyor.

Ve ben ona aşığım. Geri

dönülmez bir şekilde aşığım.

HIS

Part 1

Pretty Little **BURDEN**

Yenilmez.

NICCI HARRIS

HIS

Beautiful

BURDEN

Capitulo 28

Fawn

NICCI HARRIS

C Sabah iyice dinlenmiş ve sadece klimanın hafif uğultusuyla çevrelenmiş olarak uyandığımda, bir şeyin farkına vardığımda uyumsuzluğun üstesinden geldim. Bu ikinci gece

Defterime yazacak hiçbir şeyim olmadan uyuyorum. Bir sabah, beynimde hiçbir şeyin içeriği çingirdiyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum ve saçlarımı omuzlarımın üzerinden geçiriyorum.

Göz kırpıyorum. Clay'in masasının üstünde, küçük ibresi neşeyle dokuzu gösteren bir saat var. Ben de uyuyakalmışım. Muhtemelen Clay Belediye Binası'nda olacak, büyük makaslarla kurdeleler kesecek ya da önemli belgeleri imzalayacak ya da bir belediye başkanı Çarşamba günleri Jill'le öğle yemeğinden önce her ne yapıyorsa, onu pazarlayacak. Yatağından çıkıp duş alıyorum. Pazarlamadan Jill diye biri var mı bilmiyorum. Belki adı Robin ya da Jennifer'dır. Adı her neyse, onunla vakit geçirebildiğim için beni kıskan.

HIS

BURDEN

-Ben senin olmayacağım.

Daha ben kıskanç bir kız arkadaş gibi davranamadan sözleri zihnime yerleşiyor. Ben değilim. O değil. Birbirimizden tamamen farklıyız.

Duştan sonra çırılçıplak onun büyük salonuna girdim. İçeri girer girmez, gömme tavandaki zarif spot ışıkları giysi rafları üzerinde mükemmel bir parlaklık yaratıyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, giysi sıralarının arasından geçip uzanmak için yeterince büyük siyah deri bir sedirin üzerine oturuyorum. Etkileyici alanın solunda, renklere ve eLilos'a göre düzenlenmiş takım elbise ve gömlekler asılı. Takım elbiselerin altındaki küçük bölmelerde ise ayakkabılar yer alıyor.

Sağda, *nefesimi* kesiyor, elbiselerim....

-Bu da ne? -Geçen gün butikten aldığımdan da fazla. Ayrıca renklere ve filolara göre düzenlenmiş. Eşyaları satın almalarına rağmen, hepsi hala her zamanki bohem eLilo'mda eLar gibi görünüyor, ama bir şekilde... *değil*. *Bohoemio-chic* diyebilirim. Diz çöktüm ve küçük siyah bir kutudaki soluk pembe balerinlere dokundum. Sonra tolado renkli olanlara. Ve sonra topuklulara. Onları elime alıp etraflarındaki ince deriyi inceliyorum. Ne kadar güzel

-Ani bir baş dönmesi hissederek fısıldıyorum.

-*Seni çok şımartacağımdan emin olabilirsin.*

Bir kıkırdama kaçıyor benden.

Burada değilken bile çok patronluk taşıyor.

Kına süslemeli krem rengi dantel bir gömlek elbise ve kalçalarımı örtecek kadar uzun bir şalvar giydim ve bir çift pembe balerin giydim.

Gün boyunca Maggie'nin kek pişirmesini izliyor ve her zamanki rutinine devam ederken biraz bir şeyler öğreniyorum. Kek pişirmeyi bitirir bitirmez tezgahtan atlayıp evin içinde Jasmine'i arıyorum, onunla paylaşmaya hevesliyim.

BURDEN

Bana gününü, ona da benimkini anlatmak istiyordum ama Bolton'ın görevde olduğunu söylemesine rağmen ona ulaşamıyorum. İşler böyle giderse, sanki bir gün bir tür dostluğumuz olabilir ve hayatımda ilk kez bunu keşfetmek istiyorum. Dürüst ol. Yumruk atmak yok.

Etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen, onların yokluğu konağı dönüştürüyor. Daha büyük görünüyor ve genişliği ve telaşı içinde duygusal olarak kaybolmuş hissediyorum. Sindirella ve balkabaklarıyla ilgili o garip konuşmayı hatırlıyorum ve onu bayram gecesinden beri görmediğimi fark ediyorum.

Onu bulamadan geceyi geçirdiğimde kalbim yavaşlıyor ve biraz sersemliyor. Yatak odasına girdiğimde, şaşkınlık gözlüğüm olmadan etrafıma bakıyorum ve onu güzel olduğu kadar ruhsuz buluyorum. Odanın içinde dolaşıyorum ve zarif cilalı siyah ahşap mobilyaların her birinin etrafında dönüyorum.

Kalbim daha da derine batıyor.

La'nın bir otel odası değil de kalıcı bir konut olduğunun tek işareti, klimanın yumuşak akışı altında sallanan rüya kapanım. İç çekerek, her sabah minderleriyle birlikte bir yastık yığını oluşturmayı aklıma not ediyorum.

Saatin on bire vurduğunu görmek için başımı kaldırıyorum ve bütün gün ve gecenin büyük bir kısmında gittiğini bildiğim için kaşlarımı çatıyorum. Tabii eğer... tabii eğer Ále burada, evin içinde bir yerde değilse.

Yatak odasından çıkıyorum ve onu geçen hafta gördüğüm ofise gidiyorum.

Koridorun sonundaki kapıya yaklaştığımda, müzik beni başka bir kapıda durmaya yönlendiriyor. Çift kapıyı iterek açıyorum ve bir duvar boyunca uzanan özel yapım bir televizyon ekranı ve küçük bir eğim üzerine yerleştirilmiş iki sıra deri koltuk görüyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Lanet bir ev sineması.

- "Vay be," diye mırıldandım.

Merkezden geçip alt kata inen küçük basamakları çıkarken, Xander'ın ön tarafta olduğunu fark ediyorum; yumuşak ışıpta titreyen gösteriye bakmıyor, kucağındaki kalın belgede sayfaların altını çiziyor.

- "Merhaba," diyorum ve bana bakmak için başını çeviriyor. Özür dilerim, bölmek istememiştim.

- "Fawn şarkı söylüyor," diyor ve geniş, çekici bir gülümsemenin ciddi ifadesini değiştirmesine izin veriyor. Hiç de değil, bebeğim. Gel yanıma otur. Bekle, yatağa uzanman gerekmiyor mu? Kontrolcü ağabeyimin senin için çok katı kuralları olduğunu biliyorum.

- Uyuyamıyorum ve o da burada olmayacak. - Omuzlarımı silkiyorum. Peki ne yapacaksın? - Ona doğru yürüyüp minder kenarına oturuyorum. Xander'la en son konuştuğumda sinir krizinin ortasında olduğumu fark ettim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Geçen hafta için özür dilerim, Xander. Kaba davrandım.

- Sen değilsin. - Bana bir yığın kâğıt uzatıyor ve gülümsemesi çok güzel ama çenesinin altındaki morlukları ve zor iyileşen siyah gözünü yumuşatmıyor.

Bir tür otomatik tepkiyle kâğıtları elime alıyorum ama karamel teninin altında parlayan renklere bakıyorum.

- Bu çürükler de ne? Bar kavgalarına girecek bir tipe benzemiyorsun.

- Sadece çarşamba günleri" diye şaka yapıyor, sonra elimdeki belgelere başıyla işaret ediyor. Yardım etmek ister misin? Bahsedilen tüm mal varlıklarının altını çiziyor.

BURDEN

yangından zarar görmüş.

-Efendim'in kampanyası için mi?

Kağıdın üzerine fosforlu bir kalem bırakın.

-Evet diyebilirsiniz. Rıhtım çevresindeki insanları tahliye etmek için nedenlere ihtiyacımız var. Şu anda o bölgede çok fazla ilgi var ve biz....

Cümlesine devam ederek bir kaşımı kaldırıyorum.

-O bölgede dikkatleri üzerine çekmek *istemezsin*. -Kıkırdıyor, ama ben saymıyorum, o yüzden televizyonu gösterip diyorum ki:

-Çalışıyor ve televizyon mu izliyorsun?

-Evet, arka planda gürültü olduğunda daha iyi konsantre oluyorum.... -Gözleri bir an yüzümde gezindi. Çürükler boks yüzünden, Fawn. Büyük kardeş kasabasında bar kavgalarına karışmam.

Her türlü şey hakkında konuşuyoruz ve Xander'ın yanında kendim olmanın kolay olduğunu görmek beni memnun ediyor. Ağabeyinden daha az kısıtlayıcı ama yine de ona kişisel bir konuda güvenmem. Clay'e güvendiğim gibi değil. Başka birine ona güvendiğim kadar güvenebileceğimden emin değilim.

Birkaç saat sonra, saat gece bire yaklaşmış olmalı ve gözlerim pır pır ediyor. Başından beri görmezden geldiğimiz gösteri yavaş yavaş gözümün önünden kayboluyor. Koltuğa yanlamasına kıvrılıyorum ve uykunun beni tiyatrodan uzaklaştırmasına ve bilinçsizlik eLado'mun bana getirmesini istediğim hiçliğe sürüklemesine izin veriyorum.

BURDEN

Capitulo 29

Clay

MKöşeyi dönerken kravatımı gevşetiyorum, sırtımdan hafif bir sabırsızlık akıyor; yatağımda kıvrılıp yatmayacağım. Bolton nerede olduğumu söylemem için bana bir mesaj gönderdi.

Ev sinemasının kapılarını açıp da onu yan yatmış, dizleri yukarı kalkmış, yatar koltukta bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış halde uyurken görmek bir sürpriz.

Duvardaki kadrana yaklaşıyorum ve ışıkları kapatıyorum, alan neredeyse karanlık kalıyor. Sadece opueLa duvara yansıtılan film, tek tük renk tonlarıyla alanı aydınlatıyor. Renkler mekanı yıkıyor.

Aurora'nın her zaman yattığı yerden gri bir vizon battaniye alıyorum, küçük kardeşime doğru yürüyorum ve üzerine çekiyorum. İnliyor ve başını yana eğiyor, yüzünü duvara yaslıyor ama çenesindeki ince deformasyonları fark etmeden önce değil. Dişlerimi sıkıp morluklarını okşadıktan sonra bir tutam siyah saçı yüzünden uzaklaştırıyorum. Yapmalıyım

BURDEN

Onunla antrenman yapmayı kabul ettikleri için hepsini öldürebilirdi ama bu sadece onu darbe almaya ve vermeye hevesli kılan şeytan her neyse onu yenmesi için yasadışı çukurlara göndermeye hizmet ederdi.

Kucağındaki kâğıtları aldıktan sonra, kucağına kıvrılmış küçük yavruma dönüyorum. Dizlerini göğsünün yanına çekmiş, kollarını göğsüne dolamış, almak için olgunlaşmış görünüyor.

İddia benim.

Bir kız, benim olmanın sürtünmesinden şişmiş ve dolgunlaşmış mükemmel amını sikmek istememe neden oluyor. İçine boşalmamı, kalçasından aşağıya damlamamı istiyor. Ağzında dişlerimin izlerine ihtiyacım var. Onun kime ait olduğunu kimse karıştırmamalı.

Başımı eğiyorum ve krem renginin altında parlayan beyaz külotuna bakıyorum. Onun için tekrar acı hissetmek istemiyorum. Zaten çektiği acı gibi değil.

Üstüne uzanıyorum ve parmaklarımı bacağından aşağı kaydırıyorum, teni dokunuşlarımın altında pürüzsüz ve canlı. O benim. Minyon vücuduna bir gölge düşürüyorum. Parmaklarımı bakışlarımla takip ederek, ayak bileğinden kalçasına kadar yumuşak, soluk etini okşayarak keşfediyorum. Gördüklerim ve dokunduklarım karşısında sikim hızla büyüyor. İki parmağımı bacaklarının oluşturduğu vadinin arasından geçiriyorum ve güzel amcığıyla buluşuyorum. İki yumuşak dudağın şekli ince beyaz bir kumaşın altında belirginleşiyor. Dolgun kıvrımlarını okşuyorum ve kalçalarının titiz hareketlerimi takip edişini izliyorum. Dulin'in kızı amıyla oynamamı seviyor.

Farkındalık yavaşça kaslarına sızıyor, vücudu okşamalarım tepki veriyor ve sonra ağzı uyanık dünyaya katılarak tatlı, kadınsı iniltiler çıkarıyor.

Elimle ağzını kapatıyorum.

Parmaklarımı onu zar zor örten ipeğin altından geçirip arasına soktuğumda

BURDEN

Dudakları geriliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve beni üzerine eğilmiş buluyor. Parmaklarım onun içinde.

Heyecan ve biraz da korku gözbebeklerini kaplıyor, sonra tekrar kapanıyor ve iyi bir kız gibi embriyolarımı kabul ediyor. Bana güveniyor. İnlemelerinin avuç içimde yarattığı titreşimler, sikimin pantolonumun içinde zonklamasına neden oluyor.

Dişlerimi sıkarak, onu becerirken beni sıktığını hissetme ihtiyacı kaslarımı yakıyor. Odamda dinlenmeliyim.

O zaman onu istediğim gibi giyebileceğim.

Onu parmaklarken ereksiyonumun zonklamasını bastırmak için kendimi kol dayanağına bastırıyorum. Amcığı itişlerimin etrafında haykırıyor, her girişi ve çıkışı bir öncekinden daha kolay hale getiriyor. Parmaklarım onun ipeksi ıslaklığıyla nefis bir şekilde kaplanıyor. Küçük elleri ön kolumun etrafında dönüyor, ben onu becerirken tırnaklarını derime batırıyor.

Xander'a hızlıca bakıyorum. Hareketsizdi. Sessiz.

Parmaklarımı parmak eklemlerime getirirken yavruma bakıyorum, hırlıyorum, o kasların sikimi sağdığını hissetmek için beklemek zorunda olduğum için öfkeliyim. Amı zonkluyor ve bana yapışıyor, beni geri tutuyor ve benimle savaşıyor, beni sıkıyor.

Ben hızlandıkça, sarsıldıkça ve döndükçe, duvarlarını ovdukça, gözleri tekrar açılıyor. Elimin üzerinde titreyen bir geyik yavrusu gibi. Ona bakıyorum ve göğsü gerginlikle kabarıyor. Başparmağımı kalçalarının arasına kaydırıyorum ve artık benim olan şeyi sıkıyorum, pedi kışına bastırıyorum ve zonkladığını hissediyorum. *Ona yol gösteriyor.* Parmaklarımla amının en derin, en dik yerlerini keşfetmeye devam ediyorum.

İnlemeleri daha da yükselir ve yüzünün altında sarı saçları ile boynu arasındaki boşluk kalır.

BURDEN

-Şşşş, tatlı çocuk. Kardeşimi uyandırma.

Bana binerken iki renkli gözleri parlıyor. Ağzı tıkandığında çok yakın ve güzeldi. Ağzını sıkıca kavradığım için yanakları şişti. Boğuk inlemeler. Zevk dalgaları altında gözyaşları bezlerine yapışıyor. İtaatkâr. Kıvrılmış.

Gerçekten çok heyecanlıyım. Parmaklarımın kışının altındaki deltadan içine doğru kaymasını, külotunun penetrasyonumun yanında yakalanmasını ve uyarılmayla ıslanmasını izliyorum.

-İçeri girdiğimde başını çok yukarı kaldırmıştın. Bir dahaki sefere kafana bir battaniye ört.

Yanağından bir damla gözyaşı yaladım.

-Benim için yala, küçük geyik yavrusu. -Ona emrettiğimde, orgazmı içinden geçerek tüm vücudunu kasılmaya ve parmaklarıma yapışmaya zorluyor. Sırtı kemerli. Tırnakları ön kolumdaki iplere batıyor. Kasları titriyor. Ve ben iyi kızıma istediğimi vermeye devam ediyorum, tüm zevkini topluyorum, yorgun figüründen her eLreme ve spazmı sıkıyorum.

Kasları yavaşça gevşiyor.

Kollarımda duygu dolu hıçkırıklarla ağlıyor. Benzer bir sızı göğsüme çarpıyor.

Lanet olsun.

Bir kız.

Küçük bir bağımlılık.

Kendime izin verdiğim tek günaha.

Eğilip uyuşuk bedenini kollarımın arasına alıyorum, gevşek, ağırlıksız bedenini göğsüme yaslıyorum. Kollarını boynuma dolayarak beni olması gerektiği gibi kabul ediyor.

BURDEN

İnce kollarını kaydırıyor ve başını gömleğimin içine daldırıyor. Onu merdivenlerden yukarı, çift kapıdan odama taşırken sarı saçları etrafına dökülüyor.

Ela neredeyse baygın, ama sikim o kadar sert ki zevkten ölüyorum. Onu yatağın ortasına yüzüstü yatırıyorum ve o da başını bir tarafa çevirip zevk ve uyku hezeyanı içinde inliyor.

Soyunuyorum ve vücuduna tırmanıyorum, dilimi bacaklarının yumuşak, kremi eti boyunca sürmek için aşağıya dalıyorum, sonra güzel vejeteryanın coLura'sını ısıriyorum, tırmanırken yukarı doğru sürüyorum.

Kıyafetlerini çıkarırken bana yardım ediyor, yeni krem rengi dantelli sütyenini ve ona uygun külotunu çıkarırken kıpırdanıyor ve inliyor. Ereksiyonum daha da şişiyor ve ön spermimi kalçasına bulaştırıyorum.

-*"Efendim,"* diye nefes veriyor, benim için yarı uyanık.

Parmak uçlarımı titreyen vücudunun yanlarında, kalçalarının üzerinde ve göğsündeki küçük izler boyunca kaydırarak yüzüne ulaşıyorum. Bir elimle kızarmış yanağını okşuyorum, diğer elimi bedenlerimizin arasından geçiriyorum ve sikimi girişine bastırıyorum.

Nefes alış verışı kısa.

Dudaklarını niyetle büzüyor, ağzı hevesle benimkini yalvarırken gözleri hâlâ kapalı. Naziklik. Samimiyet. Bu genelde teklif ettiğim bir şey değil... ama *lanet olsun...* Ona istediğini veriyorum. Eğilip dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. Açık ağzını öpüyorum ve dudaklarımı yavaş bir ritme getiriyorum. Ağzı kaygısız ve tatlı, sanki ritmi umursamıyormuş gibi benimkinin etrafında kayıyor, sadece beni tadıyor ve ben de onu tadıyorum.

Bu bir şiir.

-Sikimi almak ister misin? -Ağzının içine söylüyorum.

BURDEN

İnce bacaklarını genişliğimin etrafına sarıyor, topuklarını uyluklarımın arka kısmına dayıyor ve beni cesaretlendirmek için hafifçe itiyor.

-Evet... -Boğuk ve nefessiz bir şekilde inliyor.

-Aferin kızıma. Nefesimi içine çek, tatlı kız. Benden gelmeyen hiçbir şey bir gece vücuduna giremez.

İçine daldığımda sert bir inilti duyuyorum ve o da bir çığlık atarak omurgasını eğip büküyor, benim için iyi bir kız olduğunu bildiğim gibi taşaklarımı gömüyor. Asla dokunmamam gereken ama Tanrı'nın şimdi benden almaya cesaret edemeyeceği genç bir kız.

Daracık amcığında kılıflanmış eŁar'ın rahatlaması kör edici, karanlık arzu dalları görüşümün kenarlarında açılıyor. *Madonna Mia*. Kalçalarım uyluklarının arasında metodik olarak hareket ediyor, sikimi içeri ve dışarı pompalıyor, ama o miyavlarken ağzımı onunkinde yumuşak tutuyorum, serviksine her ulaştığımda nefes nefese kalıyor, her geri çekildiğimde inliyor.

O küçücük leğen kemiği ve daracık deliğiyle ona nasıl bu kadar derin girdiğimi bilmiyorum ama o giriyor. Ve biliyorum ki, gerçekten, her gece onu becerdiğimde, daha yavaş, baştan çıkarıcı bir şekilde yürüyeceğini garanti edebilirim, ertesi gün boyunca hala derin, kapsamlı itişlerimi hissediyor.

-Evet. Çok iyi gidiyorsun, tatlı kız. Çok iyi karşılıyorsun. Benim tatlı kıyım.

Benim savunmasız

kıyım. Benim kıyım.

NueŁro öpücüğünde sert, düzensiz nefes alıyorum ve tüm kontrolü bana veriyor, havamı soluyor, horozumu kılıflıyor, öpücüklerimi kabul ediyor, omuzlarıma yapışıyor sanki varlığım onu dünyaya bağılıyormuş gibi, sanki ben onun yerçekimiymişim gibi.

BURDEN

Ben yuvarlanıp eğilirken boynumun iki yanındaki gergin kaslara yapışıyor ama yine de ona çok arzuladığı, hayır, hak ettiği o değerli yakınlığı veriyorum. Onu öpüyorum.

Bana kendini veriyor.

Dudaklarımız birlikte hareket ederken ve vücudu kıpırdanırken, beni daha da derinden kabul etmesi için onu zorluyorum. Duygularımın, onu kaybetme ya da başarısızlığa uğratma korkumun farkındalığı, gömleğe bulaşan kan gibi içime akıyor. Nabzım enseme titriyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor, tıpkı Bronson'ın sandalyeye bağlanmış görüntüsünden uyandığım zamanki gibi. *Şiddetli bir korku...*

Hayır.

Dudaklarının hareketiyle beni dalgınlığımdan çıkarıyor... dudaklarının benimkilerin üzerinde süzülüşü, ağır nefeslerimi aralarına alışları, bir sonraki nefesinde bana ihtiyaç duyacağına dair emrimi kabul edişleri... tarif edilemez.

Bir şekilde daha da yaklaşmam gerektiğinden, itişlerimi yavaşlatıyorum, kalçalarımın hareketini dengeliyorum ve içine girmeye devam ederken küçük pelvisini kavislendiriyorum. Her iki yanağını da tutuyorum ve ağzına daha fazla dikkat çekmek için ön kollarıma yaslanıyorum.

Heyecanla inliyor ve ben de benzer bir şey inliyorum. Tüm vücudum onun pürüzsüz uzunluğuna sürtünüyor ve ikimiz terin ortasında birlikte kayıyoruz.

O güzel dudaklar... O güzel dudaklar... Onun ağzını yiyorum, en tatlı ağzını, en tatlı sorularla.

Kesinlikle büyüleyici. Gitmesine izin vermeyeceğim.

Yaptıklarımın sonra benden nefret etse bile onunla kalacağım. Yalanlardan sonra. Yine de onunla kalacağım.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Bu düşünceyle taşaklarım kasıldı ve sıkılaştı. Karnımda ısı kabarcıkları, gerginim, daha hızlı itiyorum, yapışkan amını sağıyorum. Suya eğildiğimde çığlık atıyor, kendi orgazmıyla zonkluyor ve aynı zamanda onu spermle dolduruyorum, inliyor ve homurdanıyorum çünkü bana bu şekilde hissettirdiği için beni kızdırıyor.

Gitmesine izin veremem.

Ve onu öpmeden duramıyorum, yavaşça ve yumuşakça. Dudakları sanki... *siktir*. Huzur ve rahatlık gibidirler.

Lanet rahatlık.

Ben ellerim enseme tavana bakarken, Fawn yanımda yatıyor, kolu belimde, başı pazuma yaslanmış. Elo iyi değil. Ona karşı hissettiklerimden iyi bir şey çıkmaz. Kurşun ağırlıkları içime batıyor, sanki ELo için pompalanan aynı kalbe girmenin yolunu bulmuş gibi soğuk bir taş ruh. DuLin ortaya çıktığında onu kullanmaya devam edeceğim. Kullanacağım. O laLimada olmayacak, en azından fiziksel olarak. *Lanet olsun.*

-Landon'la konuşuyor musun?

Sorusu şakağıma çarpıyor ama tepki vermiyorum.

-"Evet, şehri terk etmesi için ona para verdim," diyorum usulca, parmak uçlarımı güzel sarı saçlarında gezdirerek. Sarışınları sevmiyorum... *Sikeyim.*

-Kaydı buldun mu? -diye sorar, ayıyı dürttüğünün farkında gibidir ama yine de risk alır. A

HIS

Part 1

BURDEN

Kurt, geyik yavrum.

-Evet.

-Ne? -Oturuyor, saçları omuzlarına dökülüyor ve diri göğüslerinin üzerine dökülüyor. Meme uçlarını kenara itiyorum ki mermi gibi yuvarlanışlarını izleyebileyim. Nerede? -insile.

Başparmağımı birinin üzerinde kaydırıyorum ve bileğimi tutuyor. Elini görünce kaşlarımı çattım. Bakışlarımı kaldırıp peña'larımın arasından ona bakıyorum. *O benim oyunum, geyik yavrusu.*

Elini uzattığımda hafifçe titriyor. Kaşlarımı çatarak parmaklarını bileğimden ayırıyorum ve küçük göğsünü nazik bir otoriteyle avuçluyorum.

Öne eğilip meme ucunu dişlerimin arasına aldım. Titriyor ve inliyor, hem bir koruma hem de bir yalvarış. Ellerini boynumdan aşağı ve saçlarımın arasından geçirerek başımı tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

-*Lütfen.* -Inlıyor ve bu hem sikimin onu doldurmak istemesine neden olan tatlı, kadınsı bir ses hem de kaslarımı kasan, onu her şeyden korumak isteyen kırık, çaresiz bir ses. Kendi kendini keşfetmesinden.

Gerçeği.

Meme ucunu bırakmadan önce yalıyorum, biraz daha kızarmış ve dikkatimden dolayı kızarmış. Tekrar oturduğumda elleri saçlarımdan ayrılıp yanlarına düşüyor.

-*"Artık eLá yok"* diyorum. Onu deLruí yapıyorum. Her şey...

-*Hayır,*" diye soluk soluğa bağılıyor ve ben yumruklarımı sıkıyorum. Sesi eliyle kapatıyor ve başını yavaşça sallıyor. *Hayır.* Onu görmek istedim.

Dışarıdan, yani:

BURDEN

-Bana kalırsa, bu...

-Peki ya ben?

Kanım alnımda kaynıyor ve onu susturmak için çenesini tutuyorum.

Bir daha sözümü kesersen tatlı kız, seni dizime yatırırım..." Onu çabucak bırakıyorum, arkama yaslanıp gözyaşlarıyla dolan iki renkli inanılmaz gözlerine bakıyorum. Onu çabucak bırakıyorum, arkama yaslanıyorum ve gözyaşlarıyla dolan iki renkli inanılmaz gözlerine bakıyorum. *Hay sikeyim.*

Tedirginliğimi içime çekerek, tatlı bakışları altında kompoze olarak, ona ihtiyacı olan tek gerçeği söylüyorum.

-Benji yere düştü. Bunu görmene gerek yok.

Başını sallıyor, bilgi bakışlarına yerleşiyor ve sonra içinde başka bir sorgulama kıvılcımı alevleniyor.

-Peki ya babası?

Azı dişlerimi sıkıyorum, çene kaslarım baskı altında zonkluyor ve Kasap'ımın kafasının sakinleşmesini diliyorum. Yanağının yumuşak beyaz tenine dokunuyorum.

-Onu yetiştiren adam babası, Fawn. Onu kabul edeceksin.

Göz kırpıyor. Bakışları omzumun üzerinden kayıyor, gözleri odaklanmıyor ve düşünceleri dolaşıyor.

Ona bakıyorum.

-Bunu kabul edebilir misin, tatlı kız?

Tereddüt etmiyor; gözleri bir anıya sabitlenmiş.

-Benji miydi?

Siktir et. Dişlerimi sıkarak, onun için en iyi olanı, onu huzur içinde tutacak olanı söylüyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Evet.

Bana bakıyor ve söylediğinde homurdanmamı engelliyorum:

-İyi miydi? Onlara gitmelerini söyledi mi? Beni öptü mü?

Lanet olsun! Tüm dünyayı çıplak ellerimle yok etmeyi, evleri, dağları ve ormanları yerle bir etmeyi hiç istemedim. Başkalarının tüm huzurunu ve mutluluğunu parlak bir tepside ona sunmak için hasat etmek.

Hepsine sahip

olabilirsin. Her

lanet şeye.

Yalan yakar. Yara izleri bırakacak. Ama onun için her şeye katlanırım.

- "Evet," diye tıslıyorum, kelimeler dilimi yakıyor. Uzanıp sarı saçlarını omzunun üzerinden tarıyorum ve ilk seferinde bunu nasıl karşılayacağını hayal ediyorum. Genç olsaydım ve ona aşık olsaydım. Keşke o da duygusal olarak müsait olsaydı. Kardeşlerine gitmelerini söyledi. Artık onun ilgi odağı sendin. Sadece sen. Her zaman nazik değildi çünkü senden çok etkilenmişti, fawn, ama seni kalbine aldı. Seni asla bırakmayacaktı, bu yüzden bütün gece sana sarıldı, hala içindeydin. -Kelimeler kolayca dökülüyor çünkü artık onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ediyor, yeşil ve mavi ve güven ve kırılganlık dolu ve *CriLo*....

Gözlerini kısıyor, arayış dolu bir bakışla yüzümü inceliyor. Sanki benim hakkımda konuştuğunu biliyormuş gibi.

- "Keşke senin olsaydı," diyor ve kalbim göğsümde ağrıyor. Onun için acı çekiyorum. Ve irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

-Öyle.

Siktir

et.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama söyledim ve ciddiydim. *O benim.*

O benim.

Onu endişelerinden uzaklaştırmak için, ona söyledim:

-Ben her şeyi hallettim. Ben de seninle ilgileneceğim. İkimiz de. Endişelendin mi?

Ben saymıyorum, bu yüzden kıpırdanıyorum ve boynunun arkasını okşuyorum, onu nazikçe kucaklıyorum.

-Beni memnun etmek istiyor musun, tatlı kız?

Zorlukla yutkunuyor ve kararsızca başını sallıyor, bu da beni sertleştiriyor. Ereksiyonumu okşadım.

Vücudumdan aşağı doğru inerken kürek kemikleri yuvarlanıyor. Yumuşak, deneyimsiz dudaklarıyla ucumu kavrarken ben de sikimin kökünü tutuyor ve hafifçe pompalıyorum.

Ön spermimi yumruğumda sıkıyorum, bu his beni inletiyor. Mırıldanıyor ve yalıyor, ona verebileceğim şeyin ipucunun tadını çıkarıyor. *Madonna Mia.* Buna ihtiyacım var.

Durumu kontrol altına almak gerek.

Endişelenmemelisin.

Hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum. Parmaklarımı nazikçe omuzlarında ve kollarında gezdiriyorum, yumuşak kasları karşılık veriyor, zevkle seğiriyor. Başının tepesini buluyorum ve parmaklarımı ipeksi sarı saçlarında gezdiriyorum.

-Çok acı çektin. Çok fazla. Ve bunların hepsini tek başına yaptın. Hayatın sizi kırmasına izin vermediniz, ama sizi kucaklamasına da izin vermediniz. Korkuyorsun. Bana güvenmeni istiyorum, yavru. Senin için endişeleneceğim. Bırak gitsinler. O geceyle ilgili tüm soruları ve endişeleri. Bırak gitsinler.

Ağzı keskinleştğinde nefesim kesiliyor ve başımı geriye atarak adını haykırma isteğimi bastırıyorum.

HIS

DE HIS

BURDEN

- "Harika gidiyorsun," diye nefes nefese kaldım. Bir elim saçlarında, diğer elim ıslak ağzındayken onu tamamen itaatkâr hale getirdim.

Ve içeride.

Gözlerimi kapatıyorum ve keşfedici dudakları benim için iyi bir oral seksin yapabileceğinden daha fazlasını yaparken sikimi pompalıyorum.

Bir kızın tatlılığı... *Madonna Mia*.

Gözlerimi açıyorum ve sanki kızım daha fazla tat almak için can atıyormuş gibi sikimin ucunu ağzına alırken bana bakan pırıl pırıl mavi, canlı yeşil bir bakış görüyorum. Şaftımı serbest bırakıyorum, böylece çok yaklaşıyorum, ereksiyonumu memnuniyetle emdiğini görünce çok vahşi.

- Çok güzelsin. Gözlerin," iki parmağımı alnında gezdiriyorum, kaşlarımı indiriyorum ve parmak uçlarımı göz kapaklarının üzerinde gezdirirken kapatıyorum, "çok güzel.

Beni birkaç dakika boyunca ağzında tutmasını izliyorum, yorgunluk yavaşça gözlerine süzülüyor. Başını karnıma yaslıyor, ağzı sikimi çevrelemeye devam ederken ağır peLañalarını sallıyor. O mükemmel. O mükemmel.

- Ya baLa. Buraya gel.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 30

Fawn

NICCI HARRIS

U Sırtımın altından bir acı seli fişkırıyor ve çığlık atıyorum, nedeninden uzaklaşıyorum, ama içimde eŁá.

Zihnimde, *içimde* neler olduğunu biliyorum. Omurgamdaki sürekli sızıdan uzaklaşmak için ne kadar çabalasam da, felçli bedenimin üzerinde elinde bıçakla gezinen ve bıçağı sırtıma saplayan bir adam gibi yolumun üzerinde pusuda bekliyor.

Öyle bir adam yok.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde tuvalete gidiyorum. Tuvalete gitme ihtiyacı yorulmak bilmeyen dizlerimi ve ellerimi zeminde kaydırırken, alt omurgamda basınç oluşuyor ve viyolama geçici ebrellalar gönderiyor.

İçimdeki kaslar kasılıyor. Mide bulantısı midemi dolduruyor.

HIS

BURDEN

Ve artık dizlerimin üzerinde değil, ayaktaayım. Güçlü kollar beni duşa taşıırken acı içinde kıvranıyorum. Tek hissedebildiğim şey şeytani bir acı.

Tüm sığdırabildiğim bu.

Efendim.

Su fiskiyesi başıma çarpıyor ve beni kollarına alarak mermer fayanslara doğru kayıyor. Bacaklarım onunkilerin üzerinde bir piramit gibi kıvrılıyor ve başım dirseğine dayanıyor.

Kıvranıyoru

m. Çığlık

atıyorum.

Bir patlama daha ve o kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki, ses duvarlara çarpmaya devam ediyor ve bir sonraki batma hissi ve bir sonraki. Ya da belki de çığlık atmayı bırakmadım. Neler olduğunu bilmiyorum.

-Yardım edin. -Boğazım, hıçkırıkların ve gırtlaktan gelen çığlıkların arasında söyleyecek enerjiyi ancak bu kadar bulabiliyor. *Yardım edin.* -Bana ait olan titreyen eller acı içinde uzanıyor.

Sonra sırtım ortadan ikiye ayrılıyor ve vücudum açılıyor. Elimi geri çekiyorum. Kan tellerini görünce tekrar çığlık atıyorum.

Parmaklarımı kaplayan yapışkan allık sıvısı karşısında inlerken Clay elimi viyolamdan çekti. Yanaklarımı okşuyor ve vahşi gözlerimi onun delici mavi gözlerine yönlendiriyor, görüşümü bulanıklaştıran dehşetin ortasında bir auLera vizyonu.

-Bakma, Fawn. -Benim adım. *Bakma.* Bu kelimelerin birleşimi kalbimi burkuyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

HIS

De HİS ttt

NICCI HARRIS

BURDEN

-Efendim.

Kaşlarını çatar ve haykırır:

-Her şey yoluna girecek, küçük geyik yavrusu. -Beni daha sıkı sıkıyor ve sırtım tekrar kasılıyor, kalçalarım kasılmalarla genişliyor. Basınç çekirdeğimde, koadalarımnda, vücudumdaki her sinirde patlıyor. Hepsi birden merkezi sinir sistemimin içinde roket gibi ateşleniyor.

-Lanet olsun, Fawn! *Kahretsin*, seni yakaladım. Benim için nefes al. *Re@ira*.

Acıdan kör olmuş bir halde, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, nefes nefese kalıyorum ve acının, muazzam baskının içinde inliyorum. Ellerim yumruk oldu. Çiviler avuçlarıma batıyor. Ve kaslarımdaki gerginliği kontrol edemiyorum. Clay parmaklarımı ayırıp kolunu avucumun içine alıyor, böylece onun yerine derisini deşebiliyorum.

Sonra içimdeki şişliğin indiğini hissediyorum. Beni *terk ediyor*. Ve acı donuk bir zonklamaya dönüşüyor. Kesinliği... o *geçen* hissin, daha az acının, çok daha fazla acıtıyor.

Az önce olanların gerçekliği, azalan acımdaki çatlaklardan sızarken feryat ediyorum. Kramplar şimdi kırık vaatler ve olasılıkların yıkıntıları gibi.

Clay yüzümü göğsüne gömüyor.

-Bakma. -İri, sıcak vücudu beni yatıştırıp ileri geri sallarken tırnaklarım koluna batıyor. EŁo son şey, Fawn. Yemin ederim. Son şey. Seni bir daha incitmelerine izin vermeden önce Tanrı'yı cehennemde yakacağım.

Bomboş ve içi boş bir eŁar hissi tarafından saldırıya uğradım ve uyluklarımın arasına bakmaya cesaret edemiyorum çünkü neye tanık olacağımı, neyi kabul etmek zorunda kalacağımı biliyorum. On dört haftalık incelikle işlenmiş hayat bir lekeye, kıpkırmızı bir kütleye dönüştü. Her neyse, bunu istemedim.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Ilık çiy bizi ıslatırken Clay'in sıcak eli ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve vücudumuzun etrafında biriken kanla karışıyor. Zaten istemiyordum...

Clay dudaklarını alnıma bastırıyor.

-Her şey yolunda, tatlı kızım. Her şey yoluna girecek. Zaten istemiyordum.

Kötü şeyler üçer üçer gelir.

İntiharı: bir numara.

Cinayeti: iki numara.

Benim e@ontane kürtajım: üç numara.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 31

Fawn

NICCI HARRIS

L dakikalar saatlere dönüşüyor, her biri sanki saniyelermiş gibi geçip gidiyor. Acı. Düşük. Kolları. Siren sesleri. Bir ambulans ve bir odadan diğerine taşınan bir hastane yatağı.

şerit aydınlatma, odaklanmamış bakışlarım için parlayan sarı bir akış.

İnsanların gölgeleri üzerime eğiliyor.

Sessiz konuşmalar.

Bana sakinleştirici veriyorlar; bunun doğru olduğunu biliyorum ve kan dolaşıma doğru dan karışan karanlığı kucaklayarak onların sevgi dolu çekimine teslim oluyorum.

O zaman sadece o.

Gözlerim hâlâ kapalı, zihnim bilincin zirvesindeyken, parmak uçlarının alnımda gezindiğini hissediyorum. Onun yumuşak kokusu

HIS

BURDEN

kolonyası, teninin topraksı misk kokusu ve puro dumanının hafif aroması odayı onun varlığıyla dolduruyor.

Dokunuşu yanağımdan aşağı iniyor, tenimi tutuşturuyor. Kulağımı okşadıktan sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Sakinleştirici güçlü ve beni geri getiriyor.

Y.

Devam et.

Karanlığın.

Onun nazik
okşamalarına. Ve
tam tersi.

Parmakları beni tekrar uçurumda buluyor. Yüzümün yan tarafını okşuyorlar ve parmak eklemleri beni okşamaya devam ediyor. Başparmağı alt dudağımda geziniyor ve dokunuşu çok... caŁo. Buna bayılıyorum. Bu küçük, çiçek açan bir aşk değil. Patlayıcı. Muazzam. Ve devaador.

Dokunuşu karşılıksız bir aşkla yanıyor.

Gözlerim hala kapalı, mırıldanıyorum:

-Sizin bir aileniz var, efendim. -Zihnim bir vicdan muhasebesine girmeyi reddederken ağzım her kelimenin etrafında geriliyor. Evde Alabas'ı tanımadığınızı, onlarla büyümediğinizi söylüyorsunuz ve bu.... sizin mazeretiniz.

Yüksek sesle mi konuşuyorum yoksa sözlü bir rüya mı görüyorum, onu bile bilmiyorum. Kıkırdıyorum.

-Saf çizgiler, ütülü gömlekler ve günde üç öğün yemek. Akşam yemeği olmadan durmak yok. Ciddi değilsen özür dileme. Sözleşmeler. Ve evet, efendim. Hayır, efendim... ama bence, efendim, bir ev istemiyorsunuz çünkü iş dışında kim olduğunuzu bilmiyorsunuz. Etrafınızda bir aile istemiyorsunuz çünkü Büyük Kasap Mafya Patronu olmadıkça nasıl davranacağınızı bilmiyorsunuz. Efendim.

BURDEN

NICCI HARRIS

Kurumsallaştırılmış. Nasıl Clay olunacağını bilmiyor... sadece Clay... sadece, *aptal* Clay Butcher. - Yine eğlenerek mırıldanıyorum, hala bir tür uykulu, uyuşturucunun neden olduğu sersemlikle konuşuyorum. Xander seni etkilemek istiyor, anlıyor musun? Onu fark etmen için can atıyor. Gördün mü? Onu çok çabalarken görüyorum... Bence o çürükler, kavgalar senin için. Bil diye söylüyorum... Onda kendimi görüyorum. İlgi için yalvarmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tüm hayatımı ilgi çekmeye çalışarak geçirdim ve kimse bana ilgi göstermedi. Önemli bir adamın torununa hamile kaldım ve şimdi.... Bunun benim gibi bir kız için ne anlama geldiğinin farkında değil efendim. Babamın benimle ilgileneceğini umuyordum... Beni de kabul edeceğini umuyordum, anlıyor musun? *Bizi kabul edeceğini.*

Sadece birkaç kelime dilime ulaşıyor, gerisi sakinleştiricinin erişiminde kayboluyor.

-Ama şimdi ben senin yükünüm Tanrım. Ve sen de beni bir kenara koyacaksın. İş için.

Zihnim sessizliğe odaklanıyor.

Yanağımdan ayrılmayan, soğuk tenimi taparcasına okşamasıyla ısıtan saygılı dokunuşuna.

Tek eksiğim bu.

Sonra, saniyeler, dakikalar veya saatler geçtikten sonra, sözleri beni derin, dünyadan kaçan uykumda bir yerlerde buluyor.

-*Sadece* Clay mi olsun istiyorsun? -Sanki bilincimin yerinde olduğundan emin değilmiş ve belki de yerinde olmamamı tercih edermiş gibi yumuşak bir sesle, "Tamam, tatlı kız. Pekala, tatlı kız. Bir keresinde bana neden uyuyamadığımı sormuştu. -Zihnimde, onun garip ses tonuna kaşlarımı çatıyorum. DiLante. Sana başarısızlıktan korktuğumu söyledim, tatlı kızım ve o bana kafadan hastaymışım gibi bakıyor. Benim gibi bir adamın başarısız olamayacağı çok açık. -Bilinçsiz eLado'mun içinde, onun ıssız kıkırdamasını duyuyorum.

HIS

BURDEN

NICCI HARRIS

Güvenmiyorum. Gerçek şu ki, ben çok başarısız oluyorum küçüğüm. Kendim hariç herkesi başarısızlığa uğrattıyorum. Ben böyle bencilim. Hayatımın çoğunu birlikte geçirdiğim kadın *Noİra Şeyinin* tutsağı. *Benim tutsağım*. Ya gider ve hakkı olan her şeyi kaybeder ya da mirasından arta kalanlar için kalır. Bu benim seçimim değil.

-Kardeşlerim... Hiçbir zaman yanlarında olamadım. Onlara borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Bir yolu olduğunu sanmıyorum. Xander bilmediğim bir acı çekiyor ve ben bunu ona soramayacak ya da düşünmesine izin veremeyecek kadar inatçıyım. İçimdeki Kasap onu kafasından çekip çıkarmak ve ona sertleşmesini söylemek istiyor. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bu halimi değiştiremem.

-Max. Uzun zaman önce kapandı. Nasıl bir adama dönüştüğünü pek bilmiyorum.

-Bronson. Olması gereken kişi olmanın yükünü ona bıraktım. Yıllar önce bir keresinde onu oradan çıkaracağıma söz vermiş olmama rağmen onu onlara bakması için bıraktım. Ama asla yapmadım. Sözümü tutamadığım için bu meselede akıl sağlığının bir kısmını kaybetti. Ve ben viski içip kendi parlaklığıma gülerken o neredeyse bir sandalyeye bağlı olarak ölüyordu. Her şeyi çözdüğümü sanmıştım. Ama yapamadım. Hepsinde başarısız oldum.

"Ve sen, tatlı çocuk. Şimdi seni de hayal kırıklığına uğrattım. Bencil bir piç olmasaydım, gördüğüm kalp atışını görebilmen için bir ultrason daha ayarlardım. İlk seferinde ekranı çevirmeliydim. Yapmalıydım. Belki bir şeyler keşfedebilirdik. Ve eğer yokluğum için kardeşlerime bu kadar çok şey borçlu olmasaydım, belki seni ve bebeği alıp kasabadan ayrılırdım, yavrum. Senin gibi güzel, sakın bir kızın benim gibi bir adamdan hak ettiği her şeyi sana verirdim. Belki de senin için hayatımdan vazgeçerdim. Rahat et, rahat et. Seninle. Ve onunla. Belki... ama asla bilemeyeceğiz.

HIS

BURDEN

NICCI HARRIS

Sert bir şiltenin üzerinde, elimin arkasındaki derinin altına bir iğne batırılmış halde, ısıklık ve ayak sesleri arasında KENDİME DÖNÜYÖRÖM. Biraz acıyor. Bir dönemden daha fazla değil. Bebeğe dair kalıcı bir anı yok.

Hiçbir şey.

Benji yok.

Bebek yok.

İkisi de ortadan kayboldu.

Vicdanım kalbime aktı; ona bakacaktım. Belki Yasemin gibi bir iş bulabilirdim, çıkmaz bir sokakta küçük bir ev bulabilirdim, gidonunda püsküller olan yeşil bir bisiklete binebilirdi. Yemek yapmayı öğrenebilirdim. Ne olursa olsun. Poğaçā. Çörekler. Benim için yumurta kıracak yaşā geldiğinde ona da öğretebilirdim. Yapabilirdim. Artık kendimi değersiz hissetmiyorum. Değersiz hissetmiyorum. Sanırım kendimi daha iyi hissediyorum... daha iyi.

Clay'in dediğı gibi.

Ama şimdi... bebek yok. Kayıt yok. Benji yok. Bütün olay o duşta kanadı. Bir şey olduğuna dair tek işaret bacaklarımin arasında hissettiğim kalın ped ve yakında daha da boşalacağımı hatırlatan kramplar.

Sanki Benji ile hiç ilişkimiz olmamış, hiç sevişmemiş, sonrasında hiç sarılmamışız, tutunacak bir anımız ya da sonucumuz yokmuş gibi. Artık o olduğunu, seviştiğimizi biliyorum.

HIS

BURDEN

Öldüğü gün, ona hamile olduğumu söylediğimde gülümsemesini hayal etmeye çalışıyorum. Aramızda çok özel bir bağ vardı. Ve sonra onun da bir kayıp hissettiğini hayal ediyorum. Yani anneminki gibi kaybını tek başıma hissettiğim başka bir ölüm değil.

Belki de her nereye giderseniz gidin, aynı zamanda triLe'ye de gidersiniz.

İsteksiz bir iç çekişle, gözlerimin odaya alışması için hızlıca göz kırpyorum. Güneş boşlukta süzülüyor, ışınlar havada süzülürken tozu aydınlatıyor.

Pencereden kuşların yumuşak cıvıltısını ve monoton normal dünyanın alçak uğultusunu duyuyorum. Kafamın içinde yeni bir konuşma geçiyor, rüya mı yoksa...

-Küçük geyik yavrusu. -Clay'in derin tınısı sağ taraftan bana ulaşıyor ve sesi takip etmek için yuvarlanıyorum. Sandalyesinden kalkıyor, siyah yeleğinin altındaki beyaz gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış. Yanımda durduğunda, yüzümü gördüğünde bana attığı bakış, ancak ıslanmış gibi parlayan kırık bir mavilik olarak tanımlanabilir. Suya ihtiyacın var mı?

-Artık babama ihtiyacım yok," diye mırıldanıyorum, ancak tüm bu fikrin bir süreliğine gereksiz ve saçma olduğunu biliyorum. İki hafta önce o kapıdan içeri girdiğimde, bana ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Bana* ne olacağını hiç bilmiyordum. Düşmekten, onun içinde boğulmaktan, dünyanın en ulaşılmaz adamına çaresizce aşık olmaktan kaçınabilirdim.

Benim gibi bir kızın Clay Butcher gibi bir adama yakın olmaya ne hakkı var? Bizi bir araya getiren şeyin ne olduğunu biliyorum... sorumluluk ve acıma duygusu. Bu ve benim güzel vücudum. Ve aşk sadece güzel şeylerde değil, kalıcı ilişkilerde bulunduğundan, duşta yıkanan nuelras, herkes gibi beni bir kenara atması sadece bir zaman meselesi. O beni kenara atmayacak, ben kenara çekileceğim.

BURDEN

Ondan uzaklaşıp yüzümü pencereye dönüyorum ve belime sarılıyorum.

-Benim de size ihtiyacım yok, efendim. -Bu korkunç bir yalan. Ama senin güzel yükün olmayı reddediyorum.

-Clay," diye sesleniyor arkamdan. Uzayda ruhani bir ışık gibi süzülen ışına göz kırpiyorum, varlığımın başka bir parçasını, ona sahip olana kadar istediğimi bilmediğim başka bir parçayı da beraberinde götürüyor. Ve onu da.

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve zihnimin son ayların yorgunluğu içinde yüzdüğünü hissediyorum. Uyuyormuş gibi yapıyorum ve kalbim yavaşlayarak sakin ve donuk bir ritim alıyor. Bundan nefret ediyorum.

Hareket ettiğini ve yatağın diğer tarafındaki sandalyeye oturduğunu duyuyorum. Uyuyup uyumadığını merak ediyorum... ama cevabın *hayır* olduğunu biliyorum. Ne de olsa en iyi baskı altında çalışıyor. Sonuçta, en iyi baskı altında çalışır.

Sonraki birkaç saat boyunca beni konuşmaya, hareket etmeye ya da onu tanımaya zorlamıyor, öfke nöbetimin cezasız kalmasına izin veriyor, bu da beni daha az önemsemeye başladığına inandırıyor....

Davranışlarıma dikkatimi çekme ihtiyacı hissetmiyor. Ona ihtiyacım olmadığı yalanım hakkında.

Islık sesini yumuşak ayak sesleri ve sessiz bir ses takip etti.

-İşte. -Aurora'nın yumuşak sesi odada dans ediyor ve beni yarı uykumdan uyandırıyor. Sana kahve getirdim. Uyandı mı?

-Uyanıyor ve tekrar uyuyor" diyor, bedensiz bir şekilde.

İç çektiğini duyuyorum.

-Onu eve götürebilirsin, biliyorsun. Doktor burada kalmasına gerek olmadığını söyledi.

-Yakında ayrılacağız.

-Yatağınızda daha rahat edeceksiniz.

BURDEN

-Bundan şüpheliyim.

"-Clay," diye kekeliyor, adı üç kat anlayışla havayı deliyor. Senin yaptığın bir şey değildi...

-Bu kadar yeter.

Boğazımda bir yumru var. Düşük yaptığım için kendimi mi suçluyorum? Suçluluk hissedebileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti, peki ne için?

-Yasemin sana bir çanta hazırladı," diyor ve ben ayaklarımın altında yükselen bir bataklık gibi triLeza'yı hissederek sertçe içime çekiliyorum. Zaten gidecektim, bu yüzden benim için kolaylaştırması iyi bir şey. Aslında, bu çok uygun. Artık hamilelik dışında herhangi bir nedenle buradaymışım gibi davranmama bile gerek yok.... Rol yapmama gerek yok... Gözlerimde meydana okuyan yaşlar birikiyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Yastığa doğru bağırarak istiyorum ama o devam ediyor:

-Vinny'ye tartışmaları senin yöneteceğini söyledim.

-Ne yaptın sen? -diye araya giriyor ve sözünün kesilmesi karşısında kulaklarından çıkan buharı neredeyse duyabiliyorum. Ama umurumda değil. Keşke uyuyabilseydim; keşke beni kovmasını dinlemek zorunda olmasaydım....

Nefes verirken gergin bir öfke onu terk ediyor.

-Yetki veriyorum Aurora, bana bunu yapmamı tavsiye etmemiş miydin?

-Saygı göstermeyecekler.

-Sana saygı duyacaklar, Aurora," diye bırakıyor ve sesinin daha önce hiç böyle çatladığını duyduğumu sanmıyorum. Hiç de sabit ve ölçülü değil. Canlı bir tel gibi bükülüyor, kararlılığının kenarlarında cızırdıyor. Kendimi tamamen uyanık hissettiğim için bu sesle sarsılmak istiyorum ama hareketlerimin yeni bir acı dalgasına neden olacağından korkuyorum.

BURDEN

Söylerken sesi derinleşiyor ve alçalıyor:

Sen *benim* karımsın ve *Demirsiz Şey'in* kraliyet ailesindensin. Bunun bir anlamı var. Saçmalamayı kesmelisin. Jimmy öldü. Sen onun mirasisin. Onlardan saygı bekle.

-Onu nereye götüreceksin? -Aurora iç çekerek sorar.

-"Onu birkaç günlüğüne yanımda götüreceğim," diyor ve ben hemen doğrulup ona bakıyorum ve keskin, anlayışlı bakışlarının çoktan benimkilere kilitlendiğini görüyorum. Uyurken daha derin nefes alıyorsun, domuzcuk.

-Beni nereye götürüyorsun?

Aurora bana bakmadan önce Clay'e hızlıca bir bakış atıyor.

-"Kaybın için üzgünüm Fawn," diyor yumuşak bir şekilde gülümseyerek. Her şey asla eskisi gibi değildir.

-Zaten istemiyordum," diye mırıldanıyorum ama boğazımdan kopan hıçkırıklar bu bariz yanlış yönlendirmeye ihanet ediyor.

-Sen sert birisin, değil mi? -Kapıya doğru yürür ve şöyle der. Bizim dünyamızda büyümüş olsaydın, hesaba katılması gereken bir güç olurdun. Ait olduğun yerde.

Ben nereye aitim?

-Aidiyet... -Hecelerle, fonetikle oynayarak *fısıldıyorum*.

Gözlerimi tekrar Clay'e çeviriyorum. Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini kavuşturmuş, çenesi öylece duruyor ve gözlerinde her renkten mavi pullar parlıyor. O gittiğinde kalbim bir daha aynı yolu bulabilecek mi bilmiyorum. Eskiden yaşadığı içimdeki çorak topraklarda hep hızla ilerliyor. *Her şeyde* bir sevgi parıltısı.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Bana gitmemi söylemen an meselesi. Neden bu işi bitiremiyoruz?

Yumuşak bir hareketle ayağa kalkıyor ve o güçlü, ölçülü adımlarla bana yaklaşıırken nefesimi tutuyorum.

-Gitmeni istemeyeceğim.

-Yani... -Dudaklarımdan üçlü alaycı *bir* kahkaha döküldü. Bu işle evlisiniz, efendim, tam anlamıyla evli demeyelim. Gerçek anlamda evli demiyorum. Peki ben neyim?

Parmak eklemleri yanağımda çizgiler oluşturuyor ve ben bu hissin yoğunluğuna daha fazla kapılmak için gözlerimi kapatıyorum.

-Sen bana aitsin, tatlı kız. Ait olmak.

Ona ait olmanın en tatlı deneyim olacağını düşündüğüm zamanları hatırlıyorum ve haklıydım. Benim gibi bir kız bu kadar tatlıyı tatmış olmaktan memnun olmalı, ama bu pek mantıklı değil. Ben her şeyden önce hayatta kalan biriyim, ama bunun arkasında annemden miras aldığım alçakça bir özellik yatıyor: umutsuz bir romantik.

-Neden? -diye sorduğumu duyuyorum. Gözlerimi açıyorum, onun yoğunluğuyla karşılaşıyorum, "Neden? Sana sunacak hiçbir şeyim yok ve senin her şeyin var. Daha önce bana karşı sorumlu hissettiğini anlıyorum ama bebek olmadan buna inanmıyorum. Benden ne istiyorsun? Çünkü bilenmiş olacağım, efendim, eLo'dan daha uzun süre hayatta kalamayacağım. Kastetmediğin şeyler söylüyorsun ve beni senin de içinde olduğun bir gelecek için umutlandırıyorsun. Beni zayıflatıyorsun. Kendinden emin. -Boğazım gözyaşlarıyla doluyor, sesim kekeliyor, gerçek dudaklarımın arasından dökülürken duygularım bir panik kreşendosu gibi yükseliyor. Beni terk ettiğiniz gün hayatta kalamayacağım efendim, çünkü tüm dünyam alt üst olmuş bir şekilde dönmeye başlayacak ve korkarım içimde hiçbir şey kalmayacak.

BURDEN

beni terk etmek için! O zaman söyle bana. Nedenini söyle. Neden ben?

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce çenemi tutmak için uzandığında gözlerinde sahip olmanın hayaletleri beliriyor, yumuşak, sıcak, emin, içimdeki her hücreye yayılmış gibi görünen kalıcı bir öpücük. Derin, gürleyen uğultusu içime işliyor. Ağzı bir hediye gibi geliyor.

O ayrılıp doğrulduktan sonra bile baş döndürücü bir coşku dalgasıyla baş başa kalıyorum.

-Sakinleştirici verildiğinde bana ne dediğini hatırlıyor musun, tatlı kız? Benimle nasıl *alay ettiğini*. -Gözleri tehlikeli bir şekilde yüzümde gezinirken boğazımda oluşan düğümü yutuyorum. Sana bir şeyden hoşlanmıyorsan sesini kullan demiştim. Ve kullandın da. Ve haklıydın. İş dışında kim olduğumu bilmiyorum. Tüm hayatımı bir yolda, bir deLino ile geçirdim. Ne yapacağımı ve nereye gideceğimi tam olarak biliyordum. Tüm dönemeçleri biliyordum. -Parlak mavi bakışları yumuşuyor ve ben onu görüyorum.... *Clay'i* görüyorum. *Fawn*. Neden sen? Çünkü seninle birlikte olduğumda, tatlı kızım, kayboluyorum. Ve bundan büyük keyif alıyorum.

Beyaz önlüklü ve lastik cep saatli bir adam kapıdan içeri girdiğinde bu his bizi büyüledi. Adam aniden durup Clay'in üzerimde yükseldiğini görünce göz temasını kesip Clay'in omzunun üzerinden bakıyorum.

-Özür dilerim. Geri geleyim mi Bay Butcher?

Clay ona hiç dikkat etmeden, gözlerini yüzümden ayırmadan şöyle diyor:

-Hayır. Şimdi her şey yolunda Price.

Gergin görünümlü doktor yatağıma yaklaşıyor, ayaklarımın dibinde duruyor ve ellerini parmaklıklara dayıyor. Üniformalı erkeklerle pek hoş deneyimlerim olmadığı için kendimi korumak amacıyla belimi sıkıca kavıyorum. Clay değerlendirirken kaşlarını çatıyor

BURDEN

savunmacı cevabım.

-Nasıl hissediyorsunuz, bayan?

-Bayan Harlow," der Clay, sözlerinde ince bir ısıklıkla. Doktor gerginlikle bir kez güler.

-Özür dilerim, elbette. Bayan Harlow, bugün nasıl hissediyorsunuz?

-"Peki," diyorum muzaffer bir omuz silkmeye, ama bu şu anda içimden taştan tüm duyguların okyanusunda sadece bir damla... Normal.

-Kaybınız için çok üzgünüm. Çocuğa baktık. Küçüktü. Yaptığı bir şey değildi ve hiçbir şey yapılamazdı. Yeni bedenler bir şeylerin yolunda gitmediğini anlar," diyor ve ben gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Yani bebeğim iyi değil miydi? Harika, söylediğin için teşekkürler. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Bir süre kanaman olacak. Sonuçta, sadece ağır bir dönem geçiriyorsun. Hiç malzemen var mı?

Clay cevap verir:

-Evet ve kızarmamaya çalışıyorum. Tanrım, lütfen bana tampon almadığını söyle. Aurora'nın aldığına eminim. Bunu kabul edebilirim. Gözlerimin ardında Clay Butcher'ın yasadışı hisse senedi ya da silah alır gibi, zahmetsiz bir otoriteyle tampon satın aldığı imgesi titreşiyor. İyi araştırılmış. Test edildi. Ölçülmüş. Utanç boynuma dolanıp yüzümü sararken içten içe ürperiyor ve pencereye dönüyorum.

-"O zaman sizi yalnız bırakayım," diyor doktor ve Clay'e elini uzatıyor, ama Clay elini görmezden gelip dikkatini tekrar bana verince, doktor görmemiş gibi yapıyor ve odadan çıkıyor.

Alt dudağım için endişelenerek tekrar ona bakıyorum ve şehrin, belki de ülkenin en güçlü adamının mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

BURDEN

-Bana tampon getirdiniz mi efendim?

-Aslında pedler. -Yanaklarım alevler içinde kalırken ellerim yüzümle buluşuyor ama durmama izin vermiyor, diyor:

-Sana uygun gördüğüm şekilde bakmama izin vereceksin. Bu bir istek değil.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 32

Fawn

NICCI HARRIS

MKarnım kıvrılıyor ve zonkluyor, bana aylardır ilk kez regl olduğumu hatırlatıyor. Bavullarımın bagajda olduğu ve bir saattir arabada olduğumuz gerçeği de erkeklik organıma eşlik ediyor.

Bilmediğim bir köye giden bir köy yolu.

DiLrito'dan hiç ayrılmadım.

Zihnimi bulandıran ve diğer tüm düşüncelerin üzerine ağır bir şekilde oturan triLeza'dan daha fazlasını hissedebilseydim, etkilenebilirdim.

Clay'in kalçamdaki eline bakarken, parmakları yumuşak, baskın bir kucaklamayla tenime batarken, mutluluğu, heyecanı arıyorum. O anı özlediğimi, güçlü ve güvenilir birinin elini bacağıma koymasını özlediğimi hatırlıyorum. İlişkinin gerçek olduğuna dair bir ipucu. *Bu gerçek*. Keşke daha fazla takdir edebilseydim, ama ruh halim sadece üçlü ve suçluluk arasında gidip geliyor.

HIS

BURDEN

Tam tersi.

Duygularımı belli etmemeye çalışarak, onları yorgunluk maskesiyle gizlemeye çalışarak tekrar pencereden dışarı eğiliyorum. Clay bana bakıyor; bakışlarının hissi her şey ve daha fazlası, ama içimde dolaşan hormonları bastırmaya yetmiyor.

Yol engebeli. Yolun üzerinde iç içe geçerek organik bir gölgelik oluşturan ve sadece güneş ışınlarının delip geçtiği bu kadar uzun ağaçları daha önce hiç görmemiştim. Çok güzel ve toprak yoldan sola döndüğümüzde uzakta ahşap ve taş bir ev belirliyor.

Tozlu kırmızı yollardan yemyeşil yeşilliklere ve bakımlı bahçelere geçiyoruz ve bana içme suyu adabı konusunda ders veren annemin sesini kafamın içinde susturamıyorum.

-Burası neresi? -Dizlerimi yolcu kapısına dayayıp renkli camdan bakarken soruyorum. Doğrudan İngiltere'nin kırsalından koparılıp DiLrito'ya atılmış gibi görünen lüks bir malikaneye yaklaşıyoruz. Geniş cam cephenin karşısında, yerden tavana uzanan taş şöminenin içinde bir ateş dans ediyor; evin sahibi Led mi?

Bakışlarımı pencereden dışarı çevirerek, sanki sorunun amacını kontrol ediyormuş gibi, şöyle diyor:

-Evet, tatlı kız. DiLrito'dan uzaklaşmak istediğimde buraya gelirdim. Buraya gelmeyeli uzun yıllar oldu. Beğendin mi?

İç çekiyorum. Bu bana bir tadilat programında gördüğüm, sahibinin marangoz olduğu ve sahip olduğu ağaçlarla inşa ettiği bir evi hatırlatıyor. On yılını almıştı ama ev çok detaylı ve eşsizdi. Lüks cazibeyle buluşuyor. Evet.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Evet, beğendim. Ama Clay Butcher diye bağırıyor. Aslında *sabırsız panikle* rahat edebilecek gibi görünüyor. Çabuk çocukları sığınağa götürün çünkü dünyanın sonu geliyor olmalı.

Esprime cevap olarak mırıldandı. Araba taş döşemeli büyük bir garaja girdi, otomatik açılır kapılar önümüzde açıldı ve arkamızda kapandı.

-"Benim dünyam, belki de... işim şehirde bitemez," diyor, kapı açılırken kemerini çözüyor, diğer tarafta kişisel asistanı Que var. Ve çok güzel bir şekilde ifade edildiği gibi, benim tek olduğum şey iş. Çünkü nadiren işimden daha önemli bir şeye öncelik veririm.

Arabadan iner ve kapı gölgesinin üzerine kapanır. Birden sessizlik oldu. Ve bizi ayıran metal bir plaka, dışarı çıkıp onunla aynı havayı solumak için içimi bir aciliyetle dolduruyor.

Derin bir nefes alıyorum, onu arkadan dolanıp kapımı açarken izliyorum. Üzerime eğiliyor, beni tamamen *ona* ait olan o kokuyla sarıyor ve kemerimi çözüyor.

-Ve şimdi biliyor musun? -Arabanın dışında doğrulurken soruyorum. Arabadan indiğimde, onun müthiş kas duvarına bir santim kadar yaklaştım.

-Ve şimdi biliyorum. -Bana yadsınamaz bir şefkatle ve muazzam bir sahiplenme duygusuyla bakıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Beni garajdan geçirip eve götürüyor. Yanımızda bavullarımızı taşıyan iki uşağı var. Keşke isimlerini bilseydim.

Eşiği geçip cilalı ahşap duvarlar, zemin ve açıkta bırakılmış kirişlerle bezenmiş kavernöz bir alana girdiğimizde içimi bir huşu kaplıyor. Bana bir kulübeyi anımsatıyor, ama havai fişeklerle. Bu harika bir şey.

Titreyen ateşin yanına çömelmiş olan Jeeves, ocağın üzerine bir kütük yerleştirir. Odun

BURDEN

Tahta gıcırdadı. Beni gördüğünde aniden ayağa kalktı, rolu ciddiydi, gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşları çatılmıştı.

-Çok üzgünüm, Fawn.

-Bayan Harlow," diyor Clay ve parmaklarının benimkilerin etrafında sıkıştığını hissediyorum. Kısıtlama hareketi yok. Hâlâ öyle.

-"Hayır." Parmaklarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Fawn. Fawn iyi. İnsanların bana ne diyeceğini seçebilirim.

Clay bakışlarını aramızdan kaçırırken uşak Jeeves birkaç metre küçülmüş gibi görünüyor. Sanırım şimdi ondan daha uzunum. Clay'in bakışları durumu değerlendiriyor, yontulmuş rozetiyle onaylamadığını belli ediyor. Sonra bakışlarını karnımın alt kısmına sabitliyor. Çenesi zonkluyor.

-Hayır, yapamazsın. Ama yalnız kaldığında sana izin veririm.

Parmaklarını çözerek mutfağa doğru yöneliyor. Onun karakteristik baş sallaması bakışlarımı ahşap tezgahta hamur yoğuran altın saçlı bir kadına yönlendiriyor.

-Ela, Julia. Sana yemek istediğin her şeyi yapar..." Duraklıyor ve o uzun, güçlü fiziğini bana bakmak için çeviriyor. -Duraklıyor ve o uzun, güçlü fiziğini bana bakmak için çeviriyor. Kek bile, ufaklık. Ne istersen.

-Siktir. -Yarı gülümserim. Bebeğin pastayı benden sakladığını bilseydim... Yarı gülümsüyorum. Çikolata dilimi yakıyor. Gülümseme kayıyor. Çok erken.

Parlak, sakın bir günde okyanus rengindeki parlak gözler roLro'mda yumuşar ve daha az baskın olmasalar da derin hislerle doludurlar.

-Mizahla konuyu saptırıyorsun ama ağlıyormuşsun gibi açık ediyorsun. Seni görüyorum, tatlı çocuk. Söylemek ya da hissetmek istediğin şey yargılanmayacak. Hiç kimse tarafından... eğer parmaklarını tutmak istiyorlarsa.

BURDEN

Sözleriniz korktuğum o umutla kabardıkça kalbim büyüyor. Ama bugün şişmiş kalbime bir iğne batırmak istemiyorum. Sanırım bir süre yüzmesine izin vereceğim.

-Sevginizi saptıran siz miydiniz, efendim? Kesici parmaklarla?

-Ne tatlı bir soru. Hayır," dedi ve üzerinde büyük bir Evlilik ağacı oyması bulunan ahşap bir kapıya doğru yürüdü. Bu, personeline çok açık bir uyarıydı.

Un almak için mutfak tezgâhının üzerine eğilen kadına, sonra da odun istifleyen uşak Jeeves'e bakıyorum. İkisi de işlerine devam ediyor. Hiç şaşırmadım. İtaat ve umursamazlığın her seviyesinde korku dolaştığından eminim; ancak inkar edilemez bir saygı da var.

Başını açık kapıya doğru salladı ve içeri girdim, yumuşak, otoriter gözlerinin evin dekoruna uygun ahşap ana yatak odasında hareketlerimi takip ettiğini hissettim. NueŁra'nın kıyafetleri veŁidor gardırobunda asılı, nueŁros'un ayakkabıları ise küçük askerler gibi altlarına yerleştirilmiş. Yatağın sol köşesinde asılı duran rüya kapanımla karşılaştığımda küçük bir gülümseme dudaklarımı gıdıklıyor. Hiçbir şeyi kaçırmıyor... Yoksa bu Jasmine'in fikri miydi? Acaba neler olduğunu biliyor mu, neden bana yaklaştırmaya çalışmadığını merak ediyorum.

Hala kapıda olduğunu söylüyor:

-Banyo seni bekliyor. Elbiselerini çıkar, hemen geliyorum.

Kapıyı kapattığında dediğini yapıyorum, banyoya doğru ilerlerken parmaklarımı ahşabın üzerinde gezdiriyorum. Ortada parlak pençe ayaklı ayaklı bir küvet var.

Derin bir nefes alıyorum, soyunuyorum ve sıcak havuza giriyorum.

BURDEN

Havada süzülüyor, dalgalanan yüzeyden ayrılıyor. Derinliklerine batıyorum, su göğüslerimin üzerinde su gibi akıyor, başımı kenara yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sıcaklık ve suyun kaldırma kuvveti karın ağrımı hafifletiyor. Zevkle mırıldanıyorum.

Zihnimde duygular birbirine karışıyor, şaşırmak ve sevmek istiyorum, ama aynı zamanda sessizliğe bürünmek istiyorum, öyle ki tüm bu olanlardan dolayı kendimi bu kadar çiğ hissetmeyeyim.

Bebek Benji'nindi.

Kelebekler yok.

Banyoda acı içinde kıvrandığımdan beri tek bir kırıltı bile hissetmedim. Kelebekler öldü. Benji, öldü. Bebek, öldü.

-"Sen hayatta kalanlardansın," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Çok geçmeden ahşap kapının menteşeleri üzerinde tıkırdayarak açıldığını ve ayak seslerinin sadece Clay Butcher'ın 1.80'lik fiziğiyle başarabileceği o zarif, ölçülü şekilde hareket ettiğini duyuyorum.

-"Onu saklayacaktım," diyorum, gözlerimi açıp doğrulduğumda onu bir sandalyeyi küvete yaklaştırırken buluyorum. Hâlâ eski pantolonunu giyiyor ama kravatını ve ceketini kaybetmiş. Gömleğinin düğmeleri açık ve kaygısız, kolları dirseklere kadar kıvrılmış, damarları, kas kıvrımlarını ve duşta ona verdiğim çizikleri ortaya çıkarıyor.

-Biliyorum, tatlı kız. Bir eŁropix alıyor ve omuzlarımda ve göğsümde nazikçe gezdirmeden önce hindistan cevizi kokulu sabunla kaplıyor.

Kafamı şaşkınlıkla sallıyorum.

-Nereden bildiniz efendim? Bilmiyordum bile.

-Bunu biliyordun.

BURDEN

O haklı. Ben haklıyım. Beni yıkarken, onu nasıl tırmalama tahtası olarak kullandığımı ve düşük yaptığımı dair benden daha fazla kanıta sahip olduğunu fark etmeden edemiyorum. Uzanıp ön kolunu tutuyorum ve kanamış olabilecek kesikleri inceliyorum. Kıpırdamadan duruyor, izlememe izin veriyor.

-Vahşi bir kedi tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyorsun.

-Aslında tatlı bir geyik yavrusu," diyor, yorgunluktan bitkin düşmüş olmasına rağmen sesi kalınlaşıyor. Sanırım günlerdir uyumamış. İnanılmaz seksi bir ses; uykulu Clay Butcher. Sert. Tık naz. İştah açıcı.

-"Başiboş bir geyik yavrusu," diye mırıldanıyorum, kolunu bırakarak.

Eli ılık yüzeye dalıyor ve karnımı okşamak için aşağı iniyor. Yorgunluk gözlerinden dalga dalga geçse de daha az kontrollü, daha az dikkatli değiller.

Bu kendini küçümseyen davranışa geri mi dönüyorsun? -Diyor ki, "İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Arabada yaptıklarımı tekrar etmemi ister misin?

Uykulu bir ses kısıklığına bürünmüş boğuk sesi içimin derinliklerine ulaşıyor. Beni kırbaçladığı zamanki acıyı düşünüyorum. Bedenimi sarsmıştı. Zaten zonklayan klitorisime his dalgaları gönderdi. Sonra o andan sonra nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Hafif bir yanma. Bir güvenlik duygusu. Sorumluluk. Ona biraz daha fazla güvenmem....

-Sizce buna ihtiyacım var mı efendim?

Sanki şefkati karnımın çukurunu düzeltebilirmiş gibi boş karnımı okşuyor.

-Belki. Krampin var mı?

-Suda daha iyi hissediyorum.

Ellerini indiriyor ve kalçalarımın masaj yapıyor, derin bir baskı uyguluyor.

BURDEN

rahatlatıyor ve beni rahatlatıyor. Güçlü, bana dokunma şekli baskın ama hiçbir şekilde kaba ya da aşırı dayatmacı değil.

Gözlerim kapanıyor ve şimdiye kadar tanıdığım en yoğun, tehlikeli ve güzel adamın titiz elleri altında eriyorum.

Elleri vücudumda yavaşça dolaşırken benimle konuşuyor.

-Bana ait olduğunu ve seninle ilgileneceğimi söylediğimde, bunu kastediyorum. Sen başıboş bir hayvan değilsin. Sen bana aitsin. Bana dur demen için seni bir kez uyarmıştım. Bana ait olmanın ne anlama geldiği konusunda seni uyarmıştım... Doğru, o zaman seninle kalmayı planlamıyordum. Şimdi planlıyorsun. Benden nefret ettiğin zamanlar olacak. Yapmak zorunda olduğum şey için. Bundan eminim. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Eğer gitmeye çalışırsan, seni avlayacağımı bilmeni istiyorum. Başka seçeneğin olmadığı gerçeğiyle teselli bulmanı istiyorum. Sen benimsin. Çünkü seni gördüğümünden beri, tatlı kız, gitmek istedikleri tek yer orası.

Ona bakıyorum. Göğüslerime nazikçe dokunduğunda inliyorum ve meme uçlarımdan avucuna sürtündüğünü hissediyorum.

-Beni avlayacak mısınız efendim? Neden gitmek isteyeyim ki?

-Ben günahkâr bir adamım.

-Tehlikeli bir adam." Gururla başımı sallıyorum, dünyanın tepkisini umursamadan, çünkü Benji ya da ben onların umurunda mıydık? Kimsenin umurunda değildi. SiLema beni işe yaramaz hissettiren bir bakıcı anneyle bıraktı. Polis, Benji'nin ölümünü araştırarak, şimdi exiLió olduğunu bildiğim kaydı bulacak kadar umursamadı. Kurban olmamak sarhoş edici olmalı. Yutkunuyorum. Keşke tehlikeli biri olsaydım.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

-Sana olan sevgim seni ülkenin en tehlikeli kızı yapıyor," diyor ciddiyetle ve ben nefes veriyorum, göğsümde bir memnuniyet dalgası dolaşıyor.

BURDEN

Karanlığında rahatlık. Güçlü bir deLello, saplar gibi uzanıyor, her hücrede kıvrılıyor.

Annemin reenkarnasyon hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Zayıf ve alçakgönüllü bir tırtıl olarak geçirdiğimiz zorlu bir deneyimden sonra nasıl canlı, sınır tanımayan bir kelebeğe dönüştüğümüzü. Kendini vurduğu gün annem bir kelebekmiş gibi davranmışım.

Ama kendi reenkarnasyonumu deneyimlemek için ölene kadar beklemek istemiyorum. Hemen şimdi istiyorum. Bir Clay Butcher kozasının içinde. Umarım ikinci hayatımda bir kral kelebeği olurum.

Zarifler. Çok
güzeller.
Ve zehirli.

Karnımın alt kısmına yoğun bir zonklama ritmiyle kramplar girerken, elimle karnımı kavıyorum. Clay yatakta arkamda değil, ama vücudum onun yakınında olduğunu haykırıyor. Ve dikkatli.

Gözlerimi kısarak odanın köşesine bakıyorum; orada bir adamın gölgesi ürkütücü bir şekilde hareketsiz ve kaskatı oturuyor.

-Beni uyurken mi izliyorsun? -Diye soruyorum, sesim bozulmuş bir şekilde. Sert bir iç geçirdi.
-Sana bakmadan edemiyorum.
-Clay," diyorum ve o anda kendimi iyi hissediyorum, çünkü sıcak

BURDEN

İçinden akan azap, için için yanıyor ve yoğunlaşıyor. Bir şeye ihtiyacı var. Ne olduğunu bilmiyorum. Onu teselli eden kişi olmama izin vereceğinden şüpheliyim, eğer hayatında böyle bir yer varsa... ama denemek istiyorum. Köşedeki korkunç gölgeye göz kırpmıyorum -
. Doktor dedi ki...

-Beni rahatlatmana ihtiyacım yok, tatlı kız. Acı içinde kıvranarak yataktan düştün.

Küçük bir gülümsemeye zorladım.

-Yere düşemez. Devam ediyor, rahatsız olmadan.

-"Seni kollarıma almak için uyanmadan önce kendini halının üzerinde sürüklemeyi başardın. Ben," diye duraklıyor ve ardından gelen sessizlik kalın ve uğursuz. Sen yatağımdayken çok rahat uyuyorum. Çok rahat. Bunun olmasına asla izin vermemeliydim.

-Sen Tanrı değilsin. -Bir inilti beni terk ediyor ve hemen oturduğu yerden kalkıp yatağa yaklaşıyor. Yatak çöküyor, bedenim üzerine yuvarlanıyor.

Clay beni kollarının arasına alıyor, omurgasını yatak başlığına yaslamak için otururken beni kucaklıyor. Onun büyük kucağına sokuluyorum, onun tarafından çevreleniyorum, uzun, kaslı kollarına sarılıyorum.

Bacaklarını açıyor ve ben onun devasa kalçaları arasında yana doğru kayarak üstünde bir piramit oluşturuyorum, sırtım kalın, güçlü bir pazuya dayanıyor. Başım bir tarafa eğilerek göğsüyle buluşuyor ve içindeki güçlü, baskın davulu hissettiğimde rahatlıyorum. Yaslandığım kol belime dolanıyor, titreyen karnımdan aşağı kayıyor ve iç çamaşıırıma kadar iniyor. Bileğini kavriyorum ve hırıltısının kaba gürültüsünü hissediyorum.

BURDEN

-Bu sana dokunmamı ikinci kez engelleyişin. İlkine katlandım. Bu sefer kendini daha iyi hissettiğinde seni dizime alacağım.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve onun sonsuz mavi gözleriyle buluşuyorum.

-Üzerimde bir kompres var. Kanla kaplı.

-Böyle bir şeyi bir şekilde unuttuğumu mu sanıyorsunuz?

Elini bırakıyorum ve o da aşağı inmeye devam ediyor. Külotumun ince yan kayışını tutuyor ve kucağında kayıyorum, böylece iç astarına hala yapışan ped ile dizlerimin üzerinden kaydırabiliyor. Gözlerimi ondan ve kendimden ayırmak istemediğim için külotumu çabucak çıkarıyorum. *Tanrım... adam.*

Kıçımı şiltenin üzerine, kalçalarının arasına yerleştiriyor ve dizlerimi açıyor. Bacaklarımın birbirinden ayrılmasına izin veriyorum, bu da benim teslimiyetim karşısında dudaklarından bir memnuniyet iniltisinin çıkmasına neden oluyor.

Utanç yanaklarımın altında alevleniyor, ama göğsüne sokularak bunu iyi saklıyorum. Parmakları dudaklarıma değiyor ve o kadar hassasım ki miyavlamaya başlıyorum.

Başımı kaldırıp sıcak bakışlarının parmaklarının keşiflerini takip edişini izliyorum. Yumuşak teni okşarken şöyle diyor:

-Kim yaptı?

Parmaklarına

bakıyorum.

-Ne yapacaksın? Tıraş mı olacaksın? -Boğazımdan gergin bir ses çıkıyor, alaycılığa dönüşen bir kıkırdama. Ben yaptım. Ben yaptım. Ben her zaman... - Boğazımı temizliyorum. Ergenliğe girdiğimden beri hep tıraş oldum.

-Saçın ne renk? Zorlukla

yutkunuyorum.

-Rubio. PueLo için.

HIS

DE

BURDEN

-Görmek isterim. Bırak, bundan sonra seni istediğim gibi tıraş edeceğim.

-Mırıldanıyor, derin ve boğuk. Burada kanarken de diğer zamanlarda olduğu kadar güzelsin. Kanının seni daha az çekici yaptığını mı düşünüyorsun? Çok kadınsı. -Nefesi derinleşiyor, bir inilti eşlik ediyor. Aletini kalçamın altında çelik bir çubuk gibi hissediyorum. Aletimi içine sokmayı düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Başparmağı tomurcuğun etrafında küçük daireler oluştururken işaret parmağı dudaklarımı ayırıyor ve kanımın içinden kolaylıkla içime kayıyor. Zevkle inliyorum ve bu hareketin kaçınılmaz rahatsızlığı karşısında kızarıyorum.

-Utanma," diyor sesi gergin bir şekilde. Bu çarpık ritmi tanıyorum. İçimde değil de yanımda olmanın acı verdiğini söylerken çıkardığı sesin aynısı. Bu uyarılma. Ellerimde çok kan vardı ama hiç bu şekilde olmamıştı. Orgazmın kramplara iyi gelecektir, tatlı kız.

İç kaslarıma derin ve kapsamlı bir şekilde emerken başımı göğsünde döndürüyorum. Banyoda vücuduma yaptığı gibi hassas duvarlara masaj yapıyor ve basıncı artırmak için bir parmak daha ekliyor.

-Ben böyle seviyorum. Amin parmaklarımı çok güzel emiyor.

Onun hareketine katılmak için pelvisimi eğiyorum, o da inliyor ve istekli dudaklarımla buluşmak için alnımdan öpüyor. Boynuna sokuluyorum, gergin kaslar avuçlarımda altında geriliyor ve ağzımı onun için açıyorum, dili parmaklarıyla ritim tutarak içime giriyor.

NueŁros'un inlemeleri ve homurtuları birleşik bir senfonide sarmallanıyor. NueŁros'un bedenleri birlikte çalışıyor. Benimki, onun penetrasyonunu almak için yükseliyor. Onunki ağrıyan duvarları yoğuruyor, içimdeki kasları gevşetiyor, kasılmayı hafifletiyor.

Seni seviyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Yavaş ama durmak bilmeyen öpücüğüyle, parmaklarının kıvrımlarıyla ve sondalarıyla, karnımın donuk zonklamasıyla nefesim kesiliyor. Hepsi içimde yarattığı zevki vurguluyor ve bir hissi diğerinden ayırt edemiyorum, ama hepsi iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi.

-Seni becermek istiyorum, domuzcuk. -Başka bir öpücükle inerken sıcak nefesi yüzümü kaplıyor. Ama çok acı çekiyorsun. Yaşadıklarından sonra amın beni kaldıramaz. -Hâlâ kalçalarımın arasında hareket ediyor, diğer eliyle aşağı uzanıp sikini pantolonundan çıkarıyor. Boşaldığımı görmek tatlı kızımı memnun eder mi? -Yeni bir öpücüğün içine tıslıyor, içine girerken ağzı bir an için beceriksizleşiyor.

-Evet. Evet.

Sonra, arzunun keskin çekimi beni kenara sürüklüyor. Boynunu sıkıyorum. Birden sırtım sertleşiyor ve hiç dinmeyen, kalbime yayılan ve onu içimde dörtünela koşturan, taşaklarımı sıkan ayak parmaklarıma kadar uzanan bir ısı dalgasıyla yükseliyor.

-Clay! -Adını bağırdım. *Clay. Clay. Clay. Clay.* Dilini, parmaklarını, her şeyini aldım. Hepsini alıyorum.

Ereksiyonunu acımasız bir güçle pompalarken kendi uyarılmışlığını homurdanıyor, onu kavıyor ve yukarı doğru çekerek bacaklarıma sıcak sıvı fişkirtiyor. Yanımda kasılıyor, yumruğu kalçamda sürtünme yaratıyor, sıvı tenimi tokatlıyor, sikini çalıştırıyor ve boşaltıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve o ağzımın içinde kısık sesle nefes alırken öpüşmeyi derinleştiriyorum. Ben gevşiyorum ve onun kasları yavaşça gevşiyor, ama vücutlarımız birbirine karışıyor.

Dudaklarının şehvetli dansını böldüğünde, alnını saçlarıma dayıyor ve o kadar savunmasız ki, bir an için çılgılık atmak istiyorum:

HIS

BURDEN

-Seni seviyorum! -Sonsuz bir an için fısıldamak istiyorum: "Sana ait olduğumu anlıyorum. Beni bir kenara atmayacaksın. Gitmeme izin vermeyeceksin. Beni avlayacaksın. Kabul ediyorum. Kabul ediyorum, efendim. Ben sizinim.

Başını kaldırıyor, gözleri coşkuyla kapanıyor. Öpücüğümü yalıyor ve elini bacaklarımın arasından çekerken aşağı bakıyor, parmakları ve parmak eklemleri pembe sularla ve kalın kırmızı sıvılarla kaplı, ama umurumda değil.

O daha az umursuyor.

Kendimi temizledikten sonra birlikte yatağa uzanıyoruz ve ben ona sarılıyorum. Zihnim onun her şeyinden oluşan bir kokteylle sayıklarken, usulca mırıldanıyorum:

-Seni seviyorum Clay.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 33

Fawn

NICCI HARRIS

Eahşap zemine vuran ayak sesleri beni huzurlu gaflet uykumdan uyandırdı. Birkaç dakika önce, dinlenme halinden uyanmanın dingin sisine dalmıştım. Ve fark ettim ki

Bilinçaltım bile ona güveniyor: Clay Butcher. Artık kabus görmüyorum. Artık televizyona düşmüyorum. yoksa éLa vücudumun içimde büyüyen şeyi bırakma şekli mi?

Bir gözümü açıyorum, zihnimin bir süre daha uykuda kalma niyetine karşı koyuyorum. Ancak belimdeki ağırlık ve ayağıma bağlanan ağır baldır, iki gözümün de önümdeki cilalı ahşap panellerde açılmasına neden oluyor. Hâlâ yatakta benimle birlikte.

Uyudu. Bütün gece boyunca.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun topraksı, zengin erkeksi aromasını içime çekiyorum.

HIS

BURDEN

kolonya persientes. Kokusunu seviyorum. Bir erkek gibi değil. Bir erkek gibi. Gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve bir önceki geceyi yanıp sönen görüntülerden oluşan bir serap gibi hatırlıyorum: banyo, masaj, öpücükleri. Dokunuşunu.

-Seni seviyorum.

Kapının arkasında, sağımızda, ayak sesleri devam ediyor, ağır ve sabit, ardından küçük bip sesleri ve ardından genç bir kadının sesi, hızla bir erkeğin sesi tarafından bastırılıyor. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve güneşin bu sabah bize verdiği sarı renge alışıyorum. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve güneşin bu sabah bize verdiği sarı renge alışıyorum. Saat geç görünüyor.

Kollarında dönüyorum, ama hemen beni sıkıştırıyorlar ve manevra yapmamı zorlaştırıyorlar. Büyük, sıcak kaslardan oluşan kafesin içinde, yüzümü ona dönmeyi başarıyorum. Nefesi yüzümde geziniyor, ağır ve ılık, porto purosunun tonlarıyla birlikte. Mırıldanıyor. Onu uyandırmaya çalışan dünyaya karşı mücadele ederken, kaşları birbirine dolanıyor ve aralarında hafif bir çatlak oluşuyor. Uzun, koyu renkli göz pınarları gözlerinin altında yayılıyor. *Neden bazı erkeklerin göz pınarları çok güzel oluyor?*

Elimi yontulmuş çenesine götürüyorum, griyle hafifçe beneklenmiş koyu renkli kılların haritasını çıkarıyorum. Karamel teninin altında, dişlerini sıkarken çenesinin attığı nabızı görüyorum. Bu adamla ilgili her şey sert ve ciddi. Dinlenirken bile müthiş bir varlık. Bu yüzden öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve aralarındaki vadiyi yalayarak onu uyanması ve çenesini gevşetmesi için ikna ediyorum.

Ben senin...

Ben ona aidim.

Göğsüne doğru homurdanıyor ve ben de huysuz cevabına hafifçe gülümsüyorum.

-Bütün gece uyudu efendim. ResiLido'su olmadığı için onunla gurur duyuyorum," diye şaka yaptım.

HIS

BURDEN

Bir sarsıntıyla beni sırtüstü çeviriyor ve altında tutsak ediyor. Dudakları vücuduma mutluluk dalgaları gönderen bir ritimle dudaklarıma çarparken nefesimi kaybediyorum.

Ciğerlerim onun ağır yükü altında ezilirken, şişmiş kalbim göğüs kafesimin içinde rahat, sıcak ve dolu bir şekilde dinleniyor. Zevkli bir his. Alkışa çok yakın ama canımı yakacak ya da beni boğacak kadar değil. *Güvende* hissetmeme yetecek kadar.

Öpüşürken inliyorum ve kalçalarının arasındaki uzunluk kalçalarıma o kadar sert bastırıyor ki doğru basınçla morarabilirim. Aletini bana sürüyor ve inliyor. Çiğ, vahşi, hayvani ve dış görünüşü olmayan bir erkeği deneyimlemek beni ateşle dolduruyor. Ağzı çeneme ve çeneme saldırıp tenimi yıpratırken inliyorum.

Kalçaları uykulu bir şekilde sallanmaya başlıyor, bir hissi kovalıyor, ereksiyonuna bir gelgit, onu memnun etme arzusuyla üstesinden geliyorum. Onun beni memnun ettiği gibi.

-Baskı altında mı?

Dudakları boynumda gülümsüyor.

-Bunun gibi bir şey.

-Sizi memnun edebilir miyim?

Alnını benimkinin üzerine bırakıyor, nefesi bir sıcaklık dalgası.

-Bu seni memnun eder mi?

-"Evet," diye fısıldadım.

Sırt üstü dönüyor ve beni kendine çekiyor, mavi bakışlarında bir meydan okuma, bir uyarı var.

-O güzel ağzına boşalacağım.

HIS

BURDEN

Daha önce eLo yaptın mı?

Başımı sallarken burnum onunkine değiyor.

-Sadece seninle.

Elini kaldırıp iki parmağını dudaklarımda gezdirdiğinde, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Parmaklarını dilimin içinden geçirip boğazımın arkasına doğru itiyor ve orada sertçe sokuyor. Biraz öğürüyorum, boğazım onun penetrasyonunun etrafında kapanıyor. Parmaklarını geri çekiyor.

-Daha önce yaptığın şey aynı değil, tatlı kız. Yine de beni emmek ister misin? Isırmak? Bu seni mutlu eder mi?

Alt dudağımı kaşıyarak başımı sallıyorum. Beni memnun ettiğinde hissettiğim tüm yoğunluğu ona hissettirmek istiyorum ve sanırım yapabilirim. Bir onay sesi onayını harekete geçiriyor ve bununla birlikte vücudunu aşağı doğru çekiyorum. İki gündür ilk kez midem heyecan ve gerginlikle çalkalanıyor, özlediğim kelebekler.

Dışarı çıkan ilk iki pakette durdum ve onu tekrar yalamak için fazla yalamaya değer buldum. Haftalardır yalamak istiyordum ve lanet olsun, şimdi yalayacağım. *Eğer onu yalarsam. bana mı ait olacak?* Dilimi uzatıp karın kaslarını şekillendiren sert çıkıntılar boyunca gezdiriyorum. Kaslar geriliyor.

Kalın sikine geldiğimde sallanıyor.

Parmakları saçlarımı tarıyor, sonra eğilip sarı perdeyi avucunda topluyor, böylece at kuyruğu şeklinde tutturarak ona arzuladığı viyolayı sunuyor.

Cesaretle nefes alarak onu ağızma alıyorum ve dilimle etrafında dönerken derin, cesaret verici bir inilti çıkarıyor. Yukarı bakıyorum ve çenesi kenetlenmiş, kapüşonlu mavi bakışlarını görüyorum. Gözlerinin nefes kesici yoğunluğu benimkileri kapanmaya zorluyor ve ben onu memnun etmeye, onu memnun etmeye odaklanıyorum.

BURDEN

Adamım.

Bana ait olmasını istiyorum.

Az miktarda tuzlu pre-semen ağzıma kayıyor ve tükürüğümle karışıyor. Bunu üyesini daha da nemlendirmek için kullanıyorum. Dilimle uzun, çelik gibi kasları keşfediyorum, dilimi başın ipeksi derisi boyunca sünnet derisine doğru gezdiriyorum. Daha ileri gitmeden önce dilimi altındaki sıkı kordon boyunca gezdiriyorum, yarığı yalıyorum. Bunu yaptığımda hafifçe sarsılıyor, ben de tekrarlıyorum. Ve tekrar yapıyorum. Kalçalarının sıkılaştığını hissediyorum. Saçımı kavrayan el beni daha derine itiyor, beni zorlamıyor, yatıştırıyor.

-İşte bu kadar. Bırak boğazından aşağı kayayım. *Rahatla.*

İçime çekmeye çalışıyorum. Derisinin altındaki damarlar dikkatim altında zonkluyor. Sert kasın yarısına kadar, hafif bir öğürmeyle parmakladığı aynı noktaya dokunuyorum. Ereksiyonundan aşağı kayıyorum ve hemen tekrar dalıyorum, biraz daha derine.

Sisea.

-Aferin kızıma. Çok iyi gidiyorsun.

Övgüsüyle birlikte bir inilti beni terk ediyor. Zevkimin bir eŁruendo'su onun horozunun etrafında yankılanıyor ve pelvisinin yukarı doğru itilmesine neden oluyor.

Başımı birkaç kez salladıktan sonra hızımı artırıyorum, dilimi geri çekilmemin alt deri düğümünde basınçla kaydırıyorum, yumruğu kafa derime batıyor.

Gözlerim yaşardı.

İnlemeleri hırıltıya dönüşüyor. Kasları geriliyor, kasılıyor.

-Boşalacağım. Sana verdiğim her damlayı yutacaksın. Sonra beni yalayacaksın...

HIS

His

BURDEN

Bu... Oh. *Oh, lanet olsun.* Daha fazla. İşte böyle. -At kuyruğumu geri çekiyor ve beni aşağı itiyor, başımı acımasız bir şekilde kontrol ediyor, bu da boğazımın daralmasına ve inlemelerin taciz hissiyle kalın horozunun etrafına fırlamasına neden oluyor. *Güzel. iyi kız.*

Sonra şiddetle patlıyor, ağzımı menisiyle dolduruyor, her zaman çalkalıyor ve nabız atıyor, başımdaki tutuşunu asla bırakmıyor. Yutkunuyorum ama bunlar kalın, güçlü sıcak sıvı fişkırımları. Bu ahlaksızlığı, bu erkekliği seviyorum. Hamlığını. Ona böyle bir zevk vermeyi seviyorum. Bunu tekrar yapmak istiyorum.

Yumuşakça inliyor ve başını yastığa bırakıyor. Benim güçlü erkeğim, ağzımla doyuruluyor. Aletini yalayıp tükürük ve dölleri dilimle temizlerken tatmin ve gurur üzerimden akıp gidiyor.

"-*CriIo,*" diye mırıldanıyor. Deneyimsiz küçük dudakların beni beceriyor, tatlı kız. Ayağa kalkıyorum ve omzunun kıvrımına sokulmak için vücuduna tırmanıyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve göğsünün genişlediğini görüyorum.
derin hareketlerle iner.

-Doğru yaptım mı?

-Evet. Çok iyi.

-Hiç bana ait olacak mısın? -Soru ben daha düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor. Gözlerini açıyor. Tavana bakarken kaşları çatıldı. Ben sana aitim.

Uzun, yavaş bir nefes bırakıyor, kalbimin altındaki ateşi körüklüyor, onu çılgınca küçük atışlarla tutuşmaya zorluyor. Mavi halkaları delip geçen bir yumuşaklıkla bana bakıyor.

-İstediğin gibi değil, küçük geyik yavrusu. Ama herkesten çok daha fazla. Bu sözlerin içime işlemesine izin verdim, göğsüme kadar battı, etrafıma yerleşti.

HIS

BURDEN

Kalbim sadece onun için genişliyor. *Başkaları için olduğundan çok daha fazla.* Bu tatlı bir teklif ve benim gibi bir kızın kabul edebileceği bir teklif. Bir kırıntıdan daha fazlası. Çok daha fazlası.

-Sen uyanmadan önce küçük ayaklar duydum," diyorum usulca. Ve kesinlikle sekua değiller... Yani Bolton.

-Küçük ayak mı?

-Evet, bir çocuk gibi.

Kılık değiştirerek iç geçiriyor, beni yavaşça göğsünden indiriyor ve beni yatakta bırakarak arkasını dönüyor.

Battaniyeleri kaldırıyorum ve gardırobun içine uzanıp bir çift dar kot pantolon alıp giymesini izliyorum. Kalçalarını çevreliyor, gözlerimi alt göbeğindeki yontulmuş kas yığınının yönlendiriyor ve *Tanrım*, günahkârlar. Beni aptallaştırıyor, kelebeklerimi manik hale getiriyorlar. Gövdesi uzun ve bir heykelin ince hatlarına sahip.

-Çok yakışıklısın. -Hülyalı bir şekilde iç çekiyorum.

Yatağın kenarına oturuyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, ciddiyet kasırgaları.

-Kardeşlerim burada, tatlı çocuğum. Geldiğimi duymuş olmalılar ve bana katıldılar. Onların doğası böyle. -Sıcak eliyle yanağıma dokunduğunda, ağzımla okşayarak ona sürtünüyorum. Sesini alçaltarak, "Muhtemelen yeğenlerim de buradadır, onları görmende bir sakınca var mı?

Göğsümden küçük bir sızı geçiyor, ama şiddetli değil, sadece hafif bir hatırlatma. Başımı avucunun içinde sallıyorum.

-*"İyi olacağım,"* diyorum, "daha önce hiç çocuklarla birlikte olmadım, ama gözlerim çok çocuksu, biliyor musun? -Gülümsüyor, filtresiz ağzımın yuvarlanışını izliyor. Çocuklar. Çizgi filmler. Pizza. Tek boynuzlu atlar. Kelebekler... Duracağım.

BURDEN

Büyüleyici bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor, eli yanağımdan düşüyor, sıcaklık hemen kayboluyor ve o anda aramızdaki her fark bana kaybımı hatırlatıyor. Sonra yatak odasının kapısından kayboluyor. Onun yokluğu bende gerginlik dalgaları yaratıyor. Onlara kim olduğumu söyleyecek mi? Henüz bilmiyorlar mı? Kaç kardeşi var? "DiLrito'nun Kardashian'ları" gibi olduklarını biliyorum ama umarım eşleri onlar gibi davranmaz. Gerginlik dalgasını endişe takip eder.

Ya beğenmezlerse? Yeğenlerini, bir bebeği görmek onları incitir mi? Ya bana zor anlar yaşatırlarsa ve ne kadar saçma bir çift olduğumuza gülerlerse?

NICCI HARRIS

HIS

Capitulo 34

Clay

NICCI HARRIS

MElimi çıplak karın kaslarımın üzerinde gezdirdim, kaslarımın seğirdiğini ve zonkladığını hissettim, küçük yavrumun bana yaptığı oral seks yüzünden hâlâ titriyordum. Günahımı emdi ve sonra diye sordu:

-Hiç bana ait olacak mısın?

Lanet olsun.

Bu ve onun...

-Seni seviyorum Clay," dediğimde içim kıpır kıpır ve hayvani oluyordu.

Sahiplenici. Değişken ve hiç de ben değilim. Umursamaz.

Tarafsız falan değil.

Kaşlarımı çatarak, ailemi bulmak ve o buradan ayrılmadan önce durumu değerlendirmek için önemli bir adım atıyorum ve bu bir buluşmaya dönüşüyor.

BURDEN

Kelimenin tam anlamıyla Kasap'ın.

Mutfaktan geçerken Julia'nın bir tabak meyve hazırladığını ve fokurdayan portakal suyu sürahilerini doldurduğunu görüyorum.

Lütfen kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin.

Koyu renk saçlarımı parmaklarımla karıştırıyorum ve zar zor başımı arka sürgülü kapılara doğru çeviriyorum. Çıglıkların arasından dört yaşındaki yeğenimin Bronson ve Shoshanna'nın Staffy'si Crixus'un üzerine bir kova su döktüğünü görebiliyorum, muhtemelen tepenin yarım kilometre aşağısındaki barajdan gelen çamurla tamamen kaplanmış.

Lanet köpeği getirdi mi?

Ailesinin hiçbir üyesini bir an bile dışarıda bırakamaz. Max ve Bronson yaklaşır ve genç Kelly'nin çimlere Crixus'tan daha fazla köpük dökmesini izlerler.

Elbette Bronson da sıırıslıklam, koyu renk saçlarından sıırıslıklam botlarına kadar ve siyah gömleği ve kot pantolonu suya battığı için damlıyor. Sanırım asi Staffy'sini çamurlu derinliklerden çıkarmak için daldı. Bu köpek bir çiftlik köpeği... Bronson gibi.

İçimi çekerek terasa yaklaştım ve soldaki ahşap çardakta dört kadını gördüm. Görünüşe göre, bu kanlı bir aile meselesi. Yeni bir öfke dalgası üzerime çöktü.

Sürgülü kapıyı açtığımda Bronson'ın gözleri benimkilerle buluştu.

-Merhaba, sevgilim. Geç uyudun. Oh, hayır... -Bronson gülüyor, onun varlığından açıkça hoşlanmadığımı umursamıyor. Dikkatli ol, ağabeyin huysuz görünüyor.

-Clay Amca! Crixus'u yıkıyorum," diye bağıyor Kelly bana, Staffy diğer Staffy'lerle yarışacak bir enerjiyle etrafta koştururken küçük sesi heyecanla titriyor.

BURDEN

onun. Tepenin aşağısındaki suda balık yakalamaya çalışıyordum.

Yeğenim için bir gülümseme buldum.

-Hazır başlamışken Bronson amcana da biraz köpük dök tatlım.

-Seni huysuz yapmak zorunda olmam bizim suçumuz değil. -Kız kardeşim Lro Konnor pastırma dilimlerini açarken onun verandadaki barbeküyü ateşlediğini görmek için dönmeden önce Xander'ın sesi beni buluyor.

O yalan söylemez. Kardeşlerim ve onların eşleri, çocukları için bir ortam, bir aile normallliği kavramını sürdürmek için diğer tüm Don'lardan daha fazlasını üstlendim. Geçtiğimiz on iki ay boyunca, Jimmy'nin ölümünden bu yana, normal yaşamlarını en az kesintiye uğratarak nueLro işini sürdürdüm. Onları sadece DuLin olayına, Bron'u da Fawn'ımla olan Kasap olayına dahil ettim.

Senin mirasın benim hakkım ve
benim yüküm. Konnor çenesini
eğiyor.

-Tatlı yastık, Clay.

Ona kibarca başımı salladım ve Xander'a söyledim:

-Bir mesaj almayı çok isterdim. -Çimenlikten çardağa geçiyorum ve kaşlarımı çatarak ailemin kadınları için kibar bir gülümsemeye dönüşüyorum. Aurora'nın o anki yokluğu hissediliyor; onların arasına karışır, el sallar, sohbet eder ve benim de onları takip etmemin yolunu açardı. Ama karım gitmesi gereken yere, gerçekten gitmek istediği yere gidiyor, ben kendi işimi yaparken o da kendi işini yapıyor.

Endişelenmeme gerek yok.

Gerçi ben biliyorum.

Daha onlara doğru iki adım bile atmamıştım ki, büyük dağ köpeği

BURDEN

Cassidy'nin siyah ve boz Bern'i eyerinin arkasından beliriyor ve sinsî bir hızla bana yaklaşıyor.

Çılgın hayvan.

Clara öfkeli, gözleri eğik kafasından niyetimi değerlendiriyor. Birbirimizin önünde duruyoruz. Bana bakıyor ve ben ona meydan okuyorum.

-Clara," diye sesleniyor Cassidy ve aşırı korumacı köpek dönüp sahibinin yanına uzanıyor. Max'in karısına sahip çıkma konusunda Clara ile tartışmamasına şaşırdım.

-Hepsi ne kadar güzel. -Masanın etrafında, kız kardeşime en yakın şey olan Stacey'nin arkasında dolanıyorum. Çikolata rengi saçları ve bronz teniyle o da Sicilyalı sayılabilir. Ergenlik dönemlerinde kardeşlerimle geçirdiği zaman sayesinde onları benden çok daha iyi tanıdığını tahmin ediyorum. Büyürken, Xander'ın en iyi arkadaşının katılmadığı tek bir aile toplantısı bile yoktu.

İki yanağından da öperim.

-Şirin gülümseme," diye takılıyor, gözleri benimkilerde, bu hazırlıksız ziyaretten etkilenmediğimin farkında gibi görünüyor.

Cassidy çoktan yerinde dönmüş, çilek sarısı saçları rüzgârda sallanıyor, ince kolları açık, kucaklaşmaya davet ediyor.

-Sırada ben varım!

Oğlu Stone'u izlerken Shoshanna'nın yanından geçiyorum ve selamlamak için omzunu tutuyorum. O da elimi okşayarak selamıma karşılık veriyor.

-Farklı görünüyorsun" diyor.

-Çünkü ben ve Lido değilim," diyorum ve Cassidy'yi kollarıma almak için eğilip önce sol yanağının sonra da sağ yanağının çilli derisini öpüyorum.

BURDEN

Clara ayaklarımın dibinde küçük bir vızıltı çıkarıyor.

- "Çok uzun zaman oldu," diye yakınıyor Cassidy. "Kelly seni özlüyor.

Bırakıyorum ve doğruluyorum.

- Bundan çok şüpheliyim.

Şaşırmış gibi yapıyor, ela gözleri sahte bir kızgınlıkla açılıyor.

- Bana yalancı mı diyorsun Clay Butcher?

- Yalancı, Cassidy Butcher," diye cevap veriyorum. Konnor'un kız arkadaşı Blesk'i, Cassidy'nin yanında duran Marilyn Monroe'ya benzeyen sarışını gözden kaçırmak istemediğim için onun da yanaklarından öpüyorum. Seni tekrar görmek güzel. - Yumuşakça gülümsüyor ama omzunun hafifçe kalkması Sicilya geleneklerine pek de meraklı olmadığını gösteriyor.

Not edildi.

Onun hakkında çok az şey biliyorum ama o aileden biri. Sürgülü kapı açılıyor ve bana aciliyet hissi veriyor, ben de döndüğümde kapı aralığında donup kalmış, far ışığındaki bir geyik yavrusunun timsalini görüyorum. Uzun sarı saçları, donuk pembe gömleğinin arkasından aşağı sarkıyor ve sinirden bükülmüş uzun, mükemmel biçimli bacaklarını ortaya çıkarıyor.

- Clara, hayır!" Cassidy, Fawn'ın üzerine atlayan büyük köpeği yönlendirmeyi başarmadan önce onu azarlar.

Arıya doğru atılıyorum ama Xander'ın Fawn'ın önüne geçip vücuduyla bir barikat oluşturduğunu gördüğümde biraz rahatlıyorum ve sabit bir tempoya dönüyorum. Clara bir gıcırtyla durdu ve yeni geleni görmek için küçük kardeşimin kalçalarının arasından dışarı baktı.

Tatlı kızım ona bakan ve beline sarılan köpekten ürkmüyor bile. Fawn'ın omzunun üzerinden, Bolton Łá sadece birkaç adım ötede.

BURDEN

Sırtından birkaç santim uzakta, pofuduk köpeğe bakıyor, gerekirse onu çimenlere doğru güreştirmek için yalvarıyor. Yavrumu önemsiyor. Bunun için ona teşekkür ediyorum. Para bir erkekten çok şey satın alabilir, ama hiçbir para sevgiden üstün değildir. Ona başımla bir selam veriyorum ve o da saygıyla birkaç adım geri çekiliyor.

-*Woah.* -Xander ellerini Clara'ya doğru kaldırıyor. Cidden, onu bir şatoya falan bağlamaları lazım.

-Onu bir kazığa bağlasaydım, ne işe yarardı? Kıza zarar vermezdim.

-Ben olsam onu Cassidy'den uzak tutardım," diyor Max, Clara'nın pembe tasmaından tutup iri köpeği karısının yanına sürükleyerek.

Fawn'ı almaya giderken yanımdan geçtiğinde, homurdanma ve dişlerimi sıkarak konuşma dürtümle savaşıyorum.

-Son şansı, sonra kanlı bir kurşunla gitti.

Fawn'a ulaştığımda Xander yolumdan çekiliyor. Yumuşak yanaklarını okşuyorum ve o da gözlerini kapatıyor, ben bu kadar yakındayken gözlerini açık tutamıyor gibi görünüyor. Ne kadar tatlı, geyik yavrum.

-Ailemle tanışmak ister misin, tatlı kız?

Gözleri açık, yeşil ve mavi, altın yelpazeler gibi peLañaların arasından bana doğru dalgalanıyor.

-Benimle tanışmaya hazır mısın? Beni nasıl tanıştıracaksın?

-Buna gerek yok. Senin kim olduğunu biliyorlar.

-Ah. -Kaşları birbirine çarpıyor. Babam yüzünden ya da... *Başka* ne var biliyor musun?

İçimden lanet ediyorum. O tanıdık duygu içimde alevleniyor: korku. *Ondan* korkmak. Sevgimden. Onu öldürdüğümde aramızda olacaklardan.

BURDEN

Baba.

-Artık biliyorlar.

Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor, önce sağa sonra sola kayıyor ve arkamı dönüp durumu anlayacağını bildiğim gözlerle buluşuyor. Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce boğazının ince sütununun dikkati altında döndüğünü görüyorum.

-Evet, eminim bazı soruları olacaktır.

Başparmağımı hala pembe olan alt dudağında gezdiriyorum, bana bu kadar iyi davrandığı için biraz şişmiş.

Mia.

Tüm bu olanlardan sonra, onu omzuma almak, Glock'umu çekmek ve onu etkilemeye çalışan herkesi mermilerle delik deşik etmek istiyorum. Diğer insanların seslerine karşı sağır, manipülatif yüzlere karşı kör olmasını istiyorum. Kulaklarının tınıma göre ayarlanmasını, gülümsemesinin sadece varlığımla kışkırtılmasını istiyorum, çünkü onun için başlangıç, orta ve lanet olası son olduğumu biliyor ve önemli olan tek şey benim.

Tam kontrol istiyorum.

NICCI HARRIS

HIS

Capitulo 35

Fawn

NICCI HARRIS

Laçık hava, çimenlik alan küçük ışıklarla noktalanırken, ağaçların yoğun karanlığı alanın etrafında siyah sınırlar oluşturuyor. Bu siyah uçurumun içinde her şey olabilir, ama Tehdit edici değil. Güzel ve vahşi.

Müzik etrafımızda yükseliyor, *Ris Town* hoparlörlerden bangır bangır bağıyor. Niall Horan'ın melodik sesi aşk hakkında şarkı söylüyor. Şarkı sözleri bana Benji'yi hatırlatıyor, çocukluğumuzu ve keşke söyleseydik dediğimiz şeyleri hiç söylemediğimizi.

-Her şey sana geri döner.

Konnor ve Blesk titreyen ışıkların altında dans ediyor; kız gülerken yüksek at kuyruğu dalgalanıyor, ciddiye almıyor. Konnor ona Cassidy'nin daha önce onlara öğrettiği adımları öğretmeye çalışır ama Blesk Cassidy kadar zarif değildir. Ancak Cassidy onu daha çok seviyor gibi görünüyor.

BURDEN

Çimenlerin üzerinden Shoshanna ve Bronson'ın hamağa dolanmış hallerine bakıyorum. Onun söylediği bir şeye gülerek başını arkaya atıyor. Hareketli konuşuyor. Onu sadece bir gündür tanıyorum ama eminim söylediği şey ya saçma ya da tamamen çılgınca ya da her ikisi de.

Çardakta, Cassidy Max'in kucığında uyuyakalmış, küçük bir kız çocuğu gibi onun büyük kollarına sarılmış. Yanında bir bebek telsizi var ama Max'in bakışları karısının kucasına sabitlenmiş. Fırtınalı bir gri olan gözleri, sanki o anda ona aşık olmuş gibi, umutsuzca *aşık* olmuş gibi kollarındaki çocuğu seyrediyor.

-Kelebekler canlanıyor.

Clay'in çatık kaşları ve büzülmüş dudakları aklıma geliyor. Gülümsüyorum. Benji'nin anısının etrafımda dolaştığına hiç şüphe yok; pişmanlık ve belirsizlik bunu yapıyor, anıların onunla kalmasına izin vermek yerine devam etmesini sağlıyor. Ama... sevmekten sorumlu parçalarım artık onun değil. Eğer öyleyse bile.

Kalbim Clay için büyük, ellerim
onun için titriyor. Onun için
nefesim kesiliyor.

-Her şey sana geri döner.

Shoshanna'nın kahkahasını duyunca boğazımda kısıkanç bir yumru oluşuyor. Bir hamakta kahkahalarla dolu anlar dileyerek, Clay'in kollarında huzur içinde uyumayı dileyerek, Blesk'in şu anda Konnor'la yaptığı gibi ayaklarının üzerinde dans etmeyi dileyerek iç geçiriyorum. Hepsi... *rahat görünüyorlar*. Belki bir gün Clay'le bunu yaşayabilirim. Ama Clay Butcher rahatlıkla çelişecektir. Ve o zeki adam bana ne verirse versin, başkalarına verdiğiinden daha fazlasını vereceğini bilerek alacağım. Bu yeterli.

BURDEN

Yeterli olmalı.

Sürgülü kapının sesi Niall Horan'ın beni soktuğu transı bozuyor.

-İçeri girin, sizi aptallar. -Xander bacağıyla köpeklerin dışarı çıkmasını engelliyor, köpekleri atlatıyor ve bize katılmak için evden çıkıyor. Yakışıklı saçlarında yumuşak bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor. İyi misin bebeğim?

Başımı sallıyorum, öylesine bir soruymuş gibi davranıyorum ama eğitilmiş gözleri gecenin karanlığında bile fark edilmiyor. Daha derin, daha içgüdüsel bir seviyede söylüyor.

-İyi misin? -Herkes biliyor. Bütün gün gözlerinde gördüler.

Lálima.

Bypass diyorum:

-Çünkü Stacey hemen bayıldı.

-Çok fazla bira. Üç pint içti; bu onun için çok fazla. -Bankta yanıma oturdu. Normalde bira içmez.

Düşüklerimin *üçüncüsü* olduğunu hatırlayınca mideme bir triLeza taşı atıyor, mırıldanıyorum:

-Üç sihirli sayıdır.

-Bu hangi numara?

Bağlamından koparılmış yorumumdan utanıyorum ve bunu bir el hareketiyle reddediyorum.

-Bu insanların söylediği şeylerden biri. -Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, konuyu saptırmama izin vermiyor. Gözlerimi deviriyorum. Tamam, *annem eskiden 'kötü şeyler üçer üçer gelir'* derdi. Sence bu doğru mu? Her zaman öyle görünüyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Hayır, bebeğim. -Burnunu kırıştırır ve başını sallar, fena olmayan tatlı bir eğlence tonunu belirler. Buna kendini kehanet ilan etmek denir. Tehlikeli bir şeydir.

Kaşlarımı çattım.

-Hmm?

Bana bakmak için dönüyor ve ben de onu yansıtıyorum.

-Ayağınızın takılmayacağını düşünüp sonra takılmanız gibi. Zihniniz bunun olmasını sağlar ya da olaylar dizisinde bir düzen bulur. Rastgele olduklarında. Baktan ve rastgele, kızım.

Saçlarımı geriye doğru çekiyorum, ondan en uzaktaki omzumun üzerinden atıyorum, böylece yüzünü gizlenmeden görebiliyorum.

-Başıma kötü şeyler gelmesine ben sebep olmadım.

-Hayır. Tabii ki değil, Fawn. Ama sayı... -Avlunun karşısındaki kardeşlerine bakıyor, onları izlemiyor ama birkaç dakika boyunca sözlerini düşünüyor. Bana dönüp bakıyor, mavi gözlerinde bir fikir dans ediyor. Söyle bana, eğer başka bir şey olursa, bu komplo dağılır mı, yoksa yeniden başlar mı, birden başlayıp üçe kadar sayar mı?

Yeniden başlatmaya devam ediyorum... Homurdanıyorum ve gülüyorum.

-Aptalca, biliyorum.

-Deneyin.... -Gülümsemesi genişliyor, o mükemmel dişler gözümü kamaştırıyor. İyi şeyler üçer üçer gelir. Bunu garanti ederim, Fawn. - İki parmağını kaldırıp şöyle diyor:

-Scout'un Onur Sözü.

Yorumunun kalbimi ısıttığını hissediyorum, tek bir kişiyi ve sadece tek bir kişiyi arzulayan o organın uyanışını. Başımla bir geLo yapıyorum

BURDEN

Sürgülü kapı.

-Nerede?

Bir iç çeker.

-Sence nerede? Ofisinde.

Ayağa kalkıp sürgülü kapıya doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve omzumun üzerinden Xander'a bakarken açık tutuyorum. Bankta tek başına oturmuş, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle kardeşlerini izliyor.

Geçtiğimiz on sekiz yıl boyunca, bir ailenin nasıl bir şey olduğunu yüzeysel olarak inceledim. Özüne ulaşmaya çalışırken tırnaklarımı yataklarından söktüm. Hissetmek için. Akşam yemeklerinden, filmlerden ve sohbetlerden daha fazlasıdır. Bir mekanı paylaşmaktan daha fazlası. Birlikte zahmetsizce eğlenmek. Hamakta kahkahalar. Karınızı kucaklamak. Dans etmek. Xander'ın onun mutluluğunu gördüğünde yüzündeki huzurlu gülümseme.

-Hey, Xander? -Ona sesleniyorum ve o da yavaşça dönüp bana bakıyor, hâlâ yakınlarda bir yerde durup onu izlediğimi umursamıyor. Teşekkür ederim.

-Ne zaman istersen, bebeğim.

Clay'i bulmak zor değil. Connolly'deki malikanesinin sonsuz koridorları ve koridorları, beş yatak odalı büyük bir evi bir esinti haline getiriyor.

Ofisin kapısını iterek açıyorum. Kapı yavaşça açılıyor ve masada oturmuş, ekranda konuşan birini izlerken beliriyor. İri yarı İtalyan ona patron diye hitap ediyor. Clay başını sallıyor. Bir tür çevrimiçi toplantıda olmalı. Kot pantolon ve gömlek giymiş, rahat görünüyor ama bu onu kibarlaştırmıyor. Sahip olduğu güç ortada. Zahmetsiz. Zahmetsiz. Oturuşundaki rahatlıkta. Zarif güzelliğinde. Gözlerindeki, aynı ölçüde hem uyaran hem de kaybolan o sarsılmaz ışıltıda.

Ayaklarımı sürüyerek ne yapacağımı düşündüm, sözünü kesip kesmemekte tereddüt ettim ama

BURDEN

Arkamda havada uçuşan müzik beni onun dikkatini çekmek için çaresiz bırakıyor. Bizde *bir şeyler* olduğuna dair güvenceleri, aynı şey değil, ama gözlerinizi kısırsanız kardeşlerinin ve eşlerinin birlikte sahip olduklarına benzeyen *bir şey*.

"Gel buraya, geyik yavrusu," diyor kıpırdamadan; şimdiye kadar X-Men yeteneklerine alışmış olmalıydı. Hayır, Vinny. Sana ne zaman geyik yavrusu dedim ki? ... evet. Araştırmaya devam edin. Deponun etrafını sarın. Yakında orada olacağım. -Dizüstü bilgisayarını kapattı ve sandalyesinde dönüp bana baktı.

Ayaklarıma bakıyorum ve onları tekrar kaldırıyorum.

-Benimle dans etmek ister misin? -Hala kapının pervazına yapışmış bir şekilde soruyorum.

Dans *edebilir* misin?

Gülümsüyor, delici mavi gözleri yavaşça vücudumda aşağı yukarı geziniyor.

-Bir metre boyundayken dans etmek sorunludur. -Masasına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Çok uzaktasın.

Ona doğru bir adım atıyorum, aramızdaki boşluktan da gizleniyorum.

-Konnor ve Cassidy'yi dans ederken gördünüz mü? *İnanılmazlar. Ballroom Dancing, Dirty Dancing* ya da *Footloose* filmlerinden fırlamış gibiler. -Başıyla masasına doğru bir işaret yapıyor ve ben bunu *buraya gel ve karşıma otur* anlamına alıyorum. Başını sallamasını bir yanıt olarak kabul *ediyor* muyum? -Onun sözlerini kullanarak alay ediyorum ve dudaklarının köşeleri daha da kıvrılıyor. Devam ediyorum. Senin çalışanın olmadığını biliyorsun. Sesini istiyorum, başını sallamanı değil. -Bu cümlemin tamamına sessizce emrettiği şeyi yaparak karşılık veriyorum. Ahşap masanın üzerinden kayarak önünde duruyorum ve çıplak ayaklarımı kalçalarına yerleştiriyorum.

Arkasına yaslanıp bana bakıyor.

-Cassidy profesyonel bir dansçı. Bu yüzden nasıl dans edileceğini biliyor.

-*Vay canına. -İçimde tatsız bir sızı: kıskançlık.*

BURDEN

Denedin mi, Fawn? Siktir et hepsini. Sadece hayatta kaldım. Bu her şeyi açıklıyor o zaman," diyorum üç maymunu oynayarak, yeteneksizliğimin ya da beceriksizliğimin acısını hissederek. Ve Shoshanna bir doktor mu?

Gözleri beni yumuşatıyor.

-Evet.

-*"Ne aile ama!"* diye aptalca işaret ediyorum, dudaklarımı istenmeyen ekşi bir tat büzüyor. Ondan nefret ediyorum. Ve sen, sen... -Kollarımı iki yana açıyorum, keşke çenemi kapatabilsem ve onun beni gölgede bırakmasına dikkat çekmesem. Özenle yetiştirilmiş güllerin arasında küçük bir çimen çiçeği. Şehirdeki en güçlü adam. Başını sallayan ve bir şeyler olan adam. Ve ben... sadece *Fawn*'ım. Muhteşem değil mi? Akış?

-Denesen bile sıradan olamazsın.

Gözlerim onun yüzünden başka bir yere kaymak istiyor, sanki o zaten görmüyormuş gibi ortalama heyecanımı gizlemek istiyorum. Beni *etkiliyor*. Bu bir aşka dönüştü ve o da aşka dönüştü. Aynı zincirleme reaksiyonun gerçekleşmesi için *onu etkilemek* istiyorum.

-Bir gün sadece iyi bir anne olarak başarılarımı bulmam sorun olmayacak mı?

Ayak bileklerimi tutuyor.

-Lo eLá.

-Ve bu, *bir gün* muhteşem birinin *sevmesi* için yeterli olur mu?

Bir an duraksıyor ve sessizlik bana doğru bir kol uzatıyor, çenemi döndüren görünmez bir el, tereddütle suç ortağı gülümsemesine bakıyorum. Tanrım, neden bu kadar muhtacım, neden bu kadar şeffafım? Sonunda söylüyor:

HIS

BURDEN

-Böyle bir insanın yanında sıradan olacak birine ihtiyaç duyacağını hayal ediyorum, tatlı kız. Her zaman çabalayan bir adamın ancak onu topraklayacak birinin *rahat* varlığıyla hayatta kalabileceğini hayal ediyorum.

-Rahatlıktan nefret ederim, efendim.

Elleri bacaklarımda geziniyor ve çıplak kalçalarımın dışında duruyor.

-*Sevmeye* başlıyorum, *seni* küçük geyik yavrusu.

Kalbim tekrar kabarıyor ve söylerken gülmemeye çalışıyorum:

-Gerçek, sıradan, güzel ve olağanüstü olmayan bir şey biliyor musunuz?

-Ne?

-Dans... *kötü*.

Öldürücü gözleri yön değiştirdi. Öne eğildi ve ellerini belimden aşağı kaydırarak kıcıma soktu. Beni arkamdan yakaladı ve üzerine oturmam için kaldırdı.

-Seninle dans edeceğim.

Kollarımı boynuna doluyor ve kalçalarımı beline sarıyorum. Kalbim göğsümde çok sıkı, *onunla*, *aşkla* ve *o anla* dolup taşıyor. Müziğin uğultusu odaya yayılıyor ve o benimle kollarında dans ediyor.

-"Sana *aşığım*," diye fısıldıyorum boynunun kıvrımına. Aptalca bir kelime olduğunu biliyorum. *Sıradan* bir kelime ama hissettiklerimi ifade eden bir kelime. Bunu sana söyleyebilir miyim? İstedğim her şeyi söyleyebilir miyim?

Dediği gibi nefesi boynumda sıcak:

-Evet.

Göğsünün diğer tarafında, kalbinin benimkiyle aynı ritimde çarptığını hissediyorum. Acaba o da benimki gibi şişmiş midir?

BURDEN

-Nasıl hissediyorsun?

Şakağımı öpüyor; bu benim için çok fazla. Kesin bir şekilde söylerken gözlerimden yaşlar akıyor:

-Rahat.

Ve işte orada. *O an. Ondan.* Bu bir "seni seviyorum" ya da "sen benim dünyamsın" ya da hatta "beni gerçekten yönlendiriyorsun" değildi. Ses tonuyla sınırlı duygular içeren bir kelimeydi. Ama onun ağzından çıkınca, *Shake@earian*'a dönüşüyordu.

İyi şeyler üçer üçer gelir.

-Başımı boynuna gömmeden önce bana fısıldıyor, gözlerimi kapatıyorum ve vücudunun bizi ofisinde salladığını hissediyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 36

Fawn

NICCI HARRIS

PCabaña'da EŁeroides ve ailesiyle iki gece geçirdik. Onlarla daha fazla vakit geçirmediğime inanamıyorum. Bu kadar çok güldüğüme inanamıyorum, vücudumun alt kısmındaki sıkıcı spazmları düşününce Artık hamile olmadığımı her saatin her saniyesinde bana hatırlatmak için dişlerimi tekmelemeye devam eden midem.

Bronson benim için tam bir deli. İlk bakışta uzun boylu, kaslı ve her yerinde dövmelemler var ama hareketleri hem aptalca hem de çekici. Sonra Shoshanna bir şey söylüyor ya da bir şey yapıyor ve o da ona bakıyor. Onu izliyor. Büyüleyici kılığının altında bir karanlık, bir tehlike ve eŁá juŁo var. Bu boğucu bir yoğunluk. Onu gülümseteceğini düşünse uçurumdan atlayıp tüm kayalara çarpmak gibi. Bence Kasap kardeşler şair olsaydı, Bronson Rocky Road için deli olurdu.

Çıtır ve yapışkan.

HIS

BURDEN

Tatlı ve kremisi.

Esrarengiz bir deneyim.

Guleen olmamak zor mu? Aslında hepsini. Genelde sana bakıp kıskanan bir kişi olur, çoğunlukla bir kız, ama bu olmadı. Neredeyse hiç gülümsemeyen o iri adam bile, Max, seni kıskanmamak çok zor.

Max bir toŁado marshmallow olurdu.

Sanki yanına yaklaşan herkesi karartabilirmiş, her yeri kahverengi ve sertmiş gibi görünüyor, ama sonra karısı ya da kızı gözüne çarpıyor ve gülümsüyor çünkü eŁnan yaklaştığında dudaklarına hükmetmiyor.

Bunu birçok kez gördüm.

Xander... Ferrero Rocher olurdu. Zor bir dünyada iyi bir adam. Sert bir kabukla kaplı, çürüklerle dolu, belki de kalbinin yumuşaklığını gizlemek ve korumak için kendi kendine yaptığı bir hile.

PoLre Clay'in ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım bir peynir tahtası... Bir zamanlar yumuşak ve sulu olan ama şimdi sert ve sıkı olan o küçük kurutulmuş meyvelerle resmi ve temiz.

Ne yazık ki, onun dışlanmış olduğu ya da belki de bir pedeŁal'e konduğu ve orada kaldığı belliydi. Her zaman. Sanki kendisinin sadece... *Clay Butcher*.

Malikaneye döndüğümüzün ilk günü, Clay çalışıyor ve ben de onun yatağında bacak bacak üstüne atmış oturmuş rüya kapanlı zıbına bakıyorum. Onu bebek Stone'a verebilirdim ama sanırım çok büyürdü.

Oğluma verdiğim ilk ve tek hediyeğin mükemmel bir şekilde katlanmış, özenle kilitli bir poşete konulmuş, güvenli, duygusal ve... *unutulmuş*.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Buna dayanamıyorum.

Asla bir şey olamayacaksın.

Sen asla bir kalp atışından başka bir şey olmayacaksın.

İç geçirirken Cassidy'nin en küçük kızı Kelly'nin son zamanlarda kâbus görmeye başladığından bahsettiğini hatırlıyorum. Görünüşe göre bu gelişimsel bir şey. Bilemezdim, ama daha önceden bilebilirdim, bir gün bir fikrim olabilirdi. Ama şu anda elimde sadece annemin çaresi var... bir rüya kapanı.

Ne yapacağıma karar vermek için parmağımla coŁura'nın izini sürüyorum. Tulumun resmini keseceğim ve onu bir sonraki görüşümde Kelly'ye vereceğim. Yastık kılıfının içine koyabilir ya da uyumaya çalıştığında battaniye olarak kullanabilirim. Onu atabilirim ama en azından bir saniyeliğine de olsa, ona verdiğimde bir şey olmuş olur.

Onun aksine.

Bir kaçışa ihtiyaç duyarak odadan çıkıyorum, hemen Jasmine'i alıkoyuyorum, o da beni görünce kaçarak kapıdan uzaklaşıyor. Dönüyorum ve birkaç kapı ötede, ayaklarını omuz genişliğinde açmış, başı Yasemin'in yanından geçerken yarattığı siyah beyaz bulanıklığı takip eden uşak Jeeves'in nöbet tuttuğunu görüyorum.

İç çekiyor, nefesinden bir mesaj geçiyor.

-Yasemin? -Arkasından sesleniyorum, koridordan geçerken onu takip ediyorum, ama köşeleri dönmeye devam ediyor. Jasmine! Lütfen dur.

Sonra aniden durdu ve ben ona çarptım.

-Sen balkabağı değilsin! -diye tükürüyor, içinden bir anlam patlaması çıkıyor ama başka bir bağlamı yok. Ondan uzaklaşıyorum. Sözlerinin aklımda yer etmesi birkaç dakika alıyor. Sen balkabağı değilsin. O seninle kalacak. Sen onun... Bilmiyorum. Ama sen benim arkadaşım değilsin. Sen benim patronumsun.

BURDEN

Yaltaklanıyorum. Sözleri boğazımı sıkıyor.

-Ben senin arkadaşınım... Ben... Ben senin arkadaşın olmak istiyorum.

-Ama sen değilsin, Fawn. Odanı temizleyeceğim. Kıyafetlerini toplarım, seni dışarı çıkarırken giyinmene yardım ederim.

-O zaman kes şunu! -Kollarımı havaya kaldırıyorum, tuttuğu kaleden nefret ediyorum çünkü onun için benimkini yıkacaktım ve aniden bir kale yapmasına izin vermem mümkün değil. Bunu sadece zamanını almak için yaptım, değil mi? Sıkılmıştın. Vazgeç ve arkadaşım ol.

-Sana yalan söyledim," diye mırıldanıyor, utancı ve pişmanlığı kıskançlıkla alevleniyor. Sana yalan söyledim. Yaptığımı bilecek kadar uzun süre buralarda olacağını düşünmemiştim.... Ailem seyahat *etmez*. Ben ülkeyi hiç terk etmedim bile.

-Ne?

-Ben zengin değilim! -*İlk MiniIro ile* hiç tanışmadım. Erkek arkadaşım yok. Babam Bay Kasap için çalışıyor. Bu aile işi. O, babam, Jimmy Storm için 30 yıl çalıştı ve şimdi Bay Butcher'ın özel asistanı.

Kaşlarım gerildi.

-Neden bu konuda yalan söyledin?

-"Çünkü sen de benim gibiydin," diyor, "ve ben sadece seni etkilemek ya da farklı biri olmak istedim.

Sözleri içime sızarken şaşkınlıkla yere bakıyorum, ama kısa süre sonra derimin altında tutuşuyorlar, faLidium beni ele geçiriyor.

-Ama ben senin gibi değildim, Jasmine. -Bir babam, sırtımı yaslayabileceğim bir aile şirketim ya da yatacak bir yerim yoktu. Pasta yiyemiyordum ya da mutfağa bana bir ziyafet çekmesi için yiyecek serpiştiremiyordum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

her zaman... Anlamıyor musun? Hayatın benim için harikaydı, öyle *de*. Neler yaşadığımı biliyor musun? Evde ve Clay'le hayatımın nasıl olduğunu. *Kahretsin*. Bok gibiydi! Senin hayatın hakkında bana yalan söyledim, oysa onun için ruhumu bile satabilirdim. Ve bir arkadaş istedim. Bir arkadaşla ihtiyacım vardı. Bebeği kaybettim, Jasmine. Biliyor muydun? Biliyordun ve yine de beni görmeye gelmedin mi? -Yüzü değişiyor ve küçümseme beni ele geçirirken başımı sallıyorum. Gitmek zorundayım. -Koridorda koşuyorum, ayaklarımın mutfığa gideceğini umuyorum, Maggie'yi yemek pişirmesini izlememe izin vermesi için ikna edebilirim.

Fondanı işlemek için Maggie'nin "*şekerleme yöntemi*" dediği yöntemi kullanıyorum. Fondanı çıkarıp tekrar yoğuruyorum ve yumuşatıyorum. Ufalanmış bir dağınıklıktan yumuşak, elastik ve kullanılabilir bir hale geliyor. Gülümsüyorum, üzerinde kontrol sahibi olmayı seviyorum, kırmızı pelteyi, tatlı aromayı.

Bana puolarını hatırlatıyor.

Alnımdaki pudra şekerini fırçalıyorum ve saç filesinin altından birkaç tutam sarı saç çıkıyor. Zihnimi mükemmel fondana yönlendiriyorum. Merdaneyi alıp 3 santimetre kadar düzleştiriyorum.

-Şekerin içinde iyice hareket ettir, üzerine şeker koy ki yapışmasın. - Maggie yanımda gülüyor, siyah saçlarını saç filesinin içine sokmuş, ince ama güçlü kollarıyla *gerçek* pastanın fondanıyla uğraşıyor. Benim oynadığım değil. Pişirdiğim ilk şey bu ve bu bir gün eş ya da *harika* bir anne olacağım anlamına gelmiyor, ama olma şansım var.

BURDEN

İkisi de.

Her halükarda, Clay'in çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, fırsatları değerlendirerek zihnimi meşgul etmeyi seviyorum. Ve Maggie zihnimin dolaşmasına fazla zaman vermiyor. Ne Jasmine'in bana yalan söylediği gerçeğine, ne boş karnıma, ne de onun uzun parmaklarını içimde her hayal ettiğimde kalbimin iki kez çarpmasına.

Böyle düşüncelere ayıracak vaktim yok. Maggie'nin omzu benimkine dokunuyor.

-Güzel, Fawn. Şimdi merdaneyle kaldır. Pratik yaptığın gibi. Ve eteğin üzerine bir etek gibi ört.

Son derece güvenli bir kapı vuruşunun sesi kulağımın içinde titreşiyor ve çenemin o güçlü ayak seslerinin sahibini aramak için yana eğilmesine neden oluyor. Buzdolabına ve kapağın içinden çıkardığı biraya odaklanmış düz, nötr bakışlarıyla mutfağı adımlarken kalbim göğsümde çarpıyor. Kapağı çeviriyor ve buzdolabının kapısına yaslanarak bana dönüyor. Gözleri beni saç filemden önlüğüme ve beyaz şeker tozuyla kaplı pembe ayakkabılarıma kadar ölçerken oklavanın saplarını kavriyorum.

-Jill pazarlama işine nasıl girdi? -Soluk soluğa soruyorum ve o da buzdolabından uzaklaşıp bana doğru yürüyor. Elimdeki oklavayı bırakıyorum, böylece dönüp onun hareketlerini takip edebiliyorum.

Belimi bankın üzerine bastırıyorum ve o önümde duruyor, belimin iki yanındaki paslanmaz çeliği kavramak için eğiliyor, vücuduna hakim olan müthiş kas duvarıyla yolumu kapatıyor.

-Pazarlama'dan Jill kim? -diye soruyor.

Gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırıyorum.

BURDEN

-Belediye binasında yemek yediğin kız.

Pürüzsüz.

Sırtması karşısında boğazımı temizliyorum.

Ben e-le pa-lel yaptım. Ayrıca cupcake yaptık. Kızlar için pembe, erkekler için mavi, ama bence istedikleri her renge izin verilmeli - mor, siyah, kırmızı. - Sinirlerimi yutuyorum. İster misin?

Maggie küçük bir eğlence sesi çıkararak şöyle der:

-Bana asla böyle şekerli bir şey yediremezsin.

Bana doğru eğiliyor, burnunu saçlarımla boynum arasına sokuyor ve içine çekiyor. Yüzümü çeviriyorum, onun sıcaklığına doğru yöneliyorum.

-Son zamanlarda tatlı şeylere bağımlı oldum. Şiir gibi kokuyorsun, seni geyik yavrusu.

-Bu paleles, efendim. -Bacaklarım bükülürken, kelimelerim kesik kesik bir nefesle dökülüyor.

Kulaklarımın dibinde hırlıyor, sert bir ritim içimde yankılanıyor. Tatlı, dumanlı nefesi yüzümün kenarından aşağı akıyor.

-Hayır, tatlı çocuğum, öyle değil.

Bir muffin alıp tezgâha tırmanıyorum, onun sıkı vücudu ile benim utangaç küçük vücudum arasına biraz daha mesafe koyuyorum ve gürleyen temposu beni mutfakta bacaklarımı onun için açmaya zorluyor.

-Bir tane dene. -Ona uzattım. Maggie birkaç adım ötemdeyken bizi ayıracak bir nesne... O da bana sanki bir rahatlık hissi için içime gömülmesine ihtiyacım varmış gibi hissettiriyor. ihtiyacım varmış gibi hissettiriyor. Başka bir eLado yeterli değil, eLe yaptım. Buradan Le.

BURDEN

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme fısıltısı beliriyor.

-Nereden biliyorsun? Ona gülüyorum

ve gülümsemesi büyüyor.

-Çünkü hamuru parmağımın içine sokmaya çalıştığım tarafta küçük bir kanal var.

Ben kıpırdandıkça o bana peñañaların arasından bakıyor. Kollarını dirseklerine kadar kıvırıyor ve beni tekrar iki yanımdan kavıyor. Kollarındaki damarlar ve belirginlik beni soluk soluğa bırakıyor. Nefes alış verışı çok güçlü. Ve sanki hâlâ dudaklarımda titreştiğini görmek istercesine dudaklarıma bakıyor.

Seni kim yaptıysa tebrik ederim.

Yavaşça eğiliyor, dudakları benimkilere doğru ilerliyor. Ama sonra gülümsüyor ve dudaklarını elimdeki çöreğin etrafına sarıyor, mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Mavi gözleri benimkileri bırakmıyor. Dilini ağzının içinde gezdirirken utangaç yüzümde daralıyorlar.

Ateşim yükseliyor.

-Boğazımı temizlemeden önce mırıldandım, "İyi mi efendim?"

Ağız dolusu mırıldanıyor, bu ses bana dokunurken, beni becerirken, bana bakarken çıkardığı mırıltıya benziyor. Çok lezzetliyim, çöreğim de öyle.

-Lo eLá.

Gözlerimi onun yakıcı mavi gözlerinden ayırmadan, Maggie'nin "tapyoka" hakkında bir şeyler mırıldanarak mutfaktan hızla çıktığını fark ediyorum.

Yarısı yenmiş çöreği tezgâhın üzerine bırakırken alt dudağımı ısırıyorum.

Uzun parmaklarından ikisi uyluklarımdan birbirine yapıştığı küçük vadiyi okşuyor.

BURDEN

-Benim için aç.

Bacaklarımı açtığımda, kalçalarını bacaklarımın arasında kaydırıyor, sert vücudunu benimkine bastırıyor ve nefesimi kesiyor. Avuçlarımı onun sıkı, yontulmuş göğsünü örten siyah gömleğinin üzerine koyuyorum ve gür kumaşın altında titreşen kasların izini sürüyorum. Ağzını yüzümün yan tarafına doğru eğiyor, dudakları kulağıma doğru kayıyor, amımı yalarken içinden bir vızıltı yankılanıyor.

Onun ilgisinden başım dönerek inliyorum. Parmaklarımı gövdesinin gevşemiş kaslarında gezdirirken ona dokunmadan duramadığımı fark ediyorum ve o da içeri giren herkesin gözü önünde olmamıza rağmen boynumu ve kulağımı okşamayı bırakmıyor. Bu gerçeğin beni neden etkilediğini bilmiyorum. Sanırım nue-lro özel bir şey... ya da uygunsuz.

-Sen benim iyi kızım mısın?

-Evet, *Clay*. -Dudaklarının boğazımda gezinişine dalıp uzun bir inilti çıkarıyorum. Onu istiyorum. Sıcaklığın akut bir ateş gibi vücuduma yayıldığını hissediyorum. Bir virüs gibisin.

Gülümsemesinin boğazımdan aşağı kaydığını hissediyorum ve bunun bir rüya olmadığından emin olamadığım bir an yaşıyorum. Diyrito'daki en güçlü adam tarafından mutfağında öpülmek mi?

Derken dudakları tenimde geziniyor:

-Virüs mü?

Bugün güzel yorumlarla dolu. Kızarmak varlığımın her santimini ısıtıyor.

-Evet, tehlikeli biri.

Boğazımı tatmak için dilini çıkardığında dudakları donuyor. Yavaş yavaş topuk sesleri artıyor. Geri çekiliyor ve

BURDEN

Gözleri dizginlenemeyen şehvet ve ateşin mavi halkalarına dönüşüyor. Başparmağını alt dudağının üzerinde tehditkâr bir şekilde gezdiriyor ve bu saf olmayan mesaj karşısında nefesim kesiliyor.

Çevremde sarışın bir kadının içeri girdiğini ve bizi görünce durduğunu görüyorum. Hemen arkasından, orta yaşlı bir adam panik sınırında bir ifadeyle beliriyor.

-Şef, senin...

-Beni duyurmana ihtiyacım yok, Que. -Adanın büyük mermer bankının diğer tarafında duraksıyor, sanki hayatı sürekli bir hayal kırıklığıymış gibi iç geçiriyor. Çantasını yere bırakıyor. Kim varmış burada?

Clay bir an için gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve sonunda ellerini önünde birleştirerek kıpırdanıyor. Kalçalarımı kapatıyorum.

-"Benim işim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. Önce senin arayacağın konusunda anlaşmıştık. Ben meşgul bir adamım.

Bana el sallıyor.

-Evet, çok meşgul görünüyorsunuz....

-Anne! -Sesi sert ve tavizsiz, mutlak bir uyarı iletiyor.

Çok korkuyorum. Ve *lanet olsun*, annesi olmak için çok genç. Teyze, belki? Ama en azından şimdi bunu yaptığı için kimi tebrik edeceğimi biliyorum... *Tebrikler... Seni mi? Ya adını sormalıyım ya da kendimi tanıtmalıyım.*

Clay düşüncelerime müdahale ederek şöyle diyor:

-Özür dilerim. Bir dahaki sefere önce sen ararsın.

Bir nefes alıyorum ve bakışlarımı kalçalarımındaki pudra şekerine çeviriyorum, erkeğimin yaratıcısıyla tanışmanın zamanı olmadığını fark ediyorum. Bu

BURDEN

Sessizlik rahat olacağımızdan daha uzun sürerken, etrafımızdaki elektrik neredeyse duyulabilir bir şekilde çatırdıyor.

Yumuşakça iç çekiyor.

-Özür dilerim hayatım. EŁaba bölgede...

-Ve sen sarhoşsun. -Buzdolabına başını sallıyor. Sonra da siyahlı ve Lido adama. Que tek kelime etmeden bir şişe parlak mavi su alır ve Clay'in annesinin önüne koyar.

Kırmızı dudakları büzüşüyor, sessiz, ama gözleri kılık değiştiriyor.

-Clay. -Bir tabureye oturdu. Sarhoş değilim. Yemeğimin yanında şarap içtim.

-Ve herkes orada olduğu için evden kaçıyordunuz. Haksız mıyım? O bölgede hiç bulunmadın. -Ona doğru bir adım atarak sertçe nefes verdi. Bu tartışmaya bir son vermek istiyorum. Daha sıkı çalışacaksın yoksa sonuçları olur. Şimdi... - Tutmam için elini uzatıyor, ben de onun yardımıyla tezgahdan kayıyorum. Ayılana kadar burada kalmalısın. Dışarı çık ve havuz kenarında otur. Que sana ne istersen getirsin. Sonra eve git ve Cassidy, Shoshanna ve torunlarıyla tanışmaya çalış. Hiçbir yere gitmiyorlar. Akolumbres alsan iyi olur.

Kolunu merdivenlere doğru uzatarak önünden yürümemi işaret ediyor, ben de yürüyorum ama onun sıcak, buyurgan enerjisinin omurgamdan aşağıya süzüldüğünü hissedebiliyorum.

Bu da neydi böyle?

Beni iterken ona ters ters bakıyorum. Keskin, daralmış bakışlarıyla hemen karşılaşınca geriye sıçrayıp dosdoğru önüme bakıyorum. Benim onunla ilgilendiğim kadar o da benimle ilgileniyor gibi görünüyor. Eğer omurgamdaki sancılar bir şey ifade ediyorsa, o da hâlâ benim gidişimi izliyor. Ağzım hareket ediyor

BURDEN

Keşke ben söyleseydim dediğim bir selamla. *"Merhaba, ben Fawn. Tanıştığımıza memnun oldum."* Geldiğimde kalçalarımın arasına sıkışan adamın annesi için normal bir tanışma.

Herkese gülümsemeye alışık ama kendisine değil. En azından bugün değil. Onun yerine, bir yabancının önünde onu küçümsediğini gördüm: benim.

Annesiyle sorunları var mı? İçki içiyor gibi görünüyor. Hayatta bundan daha kötü şeyler de var ve yaptığı iş göz önüne alındığında, bunun bir sorun olmasını tuhaf buluyorum.

Odasına girdik, görecektik kadar aydınlıktı ama atmosferi değiştirecek, karartacak kadar loştu.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor. Kıpırdamadan duruyorum, yüzüm yatağa dönük, ama arkamda hareket ettiğini hissediyorum. Ona annesi hakkında soru sormak istiyorum. Benimki de pek iyi değildi. Yatağın başucunda asılı duran rüya kapanına, sonra da yan sehpanın üzerinde katlanmış duran tuluma bakıyorum.

-Annenle anlaşıyor musun?

Bir çakmağın açıldığını, bir kıvılcım çıktığını ve dumanın içine çekilirken çıkardığı çatırtı sesini duyuyorum. Ona dönüyorum ve nefesim kesiliyor. Karanlığa gömülmüş, kanepede oturuyor. Kravatı gevşek. Kusursuz bir takım elbise. Purosunu dişlerinin arasına sıkıştırmış, elinde bile tutmadan bir nefes alıp veriyor. Ucu alevli bir kalp gibi yanıyor, her nefes alışında parlıyor ve nefes verirken kararıyor.

Vücudumda bir rağro işaretleyerek, gözleri niyetini açıkça ortaya koyuyor.

Onun ateşli bakışları altında dizlerim titriyor.

-Kil mi?

Purosunu dudaklarından çıkar ve başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırır. Gözleri dikkatle bakıyor.

HIS

BURDEN

-Hala kanaman var mı? Bugün hiç ağrın oldu mu?

Başımı sallıyorum.

-Hafif kanama. Ağrı yok.

Ciddi dudaklarında bir gülümseme belirdi.

-Elbiselerini çıkar, domuzcuk. Sana bir hediyem var.

Elim saçımın uçlarını buluyor. Yavaşça, sarı bir tutamı parmağımın etrafında döndürüyorum.

-Ne tür bir hediye?

-Kıyafetlerini çıkar.

Mutfaktan yatak odasına yürürken yüz ifadesi şakacı ve tutkulu olmaktan çıkıp karanlık ve korkutucu bir hal aldı. İkisini de seviyorum ama annesinin varlığının onu nasıl etkilediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Beklentiyle arkasına yaslanıyor, güçlü kollarından birini sandalyenin arkasına dayıyor ve diğeriyle purosunu dudaklarına götürüp mis gibi kokan dumanı içine çekiyor. Gözleri, *Tanrım*, o kadar dar ki, bana o kadar sabitlenmiş ki, onları etimin altını oyan bıçaklar gibi hissetmemem şaşırtıcı.

Titreyen ellerimle giysilerimi çıkarıp yatağın üzerine sermek için dönüyorum. Sırtımı ona dönerek derin bir nefes alıyorum ve kendimi sağlam durmaya zorluyorum.

Çırılçıplak ona doğru yürüyorum, klimadan gelen hafif esinti saçlarımı yüzümde karıştırıyor. Meme uçlarım ağrıyor.

Önünde durup göğüslerimi onun delici bakışlarıyla aynı hizaya getirdiğimde gözleri alev alev yanan mavi halkalar halinde bana bakıyor.

Parmaklarımı ensesinde, koyu kahverengi saçlarında gezdiriyorum ve eğiliyorum.

HIS

BURDEN

Meme ucum dudağına değiyor. Ağzını açıyor ve meme ucumu yarığına doğru kaydırıyorum ama emmiyor ya da yalamıyor.

-Ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?

Meme ucumun etrafında konuşuyor, bana ihtiyacım olan ilgiyi verirken aęzı meydan okuyor, eŁoy çaresiz.

-Kucağıma yat.

-Hediyemi almadan önce görebilir miyim?

-Hayır. Daha sonra görebilirsin.

-De@ués. -Sözcük ağır bir nefes vermeyle düşer. Bu bir soru değildi. Dudaklarım kelimeyi hem dehşet verici hem de heyecan verici buldu ve kulaklarım onu tekrar duymak istedi.

Kucağına bir minder yerleştiriyor. Dizlerimi sol kalçasına dayayarak kanepeye kayarken mavi bakışları beni takip ediyor. Bacaklarımı açıyor, böylece uzandığımda leğen kemiğim uyluğunun üzerinde, kıçım yukarıda, gövdem sert baldırlarının üzerinde, ön kollarım ve başım da daha önce yerleştirdiğı minder üzerinde duruyor.

Siyah takım elbisesinin pantolonu pürüzsüz, ama göbeğimde sert aleti yumuşak, esnek eti zedeliyor. Rahatça purosunu içerken üzerine eğilen Łar beni çok tahrik ediyor. Kalbim boynumda çarpıyor. Amım zonkluyor. Kalçalarım onun kalçasında utanmadan dönüyor.

Ona daha sert bastırıyorum. Sürtünüyorum. Belirgin kalçasını merkezimde hissettiğimde inliyorum. Yoğunluk omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor, tenimi harekete geçiriyor, vücudumun her yerindeki tüyleri kaldırıyor.

-Beni mi beceriyorsun tatlı kız? -diyor, nefes alıp verirken çıkardığı sestten hâlâ purosunu içtiğini anlıyorum. Sonra, tatlı bir buhar bulutu yüzümün üzerinden geçiyor.

BURDEN

Yanıt olarak inliyorum, kalçalarımı tutuyorum ama onları gevşemek isteyen bir lastik bant gibi hissediyorum. Arzunun çekimine direnmek için kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

-Durma," diye emrediyor, sesi kısık ve boğuk. Amını kalçama sürtmeye devam et. Boşalabilir misin? Denediğini göreyim.

Bana söylediği gibi yapıyorum. Parmaklarımı başımın altındaki yastığa gömüyorum ve vücudumu onun kalçasına doğru çekiyorum. Bacaklarımı açıyorum ve kendimi ona doğru bastırıyorum. Utanmayacağım kadar karanlık, hafif bir gölge ahlaksız hareketlerimi hafifçe gizliyor. Ama her şeyi görebileceğini ve bundan hoşlanacağını bilmesi için yeterince ışık var. Baskı hafif, merkezi değil, yeterli değil, ama ihtiyaç pantolonuna damlıyor.

Purosunu emiyor.

Kalçasına sürtünüyorum.

Hafifçe öne doğru eğildiğinde, purosunu masanın üzerindeki kül tablasına koyup kitap büyüklüğünde ahşap bir kutu çıkarmasını izlemek için dönüyorum.

Bu benim hediyem mi?

Sırtımın kıvrımına yerleştiriyor.

-Şimdi. Gözlerini kapat. Gözlerini bağlamak istemedim. Gözlerini gerçekten seviyorum, gözlerini, ama bana meydan okuma. Bu güvenle ilgili. Vücudun konusunda bana güveniyor musun?

-Gözlerimi kapatıp bekliyorum. Kutu açılıp içindekiler yer değiştirirken dikkatle dinliyorum. Islak ve otoriter parmakları kıç yanaklarımın vadisinden aşağı kayarken nefesimi tutuyorum. Parmakları kalın bir sıvının içindeymiş gibi kayıyor... e@era. Artık nefesimi tutmuyorum. Nefes almaya başladım. Kalın parmak ucu, kasın sıkı kenarına masaj yapmadan önce kalçalarımın arasındaki çukura bastırıyor. Derinlerden gelen bir inilti

BURDEN

varlığım boğazımda yükseliyor.

-*Tanrı. Tanrım. Lütfen.*

Parmak ucunu gergin kaslara batırırken yastığı kaşıyorum ve sert bir sesle sırtımı kamburlaştırıyorum. Daha sert sıkıyorum.

-*Le günün en sevdiğiniz zamanı olacak" diyor. Oh. Aman Tanrım. Aman Tanrım.*

Bu onun sesi mi? Daha kalın, daha derin, aksanlı. Bedenimi kendine aldığı geceyle aynı tınıda, bana başka bir dilde fısıldıyor. Devam ediyor ve yemin ederim sadece sesiyle bile boşalabilirim. Her gece eve geldiğimde, güzel vücudunu kucağıma yatıracağım ve dar deliğini açacağım ki beni benim gibi içine alabilesin. Sıkı. Derin. Yakında sadece parmağımı o güzel deliğinde hissederek boşalacaksın. İçgüdüsel olacak.

Kalçalarına yaslanıyorum; duygular içimde savaşıyor. Korkmuyorum. Onu seviyorum. Vücuduma yaptığı şeyi seviyorum... ama korkuyorum ve gerginim ve kelebeklerim uçmuyor ama titriyor.

Küçük deliğimi keşfederken, daha derine dalarken, hareketlerin tadını çıkarırken, yavaş hareketlerle bana zevk verirken, içten içe coşkuyla kıvranıyorum.

Tanrım, en iyi şekilde bile çok edepsiz hissettiriyor. Zaten edepten hiç hoşlanmadım. *Terbiyeli* insanlara hiç uymadım. Şu anda, parmağını geri sokmak için çekmesini istiyorum. Ve dışarı. Ve içeri.

-*Lütfen*," diye yalvarırken duyuyorum kendimi, parmak eklemlerim uyuşuyor, yastığı öldürücü bir şekilde kavradığım için hissizleşiyorum.

-Derin bir nefes al, geyik yavrusu. -Soğuk bir şey hassas rozetime dokunuyor ve göz kapaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, onları genişletmek için doğuştan gelen tepkiyle savaşıyorum.

Titreyen kenarımı okşarken basınçla nefes alıyorum ve sonra... doydum. Hareket yok, bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

HIS

Part 1

BURDEN

Ve daha iyisi. *Tanrım*, bilmiyorum. Baskı, acı veren zevk, doğal olmayan ve erotik hisler bir conLante.

ConLante.

Daimi.

Onaylarcasına mırıldanıyor, kalçalarını kaldırıyor, siki pantolonunun altından göbeğime çarpıyor.

-Siktir. Elo senin içinde çok güzel görünüyor. -Ellerini bedenimden çeker.

Bırak beni ve aynaya bak, tatlı kız. Buna bayılacaksın.

Titreyen uzuvlarıyla beni kucağından geriye doğru sürükledi. Kalkmama yardım ediyor, benimle birlikte ayağa kalkıyor ve beni aynaya doğru taşıyor. Onun içimde hareket ettiğini hissediyorum ve onu dışarı çekmek, onu kucaklayan kasların kasılmasına ve gevşemesine izin vermek için çaresiz hissediyorum.

Gümüş panelin önünde duruyorum ve sarı saçları çok uzun sarkmış ve meme uçları sert sivri uçlar gibi dikilmiş çıplak kıza bakıyorum.

Clay Butcher arkamda duruyor, böylece heybetli fiziğini, siyah takım elbisesinin içindeki kas duvarını, zırhını görebiliyorum. Omuzlarımdan tutuyor ve arkamı dönmem için beni cesaretlendiriyor.

Benim var.

Sonra omzumun üzerinden bakıyorum ve yanaklarımın arasından parlak beyaz bir tişörtün çıktığını görüyorum. Çok güzel ve ben de onu giyerek çok güzelim.

Gözlerimi ışıltılı taştan onun ateşli bakışlarına kaldırıyorum. Kalbim titriyor. O küçük mücevhere bakıyor, ben de ona.

-"Beni becermeni istiyorum," diye fısıldadım.

Yakıcı bakışları yüzüme doğru yükseliyor.

-Lütfen söyle.

HIS

BURDEN

- Lütfen, efendim.

- "Ben takım elbisemi çıkarırken sen de yatağa uzan. Dizlerinin üzerinde kal," diyor kasvetli bir ses tonuyla.

Siketim. Üzerine tırmandığımda yatak eğiliyor. Acı iniltileri inlemeye dönüşüyor ve içimdeki tıkaç seğirirken tekrar dönüyor. Şimdi neden hareket etmemi istediğini anlıyorum. Çelişkili hisler arasında gözlerimi kırıştırıyorum. Yatağın üzerinde kayarken, kıvrılmak için en yumuşak yeri arayan bir kedi yavrusu gibi dört ayak üzerinde kare kumaşı geçerken, sadece kıyafetlerinin çıkma sesine konsantre olmaya çalışıyorum. Arzu kalçalarımın aşağı damlıyor. İçimdeki duvarlar hiç çalışmıyor ve artık bu duygudan utanmıyorum. Tıkaç bir şekilde klitorisime ikincil karıncalanmalar gönderirken hiçbir şeyden utanamıyorum. İnliyorum, duruyorum, eLimülasyon çok fazla olduğunda durmak zorundayım. Gözlerimi kapatıyorum ve sırtımı eğiyorum, kıcımlı kaldırıyorum ve fişin etrafındaki titreşimleri azaltmak için pelvisimi eğiyorum.

Oda sessizliğe gömülürken gözlerimi açıyorum. ELa yatağın ucunda duruyor, siki sertçe zonkluyor, başından meni damlamaya başlamış bile.

-Vücudunun hediyeme bu kadar iyi cevap vermesinden gurur duyuyorum. Buraya gel, benim küçük geyiğim. Bana amını getir ve her şeyi daha iyi yapayım.

Ona doğru koşuyorum, kıcımlı sikine bastırıyorum ve ağzımdan derin bir hırıltı çıkıyor.

o.

-Çivi mi şimdi mi istiyorsun? Bileğimi tuttuğun için. Bileğimi hissetmek ister misin?

caLigo eLa -büyük, sıcak avuç içi kıcımlı çıplak yanağını okşuyor-, kusursuz tenini okşarken içinde hareket etme.

Sözleri karşısında inledim.

-Sikini alabilir miyim lütfen?

HIS

DE

BURDEN

-Ne tatlı bir soru.

İki parmağıyla amımı okşayıp kaygan kanalda bir aşağı bir yukarı gezdirdiğinde çoktan kompoLura'mın sınırındaydım. *Siktir. Sikeyim.*

Uğultu.

-Acı var mı? Herhangi bir şey? Bana karşı dürüst olmalısın. Acı hissedersen sana söylemeye devam edeceğim.

-Hayır. Lütfen. Lütfen, sana içimde ihtiyacım var.

Havada bir uyarı sesi çınlıyor.

-Yavaş gitmemi söyle, güzel amına nazık davranmam için yalvar, yoksa seni istediğim gibi alırım ve bunların hiçbirisi olmayacak.

İçimdeki çığlık sarsılıyor, duvarlara çarpıyor ve titreyen dudaklarımın üzerinde vızıldayan küçük düğümde yankılanıyor.

-Bana yavaşlamamı söyle, Fawn.

Bana tekrar vuruyor.

Orgazm bu ilginin içinden alaycı bir şekilde sızarken inlemeler beni terk ediyor. Kıçım tıkaçın etrafında kenetleniyor. Kalçalarım parmaklara karşı sallanıyor, umutsuzca arzuladığım penetrasyonu reddediyor.

Kukumunu onun sikine sürüyorum, yalvarıyorum, miyavlıyorum, eğiliyorum ve omurgamı dikleştirerek yalvarıyorum. *Al beni.* Şişmiş dudaklarımla onun uzunluğunu ovuyorum, bu hissi arıyorum.

-Lütfen, efendim. Beni bağlamanızı istemiyorum.

Bu doğru. Gerçek olsun istiyorum. Çiğ. Şehvetli. Vücuduma ne yapman gerekiyorsa, gönüllü oluyorum. Vücudumun onun teselli bulduğu yer, ona zevk veren araç, onun yanında çılgınca çarpmasını istediği kalp olmasını istiyorum.

HIS

Q H I S

BURDEN

-Küçük bedenini yatağıma yatıracağım. - Sonra büyük, sıcak eli kalçama ve kığımın bir kısmına uzanıyor ve siki içime giriyor, beni boş ve istekli halden doldurulmuş ve nefes alamadan eLirada'ya götürüyor. Oh, lanet olsun. *Fawn*.

Gözyaşlarına boğuldum, bunaldım ama hiç de heyecanlanmadım. Beni becermeye başladığında açık ağzımdan gırtlaktan iniltiye yükseliyor. Yumuşak orgazmım vahşi, kontrolsüz bir akışla patlıyor.

Bir eliyle beni sabit tutuyor, böylece onun sert hamlelerini karşılayabiliyorum; diğer eli ise pelvisi arkamdan sertçe vururken, her hamlede dudaklarımdan ulumalar çıkaran acımasız bir tempoyla beni defalarca kazığa oturtarak küçük criLal'ı çevreliyor.

Orgazmım durmuyor.

Çark içinde bir çark. Sonsuz. Alnım yatağa çarpıyor. Almam için kığım kaldırıyor. Vücudum titriyor. Duyguların doruk noktası, zonklayan rozetimden hırpalanmış amıma ve sırtıma kayıyor, tüm eLirada ve esnek et daha fazla zevkle patlıyor.

Ve beni çok uzun süre becerdi. *Çok uzun süre*. Vücudum uyuşmuş bir kütle. Bacaklarım yorgunluktan titriyor; o kalçalarımın arasından istediğini çekerken kalçalarımı tutamıyorum.

Karyolamı parmaklarken ve beni iyice sikerken yatağa karşı inliyorum. Tıkacı çeviriyor. Sonra, nihayet, parlayan mücevherin yanındaki kasları sıkarak onu vücudumun emişinden kurtarıyor. Deliğimin boşalmasının tatlı ıstırabıyla, utanç içime akıyor ve başka bir orgazmın patlamasına biniyor. Ancak, buna dayanamıyorum. Daha fazla dayanamıyorum. EmbeLida'nın önünde işe yaramaz hale geliyorum, tamamen sarkık, kığım elleri tarafından tutulmuş.

BURDEN

-Fawn. -Homurdanıyor ve yaklaşan orgazmıyla sarsıldığını biliyorum. Tenin tene her vuruşunda, saf hayvani bir niyetle homurdanıyor ve iki kez daha iterek amımı menisiyle dolduruyor.

Pantolonu arkamda. O an uçup gitti.

Güçlü kollarını etrafıma sarıyor, beni kaldırıyor ve sırtımı terden sırlıslıklam olmuş göğsüne bastırıyor. Ona doğru düşüyorum, boynumun arkası göğsüne çarpıyor. Elleri karnımdan aşağıya, içime girdiği yere doğru ilerlerken koruyucu bir hakimiyetle beni dizlerimin üzerinde tutuyor. Çekilirken sikinin her iki tarafına dokunuyor, meni aşağı kayıyor, parmaklarına damlıyor ve iç uyluklarımdan aşağı akıyor. Hırıltılı nefesi saçlarımı okşarken, döllerini amımın her yerine bulaştırıyor ve parmaklarını karnımda gezdiriyor. Kendimi güçsüz hissediyorum.

Sahiplenild

i.

İşaretlendi.

Seninkiler.

Sonsuza dek seninim, beni koruyacaksın.

Nefes alış verişi yavaşlıyor, sakın bir ritme dönüyor. Sonra beni kollarının arasına aldı. Beni yatağa sokuyor, şiltede arkama kayıyor, sırtımı göğsüne bastırıyor ve başını başımın tepesine yaslıyor.

Mırıldanıyorum, bitkinim, ama yüksek sesle nefes verişini duyuyorum. Saçlarım dalgalanıyor, tenimi gıdıklıyor.

-O gözyaşlarının zevk gözyaşları olduğunu söyle bana, tatlı çocuk.

Uykulu bir kıkırdamayı zar zor bastırıyorum; şişmiş kalbim bastırmaya çalıştığı endişenin ipuçlarını seviyor.

-Baskı altında daha iyi orgazm oluyorum, efendim.

BURDEN

Derinden gülüyor ve bu, bedenimin uğultusuna eşlik eden en iyi film müziği.
Bu duygusal bir yakınlık. Çok *rahat*.

-Beni etkiliyorsun, geyik yavrusu.

Gülümsüyorum ama gülümsemem fark edilmiyor. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 37

Fawn

NICCI HARRIS

C Maggie ekmek pişirirken fırının yanında durmanın sıcaklığı cildimde ince bir ter tabakası oluşturdu. Maggie ekmek pişirirken fırının yanında durmanın sıcaklığı cildimde ince bir ter tabakası oluşturdu. Alnımı eldivenin arkasıyla sildim.

Elini. Arkamda, havuz bir denizkızı gibi, davetkâr ve baştan çıkarıcı.

-Yüzmeye gidebilir miyim? -Tereddütle soruyorum çünkü yardım teklif etmekten ve bir şeye söz verip sonra bayılmaktan nefret ediyorum. Sadece biraz dalmak istiyorum ve sonra gideceğim....

-Tatlım, sen burada çalışmıyorsun. İstedğin gibi gelip gidebilirsin. Arkadaşlığını seviyorum, ama sen de bundan zevk almalısın. Daha çok gençsin. Alışverişe git. Sinemaya git ya da kitap oku.

-Bir kitap. -Havuza bakıyorum ve bir kedi yavrusu gibi uzanıp sığağı içime çekmeyi, bütün gün müstehcen bir şeyler okumayı düşünüyorum; güneş alçalıp ağaçların arasından renkler saçarken. Sonra o eve gelecek ve ben de ona ne yaptığımı anlatacağım.

HIS

BURDEN

Laba okuyor. Acaba beni kitap sevgilileriyle paylaşmak ister mi? Kulağa çok lüks geliyor.

-Konuşabilir miyiz?

Başımı çevirdiğimde Jasmine'in çenesini aşağı indirdiğini ve gözlerini ayaklarına diktiğini görüyorum.

Kendi dünyasında rahatsız görünüyor ki ben bunu hiç istemiyorum.

-Elbette. -Onu Fransız kapılarından geçerken takip ediyorum ve Şeytan'ın prototipiyle tanıştığım büyük taş verandada duruyorum.

Benim Kil Kasabım.

Ciddi gözlerini bana çevirmeden önce birkaç dakika havuza bakıyor.

-Bebeği kaybettiğin için çok üzgünüm, Fawn. -Parlak gözlerinde titreşen pişmanlıkla başını sallayarak, "Bilmiyordum. Seni görmeye gelirdim. Yemin ederim gelirdim.

Saçlarım yoğun, sıcak akıntıda dalgalanıyor. Parmağımı bir tutam saça doluyor ve dudaklarımdan uzaklaştırıyorum.

-Her şey yolunda. Şimdi iyiyim. Böyle olmak zorunda değildi.

-Bu bir çizgi. -İç çekiyor. Yine de saçmalık. Söyleyebilirsin. Omuzlarımı eğiyorum, küçük, yenilmiş bir omuz silkme.

-Bu saçmalık.

-Ya eLá.

-Baştan başlayalım mı? -Elimi tutması için uzattım ve dedim ki:

-Merhaba, ben Fawn. Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olmamıştı. Kızlar nadiren benden hoşlanır. Ya da kardeşlerime ulaşmak için beni kullanırlar.

Elleri benimkileri sarıyor ve gülüşüyoruz.

BURDEN

-Ben Jasmine ve bence kardeşlerini seninle tanışmak için kullanmamaları onların kaybı.

Vardiyasını bitirmek için dönmeden önce basamaklara çöküp bir süre sohbet ediyoruz ve ben de havuzun kenarında onunla buluşmak için dik yamaçtan iniyorum. Sıcak olmasına rağmen esintinin tadını çıkarıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Sonra arbustan gelen bir ses duyuyorum, bir yağmurlama sistemi ya da bir fiskiye,

-PsL!

Gözlerimi açtım ve Lanque'ın bir kısmını çevreleyen sık bahçelere doğru döndüm. Gözlerimi kısarak ağaçların ve ağaççıkların oluşturduğu ağa bakarken, bir çitin arkasına çömelmiş siyah bir figür görüyorum.

-"Doğrudan bana bakma," diyor ses, "seni kameralardan izliyor olacaklar.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve sınırla arama daha fazla mesafe koymak için geri çekiliyorum.

-Kim var orada?

Alçak bir ses

diyor ki:

-Ben Lee.

Midem çalkalanıyor ve bir yanım ağzına piola sıkışmasına sebep olduğum için özür dilemek isterken, diğer yanım, Clay'e ait olan güçlü ve sadık yanım, ona sadece gitmesini söylemek istiyor.

-Gitsen iyi olur. Ne yapacağını bilmiyorsun.

Önündeki yapraklar hışırdıyor, o da polura'sını ajula ediyor.

-Neyi yanlış yaptım?

-"Tamam, o zaman dışarı çık. Ama saklanma," diyorum, saklandığı yeri daha iyi görebilmek için otların arasından bakarak.

BURDEN

-Buraya bakma! Sadece çiçeklere bak.

Sesindeki şaşırtıcı gerginlik karşısında kalbim hızla çarpıyor.

-Clay'e döndüğünü söyleyeceğim," diyorum arkamı dönerek.

-Bekle! -diye sesleniyor ve o seslenirken ayağım adımımın ortasında duruyor. Babandan bir mesaj getirdim.

Babamdan bahsedildiğinde damarlarımdaki kan donuyor, beklediğim adamdan gelen bir mesajın gizli bir mesele olduğunu, eLa evinin insanlarından saklanması gereken bir sır olduğunu ima ediyor. Ağaçların arasında yabancılar arasında fısıldanan bir sır. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Omurgamdan aşağı ürperti akıyor.

Yavaşça çitlere doğru dönüyorum ve hafifçe sallanan yaprakların arasındaki karanlık figüre gözlerimi kısarak bakıyorum.

-Bu bir yalan.

-Sadece sırtınızı eve dönün ve çiçeklere bakın, onları toplayın, sanki onları sayıyormuş gibi davranın.

Nefesim sığılıyor, burnumdan hava giriyor, ağzım büzülüyor, dişlerim sıkılıyor... Entrika beni çimlere yapıştırırken rahatsızlık gerçek bir varlık gibi etrafımı sarıyor. Konuşamıyorum. Konuşamıyorum. O konuşurken çömelip çimenlerden küçük bir çiçek koparıyorum, gözlerim odaklanmıyor.

-Senin için geliyor.

Anlamıyorum.

-Seni çıkarmaya geliyor.

Kapana kısılmadım.

Sertçe yutkunarak boğazımdaki yumruyla savaşıyorum. Bir çiçek daha alıyorum ve

BURDEN

Fısıldıyorum:

-Ama ben kapana kısılmadım, Lee.

-Gerçekten mi?

Hayır. Başka bir çiçek seçiyorum.

-Etrafına bir bak... İstesen de gidemezsin. Başka bir çiçek koparıyorum.

-Clay ve Dulin düşmanlar, Fawn. Sen lanet olası bir yemsin! DuLin'e ulaşmak için seni kullanıyor.

Hayır.

-Ben değilim.

-Öylesin!

İstemediğim bir avuç çiçekle kalkıyorum ve dizlerimin titremesini engellemek için elimden geleni yapıyorum.

-Bana yalan söylemezdi. -Çiçekleri yere atıyorum, beyaz, sarı ve yeşilden oluşan bir yığın, yeni askılı ayakkabılarımın yanında dövmeli bir tümsek oluşturuyor.

-Gerçekten mi?

Göğsümü ovuyorum, kalbimde onu söndüren iğneler hissediyorum. Sözleri içime şeytanlar doğurur gibi sızıyor, her şeyi sonsuza dek değiştirmek için uzun siyah pençeleriyle dışarı sızıyor. Duygularıma bulaşıyor. Hayatımdaki ilk iyi şeyi mahvetmek. Yeni *her şeyimi*. Ona güveniyorum. Ona güveniyorum, lanet olsun. Bu kolay kolay yaptığım bir şey değil. Bu...

Lee ne diyor, Clay babama ulaşmak için beni mi kullanıyor? Kızların kardeşlerimi elde etmek için beni kullandığı gibi, Benji'nin onları kışkandırmak için beni kullandığı gibi, Jasmine'in kendini daha iyi hissetmek için beni kullandığı gibi mi?

-*Hayır.* Ona güveniyorum.

HIS

BURDEN

-Bana bir şey fırlattı, küçük siyah dikdörtgen sol ayakkabıma çarptı, "eLo'yu al.

Deri tabanımın kenarına dikey olarak dayanıyor. Eğilmiyorum. Elime almıyorum çünkü ne olduğunu biliyorum ama bildiğim şey olma ihtimaline karşı dokunmak da istemiyorum. *Hay sikeyim.*

-Ne oldu? -Sesim çaresizlikten titreyerek söylüyorum.

-Aradığın kayıt. Baban onu senin için aldı. Seninle ilgilenmek istiyor, Fawn. Senin baban olmak istiyor. Ve senin gerçeği hak ettiğine inanıyor.

Gerçeği biliyorum.

-Gerçeği biliyorum," diye mırıldanıyorum, ama sesim korkunç ve açık çıkıyor ve... ardından gelen nefes verişte çatlıyor.

-Öyle mi? Kardeşlerin nerede?

Bununla birlikte, kalbim boğazımda yükseliyor, omurganın içinde eLremeciciéndose, nefes almayı, yutkunmayı veya *düşünmeyi* zorlaştırıyor.

-Ben gidiyorum. -Arkamı dönüyorum.

-Dinle, sadece kaydı izle! -O yalvarıyor, ben de sırtımı bahçeye dönüyorum. Eğer hala Bay Kasap'ın size yalan söylemeyeceğini düşünüyorsanız, tamam. Ama gerçeği istiyorsan, daha fazla cevap, hak ettiğin cevabı, Fawn. Hayatta kendi kararlarının kontrolünü elinde tutmak istiyorsan, o zaman benimle sol çit ile tenis ağının arasında buluş. Kör bir nokta var ve gece 2:47'de nöbet değiştiriyorlar. Oturmadan önce birkaç dakika konuşup hasret gideriyorlar. Yani sizin evin içinde koşturduğunuzu ya da o noktaya geldiğinizi görmeyecekler. Oraya varmak için yaklaşık beş dakikanız olacak. O zaman viyolaya gitmeyeceğiz. Bundan eminim. Orada sigara içerdim. Ağaçlardan bir bariyer yaptım, eğer alçakta kalırsak bizi asla göremezler. Sonra seni babana götüreceğim. Onunla güvende olacaksın.

Gözlerimi kapatıyor, ciğerlerimi dolduran uğursuz nemli havaya konsantre oluyorum. Dişlerimi sıkarak ve her adımda kendime lanet ederek yürüyorum.

BURDEN

siyah SD kart ve onu yıkık çim çiçek yığınının yanından kap.

Sözleri aklımdan çıkmazken dönüp Lee'den uzaklaşıyorum. Kafatasımın içinde yanıyorlar. Dışarıya doğru küfrediyorum, şüphelerimle, sadakatsiz zihnimle mücadele ediyorum. Clay'in derin, yumuşak tınısı ön plandayken, az önce çok ikna edici bir şekilde söylediklerini görmezden gelecek gücü bulmaya çalışıyorum. Hatta unutmak için. Aramızdaki bağ bu kadar güçlüyken, terk edilmiş bir çalışanın zarar verici yalanlarının bir ağırlığı olmamalı.

Korkuyorsun. Bana güvenmeni istiyorum, geyik yavrusu. Senin için endişeleneceğim.

Korkuyorum.

Korkarım ki Lee doğruyu söylüyor.

Parmaklarımı sıkıca kavriyor, tırnaklarımı avuçlarıma batırıyor, kazara kırmayı umarak içindeki keskin nesneyi hissediyorum.

Kullanılamaz hale getirmeyi umuyorum.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 38

Clay

NICCI HARRIS

S Belediye binasından, kaldırımında duran Chrysler'ıma doğru bir şey. Şu anda bile, yoğun bir iş gününün ortasında, askerlerim yakınlarda duruyor olabilir. Caddenin karşısında, bir kafeteryada. Çatıda. Ben bir hedefim, ama bu hep böyleydi, ve ben pek umursamıyorum... genellikle.

Ama şimdi Fawn'ım var.

Göğsümden bir acı dalgası yükseliyor.

Şimdi endişem, kendi çocuğum olarak kabul ettiğim tatlı çocuk için. Eğer başıma bir şey gelirse, ki bu mesleki bir tehlikedir, ona kim bakacak, ona değerini kim öğretecek, yaptıklarından kim sorumlu tutacak, o yumuşak sarı saçlı pürüzsüz tene kim dokunacak, vücuduyla kim oynayacak?

Ona ilgi yağdırır mıydı? Ve Kelly ve Stone'a bakışı. *Madonna Mia.*

Bebeği için ağlarken, özlem içindeyken belimde bir tornavida gibi

HIS

BURDEN

En azından bir gün tekrar anne olmak için sessizlik. Asla baba olmak istemedim ama onu hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim. Peki o bebeği onun karnına kim koyacak? Başka kimse koymayacak, çünkü ölü bile olsa benim olacak. Belki de bir sperm bankasını ziyaret etmeliyim... dikkatimi nereye vermem gerektiği düşünüldüğünde ne kadar saçma bir düşünce. Ölüm hiçbir zaman bir korku olmamıştı. Şimdi onu kaybetmekten korkuyorum, ki bu da ancak ölümle olabilir.

Benim küçük

geyik yavrum.

Benim tatlı

kızım.

Zırhımın formasyonlarından girerek taştan bir cepheyi parçaladı. Beni parçalayan başka bir taş değildi. Boşluklardan içeri giren küçük bir çiçeğin inadıydı.

Ben araca ulaşmadan saniyeler önce yolcu kapısını açan kişi. Tavan çizgisinin altına eğildim ve deri döşemeden aşağı kayarak açık pencereye ulaştım. Gözlerim hayatla titreşen şehre sabitlenmişken, rolleri değiştirmeye, başka bir karanlık sorgulamaya hazırlanmaya hazırlanıyorum.

Rıhtıma doğru ilerliyoruz ve yaklaştıkça, aracı çevreleyen koyu gri alev pusu daha da kalınlaşıyor. Cep telefonumu çıkarıyorum ve gözlerim ev güvenliği uygulamasına kayıyor, sonra da eLá'nın nasıl olduğunu kontrol etme isteğimi görmezden gelip Vinny'nin mesajını açıyorum. Mesajda şöyle yazıyordu:

-Kundakçıyı depoda yakaladık.

Deponun dışına çıktık ve arabadan indiğimde, iki siyah araç eLacionamiento'ya girdi: askerlerim.

İskelenin bir kısmı turuncu renkte parlıyor, alevlere o kadar yaklaşıyorum ki siyah elbisemin üzerine tozlu bir sağanak gibi kül yağıyor. Normal şartlarda tehlikede olması gereken siyah ve azgın bir okyanus görüyorum.

HIS

BURDEN

sakinlerinin, teknelerin ve balıkçıların yaşadığı, ancak şimdi kara bulutların tepede toplanmasıyla uğursuz bir hal alan bir yer.

Vinny deponun kapısında belirdi, ben de kravatımı düzelttim ve onu karşılamak için dışarı çıktım.

-Yeni kundakçı kendisi hakkında ne söyleyecek? -Yanından geçerken dudaklarında tuhaf bir gülümseme fark ederek soruyorum. Başka bir misafirin bizi beklediğini bildiğim traienda'ya doğru ilerliyorum.

Vinny yanımda duruyor.

-Kendisi, Şef.

Onun gülünç derecede çocuksu sırıtışını anlayarak aniden sustum.

-Ne?

-"Evet, o bir kız," diyor daha geniş bir gülümsemeyle, bu sadece şu anlama gelebilir:

-Çekici de. Henüz ondan bir şey öğrenemedim. Biz de seni bekliyorduk. Ona vururken kendimi rahat hissetmiyorum, bu da beni ne yapacağım konusunda biraz zor durumda bıraktı.

-Görüyorum. -Kavernöz deponun sonuna kadar sabit bir hızla ilerlerken kaşlarım geriliyor. Çalışanlarım bize katılırken ayakkabıların gıcırdayan eski zeminde çıkardığı sesler arkamda yankılanıyor.

Odaya girdiğimde Vinny'nin ekibine kibarca başımı sallıyorum ve ağzında ıslak bir tıkaçla katlanır bir sandalyede oturan genç kadını görmezden geliyorum. Parmakları birbirine kenetlenmiş ve pembe tırnakları parmak eklemlerinin üzerinde narin pençeler gibi kıvrılıyor. Bilekleri üç noktalı bir ipile bağlanmış ve koltuğun altındaki bir raya sabitlenmiş. Dudaklarının arasındaki beyaz bezin arasından bir şeyler mırıldanıyor.

Ondan birkaç metre uzakta duruyorum ve ellerimi önümde kenetliyorum. Düşünüyorum

HIS

BURDEN

durum.

Güzel mavi gözler heybetli varlığım karşısında açılıyor. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirip kızı ölçüp biçiyorum. Yeni beyaz converse ayakkabılar. Tasarımcı kot pantolonlar. Başımı eğiyorum ve sanayi gemisinin ışığında bir renk kaleydoskopu gibi parlayan küpelerinin yüzlerini inceliyorum. *Elmaslar*. Benim ürünüm değil ama kaliteli.

Alnında ince bir ter tabakası boncuk boncuk. Dizinde, yırtık kot pantolonunun arasından görünen küçük bir yanık gördüğümde kaşlarımı çatıyorum, belli ki ayağı takılmış, ama onun dışında zarar görmemiş.

Ben başıboş zengin bir kıza bakarken Vinny kulağıma eğilip bana kız hakkında bilgi veriyor.

-Adı Kaya Lovit. -Hatırlayınca kaşlarım çatıldı. Bu elmasları, uzun, taranmış, dökülen saçları ve sağlıklı fiziği açıklıyor. *Evet*, patron, InduŁrias Lovit gibi. Çoluk çocuğun en küçüğü. On dokuz yaşında. Yangından önce onu bölgede gören teologların raporları var ve Memur Jarvis bize polisin elindeki her şeyi verdi. İyi iş çıkarmış, Şef.

İlginç.

-Alışverişten sıkıldınız mı? -Diye soruyorum, gözleri benimkileri ararken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Sanki ben de sorgulanıyormuşum gibi. Vinny kızın etrafına uzanıyor ve ağzındaki tıkaçı yavaşça çıkarıyor.

Bu duygudan sıyrılır, küçük bir öksürük çıkarır ve çenesini daireler çizerek hareket ettirir. Kendini hemen dışarı atıyor:

-Ne yapacaksınız, *Başkan Kasap*? *Benden* kurtulamazsınız. Ortadan kaybolursam insanlar beni arayacak ve eminim babam Stormy'yi yakalatacak.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

NICCI HARRIS

Cesedimi aramak için nehir. Hapse gireceksin.

-Ait olduğun yer de orası," diyorum açıkça.

-Konuşabilirsin.

Konuşabilirim.

İlginç bir gelişme. Gülümsüyorum, eğleniyorum.

-Beni şaşırttın. Nadiren şaşıırırım. Ama beni şaşırtmaktan çok hayal kırıklığına uğrattın. Genelde sandalyeye bağlı tuttuğum insanların kışlarında gümüş kaşık yok. Mücadele ediyorlar. Yoksullukları onları zayıf kılıyor. Aptal. Evleri yakmak ve hayatları tehdit etmek için bahanen ne, Kaya?

Çenesini sıkıyor, dudakları gergin, daralmış mavi gözleri saydamlıklarına meydan okumaya çalışırken bir şeyleri tutuyor gibi görünüyor.

-Aynen dediği gibi. -Omuz silkiyor, ama bu boktan bir hareket çünkü göğsü hızlandı: umursuyor. Alışverişe gitmek beni sıkıyor.

İkna olmayınca, bir işaret bulmak için ropdöşambrını inceledim. Sonra bakışlarımı vücudunda gezdirdim ve göğüslerinin arasında sallanan ince bir kolyede durdum. Ona doğru yürüyorum. Sandalyesinde arkasına yaslansa da güzel mavi gözleri kısılıyor ve hareketlerimi takip ediyor. Elde edilmesi zoru oynuyor ama pek de iyi değil.

Parlak gümüş zinciri parmağım ile tutturuyorum ve kolyeyi göğüs dekoltesinin arasından çekiyorum. Parçayı parmak uçlarımda gösteriyorum ve okurken gülümsüyorum; *Prenses*.

- "Bana gerçeği söyleyecek misin kızım, yoksa senden öğrenmek zorunda mı kalacağım?

Dışlerini sıkarak konuşuyor.

-Sana gerçeği söyledim. Sıkıldım. Sanki gerçeği zaten bilmiyormuşsun gibi.

Kolyeyi bırakıyorum ve zincir göğsündeki tümseklerin arasına düşüyor. Ona kolyeyi veriyorum.

HIS

BURDEN

Kabalık karşısında, kovulma karşısında nefesinin kesildiğini duyuyorum. Vinny'ye doğru yürüyorum.

-Babasına git ve ona evlere verilen zararı ödemesi ve evlerin bakımını yapması gerektiğini söyle...

-Hayır!" diye araya giriyor.

Vinny'ye gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor. Yavaşça dönüp ona tekrar bakıyorum.

-Ne oldu Kaya?

Öne doğru eğiliyor.

-Sana geri vereceğim.

-Milyonlarca dolar.

-"Çalışırım," bir plan arıyor, "Senin için çalışırım.

Gülüyorum.

-Bana ne teklif edebilirsin?

-Ben zekiyim.

-Ben de. Bak Kaya, babanın çok parası var. Bırak seni can sıkıntından kurtarsın. Mahkumiyet alamayabilirsin. Hiç umurumda değil.

-Anlamıyorum. Ciddi misin? -Kaşları birbirine çarpıyor ve sorusunu, durumla ilgili belirgin kafa karışıklığını tam olarak anlamıyorum, ama bu gerçeği değiştirmiyorum. -Gerçekten bilmiyor musun? *Siktir*. Babamı bu işe karıştırma.

-Neden? -Diye soruyorum. Depo duvarlarının dışından gelen gürültülü bir ses, sonraki birkaç saniyelik sessizliği bozuyor. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor, "*Prences*."

Bana ters ters bakıyor, babasının onun zayıf noktası olduğunu her zaman bildiğimi fark ediyor, ama bilmediğim şey neden onunla yattığımı düşündüğü.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

sorularım.

Ufak tefek esmer kız, genç beyinde kök salmış aptallığı gösterecek şekilde başını sallar. Bağlı bileklerine bakıyor ve mırıldanıyor:

-Yangını başlatmam için bana şantaj yaptılar.

-Konuş kızım. Seni duyamıyorum.

İç içe geçmiş parmaklarını kaldırıyor ve bana kayıtsızlıkla bakıyor. Mavi gözleri benzer durumdaki erkeklerinkinden daha az korku yansıtıyor.

-O zaman babamı eLo'ya getirmeyeceksin?

-Hiçbir şey talep edecek konumda olmayacaksınız.

-Lütfen.

Ona bakıyorum.

-Bunu

düşüneceğim. İç

çekiyor.

-Bazı vergi sorunları var. Bilmediğine inanamıyorum. Bir haber kaltağı halka açılacaktı. Hapis yatacaktı. Mahvolurduk. Hapis yatmaz, çok yaşlı.

İfadesiz bir şekilde ona bakıyorum.

-Devam ediyor.

-İşte bu kadar. -Kaya etrafına bakınıyor, bakışları ben ve Vinny arasında gidip geliyor.

. Söylenecek tek şey bu. Babamı basından uzak tutmak için yaptım.

- "Vinny ne bildiğimi bildiği için bırakıyor ama bunu ondan duymam ve hemen sonuca varmamam gerekiyor.

-Sana kim şantaj yaptı?

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Onu tanımıyorum... bir kadın.

Rahatsızlık sırtımdan yukarı doğru tırmanıyor, kulaklarıma vuruyor, onları yakıyor.

-Neye benziyordu kızım?

-Kızıl saç. Kıvrıkcık. Adını hiç söylemedi.

Lorna.

Vinny alay eder ve şöyle der:

-Neden patronun şehrinde yangın çıkarmak istesin ki?

-Bilmiyorum. Bunca zamandır arkamda olduğunu sanıyordum. -Gözleri gergin rolümde geziniyor, sakladığımı düşündüğü gerçeğe dair bir ipucu arıyor. Bu doğru değil mi? Yani, yangından sonra daha çok ilgi göreceksin, *baba del dilrito*.

-Vinny, kal. -Vinny'nin ortaklarına başımı salladım. Kızı eve götürün. -Deponun penceresine doğru yürüyorum ve criall'in ötesindeki vahşi okyanusa bakıyorum. Ön taraftaki yangınlardan çıkan yoğun duman ufku kapatıyor ve okyanusu gri bir uçuruma dönüştürüyor.

Lanet olsun Lorna.

eLa ile kampanyayı başka bir seviyeye taşıdı. Hayatları riske attınız. Moralinin bozuk olduğunu biliyordum ve benimkinin de bozuk olduğunu asla inkar etmedim, ama masum sivillere zarar vermemek için içimdeki son insanlık kırıntısına sarıldım.

Cebimden telefonumu çıkardım ve onu cep telefonundan aradım. Birkaç kez çalıyor ve sonra açıyor, sesi çatallaşıyor:

-Sayın Başkan, ne büyük bir onur. Konuya geleceğim.

-Kızı aldım," dedi monoton bir sesle, temposu derin ve boğuktu.

BURDEN

Eskiden sikimi sallardım, o sesi çıkaran dudakların ona neler yapabileceğini bilirdim, artık hiçbir şey hissetmiyorum. Bir ilişki bitti.

Konuşmamızın sonunda mutlu değildi ve ilişkimizi yeniden değerlendirmemizi önerdikten sonra beni "Siktir git" diyerek terk etti. Bu ilişki faydalı, uygun ve yerindeydi ama artık tamamen bitti.

Bu arada, çok daha tatlı bir tempo düşünüyorum, yumuşak bir ses mırıldanıyor, "Hiç bana ait olacak mısın?" Dışarıdan bakıldığında, Lorna'yla olan düzensiz ilişkimini sonlandırmamın nedeni ateş, yalanlar, kibir, ama bu durumsal gerçeklerin altında beni tamamen kendine isteyen bir geyik yavrusu var.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve kendimi kapüşonumla yalnız bulmak için arkamı dönüyorum. Yüzü bana bunun benim için en iyisi olduğundan emin olmadığını söylüyor, sanki ben zaten bilmiyormuşum gibi.

-Biliyorum.

-Bekarlık sultanlıktır patron. -Memnuniyetle gülümsüyor, ancak ifadesindeki bir şey bu harekete ihanet ediyor ve ne olduğunu merak ediyorum. Belki de onun haberlere bilgi sızdırmasından endişeleniyordur.

-"Çok hızlı bir şey yapmayacak. Karımın onunla arasını düzeltmesini sağlayacağım," diyerek sessiz korumasına güvence veriyorum. Aramızdaki mesafe her konuştuğumuzda yankılanıyor, bu yüzden onunla boş odada buluşmak için yürüyorum. Elan çok yakın.

Karım ve *eski sevgilim* arasındaki dinamiği bildiğim için başımı salladım.

-FeminiLas.

-Gerçekten. -Önünde durup elimi cebime atarak eŁuche'umu çıkardım. Glock'umu değil de puromu çıkardığımı fark edince irkildi.

BURDEN

-Tanrım, patron! -Göğsünü ovuşturuyor, "Benden geride kalmamı istiyorsun, sonra da üçkağıtçılık yapıyorsun," diyor ve ben kıkırdıyorum.

-Turbio? -Yanlış kullandığı kelimeyi düşünüyorum. Şaibeli değil... tuhaf, evet, genç Kaya'yı bir tokatla serbest bıraktığım ve kampanyamın büyük bir parçası olan tehlikeli derecede güçlü bir kadınla bağlarımı kopardığım göz önüne alındığında. Başka seçeneğim yoktu. Söyle bana. -Puromu yakıyorum, gerginliği azaltan kokuyu ciğerlerime çekiyorum ve nefes verirken konuşuyorum. Seni tanıdığım onca yıl boyunca hiç ilişkin olmadı.

Senin için hiç kız var mıydı?

İç çekiyor. Ona sigarayı uzatıyorum ve kendi sigarasını yakmasını izliyorum. Kafasındaki dişliler çalkalanırken, o sigara içiyor.

-Bir kız vardı. Evet, Timor'da. Görevdeyken onunla tanıştım. Adanın en güzel kızıydı. Hiç İngilizce bilmiyordu. Tanrı'ya şükür. Ne kadar aptal olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir kere güldüm.

-Ona evlenme teklif ettim ve o da hayır mı dedi? Başını sallıyor.

-Evet dedi ve sonra sırtından vuruldu.

Gülümsemem kayboluyor ve ona söyleyecek başka sözüm kalmıyor. Onun durumundaki bir adama söylenecek hiçbir şey yok; en ufak bir sempati ifadesi onun deneyimine hakaret olur.

Rahat bir melankolik sessizlik içinde nuelros puroları içiyoruz. Sigaranın izmaritini düşürüp ayakkabımla söndürüyorum.

Kaptanıma bakıyorum, taziye için başımı sallıyorum, omzunu tutup sıkıyorum, sonra da geyik yavruma dönmek için daha da istekli bir şekilde mağaradan çıkıyorum.

BURDEN

Capitulo 39

Fawn

NICCI HARRIS

MAvuç içleri terliyor, ofis masasının cilalı ahşabı ile avuç içleri arasında boncuk boncuk terler oluşuyor. Önümdeki bilgisayarda kayıt, izlediğim kült bir film gibi ses çıkarıyor.

Bir kere; sadece filmdeki kız bana benziyor. Aynı sarı saçlar. Aynı minyon vücut. Neredeyse beyaz sarı saçlarını parmağının etrafında döndürürken aynı gergin seğirme.

Çocuklar... kardeşlerime benziyorlar, biri şişman ve gülümsüyor, biri gergin ve endişeli, biri de aLuto ve yakışıklı.

Hayır.

Bana benzeyen kıza neden gülümsemiyorsun Benji? Neden ona tatlı tatlı gülümsemiyorsun?

Erkekler sırayla kızın bacak arasını yalarken kızın başı

HIS

BURDEN

düzensiz farkındalıkla yuvarlanır.

Beynimde bir çekiç sesi başladı.

*Neden onlardan gitmelerini istemiyorsun Benji, böylece onunla yalnız kalabilirsin?
Neden?*

Bana benzeyen kız bayılıyor ve gülümseyen şişman adam ona o kadar sert giriyor ki tüm vücudu kanepede zonkluyor. O kadar sert ki gözleri açılıyor ve ilk inilti çarpılmış, çaresiz boğazından kaçıyor. Ondan nefret ediyorum... Bu kadar zayıf olmasından nefret ediyorum.

-Sikimi beğendin mi, seni pis, pis, küçük fahişe?

Neden umursamıyorsun, Benji?!

Kafamın içindeki çekiç sesi, bir kulağımdan diğerine vuran fiziksel bir ses ve acı kayasına dönüşüyor. "Hayır" kelimesi tekrarlanıyor. Bir ilahi. Bir çılgılık. Bir yalvarış. Onu kurtarmak istiyorum. O monitöre girip onu çıkarmak istiyorum.

-Nereye gidiyorsun?

Şimdi kız kaçmaya çalışıyor ve o kadar zayıf ki. Tamamen işe yaramaz. Vücudu çalışmıyor, en azından onun için değil, ama onlar için çalışıyor....

Başımı yavaşça sallıyorum ve fısıldıyorum:

-Hayır," diye yalvarmadan önce monitördeki kıza seslendi. Ayağa kalk. Lütfen ayağa kalk.

Lütfen ayağa kalk. Sana zarar vermelerine izin verme.

Ama artık çok geç.

Çünkü Benji eLá'ya benzeyen aLuto ve yakışıklı adam, kızın göğsünü kanepeye sıkıştırarak ve onu arkadan becerecek.

Hayır. Hayır!

Gözyaşlarına boğuldum, akım yüzümü sular altında bıraktı, bana benzeyen, üç üvey kardeşi tarafından becerilen kızın görüntüsünü bir

BURDEN

şiddetli dönme hareketlerinden oluşan bir bulanıklık.

Hırıltıları net ve rahatsız edici. Onları hep duyacağım. Kafamın içinde. Kabuslarımda. Hırıltıları bir savaş davulu gibi duyacağım, ölüme doğru yürümeden önceki son ses. Davul beni onu sonsuza dek susturmaya, onu durdurmak için her şeyi yapmaya çağırırken kulaklarımı kapatıyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Ama o ben

değilim.

Titriyorum.

Ama o ben değilim.

Boş ve acı verici bir çaresizlik hissediyorum.

Hay

ır.

Ben.

Ben

im.

Ama onun zevkinin sesi beyin hücrelerimin içinde kalıyor, tekrarlanan bir nöron gibi. Kendini derinlere yerleştiren bir ses.

-Kanamam var.

Hayır. *Hayır. Hayır. Hayır.* Boğazımda safra yükseliyor, başımı bir tarafa atıyorum ve midemdeki tüm içeriği dışarı atıyorum: üç öğün yemek, kek ve dondurma.

Yalanlarla dolu bir eLomago.

Şişman adam kızı tekrar yakalamadan önce yakışıklı adamı sehpa iterken gözlerim ekrana geri döndü. Kızı yüzünü kanepeye yaslayarak tekrar sikmeye başlıyor ve kız diğer adamın yavaşça halının her tarafına kanını akıtmasını izliyor.

Ciğerlerim içimde parçalanıyor. Oksijen inanılmaz derecede yoğun. Başım dönüyor. Bulutlu. Havasız. Bana benziyor.

BURDEN

Hayır.

Ekrandaki ben değilim.

Tecavüze uğrayan ben
değildim. Ben değilim.

-Fawn!

Ekranın homurtuları, kafamın içinde, hücrelerimde ve kulaklarımın arasındaki çekiç sesleri belli belirsiz ve işe yaramaz bir isimle kesiliyor. Birisi ofisinin dışından *bana sesleniyor*. Ofisin kapı kolunun sallanıp durduğunu görmek için başımı kaldırıyorum ama kapı kilitli ve burada yalnızım. Onunla birlikte. Ve onlarla.

Vücudum çöküyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarımı halıya bastırıyorum ve oksijen için nefes nefese kalıyorum.

O ben değilim.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 40

Fawn

NICCI HARRIS

A Birisi kapıyı kilidinden tekmeliyor, ahşabı yakıyor, havayı küçük beyaz parçalarla tozluyor.

-Fawn, hasta mısın? dedi Jeeves, her zamanki panik haliyle, sözlerinin tonunu yükselterek. Hasta mıyım? Hasta mıyım?

Haliya bakıp hava emerken, küçük, büzüşmüş ciğerlerime girmek istemeyen keskin, sıcak, kalın bir hava, onun yanımda diz çöktüğünü görüyorum. Bana uzanıyor, elleri, teni, sıcaklığı ve sıcaklığı beni umutsuzluğun derinliklerine itiyor ve bu korkunç duygudan irkilerek uzaklaşıyorum.

-Bana dokunma," diye soluk soluğa bağırdı, her keskin, umutsuz nefes alışında ağzı gözyaşlarıyla doluyordu.

HIS

BURDEN

Arkasına yaslanıyor.

-Siktir. Konuş benimle, Fawn.

Gözyaşlarından nefret ediyorum. Onlarla savaşıyorum ama bu mücadele boğazımdan kırık bir inilti çıkmasına neden oluyor. Onun önünde, onların önünde, onlar için ya da onlar yüzünden ağlamak istemiyorum ama artık ruhumun bir parçası olan hırıltıları hâlâ duyabiliyorum. Beynimde bir leke.

Sikeyim.

Omuzlarım.

Lanet omuzlarım ve göğsüm titremeyi bırakmıyor ve hava ciğerlerime rahatça akıyor.

-Fawn? Bay Kasap'ı aradım. Geliyor.

Sarsıntılardan kaçınmak için parmaklarımı halının içine kıvırdığımda, bıçak gibi bir acı elektrik akımları gibi tırnaklarımı yakalıyor ve yanlış yöne büküldükleri konusunda beni uyarıyor. Acıdan zevk alıyorum.

Bu gerçek.

Acı gerçektir.

İnkâr edilemez. Kimse acıyı benden saklayamaz ve neyin çok fazla, neyin yeterli olduğuna ben karar vereceğim.

Bu benim bedenim ve ben karar veririm!

Kelimeleri zorla söylerken ağlamak istemiyorum.

-Ben hastayım. -*Ve hastalar ağlar, Bolton.* Ulurlar ve tırnaklarını etlerinden çıkarmaya çalışırlar çünkü içlerinde korkunç bir his vardır.

Çok hasta.

-Ayağa kalkabilir misin? -diye sordu, ama ben ona bakmadım, konsantre olmuştum.

HIS

BURDEN

Halının üzerinde küçük bir siyah iplik var. Küçük bir kusur. Daha önce görememiştim, çok küçüktü ama şimdi yerini tespit ettiğim için gözden kaçırmak zor. Elime alıyorum, o kadar yoğun bir şekilde saran ipi koparıyorum, mükemmel ofisinde küçük bir kusur. Lekeli bir nokta.

"Cımbıza ihtiyacım var," diyorum dişlerimi sıkarak, meydan okuyan siyah iplik onu çevreleyen krem rengi ipliklerin içine daha da gömülürken. Cımbıza ihtiyacım var!

Birkaç saniye ya da belki on ya da yirmi dakika sonra, bilmiyorum ve umurumda da değil çünkü Bolton bana bir cımbız uzatıyor. Onlara ihtiyacım var. Elyafı halıdan söküyorum. Oturdum ve elime aldım. Gözlerimi kısıarak baktım. Cımbızımın sıkı uçları arasında buruşmuş küçük tutama bakarken ciğerlerime hava doluyor. Rahatlayarak nefes alıyorum ama gözlerim bir başkasına takılınca hava boğazımda düğümleniyor.

Ve bir tane daha.

Her yerde küçük siyah lifler.

Hayır. Hayır.

Ben Gulan değilim. Çenemdeki kilit yüzünden yanak kaslarım ağrımaya başladı. Hepsini sökmeye başladığımda, homurtular ve hırıltılar çıkaran bir kaba dönüşüyorum. İpleri çekip çıkarıyorum. Teker teker.

-Onları yakalamam lazım!

Bolton'un kalkıp gittiğini fark etmiyorum ama birden beni havaya kaldırıyor.

Eller üzerimde. Eller

vücudumda.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Kalbim acıyla çarpıyor, göğsümü yırtıp beni ikiye bölmekle tehdit ediyor. Elleri tenimi yakıyor, kemiklerimdeki eti eritiyor ve geriye sadece solmuş ve hasta özümü bırakıyor. Dokunuş acıtıyor. Çığlık atıyorum ve onun pençesinde çırpınıyorum, tekmeliyorum ve çığlık atıyorum, haa kollarından kurtulmayı başarıyorum.

Ayaklarım yere değdiğinde yanma duruyor.

Nabzım artık bir uğultu; zihnimin homurtuları ve iniltileriyle eş zamanlı geliyor. Birden oda beni sıkıştırıyor. Çok küçük. Çok fazla ceset var. Kim olduklarını göremiyorum. Sadece şekilleri. Etrafımdaki her şeyi. Çok fazla. Başımı çeviriyorum, bir çıkışa ihtiyacım var, bir kaçışa, bu boşluktan, bu *bedenden* bir çıkışa.

-Clay bana "Kapıdan uzaklaş" diye emrediyor ve ben onun sözlerine, ses tonuna ve bana söylediği her şeye saygı duysam da bacaklarım yeni keşfedilen çıkışa doğru fırlıyor.

Odadan uçarak çıktım ama kükrediğini duymadan önce değil:

-Recinto'ya geri dönün!

Bir zerre insan yolumdan çekiliyor. İki elli silahlarıyla uşaklar, cehennemi serbest bırakmak için bahçelere çıkıyorlar. İleride, parlayan eŁanque'ı görüyorum, ona doğru çekiliyorum. Daha hızlı koşuyorum. Ciğerlerim ağrıyor. Çekiştirmekten kaslarım ağrıyor. Kanepede sürüklendim. İtildim. Zihnim görüntüleri, becerilme seslerini çalkalayıp gerçekliğime karıştırırken bedenim hatırlıyor. Gerçek, gökyüzünün düşmesi gibi yüzüme çarpıyor.

Vücudum hatırlıyor.

Tenim gerçek için yanıyor.

Doğruca havuza koşuyorum.

Soğuk su, okşadığı hayaletin üzerini örterken tıslıyor, kavrulmuş deri

BURDEN

Hatırlıyordum ama şimdi her hayalet okşayıpta, bacaklarımın arasındaki her yalamada, kalçalarımın her morarmış sıkışında, her ağır nefeste keskin bir şekilde kabarıyor.

Su onu sakinleştiriyor. Onu yutuyor. Beni tutuyor. Suyun altında, bedenimin hissinden özgürüm. Ağırlığından kurtuldum. Yükünden. Suyun altında *özgürüm*.

Kalbim çok güçlü, çok yoğun, içimdeki varlığı şiddetliyen, kendimi yukarıdaki dünyanın pençelerinden uzak tutmak için mücadele ediyorum. Göğsümde bir sıkışma hissediyorum, bedenim nefes almak istiyor, buna karşı savaşıyorum. Havayla birlikte yanıyorum. Onun dokunuşunu, nefesini hissederken benim değil...

Hayır, yapamam.

Buna karşı savaşmak zorundayım.

Güçlü.

Ciğerlerim yanıyor.

Ben bir diş hekimiyim.

Göğsüm ağrıyor.

Hayatta kalan biri.

Oksijensiz kalarak ve gönüllü olarak bilincimi kaybederek mücadele ediyorum ama sonra su değişiyor, beni yukarı doğru itiyor ve havuzun sapından dışarı sürükleniyorum.

ArraŁrada havadan.

Etim yine yanıyor.

Kendi tenimi hissetmekten nefret etmediğim suya geri dönmek için mücadele ediyorum. Etrafımdaki kollarda debeleniyorum, yüzünü tokatlıyorum ve yumruklarımı kas duvarına çarpıyorum. *Sakin bana dokunma.*

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

-Dokunma bana, dokunma bana, dokunma bana! -Bağırarak, ona vahşice saldırıyorum, apueŁo roŁro'sunun düzlüğünü, sıırıslıklam gömleğini pençeliyorum, sahneyi yırtıyorum, karşılık veriyorum. Ben de karşılık veriyorum.

Bileklerimi kavırıyor, avuçlarının arasında tenimi yakıyor.

-Benim, Fawn.

Uzun, gırtlaktan gelen bir çığlık attım:

-Beni yakıyorsun!

Dokunmayın bana. Kafamın içinde o günün sesi, onların duyamadığı, dilimde korkuyla donmuş ses, zihnimde uluyor.

Dokunma

bana.

Dokunma

bana.

Dokunma

bana.

Birden kendimi yere yapışmış, onun tarafından boğulmuş, ona kilitlenmiş buluyorum.

-Kes şunu, Fawn! Kendine zarar vereceksin. -Beni boğuyor. Yanan insan etinden yapılmış bir yılan. Derim kabarıyor. Ama sonra dudakları şakağıma çarpıyor, sesi şöyle diyor:

-Shhh.

Boğuk tınısı hırıltıların, ilahilerin, küçük sesin, iniltilerin, içimde bir yerlere ulaşan tüm korkunun arasından yükseliyor. Onun olduğum son birkaç haftanın anılarını da beraberinde getiriyor.

Mia!

Lee'nin yüzündeki pilola.

İnsanların onun için ayrılması.

HIS

DE

Şehirdeki en ölümcül adam.

BURDEN

Bana yalan söyleyen adam.

Beni korudu.

-Shhh.

Zihnimde ölümcül bir sessizlik var. Yanma, onun sesiyle duruyor ve ben onun derin, sürekli beyaz gürültüsü karşısında hareketsiz kalıyorum.

-Sana dokunamazlar. Sen benimsin. Sen benimsin.

Ben seninim.

Dizlerim çöktü, vücudum çürüyen bir karmakarışık ve o kollarının arasına aldı. Ve ben bıraktım. Ağladım. O kadar çok ağlıyorum ki beynim patlayacakmış gibi oluyor, şiddetli hıçkırıklarımın, tedirgin zihnimin baskısı altında kafatasımı dövüyorum. O gece ile 1a arasındaki her gece için ağlıyorum, dökülmemiş her gözyaşı için bir kaptan başka bir şey olmuyorum. O benim parçalarımın bakıyor. Cevap istemiyor. *Sana kim verdi? Sana ne söylediler? Bana ne yapabileceğini ya da beni neyin incittiğini sormuyor.*

Cevapları biliyor.

Hiçbir

şey. Ve

her

şey.

HIS

By His

NICCI HARRIS

BURDEN

Capitulo 41

Fawn

NICCI HARRIS

Ayatağında yan yatmışım, dizlerimi göğsüme çekmişim, yanaklarım gözyaşlarıyla gerilmiş, bedenim bir çakıl taşı gibi titriyor.

Clay'in kolları bacaklarıma dolanıyor, vücudumun küçük topunu onunkine sabitliyor. Yumruklarını sıkıyor, çalışıyor, parmak eklemlerinin baskı altında çatlama sesi doğrudan bir katliam vaadinden farklı değil.

Clay.

Kasabadaki en güçlü adam, küçük ve güzel suçlusunu öldürüyor. Acınası bir durum. Yine de onu hissetmek tenimdeki acı verici karıncalanmayı alıyor. O gecenin, o olayın hislerini uyandırmış gibi görünen tenimi. O odada o çocuklarla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamış gibi görünüyor, şimdi aklım başıma geldi. Tek başına yemek yemenin.

HIS

BURDEN

Kendi bedenimle bir uyumsuzluk yaşıyorum. Bu benim gerçekliğimdeki hayata manife-lado oldu.

Mi.

Gerçeklik.

İnliyorum. Tüm vücudum titriyor ve ağrıyor, duygusal olarak yanmış ve kafam karışmış bir haldeyim.

Kafam çok karıştı.

Sinmek, içimde karanlık bir yere saklanmak isteyen zihnimle ve boğulmak ya da... isteyen bedenimle tartışıyorum. *sikişmek*. Yakmayan yoğun bir şey hissetmek için. *Benim* olduğunu hatırlamak için.

Çünkü şu anda vücudum sadece olayı hissediyor. Sanki az önce minderler tarafından tahrik edilmişim gibi, sanki az önce kalçalarımı kanatacak kadar acımasızca iğnelenmişim gibi.

Zihnimin unuttuğu tüm dehşet verici ayrıntılara tutunacak ya da belki de sonsuza dek kaybolan boşlukları dolduracak. Her iki durumda da, ben bu olayın sonuçlarını yaşıyorum. Şimdi. Şu anda.

Acı.

Acı çekmek.

Anı.

-Bu kadar yeter. Onun bekareti benim. Söz verdim.

Söz verdim. Söz verdim.

Bu iki kelime beni sarsınca daha da kenetlendim. Clay'in yumruğu daha da sıkılaştı. Benji için buradayım. Her şey onun için. Clay Butcher'ın evinde, onu sulandırmak için bir göreve gitmiştim ve bu sırada o... o... o...

BURDEN

Aldatma boğazımda genişliyor. Saflık boş karnımı bıçaklıyor. Acı kalbimi körüklüyor. Bekaretimi desteklediler mi? Bunun hakkında konuştular. Tartıştılar. Jake'e bekâretimi, birbirleriyle takas ettikleri cips, bira ve esrarla birlikte sunacağına *söz verdiler*.

Benji için bir araba, bir bisiklet, bekâretim ne kadar değerliydi? Onu gülüşü, cazibesi ve bana patlamış mısır uzattığı zamanlar için sevmiş olsaydım, bu "aşk" kalbimde moloz yığınlarına dönüştü. Gülüşünün çizgilerini çizebilirdim, ama şimdi en çok istediğim şey onun tüm hatıralarını bir silgiyle silmek.

Ondan nefret ediyorum.

Kötü şeyler üçer üçer gelir:

İntiharı: bir numara.

Cinayeti.

Olay: iki numara.

Benim e@ontane kürtaım: üç numara.

Ve bu şeyler varlığımla ilgili her şeye kör edici bir ışık tutuyor. Ne kadar denesem de, kimse beni seçmek istemiyor. Annem, annem olmak yerine ölümü seçti. Benji, bekaretimden daha değerli herhangi bir nesneyi seçti ve bedenim... büyümek, yaratmak, dünyaya tüm acılarım için özel bir şey sunmak bile istemiyor.

Hayatımdaki hiçbir şey benim için *çalışmıyor*. Hiçbir şey beni seçmiyor.

Son olarak, tabii ki babam. Beni tanımayan adam. Görmeye, sığınmaya geldiğim adam. *Düşüncelerimi hak etmeyen adam*. Travmamı kabus gibi görsel bir dehşetle detaylandıran bir kaydı, göreceğimi bile bile bana vermesi için bir çocuğu gönderen kişi. O da beni seçmedi.

BURDEN

Kendini seçti.

Beni incitmeyi seçti... Bizi. Dikenlerim olmak yerine bana çimenlerden bir çiçek bırakmayı seçti.

Bu yürek parçalayıcı gerçek karşısında gözlerim açılıyor, uzak duvardaki deri koltuğa kırık, şiş, ağrılı bir şekilde bakıyorum. Kendime anlattığım tüm peri masalları, sevgi kırıntılarını dağlara dönüştürdüğüm anlar, sevginin bir işareti olarak patlamış mısırı vermeyi kabul ettiğim zamanlar, annemin önemsemediğinin görsel bir temsili olarak bir rüya kapanı gördüğüm zamanlar....

Hepsi.

Se.

Kırılma.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 42

Clay

MVinny ve iki askerim Lee'yi çimenlerin üzerinde sürerken, gözlerim önümde sabit bir şekilde bahçe kulübesine doğru ilerliyorum.

Her şey yoluna girecek.

Derin uykuda. O güvende.

Bu yeterli değil. İstiyorum, lanet olsun, gözlerimin her zaman onun üzerinde olmasını istiyorum. Ellerimin yakın olmasını istiyorum. Glock'umu çekmeliyim. Tüm dikkatimi ona verebilmek için dünyanın dönmeyi bırakıp donmasını istiyorum. Her santimime.

Düzeltemem gerek.

Düzeltemem.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Zihnindeki hayaletleri öldüremez.

Tüm bunları içimde tutarak, muazzam bir volatilité kıpırtısıyla bahçe kulübesine giriyorum. Işığı açıyorum, arkamdan piçin hırıltılı sesleri kapılardan duyuluyor ve ben konuşmuyorum. Alanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmasını izliyorum.

-İyi misin patron? -diye soruyor askerlerimden biri ama cevap vermiyorum, sadece Lee'yi dövmeye başlayan Vinny'ye bakıyorum. İlk dişini kırdığında ya da hepsi birden bağırmaya ve tozlu zemini kirletmeye başladığında cevap vermiyorum. Vahşi sahne gerçekleşirken, onun havuza koştuğunu, beton tabana battığını ve pes ettiğini düşünüyorum. Tüm mücadelesinden sonra, hayatta kalmak için pençeleastikten sonra, bir an için gönüllü olarak boğuluyordu.

-Şef?

Sert bir çığlık beni önümdeki şiddet görüntüsüne geri sürüklüyor.

-BaLa," diye emrediyorum, ama çok geç, çünkü Lee çoktan yenilmiş bir kütle. Umurumda değil. Sağlıklı

düşünemiyorum. *Onu durdurmak için*

çok geç kaldım. Çok meşguldüm.

Vinny yolumdan çekilmeden önce yumruğunu havaya kaldırarak durdu. Bir adım öne çıkıp ellerimi kenetliyorum.

-Merhaba, Lee. Bugün yaptığın şey ölümcül oldu, evlat.

Ağzını açtığında, delikten aniden kan akıyor. *Lanet olsun.* Kanlı dilinin üzerinde bir kelime yırtıyor.

-Lütfen.

-Zekice, değil mi? Titriyorsun. Beni tanıyor musun bilmiyorum ama eskiden

BURDEN

Yatılı okuldayken çok boks yapardım. -Kaldırım taşlarının üzerine bir sandalye koyarak ona yaklaştı. Tiyatronun arkasında sahne malzemeleri için büyük bir kafes vardı. Ve Cumartesi geceleri, personel sayısının çok az olduğu zamanlarda kland-Line dövüşleri yapardık. Pazartesileri siyah ve maviye bürünürdük. -Uzanıp çenesini kavradım, gırtlığından bir inilti geldi. Kanlı, yapışkan ağzını inceliyorum, onu yumruklamak ve dilini koparmak istiyorum, onu öldürene kadar dövmek istiyorum.

Gitmem gerek.

Bedenim içimdeki mücadeleye karşı çeliğe dönüşüyor. Keskin bir nefes veriyorum, çenesini bırakıyorum, arkama yaslanıyorum ve bileğimi dizimin üzerine koymak için kaldırıyorum, ama ayağım bir yandan diğer yana sarsılıyor, içimde bir seğirme başlıyor, tatlı kızımın, yavrumun bu kadar acı çektiğini görünce kendimi tutamıyorum.

-SD kartı sana kim verdi?

İnliyor, ağzı konuşmak ister gibi hareket ediyor ama acıyla sarsılıyor. İçindeki ısırılmış ve şişmiş büyük kasın boşluğu doldurduğunu hissediyorum.

Ona vurmaması gerektiğini bilmesi gereken Vinny'ye hızlıca bir bakış attım.

-Dulin nerede kalıyor?

Başı öne düşer ve ağzından yoğun bir kan akışı fışkırırken sözcükleri höpürdetir.

-Lütfen. Lanet

olsun, lütfen.

Huzursuz, dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip yaklaşıyorum.

-DiLrito'da. -Sanırım, içimde eLa bilgisini hissediyorum.

BURDEN

Orada olacağını biliyorum. Bana sadece oteli, adresi ve orada kalacak kişileri ver, ben de seni

tüm ağırlar kaybolur.

-J-Jimmy," *diye* boğuluyor, açık ağzından kıpkırmızı bir şelale fışkırıyor. Jimmy'nin adını duyunca çenemi sıktım. Hayaletimin sesini duyunca. Her şeyi kaplayan kara bir bulut.

-Jimmy öldü, evlat. Sen neden bahsediyorsun?

Mırıldandığında sesi zaten cehennemin yarısındaydı:

-Kızı izledi.

Özlediğim bir şey içimi açıp yetersizliğin hayaletlerinin içime dolmasına izin verirken bedenim kaskatı kesiliyor. Burnumun dibinde. İhanet kaslarıma sızıyor. Kasap kafam, iyi huylu dış görünüşümün içinde kükrüyor. Tabii ki. *Her zaman benden dört adım öndesin, ölümde bile, eski dostum.*

Son on yıldır Jimmy'nin yanında çalışıyorum, onun seçilmiş varisiyim ve hala onun tüm ellerini tanımıyorum. Tüm etkisini. *Ben aptalın tekiyim.*

-Şimdi onu kim izliyor? SD kartı ona kim verdi? Lee bayılıyor.

Acı aldatma gözlerimin derinliklerini yakıyor ama ihanetin acısını yutmak için kendimi zor tutuyorum. Ayağa kalkıyorum ve Lee'nin üzerine eğiliyorum. Cansız çenesini kaldırıp başını geriye yatırıyorum. Zahmetsizce, onu sabit tutuyorum. Metal tavana karşı soluk soluğa kalıyor. Ağzından fışkıran tüm kan, dişlerinin altındaki damarlardan, neredeyse kopmuş dilinin üzerindeki damar ağından, nefes borusundan ciğerlerine doğru akmaya başlıyor. Ölümünü garantilemek için tekrar nefes alıyor. Boğuluyor.

Fawn'im gibi.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Boğuluyordu.

Boğulmaya çalıştı.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve sertçe sıkıyorum. Vücudu sarsılıyor ve ben izliyorum, zevk alıyorum. Parmaklarımın etrafında köpüren kan ve tükürük kabarcıklarını görüyorum ve gözlerimi kısıyorum. *Onun acısı. Onun acısını* hissetmeliyim. Ve böylece boğulacak.

Hepsini boğmalı.

Hepsi. Onlar.

Sonra etrafımdaki adamlar dikkatimi çeker gibi oldu. Arkamdaki adam. Jimmy'nin kulübesinde. Jimmy'nin evinin yanında. Benim değil. Ölmekte olan adamın gözlerine odağımı kaybediyorum, varlığımın, kasabamın, adamlarımın tüm sahnesinin alevler içinde kaldığını hissediyorum. Asla benim olmadı. Gerçekten değildi. Daha iyi bilmem gerekirdi.

Sessiz ama kararlı bir şekilde konuşuyorum.

-Çünkü Jimmy bunu yapmamı istedi. Ve işte ben, onunla aynı model üzerinde çalışıyorum. Jimmy'nin yarattığı bir dünyada. Onun kurduğu bir şehirde. Ben sadece onun başlattığı şeyi devam ettirdim. -Ölmekte olan Lee ile konuşuyorum. Arkamda beni izleyen kaptanım Vinny'ye. eŁomagi'lerini kontrol altına almaya çalışan askerlerime. Kendime.

Birisi Noİra Şeyini Diİrito'dan koparırsa tüm şehrin kan kaybından öleceğini düşündüğüm zamanları hatırlıyorum. Ama yanılmışım. Tekrar söylüyorum. Şehrin içinde bir ot gibi büyüyen *Cosa Noİra* değil. *Jimmy Storm*. Ve onu oradan çıkarmalıyım. Yabancı otlar için yabancı otlar.

-Jimmy bunu yaparsa tüm şehrin kanamasını istiyordu. Ve kanayacak da. Vinny'nin sesi tereddütlüydü:

-Ne diyorsun patron?

HIS

DE

BURDEN

Jimmy'nin hiç köprüleri yakmadığını düşünüyorum. O piç bize ihanet ettiğinde Dublin'le değil. Kellesini istediğimizde bizimle de değil. O her şeyi ve herkesi biliyordu. *Ve...* Fawn'ımı tanıyordu.

-*"Kahretsin," diye inledi.* Onu en başından beri tanıyordum. Tabii ki tanıyordum. Artık cansız bir yığın haline gelen Lee'nin çenesindeki tutuşumu bıraktım. Ela benim şehrim değil, Vinny.

-Evet, öyle, Şef.

-Hayır, dostum. -Başımı sertçe sallayıp ona dönüyorum. Onlar benim adamlarım değil.

Bana delirmişim gibi bakıyor, yoksa gözlerinde gördüğüm korku mu?

-Sen neden

bahsediyorsun? Alaycı bir şekilde gülüyorum.

-Artık ittifak yok Vinny. Onlar benim değil. Onları ben yapmadım.

-Ne demek istiyorsun?

-Hepsinin getirilmesini istiyorum. Bütün alt patronların. Her kaptanın. Her bölüm. Japonlar. Motosikletliler. Kim olduğumu bildiklerini sanmıyorum ve kendimi resmen Ailenin başı olarak tanıtmak istiyorum. Benimle birlikte olmayan herkes bana *karşıdır*. *Barış* yanlısı olan herkes şimdi *bana karşı*. -Hırlayarak ona doğru bir adım atıyorum. Bana işaret veren herkes. Şimdi. Bana karşı.

Boğazının çalkalandığını görebiliyorum.

-Bu onlara uymaz.

Yavaşça nefes veriyorum, tekrar sakinleşmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor çünkü ben Jimmy Storm değilim. Soğuk, vurdumduymaz bir adam değilim. Ben *lanet olası* bir *Kasap*'ım.

BURDEN

Kanlı ipimin ucundayım. Sesimi alçaltarak söylüyorum:

-Beni duymadın mı dostum? Getir onları dedim. *Hepsini. Bana.*

-"Şef," diye boğazını temizler, "emin misiniz?"

Bana inanan herkes. Öyle. Şimdi. Bana karşı. Ölümcul derecede soğuk oluyorum. Ölümcul bir şekilde hareketsiz. Yumuşak bir gülümseme yerleşiyor. Son on iki aydır yanımda oturan, onlarca yıldır Aile için çalışan adamın iri kahverengi gözlerine bakıyorum.

-Sadakatle ilgili olan şey siyah ve beyaz olmasıdır. Ya sadıksınızdır ya da değilsinizdir. Sadakatte değişken bir ölçek yoktur. Bunu herkesten daha iyi biliyorum çünkü sadakat benim için çok kolay. Ben sadece Kasap ismine sadık kaldım. İçten içe, her zaman onlar olacak. -Ona doğru yürüyorum, başını okşuyorum ve arkama yaslanıp sormadan önce iki yanağından öpüyorum:

-Ne zamandır onun için çalışıyorsun? Başını
avuçlarımın içinde sallıyor.

-Onun için çalışmıyorum. Ben sizin için çalışıyorum.

Yüzünü bıraktım. Onu incelerken bir acı hissettim, bıçak kürek kemiklerimin arasından kayıyordu, kilisede kafatasımın arka kısmından vurulmuştum, sözlerimi nasıl anladığını fark ettim. *Duin'i* kastettiğimi sanmıştı. Jimmy'yi değil. Hayır. Siktir. Jimmy. Böylece aynı anda *Dulin'i* kastettiğimi düşünecekti.

Çok fazla hikaye var. Şimdi... ve son zamanlarda. Sadakatsizliği nasıl kaçırdım? Nasıl... Endonezyalı ortaklarımın önünde masayı çevirdi. Bu bir kırılma mıydı? Silah kutuları kayıp mıydı? Depoda benimle kalmasını istediğimde El endişeliydi. Gözlerim Lee'ye takıldı, kullanılmamış. *Orospu* çocuğu.

Hiçbir şey, ne paylaşılan purolar, ne yapılan sohbetler, ne de sırtınızdan vurulan hayatınızın aşkı, bunların hiçbiri sizi koruyamaz. Ben bir

BURDEN

merhametli bir adamım. Ben artık o adam değilim.

Onun için.

Benimle taşak geçme.

Benim geyik yavruma

bulaşma. İşime karışma.

Kahverengi gözleriyle tanıştım.

-Sadakatine saygı duyduğumu bilmeni isterim. -Bilmiş bir gülümseme ve maskeleyemediğim ve maskeleyemeyeceğim gözlerle başımı sallıyorum. Elle benim arkadaşım. Kaptanım. Düşmanım. Beni görmelisin. Clay Butcher. *Demir Olmayan Şey*'in Hediyesi. Ailenin kanı. Doğru. Sadık bir adam olduğunu biliyordum, hala öyle olmana şaşırmamalıyım.

Askerlerime bir bakış atıyor, onların ve benim bakışlarım altında geri çekiliyor.

-Şef, ne yapıyorsun?

O gergin hareketler bıçağı sırtıma saplıyor ve nutkum tutuluyor.

-Sadece iki SD kart mı?

-Hayal ettim. Hayal ettim. Aradım.

-Kimse bilmiyordu Vinny. Sadece sen ve küçük kardeşim.

-Jimmy'nin onu izleyen biri vardı. Her şeyi biliyor olmalılar. Bu ben olamam. Ben her zaman senin yanıdayım patron. -Sesi panikle doluyor. Ciddi olamazsın.

Başımı sallıyorum. *Haklıydı.* Onu izleyen başka bir adam olmalı.

Avlanacak başka bir adam.

Boğulmak için.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Ama o adam... benden önceki adam... Nefes veriyorum, hava dişlerimin arasında tıslıyor.

-Sadece sen onun bilmediğini biliyordun. Lee'nin SD kartı ona verdiği göre, içinde ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmış olmalı... Sadakat siyah ve beyazdır.

-Kil. Lütfen.

-En azından sırtından değil. -Glock'umu çektim ve gözlerinin arasına bir kurşun sıktım.

NICCI HARRIS

HIS

BURDEN

Capitulo 43

Fawn

NICCI HARRIS

-Cehennemi yaşadı. O yüzden ateşe bakıp gülümsediğinde ondan korkmanızı söylediğimde bana inanın. -E. Corona.

NUykuya daldığımı hatırlamıyorum ama uyuşukluğumdan sıyrıldığımda hemen kalçalarımın ıslak olduğunu fark ediyorum. Korku, daha ağzımı açmadan yatağın üzerinde usulca inlememe neden oluyor.

Gözlerim. Dakikalarca ya da saatlerce uyuduğum oldu ama bu süre zarfında zihnim bedenimi izleyemedi.

Uyuduğumda, bedenim *yalnızdır*.

Ve şimdi de ıslak.

Neden ıslandım?

Bu ne anlama geliyor?

HIS

BURDEN

Yana doğru kıvrıldığımda, kemiklerimdeki, kaslarımdaki acı, derin boğuk inlemelerimin arasındaki boşluklardan acının yüz buruşturmalarını zorluyor.

-Islak. -Yapayalnızım ve bacaklarımla arası ıslak. *Tanrım, neden ıslağım?*

-Yalnız gitmeyeceksin. Bir daha asla yalnız olmayacaksın. -Sesi karanlık ve boğuk, odada yankılanıyor. O yanımda olmayacak ve ben gerçek bir işkence gibi hissediyorum. Onun teni, sarmalandığım karıncalanan etimi örten bir battaniye gibi. Bana yakışmayan, artık kemiklerime *uymayan* bir et.

Hayır.

Uyuyor.

Hıçkırarak, eŁrangulada.

-Vücudumu kontrol edemedim. Uyuyakalmışım. Ne yaptım ben? Islanmak istemiyorum. Bu benim vücudum değil. *Korkunç* bir şey bu. -Kendi sesimden nefret ederek inliyorum çünkü bana yardım etmenin ne kadar faydasız olduğunu hatırlatıyor. Yardım için haykırmanın. Acımı haykırmak. Savaşmanın.

Gözlerimi açtığımda, hayatın, ışığın ve travmanın sürtünmesinin zımpara kağıdı gibi bana sürtündüğünü hissediyorum. Kurak gözlerimi Clay'in yumruklarına sabitleyerek yatak odasına bakıyorum. Ela siyah deri koltukta oturmuş beni izliyor. Vücudu öfkeli, gergin kaslardan oluşan katı bir eŁatua, her iki eli de kansız bir yoğunluk noktasında sıkılmış.

-"İslandım," diyorum tekrar, öfkesini umutsuzca bekliyorum, onun da iğrenmesini istiyorum. Hatalı olduğumu kabul etmesini. Çok yanlış.

Delici mavi gözlerine bakıyorum ve mutlak bir tiksinti hissederken başımı sallıyorum, bana dokunmasını, bana sarılmasını isteme ihtiyacı duyarken dilimden ihanet akıyor ve bu arzudan çok nefret ediyorum çünkü bu ihtiyaç yalanlarla desteklenmişti. O bana yalan söyledi. Ben de yalan söyledim.

BURDEN

İkimiz de art niyete dayalı bir takma ad, bir ilişki yaratıyoruz, ancak beni bir arada tutan bedenim bu kadar korkunç bir şekilde yanlış hissederken aldatmaya odaklanamıyorum.

-Cildimin verdiği hissi sevmiyorum.

-Cildiniz *mükemmel*. Vücudun *güvende* olacak. -Ayağa kalkıp yatağıma yaklaşıyor ve o üzerimde gezinirken ben sırt üstü dönüyorum. Giydiğim tişörtün uçları -onun tişörtü- kalçasının ortasında duruyor. *Benimle birlikte*. -Gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni değerlendiriyor, okuyor. Sonra geri çekildi ve tutmam için elini uzattı, "Gel. Sana göstereyim.

Çok daha küçük olan elimi onunkine koyduğumda, gömleğinin manşetinde kırmızı lekeler görüyorum ve bu görüntü, anlam, ima, içimde bir şeyi uyandırıyor, intikamcı bir şeyi. Gözlerim kurumuş kanın etrafında dans ediyor. Kıp kırmızı desenin etrafında. Kanın başkasına ait olduğunu ve o başkasının muhtemelen hayatta olmadığını ima edecek kadar büyük.

Düşüncelerimin önüne geçiyor.

-Onları ben öldürdüm, Fawn. Sana zarar veremezler.

Onlar kelimesini duyunca gözlerim büyüdü. O değil, Lee değil, biri değil: onlar. Gözlerim bir lekeden çok daha fazlasını temsil eden bilekliğindeki kana dikilirken boğazımda zoraki bir inilti yükseliyor.

-Onlar için *tribe girme*," diye dişlerinin arasından tıslıyor ve bu ses beni ürkütüyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve öfkeyle seğiriyorlar. İlk kez serbest bırakılmış. Gerçek bir öfke çukuru. Tecrübesiz. Onlara bir an bile üzüntü vermeye cüret etme, Fawn.

Onlar.

Kardeşlerim.

Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırdım ve bilgiyi sindirmeye çalıştım.

HIS

BURDEN

Onun ölüm haberine verilen sosyal olarak öğrenilmiş tepki olan umutsuzluğun içinden daha güçlü bir şey hissediyorum, mide bulandırıcı ve *mutlu* bir şey.... Bunun karşısında kendimi tanıyorum.

Bu bir kırıntı değil.

Clay elimi bırakıp uzaklaştığında konsantrasyonum bozuluyor.

-Bolton dışarıda olacak. Ben gelip seni alana kadar gidemezsin. -Beni korkutması, uyarması gereken bir sertlikle ahşap kapıya yöneliyor ama ben peşinden gitmek için şilteden atlıyorum.

-Hayır. Nereye gidiyorsun?

-Onlara merhamet et! -Bana bakmak için dönüyor ve beynim yırtıcı bakışlarından geri çekilmemi söylüyor, ama kalbim ayaklarına kapanmamı söylüyor. Şu anda bana ihtiyacın olduğunu biliyorum, tatlı kız. Ama sana acıyorum. Onlar için. *Onlar için*. Seni üzmeden önce gitmeliyim. Bu gece kontrol bende değil.

Gözlerim parlıyor.

-Ben...

Uzanıp yüzümü kavırıyor, tıpkı inisiyasyona ihtiyaç duyduğunda yaptığı gibi, ama parmakları yanaklarıma batarken yanmıyor. Vücudunun sıcaklığı benimkini caydırmıyor. Beni çağırıyor. Beni sarıyor. Beni yatıştırıyor.

Beni tüketiyor.

Kaşlarını çatıyor ama benim yüzümden değil.

-Seni eLo'dan korumak istedim. Ve koruyacağım da. Sana eLe travması yaşatan, seni kırmayı kendine görev edinen babandan. Yaptığı şey bu, Fawn. Cassidy'ye yaptı. Konnor'a yaptı. eLo'yu senden sakladığım için pişman değilim. Bilmen gerekmeyen şeyler var. Benimle savaşsan da savaşmasan da. Yaptıklarımın dolayısı beni hor görsen de. Yaptıklarım için. Yapmaya devam edeceğim. Böyle olmama yardım edemem.

HIS

BURDEN

Ama eğer seçim senin anlayışın, bana olan sevgin ya da seni korumak arasındaysa, *CriLo*. Her zaman seni korumayı seçeceğim. Ben...

Beni mi seçiyorsun?

Onu itiyorum.

Sadece ona saldırmak için. Avuçlarımın altında öfkeyle zonklayan gergin çenesini kavırıyorum ve bana hislerini hırlarken ağzımı onunkine bastırıyorum.

Kasları gevşiyor. Clay'in kolları vücudumu tamamen sarıyor, beni düğümlüyor ve sonra beni öyle bir kaldırıyor ki ayakkabılarının üzerinde parmak uçlarımla yürüyorum. Tüm varlığım uğulduyor ve bir an için bedenim, kalçalarım ve ruhum o odada sıkışıp kalmıyor. Her şeyin hafızasında sıkışıp kalmayacaklar. Bedeni tarafından kesintiye uğratıldı.

Cildin

rahatlıyor. Su

gibi.

Havuzun dibinin dün yaptığı gibi, beni akışkan hareketlerle ve rahatlıkla kaplıyor ve güneşten ve havadan koruyor. Bunu o yapıyor.

Beni koruyor.

Öpücüğümü kesip elini tutuyorum ve bana göstereceği şeye hazır olduğumu ona bildiriyorum. Gözleri kısılıyor. Garip, güçlü bir his bedenimi dolduruyor ve onu aynaya kadar takip edecek gücü veriyor.

Yansımamla yüzleşir yüzleşmez kusmak istiyorum. Çenemi sıkıyorum. Dudaklarımı sıkıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve burnuma girip çıkan havanın hissine odaklanıyorum. Bu görüntüye dayanamıyorum.

-"Tişörtünü çıkaracağım," diyor ve derin, boğuk sesini takip etmek için başımı çeviriyorum. İstersen gözlerini kapalı tutabilirsin.

Parmakları vücudumda geziniyor, tişörtün kumaşını kaldırıp

BURDEN

ilerliyor. Hava tenime sürtünerek *karıncalanmasına neden oluyor*. Bu rahatsız edici his karşısında kıvranarak göğsümün içine doğru inliyorum. Kollarını kaldırıyor. -Dediğini yapıyorum ve gömlek tamamen çıkıyor.

Tiksinti içinde, başka bir şey düşünemeyecek kadar onunla sarmalanmış bir halde, onun adını haykırırken gözlerim kapalı kalıyor:

-Kil. -Kollarımla vücudumu örtüyorum, parmaklarımı yanlarımla etine gömüyorum. Konuş benimle. Sesini duymaya ihtiyacım var.

-Sen tanıdığım en cesur kızsın. -Ellerini çıplak bedenimden çeker. Yaşadığın onca şeyden sonra içine kapanacağını düşünmüştüm ama hâlâ buradasın ve bana hâlâ güveniyorsun. Sana yalan söylediğimi biliyorsun. Kayıt hakkında yalan söyledim. Baban hakkında yalan söyledim. Artık bunu biliyorsun. Ama bana hâlâ güveniyorsun.

-Çünkü ben aptalım.

-Çünkü sen *cesursun*.

Parmakları ellerimin yanlarımda asılı olduğu kollarımdan aşağı inerken alnı sırtıma dokunuyor.

-Dünyanın sizi yönlendirmesine rağmen içinizde hissettiklerinize güvenmek cesaret ister. Kaçmayı deneyebilirdin. Benden kaçmaya çalışabilirdin. Ama bunu neden yaptığımı biliyorsun. Neden yaptığımı biliyorsun.

-Ben senin dikenin oluyordum, geyik yavrusu. Ve neler yaşadığını anlıyormuşum gibi davranmayacağım. Bir kez olsun, bana neye ihtiyacın olduğunu söylemeni istiyorum, tatlı kız.

-Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve onları yavaşça karnımdan aşağı indiriyor, uçları tenime değiyor. Özür dilerim...

Nefesim kesildi.

Yumuşak dokunuşlu dırdırlar. Sıcak. Dikenli. Doğal değil. Gözlerimi daha da sıkıyorum, onları öyle kalmaya zorluyorum, hissi reddediyorum.

HIS

BURDEN

NICCI HARRIS

"-El *senin* bedenin," diyor, tınısı bükülmüş ve sert. Parmakları benimkileri örterek kalçalarımın arasına giriyor. Sana tapmak istiyorum. Her gün. Sana güzel vücudunu göstermeme izin ver. -Orta parmağımı dudaklarımın arasına soktuğunda, kendi parmağını yumuşak iç etime bastırıyor. Yumuşak bir hıçkırık çıkardım.

-Kil. -Duvarlar parmaklarımı kavrarken bulantı beni vuruyor. Beni eziyor gibiler, kaslarım bilinçli bir çaba göstermeden çalışıyor. Bu benim bedenim değil. Clay. -Adını inliyorum, ses tonum durması ya da durmaması için umutsuz bir yalvarış gibi. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Clay, lütfen.

-Burası *senin* vücudun. Burayı seviyorum.

Başımı göğsüne yaslayıp göz kapaklarımın siyah uçurumuna bakıyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Ona odaklanıyorum. Kendime değil. Vücuduma değil.

-Islak olacaksın çünkü vücudun zevk istiyor. Seninle ilgileneceğim, tatlı kız. Boşaldığın zamandan, vücudundan zevk aldığın zamandan daha güzel bir şey yoktur. Onun içinde yaşadığın zaman. Onu kabul ettiğin zaman.

Her nefes alışımında kuruyan dudaklarımı yalıyorum. NueŁros'un parmakları amıma kolaylıkla girip çıkıyor ve bu his, beni duyumdan uzaklaştıracak herhangi bir görsel uyaran olmadan yoğunlaşıyor. Aklım iki şeye odaklanıyor.

Sesi kafamı dolduruyor.

Yeni parmaklar içimde çalışıyor.

Birden daha fazlasını istiyorum, dorukta dengede, alaycı bir kenarda. Parmağım çok kısa ve küçük. Parmağımı çekiyorum ve ıslak elimi onunkinin üzerine koyarak daha derine itiyorum. Kontrolü ele alıyorum ve parmağımı onunkine bastırıyorum.

-Şimdi gözlerini aç," diyor, nefesi boğazımın derisinden aşağı süzülüyor, saçlarımı karıştırıyor. Gözlerimi açıyorum ve yansımamı görüyorum. Benim adamım eŁá

HIS

BURDEN

Arkamda. Parmakları içimde, benimkiler onların üzerinde. Benim gördüğümü sen de görüyor musun? -Saçlarımı öpüyor. Bana ne istediğini söyle, Fawn. Sana vereceğim. Ne istersen. Her şeyi. Sadece söyle. Sadece söyle. Daha fazla intikam mı istiyorsun? Polisle? Üvey annenle? Dünyanın senden korkmasını mı istiyorsun?

Aynadaki çıplak sarışına bakıyorum, teni uyarılmışlıkla kızarmış. Parmaklarının kaslarımı nazikçe çalıştırdığını hissediyorum. Ağır ve tutkulu nefes alışını duyuyorum.

Sonra fısıldarım:

-Birinin onu sevmesini istiyorum.

Gözlerimin genişlemesini, görüşümün kenarlarını bulanıklaştırmasını, aynadaki kızın su birikintilerinin içinde erimesini izliyorum. Çözülüyor ve yaşadığı hayata görsel olarak daha sadık görünüyor; zar zor exilido olduğu hayata.

Hiçbir şey gibi.

Bu kimsenin tercihi değildir.

Çok şey mi istiyorum?

Bunu istemek çok fazla!

Gözlerinde yeterince nem kalmamıştır, ağlama ihtiyacı zonklayıcı bir histir. Çok fazla ağladı.

-Birinin onu sevmesini istiyorum! Tekrar söylüyorum, kıpkırmızı ve titriyorum. Parmaklarını içimden çekip beni kendisine doğru çeviriyor ve yanaklarımı avuçluyor.

O sessiz sesleri hıçkırarak çıkarıyorum ve o kuru gözyaşlarını döküyorum.

-Kimse onu sevmiyor. -Sesim titriyor, duygular ayaklarımı geri itiyor, çaresizce boşluk arıyorum. Elleri yüzümden çekiliyor. Daha önce kendime bir adım bile izin vermezdim ama şimdi veriyorum.

HIS

BURDEN

Onu hiç sevmedim Clay. Uzun süre Benji onu seviyormuş gibi davrandım. Annemin sevmiş olabileceğini. Belki babam beni görürse, benimle konuşursa, yani. Eğlenceli olabilirim, değil mi? İlginç olabilirim? Olabilirim.

-Onu seviyorum.

Gözlerim birden açıldı. Elimle ağzımı kapatıyorum, başımı sıkmaya karşı sallıyorum, zihnim, bedenim ve ruhum söylediklerini işleyemiyor. Kabul edemiyorum. Şimdi olmaz. Onca yalan ve ihanetten sonra, sürekli bir aldatma yağmurundan sonra olmaz.

Kelimeler zihnimde çınıyor. *"Onu seviyorum.* Bunu bana hiç söyleyen oldu mu? Hiç? Annem söylemiş olmalı. Söyledi mi?

-Ne dedin sen?

Tepkim çenesinin zonklamasına neden oluyor, karanlık ve tehlikeli gözlerini azap dolduruyor.

-*"Seni seviyorum"* diyor tekrar, *"Ve seni o kadar çok sevmek istiyorum ki geçmişe yer kalmasın. Acıya yer yok. Ve seveceğim, tatlı kızım. Gördüğüm şey... e@efsaneviyken* öylece durup seni suçlamamama izin vermeyeceğim.

Hayır. Boynumu büküp gözlerinde yüzeyin altında yatan gerçeği arıyorum. *Gerçeği.* Ama o anda içimi dolduran çok fazla duygu var. Kalbim taş kesilmiş, kırık dökük bir ruh için kabarmaya çalışıyor. Ona inanmak istiyor. *Tanrım,* ona inanmak *istiyor.*

-Onu seviyor musun?

-*Seni seviyorum.*

Biri seni seviyor, Fawn.

Başımı yavaşça sallıyorum.

HIS

Part 1

BURDEN

-Hayır." O kuru kasılmalarla boğazımda bir yumru oluşuyor. Hayır. Hayır. Yapamazsın.

Başım şiddetle bir o yana bir bu yana sallanıyor. Hayır. Yapamazsın. Sen yapamazsın. Sen değil. Dünyadaki en etkileyici adam değil.

-En kötümü gördün! Bütün hatalarımı gördün. Göremezsın. Buna inanamıyorum. Ben sadece senin yükünüm. Senin küçük güzel yükün. Ben...

-Ben hiç kusur görmedim, geyik yavrusu. Ortadan ikiye ayrıldığını gördüm. Hayat tarafından parçalandığını gördüm. O piçleri zihninden söküp atamam ama dünyadan söküp atacağım. Hepsini. -Gözleri yanıyor. Ben çoktan *yaptım*. Senin dikenin olacağım, tatlı kız. Geleceğin benimle olacak. Sen *Demir Olmayan Şey'in* kraliyet *ailesisin*.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

İleri doğru göz kırpıyorum çünkü son iki günün dehşetinin ortasında, tüm bu travmanın ortasında, hayal ettiğim her şeyi söylüyor. Duygularımla, uyumsuzluğumla, kendimden nefret etmemle ve duymaya en çok ihtiyaç duyduğum kelimelerle ilişkilendirilebilecek en kötü kelimeler bunlar.

Yine de onlara inanın.

Yapamam.

Alabilir miyim?

Katlandığım onca şeyden sonra, inanmak bana kanat verildiği anda ağaçtan atlamak gibi bir şey olurdu. Onları tatmamak. Onlarla büyümek. Sadece kafadan dalmak ve uymalarını ummak. Yani benim ağırlığım. Geçmişimin ağırlığını.

Bir kararın kırbacı beni sarıyor. Ne hissedeceğime, ne söyleyeceğime ya da zihnimde ne düzenleyeceğime karar veremiyorum çünkü bu çok fazla.

Saymadığı zaman, derin, emredici sesi gürler:

HIS

NICCI HARRIS

BURDEN

-Sıradan değilsin demek, tatlı kız. -İçimdeki tartışmayı bir kenara bırakıp onun delici gözlerine, vahşi mavi duygu girdaplarına odaklanıyorum. Sen *güçlüsün*.

Yavaşça başımı sallıyorum.

-Bu güç senin kanında olacak.

Sözleri etrafımı sararken ağzım açılıyor, göğsüm hava almak için daha sert pompalanıyor.

-Sen benim güzel küçük suçlum değilsin, Fawn. -Çenemi kaldırıyor. Sen benim küçük güzel kraliçemsin.

El fin

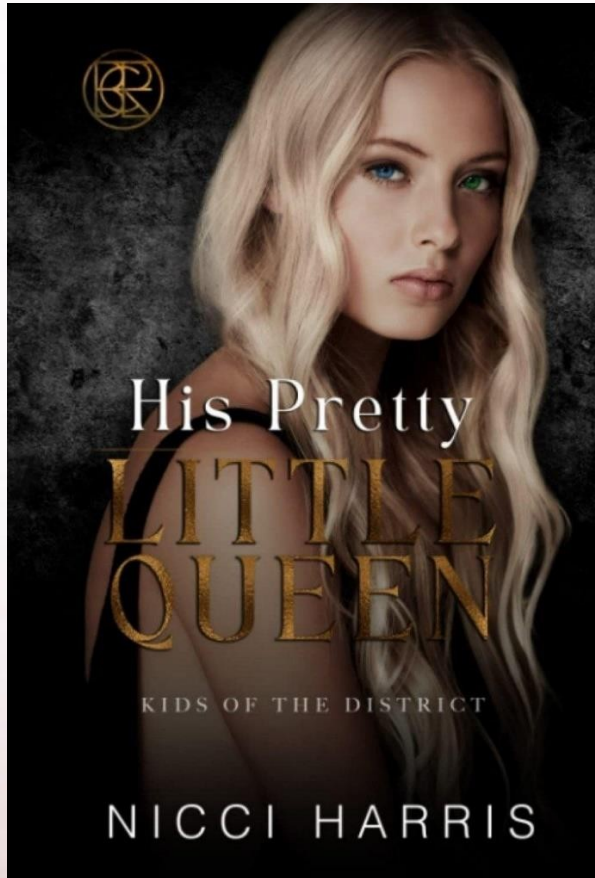
NICCI HARRIS

HIS

His Pretty Little BURDEN

İkinci bölüm, **Güzel Küçük Kraliçesi**, çok yakında.

"Bir kelebeğin vücudunun şekillenmesi iki hafta sürebilir ve biz bu güzel yaratığın tadını çıkarırken, onun bu şekle ulaşmak için nelere katlanmak zorunda kaldığını çoğu zaman unuturuz. Bölündüğü, kırıldığı ve parçalandığı haftaları unuturuz. Güvenli yuvasından kaçmak, yeni yapılandırılmış kanatlarını açmak ve bir zamanlar imkansız olan yüksekliklere uçmak için gereken cesareti çoğu zaman görmezden geliriz."

NICCI HARRIS

HIS
Pretty Little

Pretty Little
BURDEN

NICCI HARRIS

By **HIS** *with*

BURDEN

Çalışmalarımızı beğendiniz mi?

NICCI HARRIS

HIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.